

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÖVMELİ ADAMLAR SERİSİ - 2

Fet

"Bildiğim tek şey seni
nefes almaktan daha
fazla istediğim."

İstediğiniz değil, ihtiyacınız
olan her şey bu kitapta.

JAY CROWNOVER

NEW YORK TIMES & USA TODAY ÇOK SATAN YAZARI

Öncelikle, ben bir kadınıım. Buna gerek olduğunu düşünmezdim ama aldığım birkaç e-mailden sonra insanların Jay'ın Jennifer'ın kısaltmış olduğunu bilmesinin iyi olacağını düşündüm. Kolorado'nun yerlisiiyim ve eğer burada yaşıyorsanız bunun neden bir gurur kaynağı olduğunu biliyorsunuz demektir. Kolorado'nun sunduğu her şeyi seviyorum ve bu nedenle kitaplarım burada geçiyor. Bildiğim ve alakam olan şeyleri yazmaya çalışıyorum, bu nedenle hikâyelerim bir sürü Rock and Roll ve vücut modifikasyonu içeriyor. Üniversiteden beri bar endüstrisindeyim ve haftada kırk saatimi özel bir şekilde erkek ve kadınlar arasındaki ilişkiyi izleyerek geçiriyorum. 9-5 işimin bana ilişkilerin nasıl başladığı ve sosyal bir şekilde nasıl ilerlediği konusunda içeriden değerli bir bakış sağladığını düşünüyorum. Bu da hoşuma gidiyor. Yeni Yetişkin tarz romanlar yazmayı seviyorum, çünkü bana yirmilerimin başını hatırlatıyor ve yaşadıklarımı düşündüğümde birçok kez sadece yanlış zamanlarda yapılmış bazı şeylerin olduğu ortaya çıkıyor. Geriye baktığımda o yıllar iyi ya da kötü, benim bugün olduğum kişiyi tanımlıyor, o kararlar bugünkü yolumu oluşturuyor ve bunu yazımda açığa çıkarmaktan hoşlanıyorum. Benimle konuşmak ister misiniz? Alttaki kaynaklardan birinden benimle iletişime geçme konusunda çekinmeyin. Okuyuculardan bir şeyler duymayı seviyorum. Geri dönüşler bütün bu sürecin benim için önemli bir parçası:

Jaycrownover.blogspot.com

Twitter: @jaycrownover

Facebook: jay.crownover

Fan sayfamı da beğenebilirsiniz.

Jaycrownover@gmail.com

Jet

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DÖVMELİ ADAMLAR SERİSİ 2

Eser Adı: JET

Yazar: Jay CROWNOVER

Editör: Aylin KARAGÖZ

Çeviren: Olcay ÖNCÜL

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ

Kapak Tasarım: İknur MUŞTU

© 2012, Jay Crownover

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayımlı Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1 Baskı: Kasım 2015

ISBN: 978-605-5175-92-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok.
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04 Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88 Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Fet

JAY CROWNOVER

Çeviren: Olcay ÖNCÜL

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayden

Jet Keller, bacaklarını sıkıca saran seksi kot pantolonu ve ardında şeytani duyguları gizlediği altın gibi parlayan gözleriyle her türlü baştan çıkarıcılığa sahipti. O her kızın Rock and Roll fantezisini süslüyordu ve bu yüzden de elde etmesi oldukça zor biriydi. Tanrım, onu elde etmeyi mümkün olan her anlamda gerçekten istemiştim.

Sorun şuydu ki, şimdiye kadar daha iyi kararlar alıp, daha net bir yolda emin adımlarla yürüyor olacaktım. Yol boyunca Jet'in etkilediği şeyler için durmamalı ve beraberrinde getirdiği anlık heyecanlara kapılmamalıydım. Buna ister şanssızlık, ister şans deyin, bu ikiye bir verilen bir savaştı; beynim etkisini yitiriyor, vücudum ve kalbim aldığım kararlarda hep ağır basıyordu.

Jet

Ayden Cross tam bir bilmeceydi, onu çözmeye başladığımı hissettiğim her an beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Uzun bir süre, kovboy çizmelerinin içinde muhteşem duran uzun bacaklarıyla onun güneyli bir afet olduğunu düşünmüştüm fakat sonra bir yerlerden çıkıp, bir şeyler yapıp beni kışüstü yere oturtmayı başarırdı.

Gerçek Ayden'ı tam olarak tanıdığımı söyleyemez-

dim. Bunun böyle olmadığını ispatlamak ve onu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapmaya memnuniyetle zaman harcardım. Fakat ilişkinin ne olduğuna dair farklı görüşlere sahip iki kişi bir araya geldiğinde nasıl bir ilişkiye sahip olacaklarını başından beri biliyordum. Daha önce kimsenin yapamadığını yapıp beni alev alev yakmış ve her bir yanımı kavurmuş olsa bile ben buna gelemedim.

VE BÖYLECE BAŞLAR

Ayden

Bir müzik grubundaki gerçekten hoş bir adamdan beni eve götürmesini istemek yeni yaşamımda yapıyor olmam gereken her şeye tamamen zıttı. Kurallar vardı. Standartlar vardı. Daha önce olduğum kişiye asla dönmek için yaptığım şeyler vardı ve Jet Keller'ı görmek için ortalıkta takılmak hiç yapılmayacaklar listesinin en başında geliyordu. Ona dair çözemediğim bir şeyler vardı; onun sahnede kalabalıkla kaynaşmasını izlemek aklımı başımdan almaya yetmişti.

Sorunumun ne olduğunu en yakın arkadaşıma sorabildim ama cevabı zaten biliyordum.

Onun akli fikri, vücudu baştan aşağı dövme kaplı ve Tanrı'nın asla oğlanlar için tasarlamadığı yerleri deldirip takılar takmış çocuklardaydı. Zaten ona nedenini sormuş olsam, benim hiç tipim olmayan tamamen çok farklı bir kişinin bana çekici geldiğini söyleyecekti; fakat ben nedeninin bu olmadığını biliyorum.

Âdeta büyüyüyordu. Tıklım tıklım dolu olan barda herkesin gözü ondaydı, kimse başka bir yere bakamıyordu. Sahnede ne çalıyorsa kalabalığa onu hissettiriyordu, inanılmazdı. Herkes büyülenmişçesine onu dinliyordu.

Heavy metalden nefret ederim. Çılgılık atmak ve hatta yüksek sesli müzik aletlerini bile bastırarak denli bağırarak gibi geliyor bana. Ancak gösteri, coşku ve sesiyle ortaya çıkardığı inkâr edilemez güce kendimi kaptırmış ve Shaw'ı sahnenin önüne doğru sürüklemiştim. Başka bir yere bakamıyordum.

Tabii ki çok yakışıklı görünüyordu. Shaw'ın erkek arkadaşlarının hepsi öyleydi. Güzel yüzlere ve vücutlara pek alışık değildim ancak iş öyle bir noktaya gelmişti ki, tüm bunlar bir zayıflığa dönüşerek başımı düşünemeyeceğim kadar belaya sokmuştu. Artık hoşlandığım erkeklere daha entelektüel bir seviyeden bakmaya çalışıyordum.

Ancak bir sürü tekila shot devirdikten ve bu adamın tuhaf bir biçimde etrafına yaydığı o çılgın kokuyu aldıktan sonra yeni kendimi ve erkekleri hangi standartlara göre değerlendirdiğimi unutuyordum.

Saçlarını artık hangi kız dağıttıysa, sanki hemen ardından kafasını sallayıp düzeltilmiş gibi görünüyordu. Sahneyken bir ara, boğazından başlayıp kemer hizasına kadar inen büyük, siyah gri tonlarındaki ölüm meleği dövmesiyle kaplı sıkı kaslarını ve yağsız gövdesini ortaya çıkarmıştı. Daha önce hiçbir erkekte görmediğim, kemerinden arkasına doğru uzanan çeşitli zincirlerle süslenmiş, bir adamın giyebileceği en dar siyah kotu giymişti ve hayal gücüne çok az yer veriyordu.

Shaw ve ben, yalnızca bayan hayranların bulunduğu sahne önüne sanırım bu yüzden hiç yakın değildik.

Tabii ki Jet'i daha önce de görmüştüm. Düzenli olarak çalıştığım bara gelmişti. Bu gözleri biliyordum. Bir notayı bağırırken kısarak kapattığı, muzip bir neşeyle parlayan koyu kahverengi gözleri ve alışılmadık kur yapma eğilimi solumdaki kızı birdenbire orgazma erdirmeye yetmişti. Jet grubun en çekicisiydi ve istediğini elde etmek için insanı darmadağın eden sırtışını kullanmasının hiçbir sakıncası yoktu.

Omzuma sıcak bir elin dokunduğunu hissettim ve arkaya döndüğümde Shaw'ın erkek arkadaşı Rule ile karşılaştım. Kalabalığın arasından bize doğru baktı ve dudağını büküşünden gitmeye hazır olduğunu anladım. Yemyeşil gözleriyle bana doğru döndü, Shaw onun soru sormasını bile beklememişti.

“Onunla gidiyorum. Hazır mısın?”

Shaw ile benim “geride erkek bırakma” gibi bir politikamız vardı, ama bu geceyi henüz bitirmeye hazır değildim. Yükses sesli gitarlar ve kalabalığın kulak çınlatan gürültüsünden dolayı bağırarak konuşmak zorunda kalmıştık, o yüzden eğilip kulağına seslendim.

“Ben biraz daha takılacağım. Belki Rule'un arkadaşlarından biri beni sonra eve bırakabilir.”

Şüphesle bana baktı ama onun başında şu an kendi erkek sorunu vardı, yani bana başka bir şey söylemeyip fikrimi değiştirmeye çalışmayacağını biliyordum. Rule'un koluna girdi ve bana pişmanlık duyan bir sırtışla baktı.

“Bana ihtiyacın olursa ara.”

“Biliyorsun.”

Bir kadının veya bir erkeğin kanatları altına girecek türden bir kız değildim. Tek başıma uçmaya alışmıştım ve uzun bir zamandır da kendi başımın çaresine bakıyordum, bu durum artık bir alışkanlık haline gelmişti. Beni eve bırakacak birini bulamayacak veya taksi bulmam çok uzun sürecek olsa, Shaw'ın beni bir çırpıda yakalayıp yanında götürceğini biliyordum. Benim için orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Gösterinin geri kalan kısmını kendimden geçmiş bir halde, âdeta büyülenmiş gibi seyrettim ve son şarkısından sonra mikrofonu yere fırlattığında tamamen emindim, Jet bana bir kadeh viskiyi devirmeden önce göz kırpmıştı. Bilmediğim bütün bu şeylere rağmen, bu göz kırpmanın benimle ilgilendiğinin garantisi olduğunu düşünerek kafamın içinde sevinçten tepinmeliydim.

Çok uzun zamandır yolun bu vahşi bölümünde bulunmamıştım ve Jet beni buna hazırlayacak hızlı bir kurs için mükemmel bir rehberdi.

Gruptaki diğer çocuklarla beraber o da sahneden indi. Grup çalmaya başlamadan önce herkesin takıldığı bara gelip oralarda oyalandım. Rule'un oda arkadaşı Nash, hayranları tarafından kaldırılıp eve götürülmüştü. Açıkçası, kendi kendine bardan gidecek hali de pek yoktu. Rowdy, Jet'in arkadaşı, gece boyunca bana ve Shaw'a haince bakan alelade bir kızın yüzüne gömülmekle meşguldü. Biraz hava almak için bara geldiğinde, ona "daha iyisini yapabilirsin" bakışı atıp barda bulduğum ilk boş tabureye oturdum.

Heavy metal barlarının özelliği köşe başı metalci bir adam bulmanın mümkün olmasıydı.

Sonraki bir saati, yıllardır duş almamış ve yüzüne jilet değmemiş gibi görünen bardaki çocukların “hadi ama bakışları” ve ücretsiz içki tekliflerini uzaklaştırmak için harcadım. Tam sinirlenmeye başlayıp olay çıkaracaktım ki ağır gümüş yüzüklerle bezenmiş tanıdık bir elin dizime dokunduğunu hissettim. Dönüp baktığımda Jet’i gülen gözlerle bana tekila kendisine ise sadece su ısmarlarken gördüm.

“Pes ettin, değil mi? Şu ikisinin birbirlerine nasıl baktıklarını gördükten sonra, setin yarısına kadar tamamlayabilmiş olmasına şaşırdım doğrusu.”

Kadeh tokuşturduk ve geçmişte bana istediğim her şeyi elde etmemi sağlayan gülüşümle ona baktım. “Sanırım Nash tekila ile bir savaşa girmişti ve tekila kazandı.”

Güldü ve gösteri için onu tebrik etmek isteyen birkaç çocukla konuştu. Bana doğru döndüğünde biraz utanmış görünüyordu.

“Bunun hep biraz tuhaf olduğunu düşünmüşümdür.”

Kaşımı kaldırıp ona yanaştım, bu esnada gözüme sımsıkı kıyafetleri içinde etrafta dolaşan kızıl saçlı biri takıldı. “Neden? Siz çocuklar gerçekten muhteşemsiniz ve açıkçası insanlar bundan çok hoşnutlar.”

Başını geri atıp güldü, dilinin ortasından geçen halkayı ilk o zaman fark ettim.

“İnsanlar hoşnut, ama sen değilsin?”

Ciddi bir ifadeyle omuz silktim. “Ben Kentucky’den geliyorum.” Daha fazla bir şey demeye gerek yok diye düşündüm.

“Rule seni eve götürmem gerektiğinden bahseden bir mesaj atmış bana. Gidip Rowdy’yi şu kızdan kurtarmam

lazım ve aletleri arabaya yüklemek için çocuklara yardım etmeliyim, eğer bir yarım saat daha buralarda takılırsan seni kesinlikle eve bırakabilirim.”

Bu teklife atlıyormuş gibi görünmek istemiyordum. Beni sadece eve bırakmasını değil, bana çok daha farklı şeyler yapmasını istediğimi bilmesini hiç istemiyordum, böylece tekrar omuz silktim.

“Tabii. İyi olur.”

Dizimi kavradı ve başımdan ayak parmak ucuma kadar inen titremeyi gizlemek zorunda kaldım. Eğer sadece küçük bir dokunuş beni böyle ürpertiyorsa kesinlikle bir şeyler vardı, hislerimde yanılmıyordum.

Bara dönüp bir bardak su söyledim ve sonra da hesabımı kapatmaya çalıştım. Bar görevlisi bunun çoktan hallolduğunu söylediğinde şaşırmış ve kime teşekkür edeceğimi bilmediğim için biraz da kızmıştım. Bar taburesinin etrafında döndüm ve insanların son derece coşkulu erkek ve kızlarla dolu bara ilerlerken ettikleri kavgaları yakından izledim. Hayal gücünün sınırları söz konusu olduğunda çok da masum olduğum söylenemez ancak sırf Jet dar kot pantolonunun içinde seksi görünüyor diye tek gecelik bir zevk için kendini alçaltan kızlara gerçekten hiç saygım yoktu.

Bana her ne oluyorsa artık daha da derine yerleştiği kesindi. Sadece adını koyamıyordum, ayrıca bunu yok sayamayacak kadar sarhoş ve eski beni özlüyordum.

Jet döndüğünde yanımda oturan bir çocukla sohbet ediyormuş gibi numara yapıyordum. Bana metal müzik türleri hakkındaki her şeyi; neden insanların her farklı tarzı dinleyip bir halta yaramadığını ya da müthiş olduğunu

anlatıyordu. Keşke ağzına, yüzüme yüzüme üflediği ağır içki kokan nefesini bastıracak bir sakız fırlatabilseydim.

Jet çocuğa bir yumruk savurup onu parmağıyla askıya aldı.

“Hadi gidelim, Bayan Bacak.”

Lakabımla anılınca suratımı ekşittim çünkü hayatım boyunca bunun her türlüşünü duymuştum. Uzundum, her ne kadar Jet kadar uzun olmasam da, Shaw’dan uzundum ve gerçekten uzun ve güzel bacaklarım vardı. Şu an biraz titriyorlar ama onları bir araya getirip Jet’i otoparka doğru takip ettim.

Grubun geri kalanı ve Rowdy kocaman bir kamyonetin içine malzemeleri dizmişler ve parktan ayrılırken pencereden bize ilginç şeyler bağırıp duruyorlardı. Jet başını sallayıp uzaktan kumandayla oldukça tehlikeli ve hızlı gibi görünen siyah Dodge Challenger’ın kapılarını açtı. Bana kapıyı açtığında şaşırmıştım, o ise sırtıyordu, koltuğa geçip oturdum ve saldırımı planlamaya başladım. Her şeyden önce, Jet her gün kendilerini onun önüne fırlatan grup şıfıntılarına alışmış bir çocuktuk ve en son yapmak istediğim şey onlardan biri olmaktı.

Çok pahalı olduğu belli olan ses sisteminden yükselen müziğin sesini kısıtı ve bana bir tek kelime etmeden otoparktan çıktı. Gömleğini tekrar giymek için zaman bulmuş, sonra da metal parçalar ve daha önce hiç duymadığım bazı müzik gruplarının amblemleri ile süslü, çok güzel bir deriden yapıldığı belli olan ceketini giymişti. Bu sevimli Rock çocuğu, çok fazla tekila, baskın deri ve ter kokusu bir araya gelince başım dönmeye başlamıştı. Pencereyi biraz araladım ve aşağı kasabanın ışıklarını seyrettim.

“İyi misin?”

Başımı ona doğru çevirdim ve karanlık bakışlarındaki endişeyi fark ettim. Loş ışığın altında gözlerinin etrafında altın bir daire ile çevrelenmiş parlak, ilahi bir hale olduğunu fark ettim.

“İyiyim. İçmeye başladığımızda Nash’a yetişmeye çalışmamalıydım.”

“Evet, bu iyi bir fikir değil. Bu çocuklar iyi içerler.”

Cevap vermedim çünkü iş genellikle birebir kadeh atmaya geldiğinde kendimi tutabilirdim, ama bu konuşmak istediğim bir şey değildi şu an. Bir parmağımı yeni olduğu belli olan arabanın temiz iç gövdesinde gezdirmeye başlayarak konuyu değiştirdim.

“Bu acayip güzel bir araba. Mikrofonla çığlık atmanın bu kadar iyi para getirdiğini bilmiyordum.”

Bir kahkaha atıp bana yan bir bakış fırlattı. “Ayd, basmakalıp Country müzik anlayışından kurtulman lazım. İnanılmaz derecede başarılı olan sayısız Indie Country ve Amerikan müzik grupları var ve bahse girerim bence onları dinlemekten çok hoşlanırdın.”

Sadece omuz silktim. “Ne hoşlanıyorsam o. Gerçekten, senin grubun yeteri kadar ünlü mü ki sen böyle bir araba kullanacak kadar para kazanabiliyorsun? Rule sizin kasabada çok beğenildiğinizi söyledi, zaten bu akşamdan sonra bu iyice kendini belli etti, ama bu akşamki kalabalığa rağmen sadece müzik yaparak yaşamayı geçindirecek kadar para kazanmıyorsun gibi görünüyor.”

Deşeliyordum ama aniden fark ettim ki, kalp atışlarımı hızlandırması dışında bu çocuk hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. Ayrıca aklıma değişik, her ikimizin de

dâhil olduğu ve üzerimizde çok az kıyafetin olduğu senaryolar yaratmama neden oluyordu.

Direksiyonda siyah parmak uçları ile ritim tutuyordu ve ben kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum.

“Burada, kasabada bir kayıt stüdyosu işletiyorum. Uzun bir zamandır da buradayım yani piyasadaki çoğu müzik grubunu ve çocukları tanıyorum. Çok beste yazıyorum, diğer insanlar bunları kayıt yapıyor ve Enmity, aç kalmaktan korkmamı gerektirmeyecek kadar büyük. Birçok insan sadece müzik yaparak hayatlarını kazanıyor. Elbette ki zor bir iş ve kendini bir nevi buna adanmış lazım, gene de sabah dokuz akşam beş bir işim olup çok zengin olmaktansa sevdiğim bir şeyi yaparak fakir olmayı tercih ederdim.”

Bana tuhaf gelen bir şeyler vardı bunda.

Ben güvenliğe çok önem verirdim ve kökleri güven içinde kurulmuş bir geleceğe... Kendimi destekleyip destekleyemeyeceğimi bilmek istedim; temel yaşam ihtiyaçlarım için kimseye sırtımı dayamak zorunda olmamalıydım. Mutluluğun bunlarla hiçbir alakası yoktu.

Daha fazla soru soracaktım ama Shaw ile paylaştığım apartmana yaklaşmıştık ve ona beni eve bırakmasından başka şeylerle de ilgilendiğimi göstermeye çalışmamıştım bile.

Koltukta tüm vücudumu ona doğru çevirdim böylece ona tamamen bakabiliyordum ve yüzümde en iyi “beni becer” gülüşüm vardı, hatta eğilip elimi sert kasiğine koyduğum zaman bile bir şey söylemeden yalnızca kaşını kaldırdı. Nabzının nasıl attığını boynundan görebildim ve kıkırdadım. Çok uzun zamandır ilk defa biriyle bu kadar

yakından ilgileniyordum ve onun da bana karşı boş olmadığını bilmek güzeldi.

“Yukarı çıkıp benimle bir içki içmek ister misin? Shaw, Rule ile kalıyor, yani en azından birkaç gün eve gelmeyecek.”

Karanlık gözleri daha da karardı, çünkü biz gerçekten birbirimize yabancıydık yine de elini elimin üzerine koyup hafifçe sıktı.

Onu içime çekmek istedim, içine girmeyi ve asla dışarı çıkmamayı istedim. Orada bir şeyler vardı beni çeken, eski beni geride bıraktığımı düşünüp, tam daha önce düzeltip düzene soktuğumu düşündüğüm tüm ilgimi çekmeyi tekrar başaran özel bir şeyler vardı onda.

“Bu kötü bir plan gibi, Ayd.” Sesi alçaktı ve tanımlayamadığım gizli akıntılarla havada yüzüyordu.

Koltukta daha dik oturdum ve yüzünü diğer elime dönerek bana baktı. “Neden? Ben bekâрім, sen de bekârsın ve yetişkin sayılırız. Bence muhteşem bir plana benziyor.”

İç geçirdi ve ellerimi alıp kucağıma geri bıraktı. Şimdi onu daha dikkatlice izliyordum çünkü son birkaç yıldır çarpıcı bir yaşam değişikliğinden geçerken gene de bütün bir gece onun etrafını saran o bar süprüntüsü kızlardan çok daha güzel olduğumu bilecek kadar zekiymdim. Bu ve bunun gibi hiçbir erkek tek gecelik bir ilişkiyi geri çevirmezdi.

“Sevgili olan arkadaşlarımız var. Yarım şişe tekila içtin bu gece ve gerçekçi olalım, sen bir geceliğine çok az tanıdığın bir erkeği alıp götüreceksin bir kız değilsin. Zekisin, azimlisin ve bu güneşli sözcükleri yaya yaya konuşmanın bende nasıl bir etki yarattığından veya bunun bizi ne kadar

hızlı bir şekilde darmadağın edip çırılçıplak bırakacağından haberin bile yok. Sen her şeyinle sadece çok iyi bir kızsın.”

“Beni yanlış anlama. Çok güzelsin ve sabah bu konuşmayı tekrar tekrar kafamda yaptığım zaman, kesinlikle kendi canımı okumak isteyeceğimden emin olabilirsin ama bunu yapmak istemezsin. Eğer birbirimizi tekrar görmeyeceğimizi, birbirimizin etrafında hiç zaman harcamayacağımızı biliyor olsaydım çok net bunu yapardım ama gerçekte senden hoşlanıyorum Ayden, bu yüzden de bunu mahvetmemeyi seçiyorum.”

Çok yanılıyordu, hem de çok.

Bunu yapmayı tamamen istiyordum, onunla yapmayı, benim nasıl bir kız olduğumu bildiğini sanmasıyla ilgili tüm bu söyledikleri yüzünden libidomun üzerine bir kova soğuk su dökülmüşçesine şok olmuştum. Kendimi öyle bir hızla geri çekmiştim ki kafamı pencereye vurdum ve araba bir anda tabut olmuştu benim için. Aceleyle kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Jetin bana seslendiğini ve iyi olup olmadığını sorduğunu duydum ama tek ihtiyacım olan şey ondan uzaklaşmaktı. Kapının güvenlik kodunu hızla tuşlayarak içeri girdim ve daireme koştum.

Kapıları kilitleyip sıcak bir duş alınca fark ettim ki gizlemeye çalıştığım her şeyin açığa çıkmasına izin vermeye çok yakındım. Jet’in bana hissettirdiği her neyse, bu akşam yaptığım gibi bir şeyler yapmaya kalkışmak çok tehlikeliydi. Bu girişim sadece panik ve utanma duygularıyla sonuçlanmamış, aynı zamanda benim için önemli olan her şeyi riske de atmıştı ve buna izin veremezdim.

Jet Keller, Koloradolu eski Ayden’ı saklı tuttuğum ku-

tuda kilitli kalmalıydı. Şimdilik kapağın sıkıca kapalı olduğundan emin olmalıydım ki dışarı çıkma şansı olmasın. Risk almaya değmezdi.

1. BÖLÜM

Ayden, Bir Yıl Sonra

Bilgisayarımı açtım ve kimya dersim için bir şeyler üzerinde çalışıyordum. Arka taraftaki yatak odasının kapısı açıldığında oda arkadaşım Cora'yı işe gitmeden önce oturma odasındaki kanepede oturmuş tırnaklarını göz kamaştırıcı bir yeşile boyarken gördüm. Burnumun üzerinde duran gözlüklerimi iterek Cora'ya baktım. Kanepede dönüp arka yastıkların üzerinden eğilerek ellerini kanepenin arkasında sallandırıyordu.

Bekledik ve gördük.

Jet gelip bizimle yaşamaya başladığından beri, son üç aydır bu bizim alışkanlığımız haline gelmişti. Haftada en az iki veya üç kere, bir gece önce onunla eve gelen herhan-

gi bir kız (onlar için utanç verici, bizim içinse komik) bir utanç yürüyüşüne maruz kalıyordu.

Cora ve ben onlara bir gün sonra nasıl göründüklerine bağlı olarak bir ve on arası bir puan veriyorduk. Şimdiye kadar, Jet sağlam yedi ve sekizlerle geliyordu, aralarından bazıları Jet'in bu tekrarlayan aktiviteye olan ilgisizliğine o kadar çok sinirlenmişti ki, biz de haliyle ona dört ya da beş puan vermek zorunda kalmıştık. Bir tanesi ise kendisini banyoya kilitleyip Cora onu bir sopa ile tehdit edinceye kadar dışarı çıkmamıştı.

Bugünkü kız oldukça iyiydi.

Sarışındı, iri göğüsleri ve uzun bacakları vardı. Dünkü makyajı şimdi suratından aşağıya akarken o kadar da seksi durmuyordu ama çenesinin altında hoş bir kızarıklık vardı. O odadan çıkan çoğu kızda görülen sevdalı ve hülyalı bakışlara o da sahipti.

Doğal olarak onun puanını artırmıştım çünkü sütyenini giymek yerine onu elinde can simidi gibi tutuyordu. İpek bluzunu ters giydiğine emindim. Bakışları benden Cora'ya ve sonra tekrar bana çevrilirken yüzü utançla kırmıştı.

Neden Jet'in bu kızlara evi kız arkadaşlarıyla paylaştığını söylemediğini bir türlü anlayamamıştım. Şerefsizin teki olduğunu ve onlarla işi bittiğinde onların bu durumu yaşamamasından zevk aldığını tahmin ediyordum ama bununla ilgili ona bir şey sorduğumda ne inkâr etmiş, ne de onaylamıştı.

"Hey, merhaba." Zavallı şey üstünkörü selam vereyim derken kekelemiş ve Cora da deli gibi kıkırdamaya başlamıştı. Cora iyi günündeyse yüksek sesli bir geveze olurdu.

Yeter ki ona azıcık zayıflık göster veya eline biraz malzeme ver, sudaki kanı koklayan bir piranaya dönüşüverirdi.

Oda arkadaşım normalde küçük bir peri kızı gibi görünürdü ama bir günlüğüne serseri bir Rock kızı olmuştu işte. Cora ufak tefek görünüşüyle saldırmak için orada öylece beklerken salona yürüyen bu zavallı kızcağızları sık sık hazırlıksız yakalıyordu. Bu kız yüksek bir orgazm mutluluğu yaşıyordu ve biliyordum ki Cora'nın o güneyli aksanıyla küstah ve argo ağzını açması an meselesiydi.

“Güzel bir gece geçirdin mi?”

Oldukça masum bir soruydu aslında ama iki farklı göz rengine sahip inatçı bir sarışından gelince, iş değişmişti.

“Elbette. Hımm, yani ben gidiyorum şimdi. Jet’e söyle numaramı tezgâhın üzerine bıraktım.”

Cora elini salladı. “Tabii, çünkü seni tekrar aramayı kesinlikle isteyecektir. Değil mi, Ayd? Numarayı kaybetmek istemez.”

Beni bu kelime oyunlarına sürüklemesinden hiç hoşlanmıyordum, omuz silkip kahve fincanımı yüzüme doğru kaldırarak istemeden çıkardığım kıkırdama sesini saklamaya çalıştım. Bu, gözlerimin önünde olan bir araba kazasını izlemek gibiydi.

Cora kollarını dramatik bir süpürme hareketi şeklinde etrafında salladı ve şaşkın sarışına, “Dün sabah buradan ayrılan kızılı ve bütün hafta sonu burada kalan esmer kızı da aradığına eminim ve kesinlikle eminim ki seni de arayacak, değil mi Ayd?” dedi.

Bu zavallı kızın hayallerini yıkmamış gibi gözlerini devirerek kanepedeki yerine döndü.

Kız bana baktı ve sonra tekrar Cora’ya. Ağzından “sür-

tük” kelimesi çıkıp ön kapıdan çekip gitmeden önce ağzının gerildiğini görmüştüm. Dün geceden kalma arka cebinden sallanan külodunu gördüğümde puanını daha da yükseltmiştim.

Yukarı bakmadan, Cora ellerini başının üzerinde tutup havada yedi parmağını gösterdi. “Kavgaya bile girişmedi. Eğer bana küfür edip terbiyesizleşseydi ona en az sekiz verirdim. Ama yok.”

Başımı salladım. “Sen var ya, tam bir sürtüksün.”

Alaycı bir şekilde güldü. “Bir şekilde neşemi bulmak zorundayım. Ona kaç veriyorsun?”

Tam cevabımı vermek üzereyken odadan başka biri çıktı. Üç aydır ya ortak kullandığımız banyoya girip çıkarken ona denk geliyor ya da üzerinde gömlek olmadan onu dışarı çıkmak için hazırlanırken onu yakalıyordum. Ortalarda dolaştığını görüyordum. Hatta sahnede yarı çıplak dans ettiğini de gördüm. İnsanlar artık Jet Keller’ın çıplak göğsünü görmeye bağışıklık kazandığını düşünebilirler.

Bu kez koridordan oturma odasına gelirken üzerinde sadece siyah bir tişört vardı ve her zaman olduğu gibi her bir düşüncüyü unutmuş ve beynim iptal olmuştu.

Geçen kış dışarıda, aramızda yaşanan o felaket olaydan sonra garip bir arkadaşlık geliştirmiştik. Jet ile olan ilişkimde hangi sınırdan durmam gerektiğini biliyordum ve o da bana sanki işleri yüzüne gözüne bulaştıramayacağı bir nevi bakire bir tanrıçaymışım gibi davranıyordu. Bir açıdan bizim için her şey sorunsuz ilerliyordu.

Shaw, Rule ve Nash ile beraber yaşamaya kesin karar vermişti. Cora ve ben onun payına düşen kirayı kimin üstleneceği konusunda endişelenirken şans eseri Jet’in bera-

ber yaşadığı kızın çıldırıp Jet turdayken bütün eşyalarını bahçeye fırlattığını öğrendik. Evsiz kalmıştı ve gidecek bir yere ihtiyacı vardı, bize taşınması böyle oldu. Onu her gün gördüm ve beraber fazlaca zaman geçirdik.

Yine de dövme ile kaplanmış göğsü ve ikiz halkalarla bağlanmış göğüs uçları gibi şeyleri görmek benim bütün iyi niyetimi ve kesin olarak düzene girmiş düşüncelerimi başka bir şeye dönüştürmüştü. Ona baktığımda reddedildiğimi ve ne yapmam gerektiğini güçlükle hatırlıyor, ancak onun hain sırtışının normalde kontrol altında olan tepkilerimi etkilemesine izin veriyordum.

Bakışımı başka tarafa çevirdim ve geri kalan yarım bagetimi almak için bana doğru uzandığında nefesimi tutmaya çalıştım. Çok baştan çıkarıcı olmasına ve Rock and Roll kokmasına rağmen, etrafında dolaşp onu koklamaya iznim yoktu.

Bana doğru bakarak kaşını kaldırdı ve elinde baget ile Cora'ya doğru yöneldi.

“Siz ikiniz ne işler çeviriyorsunuz? Ta arkadan ön kapının çarpıldığını duydum.” Süper dar siyah kotunun içindeki uzun bacaklarını esneterek önüme uzattı ve ben yine o kotun içine nasıl girdiğini merak ediyordum. Daha önce hiç bu kadar dar kot giyen bir erkek görmemiştim, ama bunlar yakışıyordu ona. O dar pantolonun nasıl çıktığına dair oldukça uzun bir süre kafa yormuştum.

“Cora senin son zaferine iyi yolculuklar diliyordu sa-dece.”

Bageti ısırmadan önce bir an duraksadı ve gözleri Cora'ya odaklandı. “Ona tam olarak ne söyledin?”

Cora'nın omuzlarının sessiz kahkahalarla sallandığını

görebiliyorduk, ama başını çevirmedi. “Hiçbir şey. Yani, doğru olmayan hiçbir şey.”

Kahvaltı ikramından büyük bir ısırık aldı ve gözlerini kıstı. O kadar koyuydular ki, gözbebeği ile çevresindeki koyu kısmın nerede birleştiğini söylemek çok zordu, ama dışı sanki üzüldüğü veya bir şey hakkında heyecanlandığı zaman parlayan garip, altın bir hale ile çevrelenmişti.

“Sanırım Miley Cyrus senin saç modelini taklit ettiği için kızgınsın ve bunun acısını diğer masum kızlardan çıkartıyorsun.”

Cora ayağa kalkıp ojesini Jet’in kafasına fırlatırken ben-den hiç beklenmeyen kahkahalar yükselmmişti. Neyse ki refleksleri iyiymiş, şişeyi yüzüne isabet etmeden ve tahta zemine düşüp kırılmadan önce havada yakalamıştı.

“Bu saç modelini ne zamandır kullanıyorum! Birden-bire saç modelini değiştirip rockçı olmaya karar vermesi benim suçum değil.” Odadan hırsla ayrıldı ve Jet ile sırtı-tık.

“Bu konuda hassas. Ona iyi davran.”

“Eve getirdiğim her kız için ikinizin puanlama yapması da hoş değil ama şikâyet ettiğimi de duymadın, değil mi?”

Buna verecek bir cevabım yoktu o yüzden bilgisayar ekranıma geri döndüm.

“Bir gün on numara bir hatun gelecek ve o zaman ne yapacağınızı şaşıracaksınız.”

Yaptığımızın farkında olmasına şaşırmıştım. Düzenli olarak eve getirdiği kızlara saygı gösteriyor gibi bir hali yoktu.

Saçlarımı kıvrıp içeri aldım böylece kulağımın arkasında düzgün ve kısa görünüyordu. Gözlüklerimin üzerin-

den ona baktım, onun da oyuna dâhil olduğunu görünce kendimi nasıl hissedeceğimi bilemedim.

“Peki, ne yaptığımızı biliyorsan neden daha önce bir şey söylemedin?”

Bir omzunu kaldırdı ve ağzının bir kenarı aşağı doğru indi. Jet mimiklerini harika kullanıyordu. Sanırım bu her duygusunu, her tutkusunu sahne önündeki kalabalığa iletmeye çalıştığı için oluyordu. Bu yarım ağız duruşunu çok iyi biliyordum; babası ile ilgili bir şeyler düşündüğü anlamına geliyordu ve sonra da kadınlara nasıl davrandığı ile alakalıydı.

“Buraya hangi sebeple geldilerse onu alarak eve tatmin olmuş bir şekilde gidiyorlar. Çıkışta eğer siz iki kafadara bulaşmak zorunda kalıyorlarsa bu da giriş ücretinin bir parçası olur ancak diye düşünüyorum.” Kafasını başka yöne çevirerek, “Dün gece neredeydin? Herkes Cerberus’a geldi ve birkaç saat takıldı. Shaw daha sonra bize katılacağını söyledi, ama sen gelmedin.”

Boğazımı temizledim ve elimdeki kahve fincanıyla oynadım. “Adam ile buluştuk. Gelmek istemeyen oydu, sonra da beni buraya bıraktı ve ben de bir süredir ertelediğim ödevlerimi yaptım.”

Gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve gözlerindeki altın haleler bir anda parlamaya başladılar. Jet Adam’dan pek hoşlanmıyordu ve Adam da Jet’in her bir hücresiyle beraber onunla burada yaşamamdan nefret ediyordu. Her ikisini de birbirinden uzak tutmaya çalışmıştım ancak Adam’ın ilişkimizi bir adım ileri taşımak istemesinden sonra bu görevi yapmak giderek daha da zorlaşmıştı. Birbirimizi yaklaşık dört aydır tanıyorduk ve mantiken öyle veya böyle ilişkiyi

ilerletme zamanının geldiğini biliyordum fakat bir şeyler bana hep engel olmuştu.

“Tabii ki Adam gelmek istemedi. Ne zaman bu adam senin yapmak istediğin bir şeyi yapmak istedi ki zaten? Of, Ayd, onun daha ne kadar seni korkunç opera, bale ve sıkıcı sanat galerisine sürüklemesine izin vereceksin? Neden gelip arkadaşlarınla görüşemiyor ve barda biraz rahatlayamıyor?”

Bu sohbeti daha önce de yapmıştık o yüzden sadece iç çektim.

“Arkadaşlarım onu korkutuyor. Rule ve Nash’ın iyi bir “hoş geldin komitesi” olduğu söylenemez, sen ve Rowdy de sevmediğiniz insanlarla dalga geçmekten çok hoşlanıyorsunuz. Bu mesele hepimiz için tuhaf bir hal alıyor ve ben sonuç olarak bunlardan uzak durmayı tercih ederim. Adam iyi biri.”

Bunu kendime günde en az on defa söylemiştim. Adam iyi biriydi ve daha sağlam bir gelecek için hayatını metal müzik yaparak kazanmayı planlayan bir adamdan çok daha uygundu. Jet’in aksine, Adam’ın kontrolümüzü kaybetmek isteyip her dönemde risk almadığını belirtmeye gerek yok tabii.

“Bizler senin arkadaşlarınız, Ayden ve Shaw da senin kız arkadaşın. Eğer bu adam hayatında olmayı planlıyorsa sence bir an önce kendine gelip bize alışması gerekmiyor mu? Veya bir üst seviyeye ulaşmak için bizimle takılmayı mı planlıyorsun?”

Ses tonunda bir önceki sohbetimizden sanki daha derin bir sohbetetmişiz gibi bir hava vardı. Ama her zamanki gibi ben daha derinlemesine düşünmeden konuyu belli

ki daha güvenli sayılan başka bir şey ile değiştirmeye karar verdi.

“Ayrıca Rowdy ve benim onunla dalga geçmemizi istemiyor olsaydı her yere kahrolası bir süveter giyerek gitmezdi. Bu zamanda kim süveter giyer ki?”

Masanın altından hafifçe tekme attım. “Uslu ol. Süveterler o kadar da kötü değil.”

Bana komik bir surat yaptı ve ayağa kalktı. Kollarını uzatıp karışmış saçlarının üzerinden bedenini esnettiğinde tişörtünün alt kısmı yukarıya çıkmıştı, salyalarımın akması için çabaladım. Bunu itiraf etmem için bana işkence yapılması gerekirdi ama hayattaki asıl amacım bu kahrolası melek dövmesinin ne kadar aşağıya indiğini görmek ve dilimi boylu boyunca üstünde gezdirmekti.

Başımı hendekten çıkarmayı denemek için boğazımı temizledim ve beni izlediğini fark ettim.

“İşte bütün mesele de bu zaten, süveter giymenin normal olduğunu düşünen biri ile çıkmakta bir sakınca görmüyorsun ve ben de eve getirdiğim kızın ertesini sabah giderken boşboğaz ev arkadaşlarım tarafından alayla alınmasında bir sakınca görmüyorum. İki farklı dünya, Ayd, tamamen farklı dünyalardayız.”

Saçlarımı karıştırdı, yürüyüp uzaklaşırken yüzükleri arasına sıkışan uzun saç tellerini ayıklıyordu. Tuttuğum nefesin farkında olmayarak odasına kadar onu zevkle izledim. Parmaklarımı kahve fincanından ayırmak bir dakikamı aldı.

Yanıma hiçbir şey almadan sadece sırtımdaki kıyafetlerle Kolarado’ya taşınmadan önce, büründüğüm o kadar cila ve astarın altında gerçekte ne olduğum hakkında Jet’in

hiçbir fikri yoktu. Hiç kimsenin yoktu. Shaw ile kısa, belli belirsiz bir konuşma yapmıştık, yani en yakın arkadaşımın bile benim koleje başlamadan üç yıl önce nasıl bir hayat yaşadığıma dair hiçbir fikri yoktu.

Daha yirmi iki yaşındaydım ama bu kadar kısa süre içerisinde sanki yüz yıl yaşamış gibi hissediyordum. Jet'in kendinden çok farklı ve dokunulmaz olarak gördüğü iyi kız, her gün kavgasını devam ettirdiğim bir hayaldi. Ona bu kadar yakın olmak ve sürekli varlığını hissetmek Kentucky tepelerine gömdüğüm eski Ayden'dan vazgeçme arzumu her gün her dakika teste sokuyordu.

"Hey!" Bir mutfak havlusu yüzüme aniden çarpınca öfkeyle ağzımdan tükürükler saçarak konuştum. Cora, Jet'in az önce terk ettiği sandalyeye oturarak bana tanıdık bir bakış attı.

"Salyalarını silmek için buna ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kes artık."

"Her neyse. Her defasında kızgın gibi davranıyorsun, Ayd. Anlayamıyorum, ne zaman birbirinize bu kadar yakın olsanız, tüm bu enerjiyi ve tüm bu çatırtı patırtıyı nasıl görmezden gelebiliyorsunuz ama sana söylüyorum bunu izlemek çok yorucu."

Ağzımı açıp ona açık açık birbirimizden etkilenmediğimizi söyleyecektim ki bir elini kaldırdı ve ben daha tek kelime edemedenden dokunaklı bir şekilde dik dik bana baktı.

"Ve bana sakın biz sadece arkadaşız ayaklarını yapma. Erkek arkadaşlarım var. Aslında kızdan çok erkek arkadaşım var ve onlara saçlarını çekmek, ısırp iz bırakmak ve yatağa gidip sevişmek istermişçesine bakmıyorum. Dikkat

etmediği zamanlarda onu izlerken, Ayd —getirdiği havlu ile kendine yelpaze yaparmışçasına bir hareket yaparak— soğuk bir duşa ihtiyacım olduğunu hissediyorum.”

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum bu yüzden bildiklerime bağlı kaldım.

“Biz arkadaşız. Birbirimizin tipi değiliz ve bir gece alkolün de etkisiyle bunu denediğimi ve sonunda ne olduğunu söyledim sana.”

Sandalyede arkasına yaslandı ve çılgın gözleriyle beni inceledi. Kahverengi olanı kınayan, bilmiş bakışlarla ve mavi olan gözü de candan ve arkadaşça bakıyordu. Cora’dan bir şey saklamak çok zordu ama bu benim denemekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. Şimdiye kadar bütünüyle hak ettiğim, aşırı derecede arzuladığım hayatı kurmak için herkesi ikna etmek zorunda kalmıştım. Daha önce olduğum kişi, şimdi olduğum kişi üzerinde etkili olmayacaktı ve Jet ne kadar seksi olursa olsun veya beni doğru yoldan ayırmaya ne kadar sebep olursa olsun, bunun olmasına izin veremezdim.

“Hem yaşamdan çok farklı şeyler bekliyoruz. Mezun olur olmaz yüksek lisans yapacağım. Jet ise çocukluğundan beri bir Rock yıldızı olmak için çalışıyordu. Sağlam bir gelecek için bundan daha fazla bir şey isteme hırslımın olmayışını anlayamıyorum. Her bakımdan daha farklı şeyler istiyoruz.” Vahşi tarafın tehlikeleri hakkında bildiğim her şeyi unutmak istememi sağlarken izlediği yoldan korkmadığımı söylesem yalan olurdu.

Tinker Bell’in eleştiren versiyonu gibi başını salladı. Birçok davranışın küçücük bir çerçeveye konulması çok zordu.

“Sana dürüst olacağım, bebeğim. Bu duruma dışarıdan bakan biri olarak diyorum ki, sen ve bu çocuk kesinlikle aynı şeyleri istiyorsunuz, yalnız sen itiraf etmeye korkuyorsun. Ve hiç kimse, yani gerçekten hiç kimse, süveter giydiğinde güzel görünmez, yani bu zavallı Adam’ı erkek arkadaşın ayaklarında satmayı bırakmalısın.” Ayağa kalktı ve sandalyenin arkasını tuttu. Öne sürdüğü görüşleri içselleştirmeye çalışırken tipik bir Cora hareketi yaparak vites değiştirdi. “Bugünkü kızın puanını bana henüz söylemedin, ne düşünüyorsun?”

O odadan ne zaman bir kız çıksa hep ben huzursuz olurdum ama bunu bir türlü kendime anlatamadım. Sonunda dokuz parmağımı kaldırdım ve yapmam gerekeni yapıp oyuna devam ettim.

“Kaybolmuş sütyen ve ters yüz olmuş gömleği yüzünden yedi puan almıştı ama sana sürtük demesi ve iç çamaşırını arka cebine yerleştirmesinden dolayı puanını yükseltti.”

Cora taşkın kahkahalar atmaya başladı ve yanlarını tuttu. O kadar yüksek bir sesle gülüp sallanıyordu ki, Jet odasından çıkıp buraya gelecek diye endişelenmeye başlamıştım.

“Lanet olsun, küلودu tamamen unutmuşum. Biliyor musun o haklı, bir gün on puanı hak eden bir kız olacak ki bunu başarmak için eminim çok sıkı çalışacak ve böylece bu iş hiç eğlenceli olmayacak artık, çünkü biz kızın en iyisi olduğunu bilmiş olacağız.”

Ona cevap verirken yanağımın kenarını ısırmıştım. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Cora'yı bir dakikalığına olsun kandıramamıştım. "Emimin öyledir."

Konuşmalar ve sabahki genel duruma öfkelenmiş olarak laptopu kapattım ve ayağa kalktım.

"Derse gitmeden önce koşacağım." Bunu özellikle belli birine söylememiştim çünkü Cora telefonuyla uğraşüyor ve Jet de ortalıklarda görünmüyordu. Kıyafetlerimi Denver'da şubat ayına uygun olacak şekilde değiştirdim ve iyice eskimiş koşu ayakkabılarımı giydim.

Koşmaya bayılıyordum. Kafamı dağıtmaya ve yeryüzünün en sağlıklı bilincine sahip bir yerde yaşadığımdan beri, kaldırırma çıktığım zaman egzersiz yapmak için dışarı çıkan diğer yüzlerce insandan biri olmaya bayılıyordum. Kulaklıklarımı taktım ve Jet'in iğrenç dediği şu Country müziğini olabilecek en yüksek seste dinledim. Düşünmek zorunda olmadığım için müziği seviyordum ve birçok Country şarkısı sanki dinleyici için bestelenmişti. Kız çıldırmıştı çünkü oğlan onu aldatmıştı, çocuk arabası parçalandığı için delirmişti, herkes üzgündü köpek ölmüştü ve Taylor Swift erkekler konusunda en az benim kadar şanslıydı.

Jet'in yüksek sesli ve hızlı şarkıları tercih ettiğini biliyordum ama aslında o müzik konusunda tam bir züppe ve neyin iyi, neyin kötü olduğuna dair ettiğimiz kavgalardan sonra, bir yılı aşkındır onu tanıyordum ve bu beni şaşkına çevirmişti.

Bir ritim tutturmuş her zamanki parkurum olan Washington Parkı'na doğru giderken soğuk hava yüzümü dondurmuştu. Koştuğum zaman, diğer her şeyden soyutlanmayı, sadece ayaklarımın altındaki yeri ve yüzümdeki

sert havayı hissetmeyi seviyordum. Ama bugün bunlar bana yetmiyordu.

Az çok bir yalanın içinde yaşadığım gerçeğini inkâr edemezdim. Bir Kentucky, Woodward'dan gelen bir Ayden Cross vardı, bir de Kolorado, Denver'dan gelen yüksek kimyager Ayden Cross. Bir bütünün iki parçası gibiydiler ve bazı zamanlar birinin diğerine karşı yumuşak olduğunu düşünüyor ve bundan geriye yalnızca küllerin ve kötü anıların kaldığını anımsıyordum.

Woodward kötü bir kasaba değildi ama küçüktü ve herkes birbirini tanırdı. Eğer sizin aileniz de kasabada herkesin dedikodusunu yaptığı, herkesin hakkında konuştuğu, herkesin hikâyeler anlattığı bir aile ise, işte o zaman hayat zor bir hal alabilirdi.

Annem kötü bir kadın değildi, sadece on altı yaşında nasıl anne nasıl olunur hiçbir fikri yoktu. Baş edilmesi güç bir kız ve oğlanın annesi olmaya hiç hazır değildi. Abim Asa, ne bir kural çiğnedi, ne de bir suç işledi. Babamız olmadığı için, biz etrafta vahşice koşarken hasarı en az seviyede tutma işi yalnızca anneme kalmıştı. Size sürekli bir şey olduğunuz söylenirse, ona inanmaya başlamak dışında bir seçeneğinizin olmadığını öğrenmiştim.

Hatta şimdi daha iyi biliyordum ki, mükemmel bir geleceği yıkan bir çeşit kalabalığın içine düşmüş, sadece kendisi ve mevcut oyunları ile ilgilenen bir abinin eliyle yönlendirilmiştim. Yıkılmıştık, asla hiçbir şeye sahip olmayacaktık ve Asa'nın getirdiği onca sıkıntı ve üzüntüye rağmen, her birimizin hâlâ nefes aldığına inanmak zordu.

Eğer lisedeki fen bilimleri öğretmenim iyi niyetli ve çabuk idrak eden biri olmasıydı, muhtemelen sonum aynı

annem gibi olurdu; eve kapatılmış ve bir ömür boyu Woodward'daki insanların eleştiren bakışları altında yaşamak zorunda kalırdım.

Ama okula müracaat ettim, burs kazandım ve her gün gece gündüz demeden çalışarak tekrar oraya geri dönmek için çok mücadele verdim. Bundan sonra insanlara benim zayıf ve aptal biri olduğumu düşünecekleri bir neden vermeyecektim. Bir daha asla. Kendi kendime bakacaktım, kaya gibi sağlam bir gelecek inşa edecektim ve umarım o minicik kasabadan annemi çıkartacak, bir kutu bira, bir paket sigara ve artık o ayı geçirmek için neye ihtiyacı varsa onun için bir kamyon şoförüyle yatıp kalkmasına gerek olmadığını, dışarıda daha başka yaşamlar olduğunu gösterecektim anneme. Asa tam bir ümitsiz vakaydı ve en son gününü gün ettiğini duymuştum. Ancak itiraf etmeliyim ki Woodward dedikodu çarkında ben de çok sürüklenmişim, yani doğrusu nedir gerçekten bilmiyordum ve her zaman kardeşimi ilk başta kendinden kurtarmayı istemekten artık vazgeçmişim.

Sayırsız hata ve yanlış yapmışım, ama şimdi doğru yoldaydım. Hayatımı doğru yolda yaşayarak ödülümü almış oluyordum, sonunda okulda iyi notlar alıyordum, beni ne olursa olsun seven iyi insanlarla arkadaşlık ilişkilerimi sürdürüyordum ve her şeyimi kaybetmiş olarak uyanmaya üzülme zorunda olmayacaktım bir daha asla.

Eğer bu, Jet için hissettiğim cinsel arzuları bastırmak ve aramızdaki çekimi gizlemek anlamına geliyorsa da yapacak bir şey yoktu. Eğer bana, içeri girme izni olmayan Katolik bir liseliymişim gibi davranmak istediye, o zaman benim de buna göre davranmam daha iyi olacaktı. Ona sadece

yanlış yönlendirildiğini söylememe gerek yoktu, ama tüm bu giriş ücreti ile ilgili şeyleri bilen bir kız olduğuma göre, bir geceliğine eve getirdiği bu kızlardan birine belki düzgün bir tavır takınabilirdim.

Parkın köşesini döndüm ve daha çok köpekleriyle yürüyen, çocuklarıyla oynayan insan akınının olduğu yere gelince yavaşladım.

Cora, Shaw'ın eski odasını Jet'e kiralama konusunu bana açtığında hayır demek istemiştım. Geçen kış arabada yaşanan olaydan sonra, her zaman etrafımda olduğundan kendimi açık etmemek için çok zor anlar yaşıyordum. Yanlış bir hareket yapmadığım için Tanrı'ya her gün şükrettim. Bundan sonra kendimle bir daha yüzleşebileceğime dair şüphelerim vardı ama Shaw'ın eski erkek arkadaşı ile yaşadığı korkunç tecrübeyi değerlendirdim, bir yabancıya oda kiralamak çok korkutucuydu ama mecburen sonunda kabul ettim.

Yüzümdeki merhametsiz ifadenin, ona hissettiğim ısrarlı tutkuyu öldüreceğini düşünmüştüm. Her şeyden önce, zaman zaman alaycı ve kendine dikkat çekme meraklısıydı. Ancak tam tersi olmuştu. Ondandır hoşlanmış ve devamlı onunla yaramaz şeyler yapmak istemiştım, ama şimdi ondan bir insan olarak da hoşlanıyordum.

Şaşırtıcı bir biçimde komikti, birçok dövmesi ve müzikte korkunç bir zevke sahip olan adamlara göre daha akıllıydı. Cora'nın tüm tavırlarına katlandı ve ben kendi içime çekildiğim zaman beni asla rahatsız etmedi. Genellikle beraber kahvaltı ettik ve haftada en az bir defa hepimiz toplanır, o veya bu barda bir içki içerdik. Nefret

ettiğim halde –yani onun çaldığı müzikten nefret ettiğim halde– gittim ve ayda en az iki kere onu dinledim.

Benim favori içki partnerim olmaktan da çok uzaktı. Rule'un sahip olduğu yeni sınırlara sahip değildi, Nash gibi huysuz olmaya meyilli değildi ve Rowdy gibi olay çıkartmak peşinde de değildi. Sadece kaygısız ve iyi vakit geçirmekten hoşlanan biriydi. Ancak birisi o ve grubu ile ilgili konuşmaya başladığı zaman veya ona sanki büyük bir iş yapıyormuş gibi bakıp onu aşağılamaya çalışanlara karşı mesafe koyuyordu. Rock yıldızı olmak için doğmuş biri olarak, yarı ünlü biri olmak ve hayranlıkla ilgili tabii ki birçok problemi vardı. Garipti, ama sevimliydi ve onun etrafında olmak için bu da başka bir nedendi.

Alman bir çoban köpeği, sahibinin elinden kurtulup benim yanımdan geçince biraz sendeledim. Nefes nefese kalmış bir vaziyette bir dakika durdum ve eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Hareket etmediğim için soğuk hava terlemiş tenimin üzerinden geçerek beni titretiyordu. Bir şapka takmalıydım veya belki eldiven ama artık çok geçti ve eğer derse geç kalmak istemiyorsam eve bir an önce geri dönmeliydim.

Lisansla beraber hedefim ciddi olarak bir master programı üzerine kurulmuştu, hepsi ben yirmi beş olmadan önce bitecekti. Her zaman rakamlarla aram iyi olmuştu ve bilim bana olağan geliyordu, böylece okullara müracaat ettiğim zaman okulların Woodward'dan olabildiğince uzak olmalarına dikkat ettim, ama aynı zamanda benim konularımda en iyileri olduklarından da emin oldum. Mezun olduğumda ne yapmak istediğime karar vermemiştim ama

altı rakamlı bir sayıdan daha az bir gelir istemediğimi biliyordum. Sürekli artan potansiyel ve daha büyük bir emeklilik planı tasarlıyordum. Biliyorum benim yaşımda biri için bunlar muazzam hedeflerdi, geçmişî renksiz birinden böyle şeyler beklenmezdi, ama artık kendime düşük hedefler koymuyordum.

Daha yavaş koşmaya başladım ve eve yaklaşırken kulaklıklarımı çıkarttım. Köşeyi dönünce aniden durdum çünkü caddenin karşısındaki çocuğu bir yerlerden tanıdığîma yemin edebilirdim.

Kabul etmek gerekir ki, Shaw'ın saldırısından sonra hâlâ biraz tedirgindim ve bütün yabancılara bir tehlike gibi bakıyordum ama bu karşıdaki adamın kendini taşıyışı ile ilgili bir şeyler vardı ve ne olduğunu anlamaya çalışırken yaya kaldırımına sıkışıp kalmıştım. Benim olduğum tarafa hiç bakmadan direkt yanımdan geçip gitti, böylece korku nöbetini atlatıp ön kapıya giden basamakları çıktım. Jet diğer taraftan gelirken ben de tam kapıyı açmak üzereydim, az daha basamaklardan yere sırtüstü düşmeme neden oluyordu. Bir çığlık attım ve korkuluklara tutunmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Çok hızlı hareket ediyordum ve arkaya, asfalt betona doğru uçtum.

Jet beni yakaladı, ama çok hızlı hareket ediyordum. Elini yakaladığı zaman, tüm yaptığı beni ileriye sürüklemektî, bir anlığına her ikimiz de havada asılı kaldık. Yere sertçe yuvarlanmadan önce gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Tam olarak olmasa da üstüme düşmüştü. Başım kaldırımın sert tarafına çarptığında sessizce küfrettim, başımı yıldızları görece kadar kötü çarpmıştım. Göğüs göğüse gelmiştik ve ince koşu pantolonum ve onun boyalı kotu

arasında bir parmak kadar bile mesafe yoktu. Nefes almayı unutmuş, yaralı olduğumu unutmuş ve en çok da bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu unutmuştum.

Ona sürtünmek istedim. Ellerimi onun karışık saçına dokundurmak istedim. Boynunda atan damarın üstündeki noktayı öpmek ve nabzının hızlı ve sert attığı yeri yalamak istedim, ama bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kendini zor bir hamleyle kaldırdı ve bana büyümüş gözleriyle baktı. Gözünün dış çevresindeki altın renk parladı, onun vahşi bir hayvan gibi görünmesine neden olmuştu, başımı ellerinin arasına aldığı anda fısıldadı.

“İyi misin? Çok üzgünüm. Orada olduğunu bilmiyordum.”

Yüzüme değen yüzükleri buz gibiydi ve sırtımın yan tarafı beni uyuşturuyordu.

“İyiyim. Dikkatim dağılmıştı. Senin suçun değil.” Üzgün olduğumda daha aksanlı konuşuyordum ve Jet’in bunu fark ettiğini gördüm.

“Emin misin? Seni hastaneye götürebilirim. Senin o kocaman beyninin zedelenmesini istemeyiz.”

Benim üzerimde yatarken böyle değil de, daha başka bir konuşma yapmak istedim. Ellerimi onun beline doladım ve beni bırakması için onu kendime çektim. “Gerçekten, iyiyim ben. Beni ayağa kaldırmak ister misin?”

Karanlık gözlerinde daha önce görmediğim bir şey hareket etti. Sanki soruyu kafasında değerlendiriyor ve içinden hayır diyordu ama bu an geçip gitmiş ve beni kendisiyle beraber yukarı çekmişti. Beni tamamen bırakmadı ve ellerimi tuttu, yandım. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı,

hızla. Beni etrafında çevirdi ve sırtımı avuç içiyle silkelemeye başlarken inlememe hâkim olamamıştım.

“İyi olduğuna emin misin? Pek hafif sayılmam.”

Hafif değildi. Uzun ve dolgundu, ama kas yapılı değildi veya komik bir şekilde şişkin değildi. Sahnede koşturmaktan ve ekipmanları indirip kaldırmaktan dolayı iyi bir formdaydı, ama takip ettiği düzenli bir egzersiz programı olmadığını biliyordum, gerçi önemli de değildi. Onu üzerimden silkeledim çünkü nefes almam ve yüzümdeki saçları itmem gerekiyordu.

“Evet. Hiç kırık yok ve her ikimiz de biliyoruz ki oldukça sert bir kafam vardır. Düşünceler içinde kaybolmuştum. Daha dikkatli olmalıyım yoksa koşarken yere yüzüstü kapaklanabilirim.”

Bana komik bir şekilde baktı ve ellerini deri ceketinin ön ceplerine soktu. Her zaman merak etmişimdir bu kış zamanı o ceket nasıl giyebiliyor diye. Metal fermuar ve üzerindeki çivilerin buz gibi soğuk olduğunu düşünüyorum, ama bu onun görünüşünün bir parçasıydı ve onlarsız Jet olamazdı zaten.

“Tamam, eğer iyi olduğundan eminsen gitmek zorundayım. Bu öğleden sonra New Mexico’dan bir müzik grubuyla görüşmemiz var ve sonrasında alıştırma yapacağız. Geçen sene Metalfest’te beraber çaldığımız bir grup, bu yaz tura gidiyor ve bazı yeni şarkılara ihtiyaçları var.”

Titredim çünkü üşüyordum ve onun tura gitmesi fikrinden nefret ediyordum. Bu düşünce beni çok rahatsız ediyordu. Ünlü bir gruptaki yalnız bir adamın tura gitğinde neler yaptığına dair çocukların anlattığı hikâyeleri duymuştum. Hoş değildi. Zorla gülümsedim ve basamak-

lara doğru yöneldim. “İyi, yoğun bir gün olacağı benziyor. Benim dersim var ve bu akşamı böyle sonlandıracağım, yani eve çok geç döneceğim.”

Beni seyrediyordu ve ben de onu seyrediyordum ve fark ettim ki Cora haklıydı. Konu kimya olduğunda ben bir dâhiydim ve bu aramızda olan şey eninde sonunda patlayacaktı. Uzun zamandan beri baskı altında tutuyordum ve ancak yavaş ve istikrarlı bir kaynama bu tür bir ateşi söndürmeden hayatta tutabilirdi.

Bir parmağı ile çenesini kaşdı ve bana bir kaşını kaldırdı. “Eğer çocuklarla bu akşam erken bitirirsek, bir bira içmek için takılabiliriz.”

Bir panik dalgasıyla yutkundum ve zorla güldüm ama bunu yemediğine emindim.

“Harika olur.”

Yanıtı beklemeden kapıya koştum. Herhangi bir olay olmadan içeri girmeyi becerdim bu sefer, ama geç kalıyordum. Hemen duşa attım kendimi. Jeep’ime atlayıp kampüse doğru yola çıkmadan önce bir kot ve uzun kollu bir bluz geçirmiştim üzerime.

Denver Üniversitesi eve çok uzak değildi ama park etmek çoğu zaman sinir bozucuydu ve zaten gergindim ve telefonum çaldığında çantamı karıştırıp telefonu bulmaya çalışmak istemedim. Yerime doğru giderken profesörü rahatsız edip sınıfta sorgulayan ve kızgın bakışlarla karşılaşmak zorunda olacak son insan bendim. Dikkat etmeye çalıştım, ama kafam başka yerdeydi ve laboratuvar ve ikinci dersime uyurgezer gibi gittiğimde, bulutların arasından kafamı kaldırıp kendime gelmemin daha iyi olacağını fark ettim, yoksa bu akşamki çalışmam tam bir kâbus olacaktı.

Meşhur spor barları olan aşağı Denver'da çalıştım. Daha çok derimizi gösteren, vücudumuzu kapatmayan çok komik kıyafetler giymek zorundaydık. Yerimiz Co-ors Sahası'nın aşağısındaydı, yani futbol sezonu bitmiş olsa bile, basketbol ve hokey hayranları ile dolu oluyorduk hep. Bursumun okul için kapsamadığı her şey ve kiram için yeterli parayı kolaylıkla kazanmıştım. Faturaları ödediğim sürece, popomu biraz sallamakta bir sakınca görmemişim.

Dikkatli olmalıydım çünkü burada çok sarhoş vardı, oraya buraya uzanıp beni yakalamaya çalışan eller ve aşırı sıcakkanlı müdavimler izinli olmadıkları şeylere dokunmak istiyorlardı. Oyuna devam edebilmek için sinsi iş arkadaşlarımı idare etmek zorundaydım. Bu kızlar dedikodu ve bulabildikleri her türlü pislik için yaşıyorlardı. Shaw ve ben, kraliçe arı Loren Decker ile uzun zamandır kavgalıydık ve eğer şimdi olduğu gibi işe geldiğimde muhakkak bir açığımı bulup geceyi bana zehir ederdi.

Barın arkasındaki soyunma odasına henüz gelmiş ve tam komik ponpon kız kıyafetimi çıkartıyordum ki, telefonumun çaldığını hatırladım.

Ekranda 502 alan kodlu beş cevapsız arama görünce şaşkınlıkla telefona bakakaldım. Kentucky'deki biri neden bana ulaşmaya çalışsın ve nasıl benim telefon numaramı bulmuş olabilirdi, bilmiyordum. Sesli veya normal bir mesaj da yoktu. Ben de telefonu çalıştığım sürece kaldığı yere, sütyenimin içine, doğru ittim ve yarın geri aramak üzere numarayı not aldım.

Loren'in hastalıklı tatlı sesi omzumun üzerinden bir yerlerden geldiği zaman, siyah saçlarımı açıyor ve parlak

polis rozetini ön tarafa takıyordum. Onunla uğraşacak bir ruh halinde değildim, dişlerimi sıktım ve dönerek ona baktım.

Goal Line gibi bir bara mükemmel uyuyordu. Her erkeğin yetişkin ponpon kız fantezisiydi. Yapay saçlı bir oyuncak bebek kadar akli olmasına rağmen benimle neden sidik yarışına girmişti anlayamıyordum, çünkü hiç kazanamamıştı. Üstelik benden sekiz cm kısaydı, hatta bahşişlerimi artırmak için dolgu topuklu ayakkabı giydiğim zaman daha da kısaydı ve her zaman ona yukarıdan bakmak durumunda kalmıştım. Hem gerçek anlamda, hem de mecazen.

“Nasıl gidiyor, Ayden?”

“Kötü bir gün geçiriyorum Loren, ne istiyorsun?”

Saçlarının ucuyla oynadı, kafasından her seferinde mükemmel bir burma, bir parça saç sökmek istemişimdir.

“Merak ediyorum acaba bana çok minik bir iyilik yapabilir misin?”

Gözlerimi devirdim ve arkamdaki dolabı çarparak kapattım. “Zaten bütün bir hafta sonu çalıştım, senin yerine de çalışmam.”

Büyük mavi gözlerini kırptırdı ve yemin ederim bu ona olan nefretimi daha da artırdı. Derin bir nefes aldım çünkü hiçbir neden yokken mantıksız ve asabi davrandığımı biliyordum.

“Hayır, Jet ile konuşabilir misin? Birkaç kız arkadaşım-la Ogden’de Bryan Walker’ı seyretmek için bizi içeri soka-bilir mi diye sormanı isteyecektim. Onun birkaç bağlantısı var, değil mi?”

Bryan Walker bir pop şarkıcısıydı, Justin Bieber ile aynı saflarda, ama onun kadar meşhur değil. Bunun hiç imkânı yoktu, yani asla Jet'e bu nemrutu gösteriye sokabilir mi diye soramazdım. Kaşlarımı çatıp yanından geçtim.

“Neden ona kendin sormuyorsun? Bu akşam belki gelebileceğini söyledi.”

Bana uzaylıymışım gibi baktı. “Onunla konuşamam.”

Bu beni şaşkınlığa düşürmüştü ve ona kafam karışmış gibi baktım.

“Neden soramazmışsın ki? Her zaman buraya geliyor. Ona daha önce servis yaptığını biliyorum.”

Sanki ben bir ahmakmışım gibi kafasını salladı ve kız arkadaşlarından biri ile gülüştü. “Ah, Ayden, sen çok şekersin. Sen hep bu çok sevimli, çok seksi, çok yenilesi çocuklarla takılıyorsun ve bir tanesini parmağında nasıl oynatacağın konusunda hiçbir fikrin yok. Eğer ben Jet'e sorarsam bu şu anlama geliyor: Onun kim olduğunu ve bu kasaba için ne kadar büyük olduğunu bildiğim anlamına geliyor. Eğer beni fark etmesini istersem, onu önemsememeli ve özel biri gibi davranmamalıyım. Aksi takdirde aynı senin gibi, ömür boyu arkadaşlık bölgesinde sıkışıp kalmış ve gökkuşağının tüm renklerinde süveter giyen bir adamla çıkan biri olurum.”

Çok şaşırmıştım, sadece ona bakakaldım. Oldukça eminim bütün kanım başımdan yüzüme hücum etmişti. Rule'a olan ilgisi Shaw tarafından acımasızca engellenince hemen Jet ile ilgilenmeye başlamasına inanamıyordum. Ayrıca Adam'ı ve benim erkeklerle ilgili tavrımı eleştirdiğine de inanamıyordum.

Loren ışıltısını kaybettikten sonra kocasını aldatacak bir

eş için biçilmiş kaftandı. Gerçek bir yaşamın neye benzediğinden veya Adam gibi düzgün bir adamın insana neler verebileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onu tam bir istilaya almak üzereydim. İçinde bulunduğum ruh hali ile onun ağzının payını vermeye ve hatta fiziksel olarak ona girişmeye hazırdım. Ama barın güvenliği Lou, kafasını uzatıp kıcımızı kaldırmamızı söyleyince iştahım gitti. Bir otobüs dolusu işten çıkmış adamın hemen içeride sıralandığını söyledi ve faturalarımı ödemek Loren'e haddini bildirmekten çok daha önemliydi. Doğru yolda sürükleri aşağı indirecek duraklar yoktu.

Dudaklarımı kısarak güldüm ve omuz silktim, "Sanki bu arkadaşlık bölgesine girme şansın varmış gibi... Benim bu takıldığım süper seksi, süper alımlı çocukların hepsine nasıl da salyaların akıyor, bence bu çok hoş. Bu çocuklar sahteliği kilometrelerce öteden fark edebilirler ve hatta senin tüm bu başka biri olma çabalarını bile." O çok sahte göğüslerine küçük gören bir edayla dik dik baktım.

Tüm bu Jet'ten bir ricada bulunmak sorusuyla ilgili konuşmaları unutmayı ümit ederek, sabırsızlıkla bölümüme fırlayıp gittim. Çocuklar sahteliği fark edebilirler. Onları bunu yaparken birden fazla olayda görmüştüm. Bana kalırsa, hepsinin benim ne kadar iyi kız olduğumu düşünmeleri bir mucizeydi, onların arkadaşlıklarına ve korumalarına değerdı ve bunu böyle kabul etmek süveter sevmeyi öğrenmeme mal olsa bile, Tanrı biliyor ya, gene yapardım, bir gülümseme ile gene yapardım.

2. BÖLÜM

Jet

Ayden'in etrafında yaptığım bu aptal dans çok hızlı bir şekilde eskiyordu. Onların yanına ilk taşındığım zaman, Cora ve onun tüm bu çenebazlığı işleri daha da kolaylaştırır diye düşünmüştüm. Bunun böyle olmadığını görünce, yatak odamda hareketli bir yaşama sahip olmanın işe yarayacağını düşündüm, ama nedense bu da işe yarıyor gibi gözükmüyordu.

Her zaman aklımdaydı, hatta çalışırken bile aklımdaydı, başka bir kızla beraberken derimin altındaydı sanki ve yemin ederim ki, her konuştuğunda, şu kullandığı hafif güneyli aksanı sanki her yönüyle beni değiştirmek için tasarlanmıştı. Nefret ediyordum ve bununla ilgili ne ya-

pacağımı bilmiyordum. Kızlar benim için hep kolay elde edilirdi, ama bu kız hiç de öyle değildi.

Bir yıl önce, o gece onunla hayal ettiğim her şeyi yapma şansına sahiptim. Ancak, onu ilk defa Goal Line’da o seksi üniforması içinde, tavana kadar yüksek topuklu ayakbırlarıyla gördüğümde, sanırım ona biraz âşık olmuştum. Ama üzerinde “bana bulaşma” tavrıyla sarmalanmış, uzun muhteşem bacakları ve viski rengi gözleriyle, kafamın içinde hızlı ve sert bir şekilde bana Jameson viskisinden daha çok etki yaptığı âşikârdı. Onu istedim, sanki tedaviye muhtaç bir bağımlı gibi istedim, ama o benim ligimin çok dışındaydı ve benden çok daha farklı bir alanda oynuyordu, aslında bir çeşit arkadaşlık bağı kurmayı becerebilmemiz bile bir merak konusuydu.

Rule beni kesin bir dille uyarmıştı, eğer Ayden’ı üzecek olursam, bu Shaw’ı üzme anlamına geliyordu ki bu Denver’in yıllardır görmediği bir şey olurdu.

Birçok durumda kendimi tutabilirdim ve kasabada canıma okutmayacak kadar uzun bir zaman geçirmiştım, ama Rule’a bulaşılmaması gerektiğini en baştan biliyordum. Hatta şimdi daha çok korkuyor ve Shaw’ı koruyucu bir mağara adamı gibi görüyordum.

Böylece yapılması gereken doğru şeyi yapmıştım ve ona tamamen evet demeyi isterken hayır demiştım. Şimdi ise hepimizin arkadaş olduğu bu iğrenç yerde sıkışıp kalmıştım, ama o koridorun bir ucunda mışıl mışıl uyurken, ben onun sesi ve uzun bacakları ile ilgili bitmeyen rüyalar görmüştım. Buradan taşınıp gitsem mi veya onunla konuşsam mı bilmiyordum; seçenekler ne pratik, ne de hoştu. Kızlarla beraber yaşamaktan hoşlanıyorum. Cora tam bir

isyankârdı ve Ayden çoğu zaman evde olmuyordu, ama hep beraber olduğumuz zaman hayat eğlenceli ve kolaydı. Turdayken birini kızdırdığım için bütün eşyalarımla beraber kapının önüne konacağım diye üzülüyordum.

Stüdyom Kaliforniya’da eski bir depo bozuntusuydu. Akustik mükemmeldi ve grubun son turundan sonra, yeri adam etmek için yeterince param olmuştu.

Herkesi tanıyordum, yani demek istediğim bu kasabada müzikle bir şekilde ilgisi olan herkesi. Kabul etmek gerekir ki, Denver bir Los Angeles veya bir New York değil, ama bölgenin tam merkezindeydi. Gerçekten muazzam ve çeşitli nüfusa sahip, gruplar için gidilebilecek bir yerdi, kayıt yapmak için gelinecek diğer birçok meşhur yere göre daha gözde bir yerdi.

Benim grubum gerçekten bölgede çok meşhurdur ve geçen sene Artifice ile Metalfest’e tura katılmamızdan sonra, ulusal olarak daha çok tanınmaya başlamıştık. Gerçekte faturaları ödeyen ve diğer insanlar için şarkıları bir araya getiren stüdyoydu. Umursamıyordum. Müzik yaptığım ve şarkılar yazdığım sürece mutlu bir adamdım ben. Müzik, sabah beni yatağımdan kaldıran ve gece yatağıma götüren şeydi. Tabii, bir heavy metal grubunda şarkı söylüyordum, ama ben gençken müzik benim için Punk Rock idi. Gerçekten sadece iyi müzikten hoşlanıyordum. Nasıl bir renkte olduğu veya kimin yazdığı umurumda değildi, hatta Ayden’a en çok dinlenen kırk Country şarkısı bağımlılığı için bile bir sürü bok atmıştım. Gerçek ise, amber gözlerindeki o ışıltıyı yakalamak için onu kızdırmaktan hoşlanıyor olmamdı.

Kendimi işte kaybetmeyi planlıyorum. Grup bugün çok iyiydi ve yeni albümleri için çoktan sağlam bir eser düzenlemesi yapmıştık bile. Planlamadığım şey ise, kapının yanındaki her zamanki yerime geldiğimde yaşlı adamımı beni beklerken bulmaktı. Yüzümde otomatik olarak oluşan gerginlikle kaşlarımın çatılmasına engel olamadım ve arabadan dışarı çıkıp onunla yan yana gelebilmek için parmaklarımı tek tek direksiyondan ayırmam şuurlu bir çaba gerektirdi.

Onun yaşında bir adam için çok şalvarımsı bir pilot pantolonu giymişti, ama bu benim babamdı, gençliğinin gitmesine karşı çıkan ve yaşanan onca güzel zamanlara rağmen bu yolda kimin incindiği umurunda bile olmadan, bencilce geçirdiği yıllara rağmen babamdı.

İç geçirdim ve kapıyı iterek açtım, arabanın çevresinden dolanarak yanıma gelirken onu dikkatle seyrettim. “Burada ne yapıyorsun, baba? Yapılacak işlerim var. Etrafta dolaşarak vakit kaybedemem.”

Bazen onu daha söze başlamadan bölmek daha iyiydi, ama açıkçası bugün şans benden yana değildi.

“Turdan döneli üç ay oldu ve babanı aramayı hiç düşünmedin mi? Metalfest’in nasıl geçtiğini duymak için sabırsızlanıyordum. Siz çocuklar henüz büyük bir şirket ile anlaşmadınız mı?”

Eğer benim ailemden başka bir aile olsaydı, bu bir ebeveynin çocuğuna sorabileceği tarz bir soru gibi görünebilirdi. Dave Keller yaşamını profesyonel bir seyyah olarak geçirmişti. Metallica’dan Neurosis’e kadar dâhil olabileceği her türden grup ile tura çıkmış ve tek isteği biricik oğlunun tam istikamet bu yolda zirveye çıkmasıydı. Ona

bakacağım veya Malibu tepelerinde bir yalı alacağım için değil, tura çıkma ve sanki hâlâ yirmili yaşlarındaymış gibi kanuna aykırı seks ve uyuşturucunun olduğu vahşi günlerini tekrar yaşama şansı olsun diye. Bu bölgede kalmaktan mutlu olduğum için deliriyordu, kayıt ve turlar sayesinde çok para kazanmıştım ancak şöhret olma ve dünya çapında tanınıyor olma fikri beni çok korkutuyordu.

Tabii babam benim ve annemin sayesinde tekrar tekrar kefaletle saliverilmişti ve benim için yılın babası ve kocası olmak için ideal bir baba olmaktan da ayrıca çok uzaktı. Annemi asla anlamadım; benim tatlı, sevecen, yumuşak kalpli, cömert annem nasıl olur da böyle bir serseri ile bunca yıl evli kalabilirdi. Her ne kadar defalarca ısrar ettiysem de, onu bırakmamış; bu da sonunda benim için onun tembel, aldatan, yalancı kişiliğinden nefret etmememi gerçekten zorlaştırmıştı.

“Büyük isimlerle konuşmuyorum baba, sana bunu milyon defa söyledim.”

Dalga geçti. “Gruptaki diğer çocuklar acaba onların geleceğini elinde tuttuğunu biliyorlar mı? Sen böyle kararlar alırken acaba onlar bu konuda ne diyecekler?”

Bu onunla yapmak istediğim bir görüşme değildi. Onunla gerçekten hiçbir şekilde görüşme yapmak istemiyordum, ama eğer yapmasam buradan gitmeyeceğinin de farkındaydım. Kayıt işlemlerini yapacağım grup her an burada olacaktı ve en son isteyeceğim şey, onun orta yaş bir grup üyesi gibi hareket etmesiydi.

“Çocuklar benim nerede durduğumu biliyorlar ve eğer hoşlanmıyorlarsa kapının nerede olduğunu da biliyorlar. Boone ve Von ile on dört yaşından beri çalışıyoruz, yani

onları şaşırtacağım konusunda çok şüpheliyim. Catcher zaten kabul görmüş bir gruptan geldi ve bundan nefret ediyor, yani en son isteyeceği şey çuvallamak olurdu. Benim işlerimden uzak dur, baba. Seni ilgilendirmez, ödünc para istemiyorsan tabii. Eğer istiyorsan annem beni arasın. Ancak ona para transfer ederim, sana değil.”

Güneş gözlüklerini başının üzerine itti, böylece artık kendimi dik dik bakarken göremiyordum. Koyu renk gözlerimi ve siyah saçlarımı ondan almıştım, ama benzerlik burada bitiyordu. Yaşadığı tecrübeler yüzüne yansımıştı. Kullandığı uyuşturucular ve geçirdiği zor geceler artık izlerini belli ediyordu ve ona baktığım zaman tek düşünebildiğim onun kadar iğrenç birinin annem gibi muhteşem birini evlenmeye nasıl ikna etmiş olduğuydu. Beni öyle öfkelenmişti ki, duygularımı normal kelimelerle ifade edememiştim. Kanayan sözler ve kulak parçalayan melodilerle kendimi en iyi ifade edebildiğim tek yer sahneydi.

“Bana ne söylediğine dikkat etsen iyi olur, oğlum. Ben hâlâ senin babanı ve senin gibi eve gitmemelik etmiyorum.”

Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama söylemedim, asla yapmadım. Annemi çok seviyordum, ama o evde duramazdım ve sürekli annemi tekrar tekrar aşağılamasına göz yumamazdım. Anneme yüksek sesle bağırıp, onun duygularını görmezlikten gelip, saygısızlık ettiği için babamla kapışmıştık, belki daha on beş yaşında bile değildim, evden ayrılmak zorunda kalmıştım, bu annemi çok üzmüştü. Ya buna katlanacaktım ya da babamı toprağa gömecektim. Ama şansım yaver gitmişti, Nash’ın amcası Phil mutsuz genç çocukların geleceğini düşünerek yaşama

uyum sağlamaları için bir yer işletiyordu ve beni de buraya almakta bir sakınca görmedi.

Yolun sadece sekiz km aşağısında yaşamalarına rağmen, sık ziyaret etmediğim için annemin üzüldüğünü biliyordum. Ama babamın gelip gidip sürekli annemi üzmesine tahammül edemiyordum. Onun ruh halini etkilediğini biliyordum ve bunu daha ileriye götürüp bizi, bunu görmezden gelecek bir duruma getirmesine izin veremedim; ona güvenmiyordum. Bununla ilgili ne yapılacağını bilemeyecek kadar çaresizdim. Annem müthiş bir kadındı ve ona bir teselli olsun diye değil, bir kraliçe gibi davranan biriyle birlikte olmayı hak ediyordu.

“Ne istiyorsun?” Sabrım gittikçe azalıyordu.

Gözlüklerini geri takıp, bir sırtımayla ağzının kenarını bükmeden önce bir dakika boyunca sesizlik içerisinde birbirimize baktık, suratının ortasına bir yumruk atma isteği uyandırmıştı bende.

“Anlaşma imzalanmasında yardım ettiğin şu grup, Artifice, oldukça büyüdü. Şarkılarının çoğunu sen yazdın, değil mi?”

“Yani?”

“Yani sana çok borçlu olmaları gerektiğini düşünüyorum ve gelecek turun Avrupa ayağında yardım istiyorlar mı diye telefon açıp sorsan ölmezsin, değil mi?”

Bana bir elini kaldırıp aptalca gülmeye başladığı zaman, aptal bowling gömleğinin yakasından tutup binanın diğer tarafına fırlatmama iki saniye uzaklıktaydım.

“Anneciğini sevdiğini biliyorum, evlat. Peki, ona ne olacak? Bilinmeyen bir süre zarfında annenin endişelendiği yerlerde, gerçekten beni kendi planlarımla baş başa bı-

rakmak mı istiyorsun? Kim bilir bu sefer nasıl görünecek? Hiçbirimiz gençleşmiyoruz.”

Sesindeki karşı çıkış anneme ettiği tehditler kadar açık ve netti. Ona ters ters baktım ve içten içe boynundan kafasını koparıp, parkın karşısına bir futbol topu gibi fırlatmayı istedim.

“Sen tamamen aklını yitirmişsin, yaşlı adam. Senden tiksiniyorum. Bu yolu gerçekten benimle gitmek istiyor musun?”

“Annen beni asla terk etmeyecek evlat, bunu sen de biliyorsun. Sen ona üzülürken o evde benimle beraber, lanet olası bana yapabileceğin hiçbir şeyin yok ve bunu her ikimiz de biliyoruz. Artifice ile ilgili bir şeyler ayarla. Onların tur müdürü ya da ses teknisyeni olmayı beklemiyorum tabii ama gösteride orada olmak istiyorum. Biraz serüvene ve iyi zamana geçirmeye ihtiyacım var.”

Canlı canlı derisini yüzecektim ve kanlı iskeletini de bir sahne sütunu olarak kullanacaktım. Öfkeyle onu iterek yanından geçtim.

“Ne yapabilirim bir bakacağım, ama eğer annem beni ararsa ve onu üzdüğünü hissedersen ya da üzmeyi düşündüğünü anlarsam, yemin ederim seni it gibi ezer geçerim. Eğer bu ilişkinin yürümesi için şantajın iyi bir yol olduğunu düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Kesinlikle haklısın, seni tanımıyorum. Benim oğlum harita üzerinde var olabilecek her şehirde milyonlarca hayran kazanıp bayan hayranlarının külotlarını indirebilecekken, Tanrı vergisi yeteneğini bu kasabada harcamaz.”

Kapının kilidini açarken omuzlarımın üzerinden ona baktım. “Senin oğlun olmamak benim en büyük dileğim-

di, ama ikimiz de bu kadar şanslı değiliz. İkimiz den birinin kesinlikle pişman olacağı bir şeyi bana yaptırmadan önce çek git buradan, baba.”

Karanlık odama gittim, içeri girerken ışıkları yaktım. Yaşlı adamla uğraşmak yüzeyde kaynayan bütün o şiddet ve öfkemi bastırmamı giderek zorlaştırıyordu.

İsrarla birbirimize çok benzer olduğumuzu belirttiğinden bu beni tarifsiz bir biçimde rahatsız etmişti. Aşırı derecede istediği bir yetenekle doğmuştum. Çok arzuladığı yaşama sahiptim ve bu yaşam şansı şimdi kapımı çalıyordu ve tüm istediğim zavallı annemin daha iyi bir yaşamı hak ettiğini fark edip, ondan uzaklaşmasıydı ve bu onu çılgına döndürüyordu. Tura gittiğim zaman bir melek olduğumu asla iddia edemezdim ve bir müzik grubunda olmanın kesin bir sevişme ortamını hazır hale getirdiğini ve bu ortamı istekle ateşlediğini de asla inkâr edemezdim. Ama kimseyi tutmak zorunda olduğum bir söz ile ardımda bırakmadım ve evde benim dönüşümü bekleyen belli biri de asla olmadı. Tutamayacağım sözleri veremezdim. Bunu kaynağından öğrenmişim.

Kayıt bölgesini kurdum ve Black Market Alphas'taki çocukların bıraktığı şarkı listesini şöyle bir gözden geçirdim. Bu çok boktan bir isimdi, ama çocuklar çok yetenekliy-diler ve büyüme potansiyelleri vardı. Bu genç çocukların bu şarkıların altından kalkmaları zor olacaktı, ama yeterli harmoni ve melodi ile bu genç kızların da onları beşik gibi sallama ihtimali yüksekti. Ayrıca onlar gençti. Baş vokal on sekiz on dokuz yaşlarındaydı, yani parlamaları veya sönüp gitmeleri için yaşam boyu zamanları vardı ki muhtemelen parlayacaklardı. Onlarla çalışmayı kabul etmişim çünkü

şarkıları yazan baterist çok yetenekliydi ve bana gençliğimi hatırlatıyordu.

Bir müzik grubunda olmak zor işti ve iyi bir müzik grubunda olmak ise alınan ödülünden çok daha zor bir işti. Ama ben şanslıydım çünkü birlikte çaldığım çocuklar okyanusta bir damlaydı. Başka yerlerde yeni grupların bizi yemesindense, burada küçük bir gölde büyük bir balık olmaktan mutlu olduğumu anlayabiliyorlardı.

Başka konularda kibirli olabilirdim, ama bunun benim iyi müzik yapma kabiliyetimle ilgili olmadığını biliyordum. Şarkı söyleyebildiğimi ve elime konan her gitarı çalabildiğimi biliyordum. Bir hayat boyu bana hem güçlü, hem de etkili şarkıları yazdıracak güç, yıllarca babama duyduğum öfke ve kızgınlık ile oluşmuştu.

Yürüdüğüm her sahne üzerinde kendime has bir havam ve duruşum olduğunu da biliyordum ve dinleyicilerimin benim ne hissettiğimi bilmelerini istiyorsam, onları buna çekebilir ve ben hazır oluncaya kadar gitmelerine izin vermezdim. Ben iyi bir ön sahne adamıydım. Oyun oynamak için sabrım veya yarattığım esere laf etmelerine izin verme gibi bir niyetim yoktu. Bu sektörde çok büyük rol oynayan bilgiçlik taslama ve yalakalık yapma gibi şeylere gösterecek toleransım da yoktu.

Eğer babam benim büyük bir firma ile anlaşma imzaladığımı öğrenirse, anneme ne olacağı fikrinden çok korkuyordum. Bu, yaşlı adamı zıvanadan çıkartırdı ve annemi de alır giderdi. Annem bundan daha iyisini hak ediyordu.

Dış kapı açıldığında grubun enstrümanlarıyla içeri girmeye başladığını gördüm. Baş vokal Ryan adında düzgün bir çocuktuk ama egosu o kadar büyüktü ki, her an yan-

lış yola sapabilirdi. Bir grubu yönetecek tavır ve duruşu vardı, ama acemiydi ve kaliteli bir ürün ortaya çıkarmak yerine daha çok para ve kızlarla ilgileniyordu. Beni selamlamak için kayıt odasına girdiğinde üst kolunun jelatin ile sarılmış olduğunu fark ettim. Yeni olduğu belli olan mürekkebe bakarak sordum. “Benim çocuklardan birine mi gittin?” Turdayken BMA'deki bütün çocuklar Marked'da yaptırdığımız sanat eseri gibi dövmeleri çok beğenmişlerdi.

Boynumdan göbeğime kadar uzanan melek sanırım en çok fark edilen dövmemdi. Ayrıca Nash'ın bu işe yeni başladığında yaptığı tüm kolumu kaplayan bir Japon ejderhası dövmem de vardı ve diğer kolum dirsekten bileğe kadar Rowdy'nin son zamanlarda bitirdiği Salvador Dali melanji ile kaplıydı. Dövmeden çok tende karmaşık bir boyama gibi görünüyordu.

Bütün çocukların kendine özgü farklı yetenekleri vardı. Rule'un dövmeleri büyük miktarda deri yüzeyini kaplayan, kalın çizgiler ve gotik parçalardı ve geleneksel stil üzerinde yana doğru gitme eğiliminde çalışmalar yapıyordu. Nash doygun renklere ve cüretkâr modellere bayılıyordu. Onun yaptığı dövmelerde abartılı çizgilerin estetiğini ve sokak tarzını görmek kolaydı. Rowdy, içimizde en saygısız olanımızdı ancak çalışmasına bir sanat eseri gibi yaklaşırdı. Hiç kimsenin yapamadığı, müşteriye özel çalışılmış yaratıcı eserler ortaya çıkarmak onun tarzıydı ve yeteneğini gerçek bir sanatkâr gibi kullanırdı. Dövme yapmak onun için sanat yapmaktı ve diğer çocuklara göre sanırım yaptığı işi daha çok ciddiye almıştı. Aslında albüm kapaklarımızı,

tişörtlerimizi ve grupla ilgili her şeyi onun yapmasını isterdim.

Cora'nın elleri ve iğneleri düşünmek zahmetinde kalmayacağım yerlerdeydi, ama Marked'da çalışan herkes iyi bir iş çıkartmıştı. Hiçbir şikâyetim yoktu ve insanları onlara yönlendirmekte hiç tereddüt etmemiştim.

“Öyle dostum, can yakıcıydı. Ben zaten tamamen uçmuştum, kafasında alev dövmesi olan çocuk benim üzerimde o noktada çalıştı.” Gözlerini devirdi ve sanki onlara dükkâna gitmeyi tavsiye etmeden önce gerekli bilgiyi açığa vurmalyımışım gibi bana baktı. “Dükkânın birçok yetenekle dolup taşıdığını bana söylemedin. Danışmada duran sarışın, aman Tanrım, hayallerimi süsleyen kızdı.”

Geri çekilip bir kahkaha attım çünkü Cora ağzını açana kadar her rockçının hayallerini süsleyen kızdı. Farklı renkteki gözleri ve inkâr edilemez sevimliliği ile aldatıcı bir görünüşü vardı. Ryan gibi çocuklar onun çılgın saçına hemen vuruluyordu ve sol kolunun üzerini tam olarak kaplayan bir dövmesi ve her kulağında minnacık, siyah renkte bir tartı dövmesi vardı. Ağzı laf yapan, çok konuşup bize patronluk taslayan ve sanki hepimize inatçı anaokulu çocuklarıymışız gibi davranan Cora'ya, bu zavallı, hiçbir şeyden şüphelenmeyen çocuk çoktan sıırıslıkam âşık olmuştu bile.

Ona doğru başımı salladım ve uyardım, “O senin için çok yaşlı ve düşünebileceğinden çok daha fazla belalı. Bana güven. Ne yaptırdın?”

Koruyucu sargı bezini sıyırdı ve gurur duyarak öfkeli çirkin bir yaratık dövmesi gösterdi. Çok hoştu, iyi yapılmıştı ama gerçekten biraz sıradandı. Nash'ın üzerine alev-

ler koymak ve onu eşsiz kılmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını söyleyebilirdim, ama gerçekte, bir parça mürekkebin kendisini sahne ve fotoğraflarda daha mükemmel gösterdiğine inanan bir çocuğun yaptırdığı bir dövme idi sadece. Çünkü bana harcadığım zaman için yüz dolardan fazla para ödüyorlardı. Sadece başımı salladım ve gruptaki diğer çocuklarla beraber stüdyoya geçmesini söyledim. Daha fazla ilgi istediğini söyleyebilirim ama diğer insanların sorunlarıyla uğraşmaya artık tahammülüm yoktu, böylece başımı belaya sokabilecek bir şey söylemeyip ağzımı kapalı tuttum.

Sonraki üç saatte, ilk beş şarkıyı tamamlamak için vokal ve enstrümanları karıştırdım, ince ayarlarını yaptım. Gruptaki diğer çocuklar ortaya sağlam bir ilk albüm çıkarabilmek için tüm güçleriyle kendilerini ortaya koymuşlardı ama Ryan zor biriydi ve ben grubun bateristi Jorge'a uydukça onun bozulduğunu söyleyebilirim, çünkü o şarkıları yazan asıl kişiydi.

Ayar yapmadan önce, şarkının arkasında hangi duygunun olduğunu anlamak durumundaydım ama Ryan bütün ilginin onda olmasını istiyordu ve bu da işlerin yavaş akmasına neden oluyordu. Çocuğun düzgün bir sesi ve sağlam bir karizması vardı ama eğer aklını başına toplamazsa daha iyi müzik gruplarına yem olmaktan fazlası olmayacaklardı.

Kayıt o kadar uzun sürdü ki, bizim çalışmamız için kendi grubumdaki çocuklar içeri geldiğinde ben hâlâ iki nolu şarkı üzerinde koro için bir köprü yapmaya çalışıyordum. Grup arkadaşlarım ben faturaları öderken mevki sahibi olmaya alışkindılar. Çocuklar etkileyecekleri gerçek

bir seyirci kitlesi görünce bir araya geldiler ve beşinci şarkıya kadar her şeyi tamamlamayı başardım.

Von benim baş gitaristim ve şarkıları yazan ortağımdı, Catcher bas, Boone da davul çalıyordu. Oldukça sıkı bir gruptuk. Birlikte fazlaca zaman geçirmeye başladığımızdan beri öyle olmak zorundaydık ve onlara hiçbir şey söylemek zorunda değildim. Şakadan nasıl gittiğini sorduklarında, homurdanarak gözlerimi kısıp onlara baktım.

Çocuklar stüdyodan fırlayarak herkese merhaba demek için dışarı çıktılar ve Ryan biraz daha burada takılıp bizim çalışmamızı izleyip izleyemeyeceklerini sorduğunda onu tokatlamak istedim. Genç metalcilerden bıkmıştım ve hızlı bir çalışma yapıp buradan çıkmak istiyordum, böylece gidip bir bira içebilir ve biraz kulis yapıp Ayden'i kızdırabilirdim. Ondan uzak kalmalıydım ancak çok uzun süredir bunu yapamadığımı biliyordum. Bir sonraki hafta sonu, Sevgililer Günü için planladığımız büyük bir gösterimiz vardı ve onların kalmasına izin vermenin, bu konuyu tartışmaktan daha kolay olacağını fark ettim.

Herkesi çalışmalarımız için kullandığımız odanın gerisine yönlendirdim ve son beş yıldır haftada en az iki kez yaptığımız gibi çocuklarla yerlerimizi aldık. Biz iyi yağlanmış bir makine gibiydik, ne yaptığımızı biliyorduk ve birinin egosu öne çıktığında hiçbir grup başarılı olamazdı. Gerçek bir grubun nasıl olduğunu izlemenin Ryan'a yardım edebileceğini düşündüm. Boone bir açılış vuruşu yaptı ve davulunun üzerinden bana baktı. "Gösteri için set mi çalışıyoruz veya daha sert bir şeyler mi yapalım?" Benim ne zaman o ruh halinde olduğumu anlıyorlardı. Başta sa-

dece arkadaşlık şimdiyse aynı gruptayız ve benim nerede durduğumu gerçekten biliyorlardı.

Ellerimi genellikle karışık olan koyu renk saçlarımın arasından geçirdim. Yerinden alıp çektiğimde mikrofon kolumun bir uzantısı gibi duruyordu. Meraklı bakışlar altında başımı salladım.

“Evet, hadi önce Black metal yapalım sonra da normal seti.”

Daha ben cümlemleri bitirmeden davuldan derin ritimler gelmeye başlamıştı ve bas ayaklarımın altındaki yeri titretiyordu. Von gitar akortları ile havayı tınlatıp duvarların boyasını dökecek kadar güçlü sesler çıkartınca şarkı söylemeye başladım. Babama olan tüm öfkemin çıkıp gitmesine izin verdim. Genç yetenekle dalaşmanın bir sonucu olarak ortaya çıkan öfkenin, beni boğmaya çalışan duyguların zayıflayıp aktığı vokale yansımaya izin verdim. Biz ikinci şarkıya geçtiğimizde, BMA'deki çocuklar tüm boş enstrüman kılıfları üzerine oturmuşlar ve bizi fal taşı gibi açılmış gözleri ve ağızları açık bir şekilde seyrediyorlardı. Daha yumuşak bir tarza geçtiğimiz zaman, bar kalabalıklarına çaldığımız şarkılar, Jorge'un liriklerin ardındaki gücü gerçekten önemsediğini gösteriyordu. Aynı zamanda Ryan'ın muhtemelen bir sonraki gösterisinde benim yaptığım her şeyi taklit edeceğinden emindim.

Bugün bana kendimi kötü hissettiren her şeyi bağırıp kustum ve içimi boşalttım. Mikrofonu yere düşürdüm ve tişörtümün ucunu çekerek yüzümü sildim. Kendimi bomboş hissettim, ama daha iyiydim.

Çocuklara döndüm ve Rowdy ile bir bira içip takılacağımızı ve gelmek isterlerse bize katılabileceklerini söyle-

dim. Genellikle haftada bir kez beraber takılıyorduk, ama Catcher başka bir grup için demo çalışması yapıyordu, Von ve kız arkadaşının yeni bir bebekleri olmuştu ve Boone ise kısa süreli ayık kalma ile ilgili sıkıntılar yaşıyordu. Son zamanlarda Rowdy ve dükkândaki çocuklar ile beraber takılıyorduk.

Rule ve Nash'ı liseden beri tanıyordum, bu ikisi oldukça sıkıydılar ve ne zaman Rule'un abisi kasabaya gelse, durum daha kötü bir hal alıyordu. Her neye hazırlanıyorlarsa sık sık onun kıyılarında son buluyordum. Rowdy bize takılmaya başladığında şaşırmıştım. Çünkü dolambaçlı işler çeviriyor, güvenilmez ve her zaman iyi vakit geçirmesini bilen biriydi. Hepsi beraber olunacak çok iyi arkadaşlardı ve onların da benim için aynı şeyi düşünmelerini istiyordum. Rowdy ile çabuk kaynaştık ve birbirimizi anladık sonra doğal olarak benim kankam oldu.

Her iki gruptan geriye kalan çocuklar kapının dışında toplandılar ama ben bir şişe su alıp ekipmanları kaldırmakla uğraşırken Jorge geride kaldı. "Ne oldu?"

Ensesini kaşıdı ve bana bakacağı yerde tenis ayakkabılarının ucuna baktı. "Sizler bizden çok daha iyisiniz, Metalfest'teki grupların yarısından bile çok daha iyisiniz. Neden bize yardım ediyorsun ve neden stüdyoda kendi albümünüzü yapmıyorsunuz? Ben sadece biye böyle olduğunu merak ediyorum."

"Siz çocuklar oldukça iyisiniz, ama Ryan'ın seni aşmasına izin vermezsen, henüz bir yerden başlayamadan dağılmış olacaksınız. Metalfest'te çok fazla ilgi topladınız, yani bunun üzerine bir şeyler katmanız lazım. Size

yardım etmem için bana para ödöyorsunuz Jorge, ama bu bir yetenek gördüğümde bunu tanımayacağım anlamına gelmiyor. Sen gerçekten iyi şarkılar çalıyorsun ama onları herkes söyleyebilir. Bunun kıymetini bilmeyen bir vokale ihtiyacınız yok.”

Suratıma baktı ve sıırttı. “Teşekkürler.”

“Problem yok.”

“Kapanış şarkınız olan *Whiskey in the Morning* bir kız hakkında, değil mi?”

İç geçirdim ve onu deponun dışına yönlendirirken ensesine bir şaplak attım.

“Bütün iyi şarkılar bir kız ile ilgili değil midir zaten? Metal veya Country müzik hiç fark etmez veya caz, Rock and Roll. Bize şarkı söyleten bütün iyi şarkılar hep bir kızla, yani onsuz yaşayamayacağın ve aynı zamanda onu asla elde edemeyeceğin türden bir kızla ilgilidir.”

“Senin böyle bir kız arkadaşın mı var?”

Acı bir kahkaha attım ve Challenger’ın yanında durdum. “Tabii ki.”

Rowdy’ye mesaj atıp yola çıktığımı haber verdim ve o da bana hemen geri dönüp, acele etsem iyi olacağını zira mekânın dolup taşıtığını haber verdi. Kızların hepsi çok ateşli ve seksi küçük armalı üniformalar giymişlerdi. Ho-oters kızları bunların yanında kiliseye gider gibi giyinmiş görünüyordu. Bar her zamanki gibi dolmuştu ve bu yeni bir şey değildi. Buraya hep gelirdik, güvenlik Lou genellikle bize bir yer ayarlardı, bir yer olmasa veya barda uzun bir bekleme sırası olsa bile.

İçeri girdiğimiz zaman, sahte iri göğüsleri olan sarışının bana göz diktiğini fark ettim, ama onun tarafına hiç

bakmadım. Ayden'in ondan nefret ettiğini biliyordum ve onun arkadaşı olarak bütün ortak düşmanları kollamak benim görevimdi. Tanrım, konu o olduğunda bu arkadaş kelimesinden nefret ediyordum. Her ne kadar bu düşman eline geçen ilk fırsatta diliyle bana banyo yaptırmak istiyor gibi görünse de.

Lou bana başını salladı ve dolgun parmağını barın olduğu tarafa işaret etti. Bu yazın dışarı açılan verandaya en yakın yerdı ve Ayden'in koyu ve Rowdy'nin sarı saçını tespit etmekte sorun yaşamadım. Gerçek dünyada saçlarını arkaya doğru taramanın tarz olduğuna ne zaman karar verdiğini bilmiyordum, ama son bir yıldır veya daha uzun bir süredir saçlarını aynı James Dean gibi yapıyor ve ellilerdeki gibi giyiniyordu. Rowdy aykırıydı ayrıca hızlı hareket etmeyi ve ilgiyi severdi, ben de buna uydum çünkü bu onun kişiliğinin bir parçasıydı ve kimse beni onun gibi güldürmemişti.

Ayden ile göz göze geldik ve ona sıırıttım. Bana bir saniyeliğine baktı ve sonra dudaklarını bükerek başka tarafa baktı. Rowdy'nin karşısındaki tabureye oturması beni kızdırmıştı. Aramızda ciddi cinsel gerginlikler olsa bile genellikle beni gördüğü zaman mutlu olurdu.

"Bu akşam onun derdi ne anlamadım."

Onu bu sabah yere düşürdüğüm için hâlâ kendimi kötü hissediyordum, ama beni iyi olduğuna ikna etmişti, yani o zamandan bu yana onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyordum. Acaba onun üzerinde uzanırken, onun neden olduğu sertliğimi mi hissetmişti. Bu kontrol edilemez refleksten dolayı sorumlu tutulamazdım. Çok güzeldi ve

eğer her zaman onun üzerinde olmayı ne kadar çok istediğime dair bir fikri olsaydı, bana kızmanın ötesinde ona çok daha fazla şey yapmama izin verirdi.

Rowdy, Ayden'in gözleri ile tıpatıp aynı renkte olan bir içkiyi önüme itti ve üzerinde minyatür bir kafatası olan parmağı ile barı işaret etti. "Yirmi dakika önce buraya geldi ama bir defa olsun arkasını dönüp bakmadı."

Başımı çevirdim ve barda toplanmış kalabalık arasında onu gördüğüm zaman içimden küfrettim. Bu çocukta ne bulduğunu hiç bilmiyordum. Tabii, onunla aynı okula kaydolmuştu. Tabii, devlet dairesinde staj yapıyor; biyokimyasal yakıt veya her ne boks müthiş bir araştırma üzerine çalışıyordu. Tabii, iki dirhem bir çekirdek görünümüyle iyi duruyordu. Tabii, tam anlamıyla her bakımdan mükemmel bir çocuk ve centilmendi, ancak sıkıcılığı yüzünden akıyordu!

Her şey bir tarafa, kahrolası aptal bir süveter giymişti ve Ayden Cross ile ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu. O özel biriydi, başka bir yüzyılda yaşasa yetişkin adamların toplu tabanca veya parlayan kılıçlarla ölümüne savaşıacağı kadar özel biri. Ama bu adam, bu entel, süveter giyen aptal onun çıktığı kızla ilgili benim kirli, seksi hayallerimin olduğunu bildiği halde bana al da bu kıcı başına çal, bile diyemezdi. Bu hissettiklerimi her ne kadar saklasam da, eminim ona baktığım zaman gözlerimden okunduğuna emindim.

"Mükemmel."

Kadehimi tekrar tokuşturdum ve henüz Rowdy'nin dokunmadığı diğer kadehi de kaldırıp onu da yuvarladım.

Bana baktı ve kollarını göğsünün üzerine çapraz koymak için arkasına yaslandı. Hemen hemen aynı boylardaydık, ama eski bir yıldız futbolcu cüssesiyle bir boğayı yere devirebilir gibi görünüyordu. Gerçekten neden futbolu bıraktığına dair hiç konuşmamıştık, ama kendimi dövme dünyasında bulduğundan beri, bunu fark etmediğini keşfettim ve eğer bana anlatmak isterse de onu her zaman dinleyeceğimi biliyordu.

“Ona koca bir buket çiçek getirmiş ve kalp şeklinde aptal bir kutu çikolata almış. Sanırım onu Sevgililer Günü’ne hazırlamaya çalışıyor.”

Sırtımdan aşağıya buz gibi bir şey aktı ve gözlerimin istemsizce kısıldığını hissettim. “Rule ve Shaw ile Fillmore’daki gösterimize gelecekti.” Grup için bu büyük bir şeydi. Benim için de büyük bir olaydı ve onun orada olmasını istiyordum. Orada olur diye düşünmüştüm.

Rowdy omzunu salladı. “Bir süredir takılıyorlardı. Bahse girerim o akşam her şeyin olmasını planladığı gece olacak. Ne demek istediğimi anladın, hoş bir yemek, pahalı hediyeler ve kaliteli bir otelde sonlanan bir gece. Eğer dükkânda Cora’nın bizi kızdırmasını doğru anladıysam, son birkaç haftadır Ayden’a ilişkiyi bir ileri boyuta taşımak için baskı yapan bir tipi vardı.”

Dişlerimi sıktım ve yerimden kalkıp çocuğu kendi kıyafetleriyle boğmak istedim. Önümde bir bardak vardı, yanında da bir tabak dolusu patates kızartması. Dolu bir bardak bira Rowdy’nin önüne kondu ve onun bana doğru geldiğini gördüğümde gözlerimi kısarak onun dikkatli bakışlarına odaklandım.

“Bırak artık.”

Masum bir ifade takınmaya çalıştım, ama itiraf etmeliyim ki ruh halim iyiyken bile bu takındığım bir surat ifadesi değildi. “Ne?”

“Adam’a surat yapıp durma. Sadece merhaba demek için uğramış. Ona buraya gelip sizlerle içki içmesini ben söyledim, ama sonra Jet’in onu öldürecek gibi baktığını görünce vazgeçtim.”

İnkâr edecek değildim, böylece kadehi kaldırdım ve giydiği kıyafet üzerinde bakışlarımı gezdirmeye başladım. Bugün ponpon kızdı, benim en beğendiğim. Minicik, pileli eteği turuncu ve mavi renkteydi. Bronco renkleri hayal gücüne çok az yer veren beyaz süveter ile tamamlanmıştı. Zaten normalden çok uzundu ve takdire şayan mükemmel bacaklarını daha da güzel gösteren şu “beni becer” yüksek topuklu ayakkabıları giyince neredeyse benimle aynı hiza ya geliyordu, bu bacakların omzumda olduğunu veya belimin etrafına dolanmış olduğunu hayal ediyordum. Seçici değildim. Beni gerçekliğe geri döndürdüğünde, neredeyse kendi dünyamda kaybolmuştum.

Ayden başıma bir şaplak attı. “Bırak artık. Bu akşam neyin var bilmiyorum, ama aklını başına topla bir an önce. Bugün düştüğümüzde, kafasını incitenin sen olmadığına emin misin?”

Bana vurmasından dolayı yanan, üstünde küçük bir sivrilik olan kulağımı ovaladım. Getirdiği kadehi kafaya diktim ve patates kızartması olan tabağı Rowdy’nin tarafına ittim. Belki sarhoş olmaya ihtiyacım vardı, böylece yanlış davranışlarım nedeniyle bu ani hareketimi suçlayabilirdim.

“Sevgililer Günü’ndeki gösteriyi ekiyor musun?” Ses tonumdaki ciddiyeti duydum ve nefret ettim. Ne yaptığı veya zamanını geçirmek için kimi seçeceği sorun olmayacaktı, ama oldu. Onu seçmeye iznim olmadığını bildiğim halde, beni seçmesini istedim. Ayakkabılarının üzerinde yükseldi ve eteğinin kenarıyla oynadı.

“Bilmiyorum. Shaw, Rule ile takılacak ve Cora da genellikle gidip kendi özel şeylerini yapar. Sen,” Rowdy’ye bir parmak göstererek, “her zaman beni kokuşmuş bir bar için ekiyorsun ve Nash da bizim ayık şoförümüz olacak, yani içki içemeyecek ve bütün gece huysuz, çekilmez biri olacak.” Altın ve bronz tonlarında parlayan bu gözler benim üzerime indi ve dudaklarını ısırdı. “Sen sahnede olacaksın, yani bu da beni tek başıma bırakıyor. Adam beni akşam yemeğine davet etti ve bütün akşamı planlamış, ama ne yapacağımı bilmiyorum.”

Bir süreliğine sessizce birbirimize baktık, o kadar uzun sürdü ki, sonunda durum garip ve gergin bir hal aldı. Ona Adam’ı boş verip, gösteriye gelmesini söylemek istedim ve sanırım o da benden Adam’ı boş verip gösteriye gelmesini sormamı bekledi. Ama eğer sıkıcı, süveter giyen birini Sevgililer Günü kavalyesi olarak istiyorsa, ben kimdim ki onu durduracaktım? İleri düzey diploması ve beş yıllık mali planı olan bir adam olamayacaktım asla. Güvenlik ve emniyeti, tutku ve yaratıcılığın üstünde sayacak bir adam olamazdım asla. Halk arasında baklava desenli süveter giyip dolaşan bir adam olmayacağımdan çok emindim.

“O zaman, sen keyfine bak ve güzel vakit geçir. Adam seni dışarı çıkarsın ve sana romantik bir akşam yaşatsın.

Bunu hak ediyorsun.” Kelimelerin üzerine basa basa söylemişim, ama söylemişim bir kere.

Güzel yüzünde anlayamadığım bir ifade belirdi. Ayden bu konuda gerçek duygularını flörtöz bir gülümseme arkasına saklama ve sarkastik bir geri dönüş yapmada çok iyiydi. Yüzünde oluşan ifade her neyse yok olmuştu ve boşalan bardağımı alıp tekrar doldurmak isteyip istemediğimi sordu. Sessizce başımı salladım ve Rowdy’ye geri döndüm. Hayal kırıklığıyla beni seyrediyordu ve dolu olan bira bardağını bana doğru itti.

“Canımız mı sıkıldı?”

Göğsümde sıkışmış nefesi dışarı vermeye çalışarak sert bir şekilde başımı salladım.

“Evet, biraz öyle oldu.”

3. BÖLÜM

Ayden

Haftanın her günü, beni arayan bu Kentucky numarasını aramış ve hiçbir cevap alamamıştım. Annemi aradım ama onun da arayanın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aylardır Asa'dan hiç haber almadığını yineledi ve ona Asa'nın hapiste olup olmadığını sorunca delirmişti. Erkek kardeşim kandırılması kolay bir çocuktur; etkileyici ve alçakgönüllüydü. Hiç çaba sarf etmeden etkileyici ve tatlı dilli. Öyle bir çocuktur ki, siz gömleğinizi daha giyerken üzerinizden çalabilir ve onu kendisine vermenin sizin fikriniz olduğu konusunda sizi ikna ederdi. Geri ödeyemeyeceği halde, onun için tüm masrafları üstlenmek isteyeceğinizi hissettirirdi size.

Neden aniden bana ulaşma ihtiyacı duymuştu anlayamıyordum, ama bana üstümden atamadığım bir gerginlik vermişti. Koşuya çıktığım son iki seferde evin etrafında tanıdığımı düşündüğüm aynı çocuğu gördüğüme yemin edebilirdim. Durmak istedim ve birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı sormak istedim ama eski binamızda Shaw'ın yaşadığı saldırıdan sonra, yabancılardan hâlâ uzak duruyordum. Kabul etmek gerekir ki, çıldırmış eski erkek arkadaşları tarafından bir köşeye sıkıştırılıp, her türlü eziyete maruz kalan Shaw'ı hatırlayınca, üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih etmiştim.

Evin koruyucu tek erkeği olarak, bundan Jet'e bahsedebilirdim, ama son birkaç gündür benden dolayı üzgün olduğu ve bilerek beni umursamadığı fikrine kapıldım. Ona bir şey söylemek için fazla şansım olmamıştı. Cumartesi günü gösteriye gelip gelemeyeceğimi bilmediğimi söylediğim zaman bir şeyler olmuştu, bazı önemli değişiklikler aramızdaki şeyleri değiştirmişti ve ne olduğunu veya bununla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Sevgililer Günü'nü Adam ile geçirmek istemiyordum. Çok tatlı bir çocuktı ve bir eşte aradığım her şeye sahipti. Ama bara bu komik çiçekler ve bir kutu çikolata ile geldiği zaman sanki *Pretty Woman*'dan bir sahneyi yaşıyor gibiydik, tek istediğim kendime saklanabilecek bir yer bulmaktı.

Sevgililer Günü'nün özel, büyük bir gece olmasını istediğini biliyordum. Dışarı çıktığımız son birkaç seferde, ilişkimizi daha ciddi boyutlara taşımak için baskı yapıyordu, ama denediğim halde ve bununla ilgili kendi kendime

defalarca konuştuğum halde, Jet'e hissettiğim arzuyu ona karşı hissetmiyordum.

Aslında, en son seks yaptığım çocuk kimya birincisi Kyle adında bir çocuktur. Bir önceki kış Jet tarafından reddedilmenin verdiği utançtan kurtulmak için onu kullanmıştım. Ama bunu yapmak bana kendimi olduğumdan daha kötü hissettirmiş ve "iyi kız seksi"nin tamamen sıkıcı ve tatminkâr olmadığını hatırlatmıştı. Bu yüzden çok büyük bir parçam Jet'e doğru çekiliyordu. Eminim ki beni onun gelecek planları ve eksikliği endişelendiriyordu, ama ondan mümkün olabildiğince uzak durmam gerektiğinin asıl nedeni bundan daha büyük bir şeyle ilgili olmalıydı. Kendimi kolayca bırakmama neden oluyor ve onunla beraber olma hayali kanımı donduruyordu. Ama ondan uzak durmanın en doğru karar olduğu düşüncesi beynimde yankılanıyordu.

Oldukça rutin bir şekilde, koridorun karşısındaki odasına girip çıkan kızlardan nefret edebilirdim, ama kendime karşı dürüst olmak zorundaydım, hiçbiri daha fazla istiyor veya tatmin olmuş gibi görünmüyordu. Bu da beni onu bağlayıp sadece kendime ayırmayı istememe neden oluyordu, ama bu mümkün değildi tabii. Adam ile ne yapacağımıza karar vermek zorundaydım.

Daha ciddi bir şeyler için kendimi ortaya koymak istemiyorsam, onu da beraberimde sürüklemek adil olmazdı. Bu mükemmel çocukları müthiş gelecek planlarıma uysunlar diye bir role sokmaya çalışmak doğru değildi. Ama ne yazık ki, başka bir çıkış yolu bilmiyordum. Derinlerde bir yerlerde, arzuladığım şeyin gerçekte ne olduğunu bi-

liyordum, ama biz uyuşmuyorduk. O, bu düzgün, kusursuz vizyona uymadı ve zaten yaptığı iş dışında onu başka bir görev ile meşgul etmenin, ilişkimizden başka şeyleri de yıktığını düşünüyorum. Jet sınırlara saygı duyan bir çocuk değildi.

Oturduğum yerde bunlara kafa yorarken çevremde olan bitenle ilgilenmiyordum. Ağır bir anatomi kitabı önüme hızla düşünce biraz sıçramıştım ve en iyi arkadaşım karşımdaki sandalyeye oturmak için eğilirken bana dikkatle baktı.

Shaw Landon, hayal edebileceğiniz her anlamda benim tam tersimdi. Kısaydı, platin sarı saçları, yaprak yeşili gözleri vardı ve tanınmış, çok varlıklı bir aileden geliyordu. Aynı zamanda çekingendi, tatlı ve komik bir şekilde mutlu ve âşıktı, yani ona dair tüm bunlara alışmak ciddi bir çaba gerektiriyordu.

Beni yanlış anlamayın. Sonunda Rule ile ilgili duygularından emin olduğundan beri çok mutluydum ve ciddi kavgalar, konuşmalar ve affetmeler sonrasında, ilişkilerini tekrar gözden geçirmiş ve meseleyi nasıl halledeceklerine dair bir yol bulmuşlardı. İtiraf etmeliyim ki, biraz kıskanmıştım, çok farklı görünmelerine rağmen, birbirleri için yaratılmış olduklarını anlamaları uzun sürmemişti. Bu nasıl yapılır bilmiyordum. Eğer yapsaydım, bu kadar azgın olmazdım ve sırf bana hitap etmediği ve dar pantolonlar giyip ve içindekiler ile bana hayaller yaşatmadığı için hoş bir çocuğu üzme durumunda kalmazdım.

“Sana belki dört kere seslendim. Orada sanki çok ciddi bir şeyi çözmeye çalışıyor gibi bir halin vardı.”

Her ikimiz de Denver Üniversitesi'ne gitmiştik ve her ikimiz de ilk yılımızdaydık. Shaw doktor olmak istiyordu, yani benden daha uzun bir süre okulda kalacaktı, ama üst seviye yüksek lisans sınıflarımızın şimdi birleşmiş olması çok güzeldi. Eğer beraber dışarı çıkmamışsak, işte beraber değilssek veya o ders çalışmak ve Rule'u görmek için erken çıkmışsa, onu çok nadir görüyordum. Onu özlemiştim. Cora eğlenceliydi ve onunla zaman geçirmeyi seviyordum ama onunla konuşmak Shaw ile konuşmaktan farklıydı.

Bir parmağımı kitabın ön sayfasındaki resmin üzerinde dolaştırdım ve ona bakmaktan kaçındım. "Adam'ı özgür bırakmanın zamanı geldi diye düşünüyorum."

"Hmm... Sanırım bunun Sevgililer Günü ile bir alakası yok, değil mi?"

Bir yüz ifadesi yaptım ve iç geçirerek sandalyemde geriye yaslandım. "Belki yoktur."

O yeşil gözleri sanki saf bir elmasa bakıyormuş gibiydi. Arkasına yaslanmadan önce bir süre beni seyretti ve göğsünün üzerine ellerini çapraz yaparak benim gibi oturdu.

"Yarın akşam ne yapmak istiyorsun?"

Sanırım doğru soru yarın akşam kiminle yapmak istediğim olurdu ve cevap açık bir şekilde Adam değildi. Bir nefes verdim, bu da siyah saçlarımı alnımm üzerinden yana attı.

Herkesle beraber gösteriye gitmek niyetindeydim, ama sonra Adam çiçek ve çikolata ile bara gelince, büyük bir hamle yapmış oldu. Rowdy de oradaydı ve bütün her şeyi gördü. Jet geldi ve benim onunla romantik bir gece geçirmemi, bunu hak ettiğimi söyledi. Yani şimdi ne yapmak

istediğim ile ilgili hiçbir fikrim yok, ama her ikisine de farklı nedenlerden dolayı sinir olduğumu biliyorum.”

Shaw bir kaşını kaldırdı ve çılğın leopar desenli ojeli parmaklarını kitabının kapağı üzerine hafifçe vurdu. “O zaman bana sebeplerini söyle.”

“Aptalca şeyler.”

“Dışarıda sıcaklık neredeyse kırk dereceyken, eğer sana kütüphanenin dışında surat astırıyorsa, o zaman aptalca değildir. Bir şeyler senin canını sıkıyor olmalı ve bunu konuşmalıyız.”

Tekrar iç geçirdim ve ağırlaşmış ellerimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. Normalde saçlarımı daha kısa kullanırdım ama okul ve iş arasında savrulurken bir zaman kaybına veya saçma yakıştırmalara neden olacak diye kuföre gidememiştim ve zaten bir şeylere zaman ayırmakta başarısızdım.

“Adam’dan hoşlanıyorum. Hoş biri ve beraber oldukça iyi vakit geçiriyoruz, ama arkadaşlarımla takılmak istemesi canımı sıkıyor. Çok basmakalıp biri, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?” Başını sallayınca kadar bekledim. “Planlanmış iyi bir geleceği, mükemmel bir ailesi var ve benden gerçekten hoşlandığını biliyorum. Oldukça sevimli ve milyon tane ortak noktamız var, ama...” Bir ama olmamalıydı, ama vardı.

“Ama ne, Ayd?” Konunun üzerini kapatmama izin veremeyecekti.

“Ama beni öperken, bana dokunurken aynı zamanda tırnaklarımı törpülüyor veya CNN izliyor olabilirim. Hiç tutku yok. Kahretsin, hatta ufak bir kıvılcım bile yok. Sıkıcı ve renksiz ve bundan nefret ediyorum.”

“O zaman, bu hiç iyi değil.”

“Hadi ya, ciddi misin?” diye sorarak onunla dalga geçtim. Görüştüğüm çocuğa sempati duymuyorum, ama koridorun karşısında yaşayan çocuk odasından tişortsüz çıktığı zaman, nedense üstüne atlamaya hazırım. Jet’i sahne de seyretmek, ona kazara dokunmak veya onu koklayacak kadar yakın olmak, bir yılda bana Adam veya Kyle’ın yaptığından çok daha fazla beni kendimden geçirip heyecanlandırıyor; bu yüzden de beni huysuzlaştırıyor ve ona sinirleniyorum.”

“Jet’e tutulmak istemiyorum, Shaw. Sağlam bir gelecek kurma potansiyelim olan birine tutulmak istiyorum ve ne kadar çok denesem de bunu değiştiremiyorum ve buna deliriyorum.”

Bana uzun bir süre anlamlı bir biçimde baktı. Shaw baştan çıkarıcılık konusunda Jet ile olan bütün felaket deneyimlerimi biliyordu ve bununla ilgili biraz bozulmuş gibi görünüyordu. Tabii, benim saf, el değmemiş, masum bir bakire olduğumu düşünüyordu ama Jet’in sadece bir centilmen olmaya çalışmasından daha farklı şeyler gerektiğine ikna olmuştu. Her zaman eski Ayden’in dışarı çıkması için beni cesaretlendirmişti, yani benim aslında düşündüğü gibi olmadığını görebilirdi ve bana olan yaklaşımını değiştirebilirdi belki.

Bunu en son yaptığımda beni üzmüş ve kaçmama neden olmuştu, yani onun için eski Ayden’in dışarı çıkıp tekrar tekrar parçalanmasına izin vermeye çok razı değildim ve açıkçası beni korkutuyordu.

“O zaman, fiziksel olarak hiç etkilenmediğin bir erkekle bir ilişki kuramayacağını her ikimiz de biliyoruz ve Jet’e

gelince, belki sadece onu aklından çıkarmaya ihtiyacın var. Belki onu bu kadar çok istemeyeceksin. Geçen sene ikiniz arasında olan şey her zaman orada kaldı. Belki de sadece sana sunduğu ne varsa almaya ihtiyacın var ve bu mesele böylece son bulacaktır. Ondan sonra ciddi bir ilişki kurmak için, Adam gibi birilerini bulmaya konsantre olabilirsin.”

“Bunu zaten denemiştım. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti bana, hatırlasana.” Ses tonumun acıklı çıkmasına engel olamamıştım.

Shaw parmaklarını birbirine geçirdi ve masanın üzerine eğildi, haliyle onun süper yeşil gözlerinden uzağa bakamadım.

“Bunun iyi bir fikir olduğuna onu inandır. Onu baştan çıkarmak için bir plan yaptığında, gerçekten sana hayır diyeceğini mi sanıyorsun? Geçen sefer ne olduğunu bana söylediğinde seni duydum, Ayd. O sadece küçük bir protesto yaptı ve sen olabildiğince hızlı kaçıp uzaklaştın çünkü sana başka bir hayatta neler yapabileceğini hatırlatmıştı. Kentucky hakkında çok fazla konuşmuyoruz, ama Woodward’dan gelen kızın o gece Jet’i, Denver’dan gelen kızın yaptığı gibi bırakmayacağına dair güçlü bir sezgim var.”

İnledim ve yüzümü kapatmak için kafamı ellerimin arasına gömdüm. “Woodward’dan gelen kız, ateşle oynayan iyi, küçük bir kız olduğuna dair bir izlenim yaratmazdı onda. Daha önce olduğum kişi, hoş değildi, Shaw. Bunu sana söylüyorum, fakat gerçekten bunun iğrençliğini fark ettiğini sanmıyorum.”

Hafife alır gibi el salladı ve ayağa kalktı, giderken ağır

kitabını da kaldırıp aldı. Kitabı ondan daha ağırmış gibi görünüyordu.

“Bunların hiçbiri önemli değildi. Benim üzüldüğüm *bu* Ayden. Bu Ayden geleceğin ne getirdiğinden bağımsız, mutlu olmayı hak ediyordu, bu Ayden şimdi bir karar vermek zorundaydı, gerçekten canı yenilebilir vücut boyaları ve tüylü kelepçeler isterken, neden süt ve kurabiye yemeye razı oluyordu.”

Böyle düşünmem bir kahkaha atmama neden oldu ve ağaya kalkıp konuşmaya devam ettim. “Yenilebilir vücut boyaları hakkında ne biliyorsun?” Omuzlarına düşen uzun saçları ile oynadı ve solgun sarı saçlarının altında siyah dipleri parlamıştı.

“Dövme sanatçısı erkek arkadaş, hatırladın mı? Çizmeyi seviyor.”

Birbirimize baktık ve ayrılarak sınıflarımıza gittik. Nefret ediyordum ama haklıydı. Adam ile sonsuza kadar bu ilişkiyi sürdürebilirdim ancak bir yere varamazdım. Bunun için çok iyiydi ve ona acı çektirmek istemeyecek ve ona vermek istemeyeceğim şeyler için onun etrafında dolanmamın bir gereği olmadığını bilecek kadar iyi bir insandım. Adam ile birlikte olmanın beni geçmişimdeki kötü şeylerden uzak durmama yardım ettiğini biliyordum. Onun gibi biriyle takılmak, doğallığa veya sonunda benim acı sonuçlara katlanacağım tehlikeli kararlar almama izin vermiyordu. Adam istikrarlıydı ama heyecanlı ve tutkulu biri değildi, benim mantıklı tarafım bunu istemem gerektiğini biliyordu. Ama her ne kadar büyük bir yanımlı içgüdü ve duygularla çalışsa da onun fiziksel olarak bunu asla yapamayacağını biliyordum.

Bir sonraki derste bununla ilgili kafa yorup üzüldüm ama hiçbir yere varamadım. Maalesef, Adam benim tam karşımdaki sınıfta öğretmenin olduğu taraftaydı. Sınıftan çıktığımda beni bekliyordu. Uzanıp hareketsiz dudağıma hafif bir öpücük kondurduğu zaman ürkek olmamaya çalıştım. Böyle zor olmamalıydı. Kahverengi saçları ve açık mavi gözleri ile yeterince hoş görünüyordu. Üzücü bir şekilde, her an hücre bölünmesi veya küresel ısınmanın etkileri ile ilgili bir konferansa katılacakmış gibi giyinmişti. Başka da bir şey yoktu aslında; ne bir kıvılcım, ne de bir kıpırtı. Hiçbir şey yoktu.

Kitaplarımı taşımak istedi ama ben kafamı sallayarak hayır dedim.

Elimi tutup üstüne bir öpücük yerleştirdiği zaman, tam ona Sevgililer Günü'nü iptal etmemiz gerektiğini söylemeye hazırlanıyordum; bundan sonra birbirimizi tekrar görmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum.

“Yarın Sevgililer Günü'nü beraber kutlamamızı istemediğini biliyorum, ama ben biraz erken davranıp senin çok hoşlandığın Brezilya restoranında bizim için yer ayırttım. Geceyi seninle beraber geçirmeyi gerçekten çok istiyorum, Ayd. Bu ilişki benim için çok özel. Sen benim için çok özelsin.”

Suçlulukla yutkundum ve ona gülümsemeye çalıştım ancak yüzümü eksittiğimle kalmıştım.

“Bu gerçekten çok güzel Adam, ama dediğim gibi yemeğe gitme ve geceyi beraber geçirme konusunda pek emin değilim. Bu ilişkide seninle aynı yerde olduğumu sanmıyorum.”

Sözlerimin onu incittiğini görebiliyordum ve kendimi

iğrenç hissetmiştim, ama bunun doğru olduğunu biliyordum. Kendimi bu yolda iyi hissedeceğim diye onu kullanmaya devam edemezdim. Belki gerçekten değişmiştim veya sadece numara yapıyordum ama her iki durumda da ben bunu ortaya çıkarıncaya kadar etrafımda dolanmasına gerek yoktu. Ben her beş dakikada bir aklımda Jet'in pantolonunu çıkartmakla meşgul olurken, bir de benim tarafımdan reddedilmeye ihtiyacı yoktu.

“Üzgünüm, senin duymak istemediğin şeyler söylediğimi biliyorum.”

Tuttuğu elimi sıktı ve bana üzgün ve tatlı bir sırıtişla baktı. “Peki ya buna ne dersin, yemeğe gideriz ve seni etkilemem için bana izin vermeye çalışırsın? Sonra, ne yapmak istediğine karar verebilirsin. Yaşamak için yemek yememiz gerekiyor, değil mi, ve bu kadar kısa sürede rezervasyon yaptırmak zordu. Eğer aramızdaki bu şeye bir şans vermezsen, sanırım gerçekten çok büyük bir şey kaçırılmış olacaksın.”

İnlemek istedim, ama sadece elimi çektim ve kitap çantamın askısına doladım. Doğru şeyin yürüyüp gitmek olduğunu biliyordum, ama çok sersemlemiş görünüyordu. Son dört aydır her şeyini buna vermişti. Bunu yapmaya hakkım yoktu.

“Bak, yarın akşam bir arkadaşımın grubunu izlemeye gitme planım var. Seninle yemeğe gideceğim ama sadece yemek olduğunu anlayan lazım. Fikrimin değişeceğini sanmıyorum. Sen gerçekten çok hoş birisin Adam, ama bu ilişkide bir şeyler eksik ve dört ay sonra fişi ne zaman çekeceğimi biliyorum.”

Güldü ama sesinde bir hüznü hissettim. “Bir kız iyi bir erkek olduğumu söylediği zaman, bunun ne anlama geldiğini biliyorum, Ayd. Benden sıkıldın. Okul ve iş dışında takıldığın çocukları gördüm. Aklı olan hiç kimse onları iyi çocuklar diye tanımlayamaz, özellikle şu birlikte yaşadığın çocuk, müzik grubu olan...”

Park yerine ve benim arabama gelmiştik, hemen kilidi açtım ve eşyalarımı içeri fırlattım. Ayaklarımın üzerinde yükseldim ve suçlu gibi görünmemeye çalıştım.

“Bunun onunla hiçbir alakası yok. Bir şeylerin yürümediğini biliyorum sadece ve bunun acısını ikimiz den de çıkaracak değilim. İnan bana Adam, iliğini kurutuncaya kadar seninle görüşmeye devam edip bir gün arkama bile bakmadan çekip gidebilirdim. Biliyorum her ikimiz de bundan daha iyisini hak ediyoruz, yani eğer yemeği iptal edersen bunu tamamen anlarım.”

İçten içe bunu yapmasını ümit ettim. Belli bir nedeni olmaksızın, etkileyici bulmadığımı söylediğim bir çocukla akşam yemeğinde tuhaf bir şekilde karşılıklı oturmak istemedim. Ama Adam bir centilmendi ve onun iyi ahlakı buna izin vermezdi.

“Hayır, rezervasyonu zaten yaptırdım ve seni götürmeyi hâlâ istiyorum. Sevgililer Günü’nde yalnız olmak istemiyorum, özellikle seninle aramızdaki şeylerin daha iyiye gittiğini düşünürken.”

Tanrım, terk edildiğinde bile daha iyi olmayı başara biliyordu. İç geçirdim ve yüksek araca binip yerime oturdum. “Tamam. Gerçekten çok üzgünüm, Adam.”

Kafasını pişmanlıkla salladı ve ellerini birbirinin içine geçirdi. “Açık olmak gerekirse Ayd, bazen beraberken tam

olarak benimle olduğunu hissediyordum, ama sonra âdeta bir yabancı gibi benim suratıma bakıyordun. Sen ulaşılması zor birisin, ama gerçekten bunu denemeye degeceğini düşünmüştüm.”

Bu sözler gözümün seğirmesine neden olmuştu ve onun yanından hemen ayrılmalıydım. “Yarın görüşürüz.”

“Yarın seni saat sekizde alırım.” Tam dilimin ucundaydı, onunla restoranda buluşabileceğimizi söylemek istemiştim, yani beni bırakmasına gerek olmadan direkt gösteriye gidebilirdim, ama bir gün içinde ona yeterince zarar vermiştim. Benim hakkımda söylediği iki farklı insan olmam konusundaki yorumları hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu, böylece ayrıldım oradan.

Eve geldiğimde, Cora’nın Mini Cooper’ını dışarıda park halinde görünce şaşırmıştım. Genelde çalıştığı dövme dükkânını kapatıp geceyi geçirmek için evde olurdu. Ben bara çalışmaya gittiğim zamansa genellikle o eve dönüyor olurdu. Ayrıca Challenger’ın da gitmiş olduğunu görünce rahatladım ama aynı zamanda huysuzlanmıştım. Jet son zamanlarda yok gibiydi, neyin peşindeydi merak ediyordum ve bu beklenmeyen davranışlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım için minnettardım.

Oturma odasına yürürken kanepede kıvrılmış oturan küçük bir figür fark ettim. Cora hayatında öyle yumuşak battaniyelere sarılıp acıklı filmler seyredecek bir tip değildi, yani bu iki şeyin aynı anda olması çantamı yere düşürüp onun yanına koşmama sebep olmuştu. Kahverengi ve mavi renklerindeki gözleri yaşlıydı ve neşeli gülümsemesi, titreyen dudağı ve kırmızı yanaklarının altına saklanmıştı.

Cora benden birkaç yaş büyüktü, ama şimdi beş yaşında gibi görünüyordu.

“Sorun ne?” Ne yapacağımı bilememiştim, battaniyenin altından dizine hafifçe vurdum.

Burnunu kâğıt mendile sildi ve elinin tersiyle nemli yüzünü temizledi. Üzgün, minik bir peri gibi görünüyordu.

“Gerçekten çok kötü bir gün geçirdim.”

Kaşlarımı çatıp kanepenin üzerine iyice yerleştim. “Seni bir süredir tanıyorum ve sen asla hasta olmazsın, hatta hepimiz o iğrenç Tai yemeğinden zehirlendiğimizde bile sana bir şey olmamıştı. Ne oldu?”

İç geçirdi ve arkasına yaslandı. Şişmiş gözlerinin üzerine bir elini attı, birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, “Eski nişanlım yıl sonunda tekrar evleniyor. Aşâğılık herif bana bir de bana davetiye göndermiş.”

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıttım çünkü onun daha önce nişanlı olduğunu bile bilmiyordum çünkü onun karşılıksız birini sevebileceğini hiç düşünmemiştim. “Çok üzgünüm canım. Senin için çok zor olmalı.”

Rule ve diğer çocukları ağız dolusu küfürler ederek gururlandıran bu minik kız, şimdi oturmuş dizlerini kucaklıyordu. “Fark etmezdi. Piçin tekiydi zaten, beraberliğimiz boyunca beni hep aldattı. Philly’de çalıştığım dükkânın sahibiydi. Bir gün geç geldim çünkü bir şey unutmuştum ve onu arka odada müşterilerinden biri ile yakaladım. Bu en kötü olan kısmı değildi. Bizim bir aile ve dükkânın da evimiz olduğunu düşünmüştüm, bu durumu herkes biliyordu ama kimse bana bir şey söylememişti. Tam bir ahmak gibi görünmüştüm.”

Ellerini kısa saçlarının arasından geçirdi ve kızgın bir

köpek gibi inledi. “O sevdiğim ilk adamdı, biliyor musun? Bunu atlattığıma çok emindim, ama o aptal davetiyeyi görünce her şeyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissettim. Eğer Phil beni o şehirden çekip çıkarmasaydı, ne yapardım bilmiyordum. Bunu kabul etmek çok zor, o hayatını saf bir kız bularak devam ettirdi ama ben her gün yalnızım.”

Mutfağa gidip onun için bir şişe su aldım ve bir parça kâğıt mendil alıp yüzünü silmesi için uzattım.

“Hani sanki hiç başka birileriyle çıkıp görüşme fırsatın veya bir erkek arkadaşın yokmuş gibi değil. Seninle çok kez dışarı çıktım. Her zaman ilgi odağısın.”

Rengârenk gözlerini sildi ve iç geçirdi. “Hep aynı türden adamları buluyorum ve tekrar tekrar aynı hatayı yapıyorum; iyi vakit geçiriyorum ve içim içime sığmıyor. Onlar gibi çocuklarla çalışıyorum ve en iyi arkadaşlarım bazıları aynı böyle, Ayd. Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Kalbimi buna verdim ve bir dakikalığına onlardan biriyle takılabileceğimi düşünsem dahi, uzun vadede hâlâ kalbi kırık ve yalnız biri olurdum.”

“O zaman sen de farklı biriyle çık.”

Uzun sivri kirpiklerinin altından bana baktı ve az önceki davranışıyla bir şey ima etmeye çalıştı.

“Puro içip Chaucer okuyan çocuklarla çıkan kızlar böyle diyor demek.”

Şimdi iç geçirip koltuğa oturma sırası bendeydi. Kollarımı karnımın üzerinde çapraz yapıp göz ucuyla ona baktım.

“Ondan ayrıldım bugün.”

Üzerinde pembe çivi piercingi olan solgun kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Onunla mükemmel sıkıcı bir gelecek

planladığınızı, sinemaya gitmek ve sıkıcı seks aktiviteleriyle süper zekâlı çocuklar doğuracağınızı düşünmüştüm.”

“Tabii herhangi bir şey doğurmak için önce onunla seks yapmayı istiyor olmam gerekir ve bu hiç olacağına benzemiyor, olamıyor. Onunla artık beraber olamıyorum.”

Minik yumruğuyla omzuma dokundu ve bana kocaman sırıttı. “İyi. Şimdi Jet ile çırılçıplak ve yere paralel her türlü fanteziyi istemiyormuşçasına numara yapmaktan vazgeçersin artık.”

Başımı salladım ve ağzım açık ona bakakaldım. “Bugün bana gidip Jet ile yatmamı söyleyen ikinci kişisin.”

Silkelendi ve üzerindeki battaniyeyi yere fırlattı. “Shaw ve ben bunu her gün konuşuyoruz. Jet seksi, o kadar seksi ki ona bakınca insan canı yanıyor, yani bunu anlıyoruz. Bizim anlamadığımız şey ona bir kol boyu kadar yakinken neden bu kadar zorlandığın. Onu her gün içeri girip çıkarken gözetlediğini görüyorum ve sahnedeysen de. Ayd, ona nasıl baktığını görmem lazım.”

Sinirlerim bozulmuş bir şekilde dolandım, ona olan duygularım ve ona dokunamamamın zorluğu dışarıdan bu denli belli olurken ben yine her şeyden habersizdim.

“O sahnedeysen herkes onu öyle izliyor. Muhteşem ve yetenekli biri.”

Ayağa kalktı ve ellerini başının üzerinde esnetti. Oda-dan çıkarken dövme kolu ile başına yavaşça vurdu ve seslendi, “Evet, bu doğru, ama kalabalık içinde sadece sana bakıyor. Eğer orada olduğunu biliyorsa, sana onu izleyip izlemediğinden emin olmak için bakıyor.”

Tüm bunlar nefesimi tutmama ve nabzımın düşmesine sebep olmuştu. Demek ki Jet ve ben oldukça güçlü bir ilgi

odağı olmuştuk, ama geçen kış beni reddettiğinden beri, odasının hiç boş kalmadığını ama ciddi bir ilişkisinin de olmadığını bilecek kadar zekiydim.

Bir ilişkinin yürütmesi için kıvılcımdan daha fazla şeye ihtiyaç var. Ayrıca gerçek beni bilmiyordu ve bildiği beni saf bulduğu için bulaşmak istemiyordu. Bana bakıyor olabileceğini başka birinden duymak ve onunla yapmak istediğim tüm yasak şeylerin farkına varmak beni gerçekten çok sinirlendirmişti. Onun yanındayken zorlanıyordum artık ve ellerimi onun dövmeli vücudundan ve aklımı da pantolonundan daha fazla uzak tutup tutamayacağımı bilmiyordum.

Kendi kendime mırıldanarak yerden eşyalarımı alıp odama doğru gittim. Kapısının kapalı olduğunu görünce suratımı astım ve ödevimi yapmak ve kara kara düşünmek için odama geçtim. Adam ile yemeğe gitmek istemiyordum ve Cora'nın açığa vurduğu endişe verici şeylerden sonra artık gösteriye de gitmek istemiyordum. Belki eşyalarımı toplayıp Kentucky'den ayrıldığım zaman, rahibe olmanın yollarını aramalıydım. Şu anda bununla baş etmek çok daha kolay olurdu.

Koyu renk saçlarım ve farklı renkte gözlerim ile kırmızılar içinde iyi görünüyordum ve bugün Sevgililer Günü'ydü, yani parlak eteği ve kayık yakası ile kırmızı elbisemin kırmızı ruj ile mükemmel bir seçim olduğunu düşünüyordum. Saçlarım şekil vermek için çok kısaydı bu yüzden yüzümün etrafında kıvırdım ve uzun kısımlarını sahte elmaştan kalp şeklinde bir toka ile arkada tutturdum. Ayakkabı olarak topuklu ayakkabı seçmenin iyi bir seçim

olmadığını bilecek kadar Jet'in gösterilerinde bulunmuş-
tum, ama elbiseye uyan giyebileceğim başka bir şeyim
yoktu, böylece bir çift siyah deri Mary Jane model ayak-
kabı giydim.

Aynada kendime baktığım zaman, bir nevi eski erkek
arkadaşımla yiyeceğim basit bir yemek için fazla iyi görün-
düğümü düşündüm ve tamamen başka birisi için giyindi-
ğim çok aşikârdı. Ve bu akıllıca değildi, ama umursama-
dım ve kıyafetimi değiştirmedim.

Adam, gayet mütevazı olan Subaru'su ile tam zamanın-
da geldi ve kasabaya doğru yola koyulduk. Her ne kadar
çok hoş görüldüğümü söyledi, tamamen kibar davransa
da, arabadaki sohbet tutuk ve gergindi. Sohbeti okul ve
kimya üzerine çevirmiştik. Restorandayken her beş daki-
kada bir saatime bakıp zamanı kontrol etmekten kendimi
alamamıştım. Yerimde duramıyordum ve beni iki farklı
insan gibi gördüğü ile ilgili yorumu hakkında hâlâ biraz
endişeliydim. Bu zaten devamlı kendimle kavga ettiğim
bir şeydi ve eski beni bir yere kilitleyip kendimden nasıl
uzak tutacağımı hallettiğimi sanıyordum.

İtiraf etmeliyim ki tarihe geçecek en kötü Sevgiler Günü
eşi olmalıydım. Yemekle beraber bir şişe şarap sipariş etti-
ği zaman isyan etmek istedim çünkü bu tam bir sevgililer
buluşması gibi görünüyordu ama en azından denemek ve
hoşnut görünmek için bunu ona borçluydum. Bana bir
kadeh doldurmasına izin verdim ve zorla gülümsedim.

"Teşekkürler, Adam."

"Geldiğine çok memnun oldum. Keşke aramızdaki iliş-
kiyi tekrar gözden geçirip yürütebilmemiz için değerlen-
diren, bunu yapmanı gerçekten çok arzu ediyorum. Sen-

den gerçekten hoşlanıyorum, Ayden. Akıllı, eğlenceli ve güzelsin. Artı birçok ortak yanımız var.”

Benim sorunum neydi böyle? Bu çocuk hoş ve sevimliydi ve açıkçası benim mükemmel olduğumu düşünüyordu. Birçok kızın isteyebileceği, hayallerini süslediği bir çocuktuktu, ama bazı nedenler yüzünden, benim bütün meziyetlerimi övdükçe ona olan ilgimi daha çok kaybetmiştim. Şarap kadehini uzağa ittim ve bir bardak suyu aldım.

“Adam, beni gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Örneğin, şaraptan nefret ederim. Ben genellikle tekila içerim, hem de çok ve genellikle ertesi sabah kendimden nefret ederim. Kimya ve okul ortak alanımız ama bunun dışında çok fazla ortak bir şey yok. Ben gerçekten bale ve operadan hoşlanmam; ben daha çok kovboy dansçısı, rodeo tarzı bir kıyım. Senin gibi düzgün bir çocukla çıkıp görüşmeyi denemenin bana iyi etkiler yapacağını düşünmüştüm çünkü sen son derece düşünceli ve iyisin ama anladım ki bir şeyleri olmaya zorlamanın bir yararı yok çünkü zorla bir şey olmuyor.”

Boğazını temizledi ve şarabından bir yudum aldı. “Bunu bana aylar önce söyleyebilirdin, Ayd. Seni tanıyabilmem için bana hiç şans vermedin ki. Daha biz bu ilişkiye başlamadan önce benim her iki Ayden ile takılmaktan hoşlanabileceğimi bile düşünmeden hangi Ayden ile çıkacağıma karar vermiştin. Belki ben de kovboy dansından hoşlanıyorumdur.”

Kesinlikle haklıydı ve bu kendimi daha kötü hissetmemeneden oldu.

Yemeğin geri kalan kısmını surat asarak geçirdim ve Adam hesabın tamamını ödemeyi teklif ettiğinde bunu

yapmasına izin veremezdim, bu görgüsüzlüğümün bir telafisi olarak hesabın yarısını ve bahşışı ödedim. Beni Fillmore'a kadar götürdü ve bir an önce arabadan atlayıp içeri koşmak istedim ama binanın önünde bekleyen metalci kalabalığı görünce arabayı park edip beni içeriye kadar götürmeye karar verdi.

Ona bunun gereksiz olduğunu söylemek istedim. Geçtiğimiz yıl boyunca böyle gösterilerde çok bulunmuştum ve benim göz alıcı kıyafetim bakışları üzerine çekse bile, bu çocukların çoğu benimle ilgilenmezlerdi bile. Onlar buraya müzik için gelmişlerdi. Ama bugünlük onu yeterince üzmüştüm bu yüzden ön kapıya kadar beni geçirmesine izin verdim. Kapıda biletleri alan kıza adımın listede olduğunu söylediğim zaman yüzündeki ifadenin hemen değiştiğini gördüm.

Kız adımı tekrar kontrol etti ve bileğime yirmi bir yaşın üzeri olduğumu gösteren bir bileklik sardı. Sonra Adam'a sorgular gibi baktı, o da hemen omuz silkip bileti için parasını ödedi. Etrafımızı saran kalabalık arasında çok ayıksı duruyordu ve içeri girdiğimiz zaman durumun bundan daha da kötü olacağını söylemeye gönlüm varmadı. Ön kapılara ulaşabilmek için sırada biraz daha beklememiz gerekiyordu ve ona iyi olduğumu söylemeyi denedim ama en azından beni arkadaşlarımın yanına götürmekte ısrar etti. Enmity'nin açılış grubu olmasından barın yanındaki balkonun VIP bölümünden onlara bir yer ayarlamış olabileceğini biliyordum. Adam'ın grubun geri kalan kısmına ulaşabilmek için kahvaltıda cam ve metal yemişe benzeyen, üzerinde neredeyse hiç kıyafet olmayan kız ve erkek-

lerin arasından kendisine yol açması uzunca bir süre beklememe neden olmuştu.

Shaw, Rule'un üzerine abanmıştı ve üzerinde minik kalpli şekillerden oluşan siyah elbisesi içinde çok hoş görünüyordu. Rule'un yüzünün önündeki siyah saçını seksi bir pembeye boyaması ilginçti. Ancak Rule gibi bir adam pembe saç Rock dünyasında taşıyabilir ve her türlü tepkiyi de normal karşılayabilir, yani canının okunmasından çekinmezdi.

Nash bugün çok daha iyi görünen Cora ile derin bir sohbeta dalmıştı. Rowdy, Jet'in dikkatini çekmeye çalışarak bir şeyler söylüyordu. Ama bu boşunaydı, çünkü biz onların yanına giderken Jet'in bakışları benim ve Adam'ın üzerinde kilitlenmişti. O siyah gözlerinin dış çepheri altın rengine dönmüş, amber gibi yanmaya başlamıştı. Boğazım düğümlenmişti çünkü neden bu kadar delirdiğini hayatım boyunca anlayamamıştım. Ben daha bir şey söyleyemeden masadan ayrıldı ve kimseye bir şey demeden çekip gitti.

Shaw, Rule'dan ayrılıp bana sarılınca otomatik olarak duraksadım. "Merhaba güzellik, çok hoş görünüyorsun."

Boğazımı temizledim ve masanın etrafında elimi salladım. "Adam, bunlar bizim çocuklar, millet, bu da Adam."

Birinin onunla konuşmasını görmek için beklemedim. Bakışlarımı Rowdy'nin üzerinde yoğunlaştırdım ve ona yaklaştım. Benim üzerimden Adam'ı gözetliyordu ve önünde duran uzun Coors Light birasından çekiyordu. Kendimi tam onun sağ tarafına yerleştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde çapraz yaptım.

"Jet'in problemi ne?" Canı sıkkın bir çocuk gibi ayağımı hafifçe yere vuruyordum ve onun bana bunu söyle-

yebileceğini düşünmüştüm çünkü bana sadece güldü ve birasını kafaya dikti.

“Ona sorsan iyi olur.”

Kızmıştım, göğsünün tam ortasından dürttüm. “Sana soruyorum. Bütün hafta boyunca kafası kızmış gibi davranıyordu. Ona neler oluyor böyle?”

Birasının yerini değiştirdi ve gözlerini kısarak bana baktı. Rowdy tipik sarı saçlı, mavi gözlü, mükemmel duruşuyla Tanrı’nın kadınlara bir lütfu gibiydi, o okyanus renkli bakışların altında bir şeyler insanlara onun sadece eğlenceli ve iyi zaman geçirilecek birinden çok daha fazla şeyleri olduğunu söylüyordu. Bu dövmeler ve mükemmel şekillendirilmiş saçların ardında, çok daha derin şeyler vardı. Diğerleri gibi onu da çok iyi tanıımıyordum, ama daha önce tanımlamaya çalışmadığım bir şekilde onu kendime yakın, kafa dengi buluyordum.

“Bugün Sevgililer Günü Ayd ve manken gibi olan sen, yanında baban gibi giyinmiş bir adamın kollarında çıkıp geldin. Söylediğim gibi, sorunun ne olduğunu belki gidip ona sormalısın. Sanırım birbirinize zarar vermeden önce, ikinizin de dürüstçe bir konuşma yapma vakti geldi, hatta çoktan geçti bile.”

Dişlerimin arasından bir nefes çektim ve bir elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum. Açılış grubu kendi programına başlıyordu, yani Jet’in sahne arkasında grubun sahneye çıkmak için hazır olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordum. Omzumun üzerinden baktım ve Adam’ın önce Rule’a, sonra da Shaw’a sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi ve Shaw’ın onu dev bir pelüş ayı tarafından ku-

caklanmış olmasına şaşarak baktığını gördüm. Hiçbir şey anlamamıştı ve hatta onunla bir ilişki yürütmeye çalışmış olsam bile, o bunu asla anlayamazdı.

“Onunla konuşmak için benim sahne arkasına geçme-me izin verirler mi acaba?”

“Tatlım, bu şekilde giyinmişken hiç kimse seni durdurmaya çalışmayacaktır.”

Bunun için ona gülümsemek durumundaydım. “Adam’a göz kulak olur musun? Dikkat et Rule onu öldürmesin veya Cora onu, Antarktika’ya taşınması gibi aptalca bir şey yapmaya ikna etmesin.”

Hafifçe başını salladı ve birasına geri döndü. “Merak etme hallederim, Ayd.”

Hızla basamaklardan aşağıya indim ve geniş koridoru geçerek sahnenin kenarındaki basamaklara vardım. İlk grup çalışıyordu ve kalabalık artıyordu, böylece planladığımdan biraz daha fazla titreyip yolda gezinmek zorunda kaldım. Basamakların tepesinde koruma beni durdurmaya çalıştı, ama ona grupla beraber olduğumu söyledim. Ona Jet ile birlikte olduğumu söyledim ve aynı Rowdy’nin dediği gibi benim geçmeme izin vermeden önce adam kıyafetim ve bacaklarım üzerinde çabucak bir göz gezdirdi. Doğru odayı bulmak bir dakikamı aldı ve bulduğumda Von ve Catcher büyük deri sandalyelerin üzerine oturmuş müzik aletleriyle oynuyorlardı. Şaşırmış olarak bana baktılar ve Jet’i hiçbir yerde göremeyince kalbim duracak gibi olmuştu.

“Uh, merhaba.”

“Merhaba.” Koro halinde söylemişlerdi.

“Şey, ben Jet’i arıyorum. Onu gördünüz mü?” Anlamadığım bir şekilde birbirlerine baktılar ve Catcher boğazını temizledi. Başı ile odanın arkasındaki kapıyı işaret etti.

“Oraya birkaç dakika önce girdi ve bir şişe Jameson’ı duvara fırlattı.”

Kapıya baktım ve tekrar onlara baktım. Eğer kapı kilitliyse ve benim içeri girmeme izin vermezse, ne yapacağım konusunda emin değildim. Üst üste bir sürü kordon ve kablounun çevresinden geçtim. Tam kapıya uzanıp açmaya çalışırken Von bağırdı, “Onun bir an önce toparlanmasına ihtiyacımız var, yani onu daha fazla kızdırma.”

Başımı salladım ve kapıyı hafifçe vurdum. “Jet?”

Cevap yoktu, ama elimin altındaki tokmak kolayca döndü, içeri sıvıştım ve sessizce her ikimizi de utandıracak bir şey yapmıyor olması için dua ettim. Arkası bana dönük duruyordu ve lavabo üzerinde uzanmış aynada kendine bakıyordu. Kirli camda bakışları bana çarptı ve yakışıklı suratında ve o siyah gözlerinde mühürlenmiş düşmanlığı yanlış okumama imkân yoktu. Göz bebeklerinin çevresi eriyordu ve seksiydi, sanki her an kontrolünü kaybetme noktasındaymış gibi görünüyordu. Sanki lavaboyu duvardan koparıp fırlatacakmış gibi, pazıları kasılmış ve gerilmişti.

“Ne istiyorsun, Ayden?”

Eğer bir soru varsa, haklı bir soruydu.

“Neyin var diye merak ettim. Bütün bir hafta boyunca bana çok kızgındın ve neden olduğunu anlamıyorum.”

Elleri gerildi ve parmaklarını büktü. Aynı zamanda orta parmakları her zaman sürdüğü siyah oje yerine elbiseme uyan kan kırmızısı oje ile süslenmişti. Bunun normalde

seksi görünmemesi gerekirdi, ama onda tamamen seksî duruyordu.

“Neden o adamı benim gösterime getirdin?” Banyo birden küçülmüş ve boğucu olmaya başlamıştı. Her ne hissediyorsa, suratımın üzerinde sesinin titreşimlerini hissedebiliyordum. Onu sahne dışında hiç böyle görmemiştim ve bu kadar yakınında durumu nasıl idare edeceğimi açıkçası bilmiyordum.

“Onu getirmedim. Yemeğe gitmiştik ve buraya bırakılmayı planlıyordum, ama dışarıda bekleyen çılgın kalabalığı görünce biraz korktu ve benimle içeri gelmekte ısrar etti. Hem bunun bana düşman gibi davranmanla ne alakası var? Daha bir haftadan az bir süre önce, arka cebinde kü-loduyla odandan ayrılan bir kızla beraber olurken, aylardır görüştüğüm bir çocukla takılıyorum diye, deliremezsin.” duraksadım.

“Hadi ama Jet, neler oluyor?”

Üzerime abanacağını düşündüm. Bana belki onu yargılama hakkımın olmadığını söyleyeceğini düşündüm. Önemli ve büyük bir gösteri için hazırlanırken, çevresinde bulunmasından hoşlanmadığı birisini getirmemeliydim diye belki bana bağıracağını düşünmüştüm.

Hazırlıklı olmadığım şey ise lavaboyu sıkı tutan ellerini serbest bırakıp siyah gözlerinde yanan bambaşka bir ateşle bana doğru geliyor olmasıydı. Veya ağır yüzüklerle dolu elleri ile banyo kapısına doğru beni itmesi ve sonra yukarı doğru uzanan ellerinin saçlarımı çekmesi idi. Jet dudağını benim dudağıma sertçe yapıştırdı, inlemiştim, o kadar şaşkındım ki tek yapabildiğim orada durmak ve aylardır bakıp

durduğum o elleri ve metal piercingi olan diliyle beni yutmasına izin vermektir.

Aklım başıma geldiğinde, üzerimden çekilmek üzereydi, ama şimdi bu mühür kırılmıştı ve bu taşma durdurulamazdı. Her şeyden önce bu arzu artık alev almıştı ve onu durduğu yere sabitleyerek kollarımı boynuna doladım. Viski tadındaydı ve tatlı bir cazibesi vardı. Zevk beni ona olabildiğince bastırarak yakınlaştırmıştı, dizini eteğimin altında hissettim. Soğuk ve sıcakın zıtlığında, dilindeki metal topun ağzımın içinde ileri geri hareket etmesinden nefesim kesilmişti. Beni tam olarak buradan yakalayarak iyi bir başlangıç yapmıştı. Topuklu ayakkabılarım üzerinde, bedeninin en iyi bölümlerini, benim en iyi yerlerime bastırarak beni uzunca bir süre öpmesinden daha güçlü bir şey olabileceğini sanmıyordum.

Onu hiç bırakmak istemedim.

4. BÖLÜM

Jet

Sürekli bir öfke halinde yaşıyordum. Benim kendine hayran ve küstah babamın, annemi kullanarak bana şantaj yapacağını düşünebilmesinden dolayı hâlâ çok öfkeliydim. Anneme de onu böyle kullanmasına izin verdiği için çok kızgındım. Ayden'ı aklımdan çıkartamadığım için kızgındım ve Sevgililer Günü'nü benimle veya Bay Mükemmel ile geçirmek istemesini önemsemiyor olduğum için ise hep kızgındım. Bunun bir sonucu olarak herkese, son birkaç gündür yoluma çıkmaya cesaret eden herkese çok kötü davranıyordum. Gruptaki çocuklar benden usanmışlardı ve Rowdy bana onu yatağa atıp, bu duygumun bir kerede üstesinden gelmemi söylemişti, ön dişlerinin hepsini kıracağımdan kesinkes emindim.

Yapmak istediğim tek şey bu gösteriyi atlatmak, ailemle ne yapacağıma karar vermek ve belki kısa bir tur düzenlemektir, böylece kasabadan bir süre ayrı kalıp içime işlemiş o esmer ile aramıza bir mesafe koyabilirdim.

İşte tam o anda sanki seksi bir magazin dergisinden fırlamış gibi, kan kırmızısı bir elbise içinde, arkada kaybolmuş bir köpek gibi onu takip eden süveterli dallama ile beraber ortaya çıkmıştı. Şu an onunla başa çıkamayacağım kadar bana fazlaydı. Bu sonsuz bacaklar ve parlak kırmızı ruj, kafamı gitmemesi gereken yerlere götürüyordu. Orada çıktığı çocukla beraberdi, böylece Rowdy'nin bana söylemeye çalıştığı gibi yürüyüp gittim ve sahne arkasındaki grup odasına gittim. Çocuklar ısınıyor ve sahne için hazırlık yapıyorlardı, ama kendimi aşırı öfkeli hissederken sahneye çıkma fikri içimden bir şeyleri aniden harekete geçirdi. Bana en yakın şeye uzandım, elime daha önceden içtiğim ve karşı duvara fırlattığım viski şişesi geldi.

Çocuklar durmuş, beni meraklı ve dikkatli gözlerle seyreliyorlardı. Bir milyon parçaya bölünüp uçacakmış gibi hissettim ve haykırdım. "Şimdi değil!" Kendimi toparlayıncaya kadar banyoda kalmaya karar verdim.

Zor nefes alıyordum ve siyah gözlerimin aynada nasıl da vahşi göründüklerini görebiliyordum. Kapının arkasından adımın yumuşak güneyli aksanıyla ağır ağır çağrıldığını duyduğum zaman, suratıma soğuk su çarpıp kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ona kızıp, beni yalnız bırakmasını söyleyecektim ama hiç fırsatım olmadı çünkü kapıyı çekip açtı ve aynada benim bakışlarımla karşılaştı. Her şey yüzeyin altından aniden ortaya çıkınca tek yapabildiğim ona öyle bakakalmaktı. Bana neyim olduğunu sordu-

ğunu duydum ve ona neden o adamı buraya getirdiğini öğrenme girişiminde bulunduğumun farkındaydım.

Ancak tüm bunlar ısınmış kanımda gittikçe daha yüksek sesler çıkaran bir kasırganın yanında yalnızca bir parazit sesi gibi kalırdı.

Ona yaklaştığımın farkında bile değildim. Vücudumun tüm ağırlığıyla onu kapıya ittiğimin de farkında değildim. Parmaklarımı ipeksi siyah saçlarında doluşturırken saçlarını yüzüklerimin arasına sıkıştırdığımın da farkında değildim. Ağzının sıcak merkezine, dilimdeki piercing vurduğunda nefesinin kesildiğini duydum. Geri çekilecektim, tekrar tekrar özür dileyip, ona ne kadar kötü bir hafta sonu geçirdiğimi söyleyecektim ama daha ben bunu yapamadan, kolları ile boynumu sardı ve hiç karşı çıkmadığını hissettim, hafif bir zevk inleyişi ile kontrol altında tuttuğum her şey eriyip gitmişti.

İkimiz de aynı boyda olduğumuz için muhteşem bacaklarının arasına dizlerimi sokabildim ve arkasındaki kapıya doğru ilerlerken kendimi ona daha çok bastırıyordum. Şarap ve kendine davet tadı alıyordum ve her ikisinin de beynime işlediğinden oldukça emindim. Adımı fısıldadığı zaman, en mantıklı düşünce, bu kıza bu şekilde özellikle bir sahne arkası banyosunda dokunmamalıyım düşüncesi, aklımdan uçup gitmişti.

Parmakları boynumdan aşağıya hareket edip tişörtümün arkasını sıyırdığında, kendimi uzun zamandır bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum. Tişörtümü tam olarak sıyırmıştı ama ona böyle yapışmış olmak yetmiyordu, bu yüzden saçlarını bıraktım ve ellerimi kabarık eteğinin altına doğru hareket ettirdim. Bronz kasıklarını tutarak

belimin çevresine doladığım zaman daha büyük bir karşı koyma bekledim ve sabırsız, açgözlü parmaklarım asla yaklaşmamam gereken yerlerde iz sürdü. Karşı konulmaksızın yapılan kısa bir yolculuktu bu ve nefesinin biraz da olsa kesildiğini görmek bana sürpriz olmuştu.

Amber renkli gözlerinin genişlediğini gördüm ama bana “dur” veya “canın cehenneme” diyeceği yerde, adımı fısıldadı. Tam kalçalarımın üzerinde, omurilik hizasında parmaklarını dolaştırdığını hissettim.

Göz gözeydik, alnımız birbirine değiyordu âdeta ve bu sıvı derinliklerinde benim dokunuşlarıma verdiği her tepkiyi görebiliyordum. Parmaklarımı dantel külodunun içine götürdüğümde, zaten sertleşmiş olan aletimi daha da sertleştiren bir şeylerin alevlendiğini gördüm. Çok rahat olmadığını kesinlikle biliyordum. Titredi ve çıplak teninin üzerinde parmaklarımdaki metalin baskısından mı yoksa onu oraya sabitleyip sadece hayalini kurabileceğim şekilde ona dokunmaya başlayacağımdan mı bilmiyordum. Her iki türlü de diğer eli karmakarışık saçımda neredeyse acıtacak derecede sıkılaştı ve parlak gözleri neredeyse bayrakları yarıya indirmişçesine düşmüştü. Başımı daha yakınına çekti, böylece ağızlarımız karşı karşıyaydı ve beni öptü. Sıcak ıslaklığının içine ve ağzına girdim ve içimden küfrettim çünkü seksi ve kaygandı. Dilimin ve parmaklarımın eridiğini hissettim.

Aşağıya eğildim böylece alnım onun başının üzerinde kapıya dayanmıştı ve şimdi daha çok üzerine abanmıştım. Dilimdeki piercing dişlerine çarpıp ses çıkardı. Kulağının hemen altında hızla atan nabzının üzerini emmek için

çekildim. Saçlarımın ve tenimin üzerinde gezinen elleri gergindi. Parmaklarımı içinde ileri geri hareket ettirdim, dokunuşumu beklerken yanan kısmı üzerinde elimi kaydırdım. Her inleyişte, nefesi her kesildiğinde daha da hızlı hareket ettim, onu orgazmın kıyasına götüreceği kesin bir şekilde ona dokunmama neden oldu. Parmaklarımda onun titreyişini hissettim ve ayakları yerden kesilip gözlerinde tutku ve memnuniyetle parlayan o ışıltı belirmeden önce onu tekrar sert ve hızlı bir şekilde öpmek istedim. Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu ve başının arkasındaki kapıda bir yumruk duyuldu, sıçradığı zaman bir şeyler yavaşça süzölmeye başlamıştı.

“Jet, adamım, on dakika içinde gidiyoruz. Bir aptal gibi davranmaktan vazgeçip, buraya gelebilir misin böylece bu şovu beraber yapabilelim.” Von’un sesi kızgındı ve onu suçlayamazdım. Kararsız davranıyordum ve dışarıda iyi para ödeyip bizi sahnede görmek isteyen çok muazzam bir kalabalık vardı.

Kapıyı çektim ve ellerimin ondan düşmesine izin verdim. Arkasına yaslandı ve ikimiz de tek bir kelime söylemeden, birbirimizi dikkatle seyrettik. Ellerimi yüzümün üzerinde gezdirdim ki bu bir hataydı çünkü onun gibi kokuyordum ve pantolonumun içindeki rahatsız durumu ehlileştirecek hiçbir şey yapmıyordu. Zaten sıkıydılar, onları daha da dayanılmaz yapmıştı.

“Gitmek zorundayım.”

Alt dudağını dişleriyle emdi ve yapmak istediğim tek şey düz bir yer bulmak ve o güzel ağzını daha iyi bir şey için kullanmasını talep etmekte.

“Jet?” Zamanım yoktu veya onunla bu küçük oynaşmanın sonuçlarını tartışamayacaktım, böylece sadece başımı salladım ve kapıyı açmak için uzandım.

“Bak, her ikimiz de benim gibi bir adamın ne sunacağını biliyoruz, sahne arkası banyoda hızlı bir düzüşme ve her ikimiz de biliyoruz ki sen ipek çarşaflar içinde, en büyük yataklarda bir gece geçirmeyi hak ediyorsun. Özür dilemeyeceğim, ama sana bunun bir daha olmayacağını sözünü verebilirim. Tamam mı?”

Kapıdan çekildi ve utanmış veya pişman görüneceğini düşünmüştüm; çılgına döneceğini hiç beklemiyordum. Daha önce asla görmediğim bir şekilde o viski rengine gözleri bir ateşle yandı ve ben daha bir şey yapamadan tam suratımın ortasına tokat attı O kadar sert bir tokattı ki arka dişlerimi sarsacak ve yüzümü yakacak kadar sertti.

“Ne oluyor böyle sana, Ayd!”

Yüzünün önüne düşmüş bir parça siyah saçını geriye attı, kapıyı kendi açmak için yolundan beni hızla kenara çekti. Nasıl da kırılmış ve dağılmış görüldüğüne bayıldığım için nefret ettim ve onun dağılıp bu hale gelmesine hep ben neden olmuşum.

“Unuttuysan sana hatırlatayım, ipek çarşaflar ve büyük yatak içinde geçireceğimiz geceyi ben sana sunmuştum pislik. Beni geri çevirdin. Benim o tarz biri olmadığımı söyledin. Eğer bana bir saniye ayırıp ne yaptığımı ve neyi hak etmediğimi söylemeye çalışmaktan vazgeçsen, belki yerin önemli olmadığını ama insanın önemli olduğunu görebilirdin.”

Beni sessizliğe gömmüştü, ama iyi olmuştu. Çok kızgındı ve açıkçası benimle işini bitirmemişti.

“Bilsen iyi olur, dün Adam’dan ayrıldım çünkü bana dokunmaya çalıştığı her an, öpmeye çalıştığı her an, bunun sahte olduğunu bile bile sen olduğunu düşünerek numara yapmak zorunda kalmıştım. Ama sen haklısın, Jet, tekrar olmayacak, çünkü benim hakkımda bildiğini sandığın şeylerin yarısını bile bilmiyorsun. Tam keşfettiğini veya en azından denediğini düşündüğüm zaman, kendimi bir gerizekâlı gibi hissetmeme neden oluyorsun.”

Beni yolundan iterek, kırmızı ve yerinde bir kızgınlık hareketiyle kapıyı açtı. Odadan tam bir Tanrıça gibi çıkarken, gruptaki çocuklar bana bakıyorlardı. Von’un ağzını açtığını gördüm, ama gözlerimi dikerek baktım ve parmağım ile işaret ettim. “Sakın başlama.”

Les Paul gitarımı alıp, askısını boyuma göre ayarladım. Beynimi tekrar çalıştırmayı ve libidomu sakinleştirmeyi denemek için başımı salladım ve gitar penasını dişlerimin arasında tuttum.

“Biraz değişik bir şeyle başlamak istiyorum. Beni takip edebilirsiniz değil mi çocuklar?”

Yıllardır beraber çalışıyorduk ve benim anlık ruh değişimlerimde, program dışına çıktığımda bana uyum sağlamadıkları veya ritmi tutturamayıp şarkıya girememeleri gibi şeyler asla olmamıştı. Boone gözlerini kısarak bana baktı ve davulunu yerden kaldırdı.

“Şu gösterilerden biri gibi mi olacak?”

Derin bir nefes verdim ve Ayden’in ne kadar iyi hissettirdiğini, bana karşı nasıl da mükemmel hareket ettiğini ve tadını düşünmemeye çalıştım. Kabul etmek gerekir ki, çok uzun zamandır onun için bunları hissediyordum, ama gerçekliğin derin bir şekilde fantezinin üstesinden gelme-

sine hazır değildim. Ona, hayattan istediği şeyleri asla veremeyeceğim bir kızdı Ayden. Bundan asla bir şey çıkmayacağını bildiğim zaman, yakınlaştığımız her zaman, beni yolun kenarına gitmek zorunda bırakmamalıydı. Hoş kızların iyi vakit geçirecekleri tipten biri olmadığımı bildiğim için buradan eğlencesini alıp çekip gittiği zaman içimden bir şeyler bana, benim ona vermek istediğimden çok daha fazlasını benden aldığını söylüyordu.

Mekânın ses teknisyeni bizi sahneye çağırdı ve biz sahneye adım atar atmaz kalabalık coşmuştu. Bir elimi kaldırdım ve Von'a minik bir selam verdim. İşte şimdi, biz kraldık ve başka bir yerde ne olduğumuzun bir önemi yoktu, olmamalıydı. Canlı çalmaya bayılıyordum. Kalabalığa onların hareket edebileceği, şarkı söyleyebileceği bir gösteri vermek istiyordum. Bu benim içimdeki her şeyi dışarı vurup seyirciyle bütünleşme tarzımdı, yani beni öldürmedi. Mekân ışıkları söndü ve yüzümde yuvarlak kırmızı nokta ışığı beni gösteriyordu sadece. Her zaman toplulukta gözlerimin siyah saçlı birini aradığını itiraf etmeksizin, kalabalığa baktım, afacan bir şekilde gülerek, ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve birkaç bayanın ıslık çaldığını duydum.

“Bugün Sevgililer Günü, millet!” Herkes çığlık attı ve Von gitarda uzun bir nota vurdu. Her iki elimle mikrofonu kavradım ve ışığın içine gözlerimi kısarak baktım. “Ne yazık ki siz aşk kuşları, bir Rock şov izlemeye geldiniz. Biz aşk üzerine şarkılar söylemiyoruz.” Daha çok tezahürat ve çığlık vardı. “Seni seviyorum, Jet!” diye bağıryorlardı. Kahkaha attım ve yoğunluğun giderek daha çok arttığını hissettim. Dik duruyordum ve derimin altında, biraz önce

Ayden ile olan şeyleri hissederken, yana eğildim ve en iyi alaycı gülümsememi yüzüme yerleştirdim.

“Genelde cover şarkılar yapmıyoruz, ama bu akşam, sanırım benim popüler şarkılarımdan birini metal ile tanıştıracamız.”

Benden bir şeyler beklendiğini hissettim, Von ve Catcher’ın birbirlerine endişeli bir şekilde baktıklarını gördüm, ama beni durduramadan önce, ben açılış notasını Crosby, Stills, Nash ve Young’ın *Love the One You’re With* şarkısı ile başlatmıştım. Şarkının geçmişi benim geceme çok güzel uyuyordu. Eski Rock and Roll şarkılarına bayılıyordum. Hüzünlü, alçak sesli cana yakın şarkıları ortaya çıkardım ve aniden gitarımın tellerinden çığlıklar çıkartırcasına haykırdım. Hissettiğim her parçayı uyumsuzluk içinde söylemem sanırım Steven Stills’ın hoşuna giderdi.

O bilmese bile, direkt ona söylüyordum. Kalabalık çok memnundu. Yaşça daha büyük olan grup benimle beraber hemen söylemeye başlamıştı ve daha genç olan çocuklar ise sevgi karşıtı bir şarkı gibi benimsiyorlardı. Bitirdiğim zaman, tüm alan elektriklenmişti ve gruptaki çocuklar artık benim her şeyi mahvedişime ve delirmeme üzülmeyi bırakmışlardı.

Geri kalan kısmı planladığımız gibi tamamladık ve iyi bir gösteri olduğunu biliyordum. Bitirdiğimizde seyirciye tutmaları için gitarımı attığım zaman, üç kızın yerde birbirleriyle gitarı yakalamak için kapıştığını gördüm ve bu kesinlikle bir başarı işaretiydi. Sahne arkasına geçtik ve daha önce sinirimden bir şişe viskiyi duvara fırlattığım kafama dank etti. Boone bir kutu Red Bull içerken, Von ve

Catcher ile sakinleşip, rahatlamak için bir tek tekila içmek zorundaydık.

Von omzumun üzerine sıkıca bastırdı ve gözlerimin içine baktı. “Bu eski şarkılarda neyin nesiydi bize söylemek ister misin?”

Gözlerine bakamıyordum ve gitar kılıfını alarak omuzlarımı silktim. “Biliyorsunuz zaman zaman karıştırmayı seviyorum.”

“Doğru, ama neden? Sanki bu özellikle birine hitap ediyor gibi geldi bana. Sahnede kendini birine adaman gerçekten senin tarzın değildi.”

Doğru söylüyordu. Ben hiç kimseye daha önce bir şarkı adamadım, asla, ama bu akşam içim dışıma çıkmış gibi hissediyordum ve bununla başa çıkamıyordum böylece omuz silktim.

“Her şeyin bir ilki var.”

Hafta sonu gösterisinden sonra normalde biz büyük bir parti yaparız, ama Rule ve Shaw’ın kız arkadaşları vardı, eminim Nash ve Rowdy bu gece için hangi kız şanslarına çıktıysa onlara takılacaklardır, bu gece takılacak kimsenin olmadığını biliyordum. Ayden ile olup bitenlerden sonra, bir kızı alıp götürmek veya onlardan birinin beni alıp götürmesine izin vermek fikri beni rahatsız etti. Eve gitmeyi gerçekten istemiyordum, sahnenin arkasında geçirebileceğim kadar uzun bir zaman öldürdükten sonra, sonunda gitmek zorunda kaldım. Etrafta başka takılacak kimse veya bizim sahnede ne kadar muhteşem olduğumuzu söyleyecek biri yoktu. Ayrıldım ve kasabayı geçerek, Wash Park tarafına doğru gittim, benim her yönüyle seksi ev arkadaşım ile karşılaşmaktan korkarak, Wash Park’a gittim.

Eve girdiğimde her yer karanlıktı, ama Cora'nın oda kapısının altından bir ışık geliyordu. Benim odama doğru giderken olabildiğince sessiz olmaya çalıştım, ama benim asker botlarım eski tahta döşeme üzerinde sanki bir bufalo sürüsü gibi ses çıkartıyordu. Ayden odasından başını çıkartıp bakmadı ki buna hem minnettardım hem de ciddi olarak kızgındım. Soyunduktan ve üzerime yapışan seks sonrası teri yıkadıktan sonra, başımı bir havlu ile sardım ve kapalı olan kapıma artık dayanamayacağım uzun bir süre baktım. Üzerime siyah bir çift eşofman çekerek koridor boyunca yalın ayak yürüyüp kapısını çalmaya gittim.

"Ayd? Konuşmamız lazım." Bir saniye kadar bekledim ve hiçbir yanıt alamayınca kaşlarımı çattım. Kabul etmek gerekir ki bu akşam çok büyük bir mesafe almıştık, ama beraber yaşıyoruz ve bunları konuşup aramızdaki bu tuhaf şeyi çözüp, bir yol bulmalıydık, aramızdaki bu tuhaflik daha da büyümeden ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu.

"Ayden, hadi ama böyle yapma, kapıyı aç da konuşalım." Yumruğumun kenarı ile kapıyı çaldım ve gerçekten gerekirse ona ulaşabilmek için kahrolası kapıyı menteşelerinden söküp çıkarmayı düşünürken, Cora'nın kapısının açıldığını duyup sarı kafasını uzattığını gördüm. Bana ters bakıyordu, seksi pembe donuk pijamalarından mı bilmiyorum ama bir nevi kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Burada değil." Sesi kızgın geliyordu ve gözlerindeki hoş olmayan parlaklıktan hoşlanmadım.

"Nerede?" O çocukla eve gitmiş olma fikri ve onun ahmak süveteri kanımı kaynatmaya başlatıp, beynimi patlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu. Her iki yanımda

ellerimin kıvrılarak yumruk haline geldiğini hissettim ve kapıya sağlam bir yumruk geçirmemek için konsantre olmak zorundaydım. Cora kolları göğsünün üzerinde çapraz bir şekilde durarak, bana bir kaşını kaldırdı.

“Umurunda mı sanki?”

Dişlerimi gıcırdattım ve onun minik vücudunu oyuncak bir bebek gibi sarsmamak için içimden ona kadar saydım. “Tabii ki umurumda. Eğer olmasaydı sormazdım.”

“Aslında bu çok ilginç, çünkü seninle konuştuktan sonra biraz hırpalanmış gibi görünerek buraya geldi ve çok da kızgın, sinirlenmiş görünüyordu. Shaw onu eve götürmeyi teklif etti, ama o kalmak ve gösteriyi izlemek istediğini söyledi, sen o şarkıya başlayıncaya kadar olan buydu. Sen ne sanıyordun, Jet? Ayden ahmak değil. O sadece güzel bir sesin ve güzel kalçaların var diye senin çok mükemmel olduğunu düşünen grubunun bir üyesi değil. Senin tam olarak ne söylemeye çalıştığını biliyordu ve buda onun kaçmasına neden oldu.”

Göğsümün arasında kalbimin sıkıştığını ve boğazımın kuruduğunu hissettim. Gözlerimi kapattım ve başımın arkaya düşmesine izin verdim böylece yatak odası kapısına vurdu. “Nereye gitti?”

“Görüştüğü çocuk onu kendi evine götürmeyi teklif etti.” Bir küfür ağzımdan çok yüksek sesle çıkmıştı, sonra onun devam ettiğini gördüm. “Rahatla. Ona hayır dedi ve bir yolunu bulacağını söyledi, ama şansın varmış, Rowdy çok iyi bir arkadaş ve şövalye rolü oynamayı üstlendi. Onunla eve gitti ve umarım bu sefer aklını başına toplayıp bunu düzeltirsin, çünkü eğer yapmazsan, senin aleti-

nin ucuna taktığım piercingi çıkartacağım ve seks yapmayı düşündüğün her zaman senin ağlamana sebep olacak şeyler yapacağım. Her ikinize ne oluyor böyle anlamıyorum, ama yeter artık.”

Sivri uçlu sarışın ve kabarık pembe saçlarını, çok sinirlenmiş bir şekilde havalandırarak döndü ve yüzümü ekşitmeye yetecek kadar hızla kapıyı arkasından çarparak kapattı. Son zamanlarda hayatımdaki her önemli kadının canını sıkıyordum ve bu beni çok yormuştu. Odama gittim ve yerde bir yığın halinde duran pantolonumdan telefonumu bulup çıkardım. Rowdy’nin adını tuşladım ve açincaya kadar üç kere çalmasını bekledim.

“Neler oluyor?”

Bir dakikalığına sessizdi ve konuşmaya başladığı zaman, sesindeki sert eleştiriyi duyduğum zaman şaşırmıştım. “Bilmiyorum. Sen neden bana anlatmıyorsun?”

Yatağımın ucuna çöküp kaldım ve alnımı ovaladım. “Her şeyi mahvettim.”

Homurdandı. “Hem de çok ve şimdi hasretini çektiğin kız şu anda benim kanepemde uyuyor çünkü babana kızdığın için bir aptal gibi davranıyordun. Onunla yaşadığın her neyse bunu mahvetmeden önce bu şahsi sorununun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak zorundasın. Şu okul öğretmeni gibi giyinen çocukla her an gidebilir ve ona geri döndüğü için yüzünde oluşabilecek pişmanlığı umursayacağını hiç sanmıyorum.”

İçimden sessizce küfrettim ve sözlerinin kafamda çınlamasına izin verdim. Yatağın üstüne atladım ve karanlık tavana bakakaldım.

“Ona ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok.”

“Boka bulaştın.”

“Bundan başka.”

“Hiç kimse mükemmel değil, Jet. Hepimize oluyor bunlar, bizi biz yapan şeyler olmaya devam edecek ve bu kıza ve altında ne olduğuna baktığın zaman, belki de geçmişte olan bütün şeylere bakman gerekiyor.” Bildiğimi sandığım şeylerin yarısını bilmediğim konusunda doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım, ama o devam etti.

“Evet, baban anneni bir zamanlar olduğu kişiden bir gölgeye dönüştürdü ama ne yapalım atlat artık bunu. Bu aynı şeyleri sen de yapacaksın ve tarih kendini tekrar edecek ve biriyle bir ilişkin olamaz anlamına gelmiyor ki.”

“Dostum, aramızdaki şeyin bu olduğunu bile sanmıyorum. Sadece birçok ortak etkileşim bizi bu son noktaya getirdi. Benim gelecek hayatım ile onun gelecek planları gerçekten uyumuyor aslında.”

Duyamadığım bir şeyler geveledi ağzında ve kendimi çok berbat hissetmeme rağmen, beni başka bir isimle çağırarak sırtıtmama sebep oldu. “Sahne arkasındaki banyoda sana onunla seks yapmana izin vermekle bu kadar meşgulken gerçekten geleceğinizin uyumlu olup olmadığını düşündüğünü hiç sanmıyorum. Yarın saat onda çalışacağını söyledi, yani kıcını kaldırıp oraya gidip onu al ve bu sefer işleri yoluna koy. Şimdiye kadar bunun üstesinden kendi başına geleceğini düşünmüştüm, ama akşamki gösteriden sonra, hatta bizim neden arkadaş olduğumuzu bile merak etmeye başladım.”

Küçük bir kahkaha çıktı ağzımdan ve gözlerimi ovuş-

turdum. “Çünkü biz ahmağız ve başka hiç kimse bizimle takılmak istemiyor.”

“Güzel tespit, Jet.” Ses tonundaki ciddiyeti duyabiliyordum böylece çenemi kapattım. “Bu kızı üzmeneye ve onun hayatını mahvetmene izin vermiyorum. Ondan hoşlanıyorum, akıllı ve küstah, ayrıca o Shaw’ın kızı ve bunu daha da mahvedersen Rule ile uğraşmak istemiyorum. Kafanı toparla veya sadece bırak, ama bu pisliği bir an önce temizle çünkü gerçekten dostum, sadece beni değil ama başkalarını da çok kızdırıyorsun.”

Buna söyleyecek başka bir şeyim yoktu ve konuşmayı bitirip telefonu yatağımın yanındaki masaya fırlattım. Yatağa yanlamasına uzandım ve ellerimi göğsümün üzerinde çapraz yaparak, tavandaki gölgeleri seyretmeye devam ettim.

Rowdy’nin tespiti çok doğrudu. Ben babam değildim. O adamla ilgili her şeyden nefret ediyordum, bu yüzden hayat içerisinde beni onun yürüdüğü yolun diğer tarafına götürecek kararlar almaya çalışıyordum. Bu bir kıza yakınlaşmak için hayatımda yer açmaya izin vermiyorum anlamına geliyordu. Kızlarla çıktım, başkalarıyla yattım ve bırakması kolay, çekip gitmesi kolay kızlarla beraber oldum. Kuralları bilenleri seçmeye çalıştım, yani tur için ayrıldığımda veya ilerlediğimde bu çok da abartılacak bir şey değildi. Yirmi beş yaşındaydım, başarılıydım, mükemmel bir grup arkadaşım vardı ve sayısız fırsatım vardı ve bunların hepsini tek başıma yapmıştım. Tüm bunları beraber paylaşacak veya zevk alacak kimse yoktu, çünkü eğer birine bu kadar izin verirsem ne olabileceğinden her zaman ölümüne korkmuştum.

Ayden ile olan o akşam, aylar önce, sanırım biliyordum.

O zamandan beri sanırım, biz hâlâ tamamen birbirimize yabancıyken, eğer onunla o apartmana gitmiş olsaydım sadece çekip gidemezdim, önemli değilmiş gibi davranamazdım. Sanırım o zamandan beri, hayatımda önemli biri olacağı fikrinin tamamen korkutucu olduğunu biliyordum. Aniden olmayan finansal portföyüm ve hangi vergi dilimine girdiğim ile ilgili endişelenmeye başlayabilirdim ama bu bana hiç uymuyordu. Beni dengemden çıkartmıştı ve bundan hiç hoşlanmamıştım.

Ayden ile uzun dönem takılmak iyi bir şey olarak düşünölmeye değeri miydi bilmiyordum, ama hiçbir kız için sevdiğim şeyi ve müziğimi asla feda edemeyeceğime göre, onu mutlu etmek için bir bankere alışma fikrinin bir seçenek olmadığını biliyordum. Sadece bunların hiçbirleriyle buradan itibaren ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü o öpücükten sonra açıkçası bazı şeyler değışmek zorundaydı.

5. BÖLÜM

Ayden

Rowdy'den beklenmedik ev sahipliğine rağmen hiç uyuyamamıştım. Bana bulduğu eşofman altı çok uzun ve çok büyüktü ve üzerinde çalıştığı dövme dükkânının logosu olan bir tişört vermişti bana. Ayrıca bana kanepede yatmam için yumuşak bir battaniye ile yastık da vermişti. Hatta bana çok faydası olan bir şey, buzluktan çıkarttığı bir kadeh Jager, vermişti ve Jet'e ne kadar öfkeli olduğumu ve bütün kızgınlıklarımı dinlemiş, sanırım bir saatten fazla onun davranışlarını savunmadan veya kendini müdafaa etmeden konuşmama izin vermişti.

Kocaman muazzam bir cüssesi vardı, sarışın sevimli ayıcık, dövmelerle kaplı ve onu destekleyen boynunun her iki tarafında yer alan bir çapa dövmesi vardı. Beni dinler-

ken cevaben bana birçok kez başını sallamış, ama asla araya girip bana sakın olmamı söylememişti. Güneş doğduğunda, gözlerim artık açık tutamayacak şekilde ağırlaşmıştı ve hatta uyuyakaldığım zaman bile, görebildiğim tek şey Jet'in kalabalığa aşk şarkısı çalmadıklarını söylemesiydi.

Uyandığımda kararımı vermiştim. Kararımı vermiş olma duygusu, beni geçmiş ile gelecek arasında yakalamıştı. Kararımı vermiş olmak, attığım her adımın yirmi adım sonrasını düşünmeme neden oluyor, çünkü ne yapsam fark etmiyor, iyi ya da kötü, kendimi incinmiş ve berbat hisseder buluyorum. İyi insanları incitiyordum, aklıma geleni yapıyordum ve gerçek beni görmesini sağlayamadığım bir çocuğa, bunu göstermek için tek yapmam gereken duygularımı açmaktı. Ve kendimle gurur duymuştum, battaniye ve yatağımı kaldırırken dairenin ön kapısı açılincaya kadar karar vermek müthişti. Benim tüm bu karışıklıkları yaşamama neden olan kişi elinde iki kahve ile içeri girdi, sanki dün akşam basit bir dokunuş ve diğer tüm öpücükleri öldüren bir öpücük ile benim her şeyimi alt üst etmemiş gibi. O koyu gözler normalden daha gölgeliydiler ve ağzı sımsıkı kapalıydı, sanki bir şey söylerse gene her şeyi mahvedecekmiş gibi. Yüzü akşamdan kalma mahmurluk dışında gerçekten de çok iyi görünüyordu, bu beni daha da sinirlendirdi.

Dik dik baktım ve ellerimi göğsümün üzerinde çapraz yerleştirdim. “Ne arıyorsun burada?”

Elindeki kahvelerden birini bana uzattı, ama ben başımı salladım ve aramızdaki kanepeyi tutmak için hareket ettim. Dün eve yalnız mı gitti bilmiyordum, hiç eve gidip gitmediğini de bilmiyordum ve Rowdy'nin kanepesinde

yatmayı kabul etmenin en önemli nedenlerinden biriydi bu. Eğer Jet yalnız olsaydı, uykusunda onu boğazlamak isteyebilirdim. Eğer eve başka bir kız ile gelmiş olsaydı, sadece ertesi sabah taşınmak zorunda kalmaz, ayrıca bir avukat da tutmak zorunda kalırdım; çünkü çifte bir adam öldürme olurdu.

“Cora burada olduğunu söyledi ve seni iş için hazırlanman üzere eve götürmeden önce belki biraz konuşuruz diye ümit ediyordum.”

Sanki sesi kaybolmuş gibi geliyordu, sanki burada gerçekten ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Benim el değmemiş, minik, masum bir çiçek olduğumu sanmasını unutamamıştım. Benim hakkımda veya onunla ilgili gerçekten ne hissettiğimi bildiğini düşündükçe ondan çok daha nefret ediyordum.

“Söylemen gereken her şeyi dün akşam açık ve sesli olarak duydum, Jet. Tekrar etmene gerek yok, lütfen yapma. Aramızdaki şeyin bir ömür boyu süreceğini söylemenden sıkıldım.”

İç geçirdi ve ne kadar derinden geldiğini hissettim. Kahveleri kanepenin önünde duran masanın üzerine koydu ve ellerini kotunun cebine yerleştirdi. Cebinde nasıl yer bulabildiğini merak etmiştim.

“Dün akşam yaptığım çok boktan bir şeydi. Üzgünüm.”

Doğal olarak öfkelen dim, çünkü ona deli gibi kızgın olsam da, bana dokunduğu için veya yıllardır hissettiğimden çok daha iyi hissettiğim için üzgün olmasını istemiyordum. Bunu tekrar yapmak için kendini durdurmasını değil, onun da benim etkilendiğim gibi etkilenmesini istiyordum.

“Bunun için özür dileyeceğini düşünmemiştim, sadece bir daha olmayacağından emin olacaktın.” Orada gizleyemediğim bir hüznün vardı.

Güzel gözleri aniden parladı ve göz bebeklerini çevreleyen altın halkalar bizi ayıran mesafeyi yakacak kadar tutku ile alevlendi. “Bunun için özür dilemiyorum, Ayd. Tanrım, tüm gece bunu düşünmekten, seni düşünmekten uyuyamadım. Şarkı için üzgünüm, seni kendine kötü hissettirdiğim için üzgünüm, işe yaramazın teki olduğum için üzgünüm. Bana seni tanımadığımı ve hiçbir fikrim olmadığını söyleyip duruyorsun, ama gerçek şu ki, birbirimizi tanımıyoruz ve her ikimiz de bir diğerini idare edebilir mi gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, seni nefes almaktan daha fazla istediğim.”

Çok içten söylemişti tüm bunları ve çok samimi görünüyordu, göğsümün merkezinde bir şeylerin açıldığını ve boğuk sesiyle konuşmaya devam edince, yarılarak tamamen aralandığını hissettim.

“Benim babam tam bir ruh hastası ve ömür törpüsü. Annemi daha çocukken kandırmış ve duygusal olarak yıpratmak için o zamandan beri bütün zamanını buna harcamış. Şimdi onu hiçbir şey istemeyen, hiçbir tutkusu ve bir şey yapmak için bir isteği olmayan sadece onu memnun etmek için yaşayan biri haline getirdi. Onu aldatıyor ve aylarca ortalıklardan yok oluyor ve aramıyor veya ne zaman geri döneceğini bildirmiyor. Doğru düzgün bir işi yok ve annem, bana tekrar ve tekrar her şeyin gerçekten o kadar kötü olmadığını söyleyerek bugüne kadar her ikisine de ölesiye çalışarak baktı.”

Başını öne eğdi ve istemsizce birbirine ovuşturduğu ellerini gördüm.

“Bunun gibi bir şeyi hiç istemediğimi biliyorum; hele böyle biri olmayı hiç istemiyorum. Ayrıca uzun zamandır beri hiç kimse beni, senin gibi böylesine etkilemedi. Kızlar hayatıma girip çıktı, hep iyi bir vakit geçirdiğimizi düşünmek istedim, ama hiçbiri senin gibi bende bu denli uzun süren bir etki yaratmadı. Belki sen değiştirmeye çalıştığım bir ahlak timsali değilsin. Aslında, ellerimi üstünde gezdirdikten sonra bile, senin bu tabire bu kadar yakın olmadığından oldukça eminim. Neden senin diğer yanını tanımam için bana bir şans vermiyorsun?”

“Tam olarak ne diyorsun, Jet? Birbirinden faydalanan iki arkadaş mı olmak istiyorsun? Koridorun karşına geçip arada bir benimle takılmak mı istiyorsun? Ne söylediğine açıklık getirmek zorundasın çünkü dün akşam seni zevkle öldürebilirdim.” Sözlerinin iğne gibi batıp canımı yakmasından dolayı sesim biraz çatallaşmıştı.

Birkaç adım atarak bana yaklaştı ve rahat olmaya çalışıp nefesimi yutmamaya çalıştım. Ona şans vermekle saklı tuttuğum bütün şeylerin, onun endişeleri ve birbirimiz için ne anlama geldiğimizi öğrenme seçeneği yüzünden kolayca elimden alınabilir olmasından korkuyordum. O her zaman, benim sürekli savaştığım bütün şeyler ile benden çok daha büyük ve çok daha güçlü görünüyordu.

Ağzının kenarı bir sırtıma ile yukarı kalktı ve bunun etkisini karnımın en derinlerinde hissettim. Flört etmesine veya etkileyici olmasına gerek yoktu, muhteşem zaman geçirmeden çok daha fazlasını vaat etmeye yetecek kadar muzip bir sırtıma değildi bu.

“Seninle seks yapmak istiyorum, Ayd. Hem de çok fazla seks... Sadece seninle, yalnız seninle. Şimdi bundan daha fazlası gerekiyor mu? Dün gecedен sonra senin de istemediğini nasıl inkâr edebilirsin?”

Kafamı biraz salladım ve nefesimi yavaşça verdim. İlk karşılaştığımızda kafasında var olan karışıklıklara ne olduğunu ve o zamandan beri buna devam edip, benim sessiz kalışından sonra ona neyin değiştiğini soracaktım.

“Eninde sonunda daha fazlasına bizi götüremez demiyorum, ama şu anda kendimi oldukça hırpalanmış, parçalanmış hissediyorum ve beni eski halime getirecek yeterince parçanın etrafta olup olmadığından gerçekten emin değilim.”

Bu yürek parçalayıcıydı ve onu dürüstlüğünden dolayı suçlayamazdım, aslında bir yıl boyunca bir ileri bir geri gitmekten ve beni yiyip bitiren bu çekişme ve çekişmeleri yaşamaktansa, dürüst olduğu için ona minnettardım. Onun durduğu yerde benim cep telefonum çalmaya başlayınca kadar orada öylece birbirimize baktık. Telefonu aldı ve ekrana bakmadan bana fırlattı. Geçen gün beni arayan aynı Kentucky numarasını görünce öfkelen dim. Telefonu açtım ama hiç ses yoktu. Telefona birkaç kez alo dediğim halde hiçbir yanıt alamadım. Telefonu kanepeye fırlattım, bu sorun şimdilik bekleyebilirdi ve Jet’e geri döndüm.

“İzin ver tamamen açık olayım Jet, birbirimizden sadece bir koridor mesafesinde karşılıklı odalarda yaşıyoruz, birçok ortak arkadaşımız var ve geleceğimiz için neyin asıl önemli olduğuna dair çok farklı bakış açılarımız var. Bana ilk defa hiçbir şeye başlayamayacağımızı söylediğinden beri, bu gerçekler değişmedi, yani bu nasıl oluyor?”

Onu istediğimi biliyordum. Sanki onu bir ömür boyu istemiştim. Tamamen delirip, ona âşık olduğumu ve on-suz yaşayamayacağımı söylemeyecektim, ama daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yapmıştı bana. Kırıldığını düşünüyor olabilirdi, ama ben eğlenceli olduğu, tatlı ve yadsınamaz derecede yetenekli olduğuna dair gerçeği biliyordum. Eğer onu eski haline getirmeyi denemek istersem, kullanmaya hazır yeterince malzemem vardı. Yıllarca kendi kendime istediğimi söylediğim şeyler olmasa bile sunabileceği çok fazla şeyi vardı ve tüm sırlarımı onunla paylaşabilir ve artık tek başıma onları taşımak zorunda olmazdım diye merak ediyordum.

Botlarının topukları üzerinde geriye sallandı ve kulaklarının sivriliği onu daha bir şeytani görünümüne sokmuştu. Yarım bir sırıtış ağzının kenarında belirdi ve kasabadaki bütün kızların neden ona bu kadar hayran olduğunu anlamak kolaydı. “Günden güne biraz daha tükeniyor. Bir şeyin çıkıp seni aksi yönde benden uzaklaştıracağını hissediyorum.”

Gözlerimin iyice açılıp, ağzımın açık kaldığını hissettim. Sanırım tüm dürüstlüğüyle söyleyeceği bir şeyler vardı ama bunu beklemiyordum. Benim de tam da bunu yapabileceğime dair beni bu kadar iyi tanıdığını fark etmemiştim. Yanıt vermek için bir şansım olmamıştı çünkü açıkçası konuşmasını bitirmişti. Bana doğru hareket etti ve sert kollarıyla beni kavradı.

Şimdi beni öptüğü zaman, geçen gece aramızda hissedilen boşluk dolmuş, aramızda hiç kızgınlık, telaş ve acı kalmamıştı. Bu, umut dolu, uzun zamandan beri aramızdaki büyük ateşi tamamlayan bir öpücüktü. Rowdy’nin

dairesinde olduğumu unutmuştum ve dakikalar öncesinde ona kızgındım. Fakat şimdi onu nasıl hissettiğimi ve bana kendimi nasıl hissettirdiği dışında her şeyi unutmuştum ve dilinin dilim üzerinde kayması ve parmaklarının kalçalarımı kavrayışında kendimi kaybetmiştim. Bu vücut için sonsuza kadar beklemiş ve hep onu istemiştim.

Jet bütün arzuların ve bütün tutkuların kaynadığı yerin kalbine ulaşmıştı şimdi. Parmak uçlarıyla yumuşak bir dokunuş ve dilini ustaca kıvrışından daha fazla bir şey değildi. Beni öyle bir öptü ki sanki bunu tekrar tekrar yapmak için dünyadaki tüm zamanlar bizimdi. Sanki her anı kafasında hatıraya çeviriyor gibi öpmüştü beni, her tadı, her sesi, böylece bunun hakkında şarkılar yazabilirdi. Beni öyle öpmüştü ki, sanki hayatında tekrar öpeceği tek kız benmişim gibi; bu benim başımı döndürmüştü ve nefesimi kesmişti. O dilinin ortasındaki metal şeyi lolipop gibi emmek istedim.

Rowdy mutfaktan çıkıp oturma odasına geldiğinde ellerim gür siyah saçlarına dolanmıştı. Bir öksürme sesi duyduğumuzda Jet'in üstüne tırmanıyordum. Rowdy elinde bir muz tutuyordu ve açık mavi gözleri bizi izlerken parıldıyordu.

"Rahatsız etmeyecektim ama kanepemi gerçekten çok seviyorum ve Jet'in kirletmesini istemiyorum. Ayrıca saatte her ikinizin de haberi yok sanırım. Eğer işe yetişmek istiyorsa, Ayd'ın hemen çıkması lazım."

Küfrettim ve telefonun olduğu yere hızla gittim. Hakkıydı, eve gidip üniformamı almam için neredeyse hiç zamanım kalmamıştı. Jet'e gözlerimi kocaman açarak baktım. "Gitmem gerekiyor."

Başını salladı, Rowdy'ye baktı ve masanın üzerinde terk edilmiş kahveyi gösterdi. "Sevişmeleri bölen biri olmana rağmen sanırım bunu bitirebilirsin."

Rowdy kıkırdadı ve bir kaşını kaldırdı. "Aslında hayatını kurtardım, biliyorsun."

Ne hakkında konuştuklarından haberim yoktu ve bunu anlamak için zamanım da yoktu, böylece Jet'i kolundan yakalayıp dairenin dışına sürükledim. Arabayla eve giderken her ikimiz de oldukça sessizdik. Dün gece eve yalnız gidip gitmediğini sormak istedim, ama eğer biriyle gitmiş olsaydı, Cora'nın asla ona benim nerede olduğumu söylemesine imkân yoktu. Daha park yerine girmeden, eşyalarımı toparlayıp almak için fırladım. Yatak odamın kapısında öylece durmuş, benim odada deli gibi koşturmamı seyrediyordu. Üniformamı çantamın içine atıp saçlarımı hızla tararken omuzlarımın üzerinden ona baktım.

"Sorun ne?"

Bir omzunu silkti ve kendini kapıya dayadı. "Sadece şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

Bunu nasıl cevaplayacağımı tam olarak ben de bilmiyorum, böylece önünde durdum ve sürpriz bir şekilde onu sert ve uzun bir şekilde öptüm." Ben de bilmiyorum, ama bunu bir şekilde çözmek için sonra zamanımız olacak. Peki, şu anda sadece seks, çok fazla seks kısmına baksak ve ondan sonra ne yapacağımıza karar versek, nasıl olur? Sanırım her ikimiz de işin bu kısmının kolay olacağı konusunda hemfikir olduk ve senin dediğin gibi anı yaşamak bana uyar."

Onun yanından geçtiğim zaman, gece yarısı bakışlarındaki sabırsız parlaklığın büyüdüğünü fark ettim. Başka bir

şey söylemedi ki buna çok minnettardım çünkü aşağıda beni neyin beklediğini bilmeden uçurumdan atlamıştım ve bu çok korkutucuydu. Bir kere her şeyiyle kendini ortaya koyduğu zaman, ortalıklarda olup olmayacağının hiçbir garantisi yoktu, ama ona bu şansı vermek istedim.

İşe gittiğim zaman, tanıdık bir kamyonet köşede park halindeydi, birbirine dönmüş bir sarışın kafayı ve diğer yanda daha koyu ve seksi pembe kafayı görebiliyordum. Pencereler kapalıydı, yani ne söylediklerini duyamıyordum, ama Shaw delirmiş gibi görünüyordu ve Rule öfkeliydi hem de çok. Beni yanlarından yürüyüp geçerken gördüğü zaman, el salladı ve arabanın yolcu kapısını açmak için uzandı. Rule onu geri çekip, gitmesine izin vermeden önce öptüğünde kendi kendime kahkaha attım. Aracın etrafından geçip bana doğru yürürken, kızarmıştı ve zorla nefes alıyordu. Ona baktım ve bana gözlerini çevirdi. Şoför penceresi açıldı ve Rule kafasını dışarı çıkardı. Hiçbir erkek bu kadar güzel gözükmemez, özellikle yüzünün yarısı mücevherlerle kaplıysa, ama onunla ilgili dikkati çeken ve yadsınamayacak bir şeyler vardı.

Bana sorduğunda kıkırdamak zorunda kaldım. “Senin için gidip Jet’in kafasına bir şaplak atmamı ister misin? Dün gece yaptığı hareket tamamen bir budalalıktı ve istersen bunu severek yaparım.”

Başımı salladım ve Shaw’ın kolunun benimkine girmesine izin verdim. “Şimdi, biz bir nevi anlaştık.”

Piercingli kaşını kaldırdı ve bana şehvetli bir sırıtiş attı. “Bu sonunda soyunduğunuz anlamına mı geliyor?”

Shaw, bir anda haykırdı. “Rule!” Gözümden yaş gelene

kadar güldüm. “Hayır, henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum.”

Avcunun içiyle kamyonete vurdu. “Aferin sana kızım.” Shaw’a bir parmak ile işaret ederek, “Bu sabah söylediğim şeyi düşün, Casper,” dedi.

Shaw yanımda bir surat yaptı, ama pencereyi kapatmaya başladığı zaman ona, “Seni seviyorum şapşal!” diye bağırdı. Ona bir öpücük yollayıp bir el hareketi çekti ve beni bara doğru sürüklemeye başladı. Onun telaşlı halini sakinleştirmeye çalışsam da, açıkçası bunun için çalışmış görünüyordu ve sakinleşecek bir ruh hali de yoktu.

“Siz ikinize neler oluyor böyle?”

Beni ters bir bakışla susturdu ve ağır arka kapıyı çekti. “Bunu benim sana soruyor olmam gerekmiyor mu? Dün gece yangından mal kaçırır gibi gittin ve tek kelime etmedin. Biliyorum Jet’e kızgındın, ama ne oldu?”

Çantamı sıranın üstüne fırlattım ve karıştırmaya başladım. “İlk önce sen anlat. Sen konuş, ben giyineceğim ve bize ne olduğunu sonra anlatacağım.” Dün yaşananlardan sonra biraz pohpohlanmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum, bu yüzden futbol formasını tercih ettim. Mavi çizgileri ve dantel süslemeleri ile beyaz seksi pantolonu sevmiştim, aslında ponpon kız üniformasının kapattığından daha fazla yer kapatmıyordu. Artı, bununla beraber tenis ayakkabıları giyebilirdim ve hâlâ iyi bahşış almak için yeterince seksi görünebilirdim. Shaw’ın iç geçirdiğini duydum ve uzun saçlarını örerken onu izledim.

“Birkaç aya kadar Rome eve geliyor. Yani ev derken evi kastediyorum. Askerliği bitmiş olacak.” Rome, Rule’un

abisiydi ve onlar birbirine çok yakınlardı. Yakın bir zamanda, aile sırrı ortaya çıktığından beri ailesine çok kızgındı. Sanırım Rule ile de şu anda çok iyi geçinmiyorlardı, ama Shaw'ı sırrı yıllarca sakladığı için affetmişti.

Elime bir parça jöle alarak, düzleştirmek için saçlarıma sürdüm ve ön tarafını hafifçe yukarı kaldırdım. Kulağımın arkasına mavi ve turuncu bir çiçek taktım ve yüzüme biraz makyaj yaptım.

“O zaman, bu iyi bir şey, değil mi?”

İnledi ve kafasını arkasındaki dolaba yasladı. “O döndüğünde, hiç eve gitmeyeceğine ve kalacak bir yere ihtiyacı olacağına dair Rule'un kafasında bir şeyler var. Bizim için bir ev satın almak istiyor ve daire için Rome ile Nash'ın kredi ödemelerini üstlenmelerine izin verdi.”

Ona bakmak için dudaklarımı şapırdatmayı ve rujumu sürmeyi yarıda kestim. “Neden heyecanlı değilsin? Bu inanılmaz güzel bir haber. Birçok kız çiçek veya çikolata alır Sevgililer Günü'nde ve senin sevgilin sana ev almak istiyor.”

Bana bakmak için döndü ve alt dudağını çiğnediğini gördüm, bir şeye üzüldüğü veya sinirlendiğinde yaptığı bir hareketti bu. “Bilmiyorum, sanırım her şeyi her zaman sırasıyla yaparım diye düşünmüştüm. Âşık olmak, evlenmek, bir ev satın almak, çocuk sahibi olmak. Hepsi birbiriyle ilişkili ve ben daha okulu bitirmeye bile yakın değilim. Sadece bu çok büyük bir adım gibi görünüyor ve eğer fikrini değiştirirse veya başka bir şey, o zaman ben ne yaparım?”

“Shaw, bu adamın yaşama nedeni seni sevmek. Fikrini değiştirmeyecek, ancak sen bunun bir ömür sürmeyeceği-

ni düşünüyorsan, o zaman işlerin sırayla olmamasının ne önemi var?”

Tekrar iç geçirdi ve saç örgüsünün ucuyla oynadı. “Biliyorum benim için bu ömür sürecek bir şey ve inanıyorum ki o da böyle hissediyor, ama kendini kapana sıkışmış hissettiğinde Rule tehlikeli biri oluyor. Bir ev kredisi ödemek zorunda olduğu ve her akşam aynı kişinin yanına geldiğinde, ne yapacağından korkuyorum.”

Omzunu dürttüm. “Şimdi de her akşam sana geliyor. Olan bir şeyi olmuyormuş gibi gösterme. Siz birbirinizi seviyorsunuz ve yaşadığınız yerin bir apartman dairesi veya büyük bir ev ya da ormanda bir çadır olması fark etmez. Siz birbirinizi seviyor olacaksınız ve Rule iyi olacak. Rome’un hayatını kolaylaştırmak için bir şeyler yapmak istiyor olabileceği hiç aklına geldi mi? Rome ikinizi de her zaman korumuştı. Belki Rule ona bu şekilde teşekkür etmek istemiştir.”

Yeşil gözlerinde bir parıltı ve yüzünde bir parça olsun gerginliğin gittiğini gördüm. “Teşekkürler, Ayd, bunu duymaya ihtiyacım vardı.”

Omuzlarımı silktim ve telefonumu sütyenimin içine yerleştirdim. “Problem yok.”

“Jet ve senden ne haber? Masaya geri döndüğünde nasıl görüldüğünü gördüm.”

“Rowdy beni eve götürdü ve bir saat boyunca benim ona olan kızgınlığımı dinlemek zorunda kaldı. Çok öfkeliydim, ama Jet geldi bu sabah ve konuştuk. Şimdi iyiyiz.”

“Ne demek iyi?”

“Gerçekten emin değilim. Sanırım birbirimizden ciddi

bir şekilde etkilendiğimiz konusunda anlaştık ve bunun bizi nereye götüreceğine bakacağız.”

Gün içindeki yerimizi belirlemek için Lou’yu bulmaya gittiğimizde, bir kaşını kaldırdı. “Yani seks yapmak üzere anlaştınız?”

Gözlerimi devirdim. “Arkadaş kalarak aramızdaki ilişkinin nasıl gelişeceğine bakacağımıza dair anlaştık. Jet evlenip çocuk sahibi olacağın tarzda bir adam değil. Sana adını unutturup, dünyanı yerinden oynatacak bir adam. Birbirimizden hoşlanıyoruz ve aramızda bir şey yokmuş gibi davranmaktan vazgeçtik; bazı şeyler üzerinde çok farklı fikirlerimiz var, yani aramızda yoğun bir etkileşim var ve gerçekten devam ettiği sürece çok iyi zaman geçireceğimizi umuyorum ama bundan daha fazlası olmayacak gibi görünüyor.” Bunları serinkanlı bir şekilde söyleyebildiğim için kendimle gurur duydum çünkü Shaw’ın yakın takibinde kalbim deli gibi atıyordu.

Sessizdik ve ben daha fazla konuşmak istedim, ama Lou gelip bizi kocaman sarılıp sarmalamıştı. Ön kapı açılmıştı ve bizim aşağıya inip hemen işe koyulmamız gerekiyordu. Omuzlarının üzerinden bana baktı ve, “Dikkatli ol, Ayd,” dedi ama bununla çok ilgilenmemeyi tercih ettim.

Shaw’ın büyük aşklara inanan türden bir kız olduğunu biliyordum. Rule’u elde etmek için uzun zamandır sıkı mücadele etmişti. Kendi ailesiyle ve onun ailesiyle mücadele etmişti ve Rule zaten başlı başına en büyük zorluktu. Ben bir ilişki için bu kadar emek harcayabileceğimi hiç sanmıyordum. Odaklandığım, mücadelesini verdiğim ve çalıştığım tek şey, kendime sarsılmaz bir hayat kurmaktır ve sağlam temellere dayanan ve yıkılmayacak bir gelecek

inşa etmekte. Şimdiye kadar yeni Ayden'in altına eski Ayden'ı gömmek istemiştim, böylece hiçbir yol bulup yüze-ye çıkamayacaktı.

Aşk veya diğerk duygular söz konusu olduğunda, güven-ge her oyunda daima kazanırdı ve bu her zaman böyle olmuştu. Kontrol altında tutulduğu sürece, bizi Jet ile yakıp kavuran aramızdaki bu ateş ile ne yapacağımızı görmek istiyordum. Kontrolden çıkar çıkmaz çok yanarsa, canımızı ne kadar acıttığı fark etmez, ateşi söndürmek veya çekip gitmek durumunda kalabilirdim.

6. BÖLÜM

Jet

Tuhaf bir haldeydim, Ayden ile aramızda olan şeyler ile ilgili tam olarak ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Bu da beni huzursuz ediyor ve içim içime sığmıyordu.

O şimdi işteydi. Cora'nın canı sıkındı ve çocuklar kasabaya inmiş bir şeyler yapıyorlardı. Kendimi Federal Heights yolunda, normalde gitmekten çekindiğim o tanıdık tuğla eve giderken buldum. Önce telefonla arayıp, yaşlı adamın yakınlarda bir yerlerde evde olmadığından emin olmuşum ve arabayı kalabalık caddeye park ettim. Annemi kasabaya yakın bir yerlerde, daha güvenli ve daha modern bir evde yaşatacak kadar para biriktirmiştim, ama o şerefsiz babamı bırakmadığı sürece bunu yapamazdım. Onun için sunabileceğim daha güzel bir hayatı reddediyordu. Çatlak çimento basamakları atlayarak yukarı çıktım

ve kapıyı çaldım, daha önce hiç böyle bir ses duymadığım için, biraz afallamıştım ve sinirden dişlerimi gıcırdattım. Kapı zili gibi çok basit bir şeyi bile tamir etmeye üşeniyorsa, kim bilir daha başka neler vardı yapmak istemediği, bu da beni öfkeden deliye döndürmeye yetiyordu.

Yumruğumun kenarı ile kapıya vurdum ve annem kapıyı açmak için çekince anneme kaşlarımı çatarak baktım. Annem, benden biraz daha kısa zarif hoş bir kadındı. Yüzündeki hafif çizgilere rağmen ve soluk kahverengi saçlarının altında, bir zamanlar gerçekten çok güzel bir kadın olduğunu görebilmek çok kolaydı. Şimdi ise yorgun ve bitkin görünüyordu. Bana gülüşü kırılğan ve çok hafifti, beni kucakladığı zaman sanki bir serçe gibiydi.

“Merhaba, anneciğim, uzun zaman oldu.” Sırtına garipçe dokundum ve vücudunda bir ürpertinin geçtiğini hissettim. Annemle ilgili her şey bana babamı dışarı çıkartıp onu bir hedef tahtası olarak kullanmam duygusu yaşıyordu. Bunu ona yapmıştı, canlılığını çalmış, onu yürüten bir ceset hale getirmişti. Ona karşı hissettiğim öfke o kadar içimi yakıyordu ki, eğer zincirlerinden bir boşanırsa bunun herkes için çok tehlikeli bir şey olacağını biliyordum. Öfke alevleri çoktan içimde tutuşmaya başlamıştı.

“Turda olduğunu sanıyordum.”

Beni evin içine sürükledi; yürürken yerleri kaplayan sigara izmaritleri ve bira kutularına takılmamaya çalıştım. Buradan neredeyse çocuk yaşta ayrıldığımdan beri çok fazla şey değişmemişti, sadece şimdi daha kötü görünüyordu. Onu mutfığa girerken takip ettim ve eski yemek masasına oturdum. Bacaklarımı uzattığımda tahtalar protesto eder-

cesine gıcırdadılar ve annemin dolaptan bana uzattığı bira-yı aldım. Kapağını açıp bir yudum içtim.

“Döneli oldu biraz. Babam bunu söylemedi mi sana?”

Başını salladı ve sorgulayan bakışlarında üzgün olma-nın da ötesinde başka bir şeyler vardı. “Sen neden beni aramadın? Akşam yemeği veya başka bir şeyler hazırlaya-bilirdim.”

Ne zaman gideceğimi veya geri döneceğimi ona asla söylemezdim, çünkü çaresiz bir biçimde hep beraber ai-lecek vakit geçirmek isteyecekti ve bu asla iyi bir fikir de-ğildi. Babama iyi bir günümde bile zorla dayanıyordum ve annemden bitmek bilmeyen taleplerini ve evin içinde ona emirler vermesini seyretmek çok acı veriyordu, gönlüm razı gelmiyordu, evin içindeki tavırlarına dayanamıyordum.

“Bazı yeni müzik gruplarıyla çalışıyorum oldukça meş-guldüm ve bir kızla tanıştım.” Ayden’ı bir yıldan daha uzun zamandır tanımama rağmen, böyle söylemek biraz tuhaftı, ama bu sabahtan sonra sonunda bunun olmasına izin verdiğimi hissediyordum. Gerçek Ayden ile tanıştırıl-mıştım. Kızdan bahseder bahsetmez annemin gözlerinde-ki parıltıyı görmüştüm ve uzanıp elime dokundu. Elinin üzerindeki deride mavi damarların yüzeye çok yakın ol-duklarını görebiliyordum ve tekrar nasıl onun kadar narin bir insanın böyle bir ömür boyu rüzgârda savrulup gitme-sine izin verebildiğini merak etmişim.

“Bu çok güzel bir haber! Birlikte bir hayat kurabilece-ğin iyi bir kıza ihtiyacın var. Sen çok özelsin ve ona vere-bileceğin çok fazla şey var, senin ve arkadaşlarının da bunu yapmak istediklerini biliyorum.”

Bir kaşımı kaldırdım ve bira kutusunu avuçlarımın arasında yuvarladım. “Benim ve çocukların ne yapmak istediklerini nasıl biliyorsun anne?”

“Bir zamanlar ben de gençtim, Jet. Bir müzik grubu içinde yakışıklı bir gencin cazibesini biliyorum. Siz daha gençken, bir avuç masum çocuklardınız, şimdi ise yetişkin ve özgür olmakla, kendinizi nasıl bir belaya sokacağınızı hayal bile edemiyorum. Bana bu kızı anlat. Bana bir süre önce kasabaya döndüğünü söylemeyi unuttuğuna göre, özel biri olmalı.”

Ses tonundaki suçlamayı duyabiliyordum. Neden onu daha çok ziyarete gelmediğimi ve aramadığımı biliyordu. Gene de beni yakın tutmaya çalışmaktan vazgeçemiyordu. Bir yudum daha içtim biradan ve dengesiz bir sırtışla ona baktım.

“Farklı, zeki ve azimli biri. Benim alıştığımдан daha farklı. Ondan hoşlanıyorum, hem de çok.”

Annemin gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve uzun süredir ilk defa, keder yerine duygusallık vardı o bakışlarında.

“O zaman bu çok iyi. En az senin gibi azimli ve yetenekli birine ihtiyacın var.”

Bunun nasıl biteceğinden emin değildim onun için sessiz kaldım ve biramı bitirdim, çöpe atmak için ayağa kalktım. Göğsümün üzerine kollarımı çapraz koydum ve konuyu seks hayatımdan başka bir şeyle değiştirmeye karar verirken ona daha ciddi bir ifadeyle bakıyordum şimdi.

“Anne, babamın benim bir müzik grubundaki arkadaşlarımla beraber tura çıkmak için yanıma gelip bunu ayarlamamı istediğini biliyor muydun?”

Hemen, gözlerindeki ışık sönmüştü. Yerini yalnızlığın düz bir bakışı almıştı ve o dışarıda kendi hayatını istediği gibi onsuz yaşarken onun için sadece bir kapı paspası olarak var olduğunun bilincindeydi. Ellerini kavuşturdu ve masaya baktı.

“Baban artık yaşlı bir adam. Neden bir grup genç çocukla tekrar yollara düşmek istesin ki? Bu ne işe yarayacak?”

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve dilimi ısırarak onun hep bencilce, kendini düşünerek yaşadığı yaşam tarzına hizmet etmesi dışında bir işe yaramayacağını söylememek için zor tuttum kendimi. Bu tür bir saldırı beni asla hiçbir yere götürmezdi. Burun deliklerimden bir nefes dışarıya verdim ve dilimdeki piercingi ön dişlerime çarptım.

“Anne, onun yaptığı hangi şey bir işe yaradı ki? Geldi direkt bana söyledi eğer bunu ayarlamazsam, eve gelecek ve bunu acısını senden çıkartacakmış. Bunu yapmasına nasıl izin verirsin? İkimizi de bu şekilde kullanmasına nasıl izin verirsin?”

Bana cevap vermesini beklerken, tezgâhın üzerinde yüzüklerim hızlı bir şekilde çarpıp duruyordu. Yıllardır ona bakabileceğimi ve babamın düşüncesiz davranışlarına ihtiyacı olmadığını, kendini onun için feda etmesine gerek olmadığını görmesini beklemişim. Çocukluğumdan beri babamla aynı odada bile isteyerek kalamıyordum, buna rağmen annemin tekrar tekrar onu sevdiğini ve ailesinin yıkılmasına izin veremeyeceğini söylemesine artık dayanamıyordum.

Bana bakamıyordu ve cevap verdiğinde sesi sanki bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Sen aramızın nasıl olduğumuzu anlamıyorsun, Jet. Hiç anlamadın.”

Tezgâhı ittim ve ona doğru yürüdüm. Bir elimi omzuna koydum ve biraz bastırdım böylece benim sorgulayan bakışlarıma bakmaktan başka çaresi yoktu. “Anne, problemin benim her şeyi çok iyi anlamış olmam olduğunu görmüyor musun? Ondan daha iyisini, bu hayattan daha iyisini yapabileceğini biliyorsun. Her zaman yapabilirdin.”

Alt dudağının titrediğini gördüm ve bu içime attığım tüm acıların yüzeye çıkmasına neden olmuştu. Onu bu kâbustan uyandırmaya çalıştığım zamanlardan nefret ediyordum; canını yakıyordum. Bana teşekkür ediyor olmalıydı, bu evden uzaklaşıp, benimle koşabildiği kadar hızlı koşmalıydı, ama ne kadar çok denediysem de, buraya köklerini saldı, onu dışarı çıkaramamıştım. Kökler çok derinlere inmişti artık.

“Eğer onu yollara tekrar göndermekle mutlu edebileceksen, belki de öyle yapmalısın. Senden her zaman böyle şeyler istemiyor.”

Tezgâhı iteleyerek uzaklaştım ve boynumdan aşağıya sıcak bir şeyin aktığını hissettim. Onu sallamak istedim. En yakın duvara yumruğumu savurmak istedim. Eyaletin yanlış tarafında bulunan bu iğrenç evin bu eski püskü mutfağından defolup gitmek ve geriye asla bakmamak istedim. Yapabildiğim tek şey ise, gözlerimi kapatmak ve başının üzerini öpmekti.

“Bakacağız, anne. Bu çocuklarla çalışmak zorundayım. Böyle büyük bir şeyi onlardan isteyebileceğimden emin değilim. Seni görmek güzeldi. Kendine iyi bak.”

Ona bağırarak gibi aptalca bir şeyler yapmadan önce gitmek istedim, ama kolumu tuttu, bütün derimin üzerindeki eriyen hücrelerime parmaklarını geçirdi. Bana baktığı zaman, gözleri o kadar üzgündü ki resmen kalbimin bir kısmının öldüğünü hissettim. “Kız arkadaşını getir buraya. Onunla tanışmayı çok isterim.”

Burası Ayden’ı getirmek isteyeceğim en son yerdi, ama bir şeyler söylemeye zorladım kendimi. “Tabii, anne, belki bir gün bunu ayarlayabilirim.”

Ayden sevdiğim bu kadının bu anlamda çok tersiydi, bunu düşünmek bile canımı acıtmıştı. O çok güçlü ve özgürdü, hayatıyla ilgili aldığı kararlara kimsenin karışmasını istemez veya ortaya koyduğu kıymetinin değersizleşmesine asla izin vermezdi. Ayden’in annemi böyle kırılgan ve üzgün görecektir olması fikrinden nefret ediyordum, neden bunun ona da olmasını engellemek için daha fazla şey yapmamıştım ki. Bu gibi sorular her gün beni içten dışa fazlasıyla etkilemişti. Anneme şimdi bakarak, bu yaşamı ve o şerefsizi bana rağmen seçmesini hatırladım ve içimde büyümüş kızgınlığın cehenneminden kendimi korumak için ortaya çıkarmam gereken koruma mekanizmalarının yanıp kül olduğunu fark ettim.

Tam o anda telefonum çaldı ve *Memphis May Fire* şarkısı cebimden yükseldi. Anneme gitmek zorunda olduğumu söyledim ve hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden aşağıya indim. Sadece ondan değil, ama bu evde kötü olan her şeyden kaçıyormuşum gibi hissettim kendimi. Nash’ın dövmeli kafası telefonumun ekranında bana bakıyordu, cevap vermek için dokunduğum zaman sahte bir neşeli selam vermeye hiç uğraşmadım.

“Naber dostum?”

“Neredesin?”

Arabaya geçtim ve şoför koltuğunun arkasında başımı dinlendirdim. “Annemi ziyarete gitmiştim. Babam onu Artifice grubu ile tura çıkmak için bana baskı yapıyor ve düşündüm ki belki ilk defa onu susturabilirim, ama hayır. Her zamanki gibi, sadece anlayamıyorum ve annem her seferinde ona tekrar tekrar üzmesi için izin verecek. Kahrolası boktan bir durum.”

Nash benimkilerle olan durumu diğer çocuklardan daha iyi biliyordu. Çok genç yaşta evden ayrıldığımda, onun da evinde annesi ve annesinin zengin yeni kocasıyla kendi sorunları vardı. İkimiz de şanslıydık, Nash’ın amcası Phil bizi hapishaneden uzakta, okulda tutmak için çok azimlilik ve kararlılık göstermişti. Her ikimizi de yetiştirmiş ve tatlı sert sevgi, minik yaramazlıklar karışımı bir şeyle doğru hareket etmemizi sağlamıştı. Hiç kimse Phil amcaya karşı çıkmadı ve bugüne kadar kendi kendimize doğru hareket edemediğimiz zaman gideceğimiz tek bü-yüğümüz de oydu.

“O günlerden bir tanesi Jet, sadece hayaletin peşini bırakmak zorundasın. Eğer annen o kadar dibe batmışsa, onu babandan ayırmaya çalışıp durman bir anlam ifade etmiyor.”

“Biliyorum, ama o benim annem ve kendimi durduramıyorum.”

Küfürlü bir kelime çıktı ağzından ve başka biriyle konuştuğunu duydum. “Hepimiz bowlinge gidiyoruz. Sen de gelsene. Bizimle on altıncı caddedeki Lucky Strike’ta buluşabilirsin.”

“Neden bowling?”

“Çünkü futbol sezonu bitti ve Rule da daireyi kafesteki bir kaplan gibi kullanıyor. Bu beni delirtiyor. Rowdy yirmi dakika içinde orada olacak, artı bira satıyorlar orada. Pazar gününde başka ne yapacaktık ki?”

Gerçekten hiç havamda değildim, ama tek başıma takılmam şu anki ruh halim için kesinlikle bir felaket olurdu. “Cora’yı aradın mı, sorsana o da gitmek istiyor mu? Son birkaç gündür bir tuhaf davranıyor.”

“Aradım ama cevap yok. Ama mesaj bıraktım ona.”

Öfkelendim çünkü ben evden çıktığım zaman evde, mutfak yerlerini temizliyordu. Dükkân pazar günleri kapalıydı, yani işe gitmek zorunda olmadığını biliyordum ve insanların telefonlarını böyle geri çevirmek onun tarzı değildi.

“Eve gidip bir uğrayayım bakalım neyi varmış Cora’nın, sonra sana geri döneceğim.”

“Olur. Bu arada, dün akşamki gösteride yaptığın şey tam bir fiyaskoydu. Ayden bir melek, şanslısın sonrasında seni aletinden tavana asmadı.”

“Biliyorum. Özür diledim. Aramızda olup bitenleri anlamaya çalışıyoruz.”

“İyi, çünkü eğer Rule onu üzdüğün için seni ortadan ikiye bölmezse, ben böleceğim.”

Beni iki kere uyarmasına ihtiyacım yoktu. Eğer bu işi yüzüme bulaştırır ve bir kalp kırıklığından diğerine unuttursam, o kimsenin önemsemediği gruptan biri veya bir yabancı değildi. Yaşamlarımıza işlenmiş bir kumaştan biriydi o ve eğer bilerek onu incitirsem hiçbiri bunu hafife

almazdı. Komik olansa onun kendi kendini koruyabilme gücü vardı, yani diğer çocuklardan gelen korkutmaların hiç gereği yoktu.

Telefonu torpidoya koydum ve Cora'yı kontrol etmek kasabanın diğer tarafına giderken radyoda *Morbid Angel* çalıyordu. Çılgılık atan sözler ve delice çalan gitar derimin altında hâlâ yüzen öfkenin bir kısmını yaktı. Babamdan istediğim kadar nefret edebilirdim, anneme yüzüm morarınca kadar onu terk etmesi için yalvarabilirdim, ama hiçbir şey değişmeyecekti ve sadece sonsuza kadar bununla baş edemeyecektim. Hayatımı babamın bana bıraktığı unvanın ötesinde kurmaya çalıştım. Şimdi kendim için yaşamak zamanının çoktan geldiğini görmeye başlamıştım.

Arabayı caddede park ettim, çabucak gidip minik sarı kafanın ne yaptığını görmekti tek amacım. Tam arabadan çıkıyordum, evin ön kapısı tamamen açıldı ve tanıyamadığım bir adam merdivenlerden aşağıya, Cora da arkasından koşturarak uçarak iniyordu. Ciğerleri yırtılıncaya kadar, ağza alınmaz küfürler savurarak elinde bir şok cihazı salladığını görünce, çenemin düştüğünü hissettim. Çocuğun arkasından koşmak için hemen harekete geçtim, ama daha hiçbirimiz onu yakalayamadan, köşede park halinde duran motosiklete atlayıp sanki cehennemden kaçır gibi fırlayıp gitti. Plakasını okumaya çalıştım, ama Cora kendini benim göğsüme öyle bir fırlattı ki, bir basamak geri düşmüştüm ve neredeyse yuvarlanıp yere kapanacaktım.

“Bu da neyin nesi?”

Biraz titriyordu ve bir kaza çıkmadan şok cihazını almıştım elinden.

“Bilmiyorum. Birisi kapıyı çaldı ve ben sadece komşu veya avukattır diye düşündüm. Yani, hadi ama burası Denver, Philly değil, böyle bir şeyin burada olmaması lazımdır. Kapı açılır açılmaz, beni geriye ittirdi ve evin içine girmeye çalıştı. Mutfığa koştum hemen, çünkü Shaw burada yaşarken güvenlik için aldığım her şey hâlâ oradaydı ve eski erkek arkadaşı yüzünden endişeleniyorduk. Benim peşimden geldi ve nerede olduğunu sorup durdu.”

Kafam karıştığı için başımı salladım çünkü çok hızlı konuşuyordu. “Ne nerede?”

“Bilmiyorum. Şok cihazını görünce korktu ve sanırım senin arabanın geldiğini duyup kaçtı.”

“Polisleri aramalıyız.” Sırtına vurdum hafifçe çünkü hâlâ titrediğini hissedebiliyordum. Cora çetin cevizdi ve onu her şey kolayca etkilemezdi, ama evine bir yabancıyla zorla girmeye çalışması onu çok korkutmuş olmalıydı. Bir yumruğunu geçirdiği göğüs kafesinde ve yaslandığı göğsümün karşısında hafif bir nefes üfledi.

“Hayır.”

“Ne? Neden hayır?”

“Çünkü onlar bir şey yapamaz. Hiçbir şey almadı ve ellerini üzerime değdirecek zamanı olmadı. Gelip burayı karıştıracaklar ve bir sürü laf edecekler. Kapıyı açmakla salaklık ettim. Açmamam gerektiğini bilmeliydim.”

Sert bir bakışla onu kendimden biraz uzaklaştırdım. “Ciddi olarak yaralanabilirdin.”

Bir elini salladı önümde. “Hayır, yaralanmazdım. O başka bir şeyin peşindeydi, benim değil. Beni sadece ürküttü, o kadar. Her neyse, sen burada ne yapıyorsun? Gidip Ayden ile aranı düzeltmeye çalıştığını düşünmüştüm.”

Bundan hiç hoşlanmamıştım. İçimden bir ses bana polisi aramamı söylüyordu, daha önce önemsedığım kız zaten belirsiz biri tarafından korkutulmuştu. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Onu tamamen kaldırıp kucaklarken aynı zamanda kahkaha atıp komik sesler çıkartıyordu. “Dikkatli olmak zorundasın, Cora. Sensiz ne yapardık bilmiyorum.”

Dalga geçti. “Gerçekten siz çocukları bu şehirde başboş bırakıp, bunun tekrar olmasına izin mi vereceğimi düşündünüz? Denver’ın bayan nüfusu asla buna yetmezdi. Ayden’a dikkatli olması gerektiğini söylemeyi unutma. Evde ben değil de o olsaydı ne olurdu bilmiyorum.”

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Eğer bu kıza bir şey olsa, zorla bastırdığım bu öfke ve ateşi nasıl kontrol ederdim o zaman. Eğer çıkmasına izin verirsem, bu ateş sadece beni yakmaz, bana yakın olan herkesi yakardı.

“Bundan hiç hoşlanmadım, Cora. Her ikinizin de güvende olmasını istiyorum.” Kolunu benimkine geçirdi.

“Her şey düzelecek, Jet. Gerçekten, muhtemelen yanlış eve girdi veya para veya uyuşturucu gibi şeyler arıyordu. Hiçbir yer güvenli değil ama kendimize göz kulak olabiliriz. Benim sorumu yanıtlamadın.” Çılgın gözlerini kısarak bana baktı. “Ayden ile aranız düzeldi mi?”

İç geçirdim ve beni evin içine sürüklemesine izin verdim. “Bir nevi. Dün gece tam bir budala gibi davrandığım için özür diledim ve bu aramızdaki şeyle artık başa çıkmayacağımı söyledim. Ona bu durum nasıl gözüktü bilmiyorum ama şimdilik ağırdan alabileceğimi söyledim.”

“Peki, o buna olur dedi mi?”

“Sanırım, açıkçası ancak bu şekilde kabul edeceğini sanıyorum. O elde etmesi zor biri.”

“Aptal olma, Jet. Herkese sunabileceğin çok şeyin var. Ayden bunların hepsini alacak türden bir tip değil. Bunu kendi sağlayabilir ve sadece senden istediğini alarak mutlu olabilir. Bu aslında biraz sana kalmış, ona ne kadar vermeyi arzuluyorsun ve tüm paketten ne kadar alırsa iyi olduğunu görmek senin elinde. Onu sadece eğlenceli seksi yollarla değil ama tamamen senin tarafından kuşatılmayı istemesini sağlamalısın.”

Sessizce ona öyle baktım. Bu küçük peri hepimizi idare ediyor ve bazı durumlarda bizim hayatlarımızı bizden daha iyi çözmüş gibi geliyordu bana.

“Bunu aklımda tutacağım.” Parmağıyla çeneme hafifçe vurdu.

“İyi.”

“Çocukların hepsi bowlinge gittiler. Sen de gitmek istiyor musun? Nash telefonuna cevap vermediğin için endişeleniyordu, ben de buraya gelip sana bakmaya karar verdim.”

Burnuna dokundu ve dik sarı saçları arasından bir elini geçirdi. “Hayır. Sanırım bugünlük bu kadar heyecan yeter. Artı, bu olaydan önce iyi surat asıyordum ve günü de böyle bitirmeliyim. Sanırım bunu bu şekilde bitirmek istiyorum.”

Dudaklarımın aşağıya sarktığını hissettim. Cora surat asan bir tip değildi. Bir hata olduysa neşeli ve dürüst davranırdı. “Neden burada surat asıp duruyorsun? Normalde sen böyle yapmazsın.”

İç geçirdi ve yavaşça kendini kanepeye bıraktı. “Rule’un Shaw’a böyle koruyup kollaması ona çok iyi bakması benim için biraz zor. Onun âşık olacağını hiç düşünmemiş, hiç kimseye kendini aşip bunu yapabileceğini asla düşünmemiştim, ama o yaptı ve şimdi beraber mükemmeller. Senin gibi, sizin gibi çocukların ümitsiz bir vaka olduğunu düşünmüştüm hep. Şimdi acaba ümitsiz olan ben miyim diye merak ediyorum. Yani, sen muhteşemsin, Ayden muhteşem. Yani, siz çocuklar bunun için her ne yapıyorsanız çok mükemmel ve öyle sanıyorum ki ben bir şeyler kaçıyorum.”

Biz arkadaşlık ve onu çok önemsiyordum. Evde yeterince ayna vardı, yani ben biliyordum o da biliyordu erkekleri aptal etmek için oldukça seksiydi. Gerçekten bunu anlamamıştım, ama tek çıkardığım yalnızdı ama kendi yalnız kalmak istediği için öyleydi.

“Cora, hadi ama şimdi. İstesen bir dakikada birini bulursun. Gruptaki çocukların yarısı seni en parlak listelerine almışlar.”

Etkileyici gözlerini bana doğru çevirdi. “Ben gerçek bir şeyler istiyorum, Jet. Hayatımı büyük ölçüde değiştirecek bir şeyler, bana var olan herkesi her şeyi unutturacak bir şeyler. Sadece bunun olduğunu göremiyorum ve bu beni delirtiyor.”

“Sanırım sen var olmayan bir şeye ulaşmak istiyorsun.”

“Rule ve Shaw’ı görüyorsun. Demek ki oluyor böyle şeyler”

Bu noktada gerçekten onunla tartışmadım, ama başka da söyleyecek bir şey bulamadım. Aşka inanıyordum. Eğer iki insan birbirlerine uygun değillerse sonunun ne ola-

çağına güvenemiyordum. Her hit şarkı bir aşk için yazılmıştı. Aşkın insanları değiştirecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Annem babam için kendi hayatından vazgeçmişti. Bu sadece benim deneyimimdi yani aşkın kimseyi iyi anlamda değiştireceğine inanmıyordum, Rule istisnaydı. O her zaman kendi tarzında gitmişti zaten, yani normal şartlarda olduğu gibi birini sonunda sevecek değildi.

“Eğer adam karşına çıkmazsa, şu an ona gereğinden fazla baskı yapılıyor demektir.”

“Biliyorum, o yüzden ömrümün geri kalanını huysuz ve yalnız biri olarak geçirmeye mahkûmum. Cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış olacağımı belirtmeye gerek bile yok.”

“Saçmalamayı bırak ve bu aptalca şeyi üstünden at. Hadi git ayakkabılarını giy ve bizimle bowlinge gel. Eğlenceli olacak.”

Onu kaldırıp odada taşıdım. Sonunda ben yoruluncaya kadar homurdandı. Yol boyunca benimle tartıştı, ama ağır bowling topunu yuvarlarken, giymiş olduğum pantolonun yarıya kadar yırtılmamasının mümkün olmadığını fark ettim, sonunda gözü kalarak üzerine bir şeyler giydi ve beni dış kapıya kadar takip etti. Küçük sirk arabasına binmeyi reddettim, böylece Challenger’a atladık ve kasabada her turistin ve yozlaşmış insanların takıldığı on altıncı cadde- de bulunan büyük bloklara doğru yola çıktık. Normalde şehrin bu kısmına gelmekten kaçınırım. Bana eskiye dair okula gitmediğimiz ve Rule ve Nash ile beraber Phil’den içki aşırduğımız zamanları hatırlatırdı. Her nasılsa benim için hiç de hoş olmayan bir günün sonunda, ses ve kalabalığı çok da fazla önemsememiştim.

Bowling salonu tamamen mavi ışıklarla aydınlatılmıştı ve mekânın her tarafına kadife kanepeler yerleştirilmişti. Şahsen, bana göre bir bowling salonundan daha çok bir striptiz kulübüne benzemişti. Çocuklar bira içiyor ve anlaşılan dönüşümlü oynarken birbirlerine takılarak çok iyi bir zaman geçiriyorlarmış gibi görünüyordu. Rowdy'nin etli ellerinde pembe bowling topu küçük bir oyuncak gibi görünse de, fırlatıp attığı zaman tünelde sıçrayıp, olduğu gibi direkt mazgalın içine gitmişti. Rule ve Nash komik görünümlü golf alkışı yaparken, Cora kahkaha attı ve bir beşlik çıktılar.

Bizden birkaç sıra aşağımızda bazı genç kızlar alık alık bizim olduğumuz tarafa bakıyorlardı, Nash onlara göz kırptığı zaman, onlar için ilk yardım ekibini çağırmamız gerektiğini düşünmüştüm. Rule kafama bir şaplak indireceği zaman, tam zamanında sıralarının birinin üstüne Cora'nın hemen yanına oturmıştım. Kaşlarımı çatıp baktım, ama buz gibi bakışları onun oyun oynamadığını söylüyordu.

“Dün akşam yaptığın gibi bir hüner gösterisi yap gene Les Paul’unu asmak için senin bağırsaklarını kullanacağım.”

Yutkundum, çünkü birçok insandan gelen asılsız tehditti, ama ondan gelen değil. Başımı salladım hafifçe.

“Biliyorum ahabap, biliyorum. Düzeltmeye çalıştım. İyiyiz şimdi, benden nefret etmiyor.”

O soğuk gözler bana ciddi olarak saygı duyuyordu ve bende gördüğü şeyin samimiyetine inanmış olmalı ki, vücudundan gerginlik birdenbire kalkmıştı.

“İyi, çünkü eğer senden nefret ederse, o zaman Shaw da senden nefret etmek zorunda ve doğal olarak bu da kasa-banın her yerinde senin kışına tekme basacağım anlamına gelirdi ve bunu sana yapmış olmaktan nefret ederdim.”

Homurdandım ve Rowdy’nin bana uzattığı birayı aldım. “Bundan hiç de nefret etmezdin.”

Omuzlarını silkti ve Nash ile bowling ayakkabılarını başka bir şeyle değiştirmek konusunda bir tartışmaya girmiş olan Cora’ya doğru başını hafifçe salladı.

“Onun neyi var böyle?”

Ağzımın köşelerden aşağıya çekildiğini ve gözlerimin sadece bir parça ile keskinleşmiş olduğunu hissettim. Rowdy alçak salon masasına oturdu ve ben sesimi alçalttığымda beni duyabilsinler diye her üçümüzde kafalarımızı beraber aşağıya eğmiştik.

“Bizim evde kötü şeyler oluyor, çocuklar. Oraya gittiğimde, Cora bir çocuğı dış kapıda kovalıyordu. Adamın onu iterek içeri zorla girmeye çalıştığını ve “onun” nerede olduğunu öğrenmek istediğini söyledi. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu, ama oldukça korkmuştu. Ben daha hiçbir şey yapamadan güçlü bir motosiklete atlayıp hızlı bir şekilde kaçmıştı. Shaw’a olanlardan sonra tüm bunlar hiç hoşuma gitmemişti.”

Rowdy ısıklık çaldı ve Rule vahşi bir hayvan gibi kükre-mişti. “Polisleri çağırdın mı?”

Yaslanarak geriye oturdum ve parmaklarımı başımın arkasına yerleştirdim. “Cora bir şey yapmamı istemedi. Onu biliyorsunuz, buranın hâlâ vahşi batı olmadığını ve Philly’de olan şeylerin sadece burada olamayacağını düşünüyor. Bunun sadece bir seferlik bir şey olduğunu ve

bu adamında sadece belli bir şeyin peşinde olduğunu veya para aradığını düşünmek istiyor. Bizim evi tesadüfen seçmiş olmasına imkân yok. Sadece para aramak için, bir ser-serinin aşağıya kasabadan buraya gelmesi ilginç, biz çok uzağız burayı tesadüfen seçmiş olamaz.”

“Bu hiç hoş değil.” Rule biraz aklını oynatmış gibiydi ve onu suçlayamazdım. Shaw saldırıya uğradığı zaman biraz raydan çıkmıştı ve biz daha bunu yeni atlatmak üzereydik.

“Biliyorum, ama eğer sonucunda bir şey çıkmayacaksa, boşuna hazırlanıp hayal kırıklığı yaşamak istemiyorum. Ayden’a dikkatli olmasını söyleyeceğim ve Cora’ya da doğu kıyısında olduğu gibi buralarda da tehlikeli şeyler olabileceğini hatırlatacağım. Bunun yaşanmış tek bir olay olduğunu düşünmek istiyorum.”

Rule sert ellerini dimdik duran saçlarının arasından geçirdi ve sanki donmuş bir gölde parıl parıl parlayan buz gibi görünen gözlerini kısarak baktı. “Öyle olsa iyi olur çünkü Shaw’a olan bir şeyin tekrar olmasına izin veremeyeceğim.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Onlara göz kulak olacağım. Orada yaşıyorum, biliyorsun ve Ayden ile ne yapacağıma dair bir yol bulmaya çalışıyorum.”

Başını salladı. “Bu değil. Önemsemediğin, sevdiğin birinin böyle bir tehlikeyle karşılaşmasının ne demek olduğuna dair bir fikrin yok. Seni değiştiriyor, seni tamamen bambaşka bir insan haline getiriyor. Shaw’ın başına bu saldırı geldiği zaman, ben kendimi çok zor topladım. Eğer birisi Ayden’ı veya Cora’yı incitirse, ne olacağını söylemeye gerek yok.”

Rowdy uzanıp onu itti. Rule ona öfkeyle baktı ama Rowdy ile ilgili bir şeyler vardı ve söylemek zorunda hissettiği şeyi dinlemek istiyorduk.

“Hepimiz bu kızları önemsiyoruz. Kimse onların hiçbirine bir şey olmasını istemiyor. Jet’e izin verelim ev kısmını o halletsin. Shaw’a dikkatli olmasını ve gözlerini dört açmasını söyle ve sen de Ayden’a dikkatli olmasını ve dışarıyı gözetlemesi gerektiğini hatırlat. Biz çok iyi bir ekibiz ve bunu kimse unutmazsa iyi olur.”

Rule’un merhamet göstermesi bir dakika sürdü, ama bunu yaptığında omuzlarını rahatlatmış ve dövmeli ellerini gevşetmişti. Başımı sallayarak onayladım, ama konuşma kısa sürmüştü çünkü Cora kendini kanepede Rowdy ile benim arama fırlattı ve Nash’ın onu bowling ayakkabıları ile ilgili yönetmeliklere zorlaması yüzünden surat asıyordu.

Konu zorunlu olarak sonlandırılmıştı, ama çok derinlemesine birini önemsedığınız zaman sizi değiştirdiğine ve farklı bir kişi yaptığına dair söylediklerini düşünmeden duramadım. Onun durumunda, Shaw’ı sevebileceğine ve en önemlisi onun Rule’u sevebileceğine karar vermesi, onu tamamen farklı bir adama dönüştürmüştü. O hâlâ bir baş belasıydı, ama şimdi kendisinden daha ileriye görebilen bir baş belasıydı ve aşkın bir insanı daha iyi yönde değiştirdiğini gösteren parlak bir örnek oluşturunuyordu.

Arkadaşıktan daha fazla bir şeye doğru yol almak bizim için nasıl olacak veya kesinlikle daha iyi veya daha kötü mü olacak bilmiyordum. Kesin olarak tek bildiğim yıllardır içimde yaşamış bütün yanan şeylerin yanında sanki soğuk

su damlacıkları gibi içimdeydi. Onu dışarı çıkartmak için hiç acelem yoktu, çünkü onunla ilgili beni yatıştıran, çok uzun zamandır yanan içimi sakinleştiren bir şeyler vardı.

7. BÖLÜM

Ayden

Eve gittiğimde yorgundum. İş çok yoğundu ve bu iyiydi çünkü Shaw'ın sorularından ve benim Jet ile olan veya olmayan ilişkim hakkında nazari bakışlarından yorulmuştum. Onunla tüm bunları konuşmaya henüz hazır değildim hatta Jet ile bile tüm bunlara hazır değildim. Rule onu almaya geldiği zaman, onlarla beraber gitmem için beni âdeta zorlamıştı. Lou tarafından dikkati dağılınca, ben kendi arabamı almak için arka kapıdan tam çıkmak üzereydim. Tuhaf bazı şeyler oluyordu, çünkü normalde Lou patronluk taslar veya küstahça davranırdı, bana karışmadı çünkü ona hiç rıza göstermedim.

Park yerinden çıktığım zaman, Cora'dan yol üzerine park etmem gerektiğine ve tüm ışıkları benim için açık

bıraktığına dair bir mesaj geldi. Bu çok dikkatli olmam konusunda gelen uyarılar, sırtımdaki tüyleri diken diken yapıyordu.

Ön kapıya geldiğimde ev sessizdi. Cora'nın ışığı yanmıyordu. Jet ile aramızdaki bu yeni durumla ilgili olarak hâlâ emin değildim, onun odasının altından ışık gelmesine rağmen, bir duşa ve onunla konuşmayı denemeden önce düşüncelerimi toparlamaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Sessizce banyoya gitmeden önce, bir yoga pantolonu ve esnek bir bluz aldım.

Evdeki ikinci banyoyu Jet ile paylaşıyordum ve düzenli olarak dilimi onun boğazından aşağıya kaydırmaya başlamadan önce bunu ne kadar da mahrem olduğunu asla düşünmemiştim. Mesela saç için kullandığı bütün malzemeler tezgâhın üstüne yayılmıştı, güzel kokmam ve güzel görünmek için kullandığım şeylerin tam yanındaydı. Kalın gümüş yüzüklerden oluşan bir koleksiyonu lavabonun bir kenarında duruyordu ve benim dışarıda bıraktığım parfüm şişelerimin yanında duran sabunlukta da gitar penalarını tutuyordu çünkü onları yerine kaldırmak için çok tembeldim. Üzerinde metal parçacıkları olan kemerlerinden biri tuvaletin arkasında kıvrılmış bir şekilde duruyordu ve ponpon kız üniformamın eteği yerde bir yığın halinde duruyordu. Bir şekilde, hiç fark etmeden, benim hayatım onunki ile çoktan iç içe geçmişti bile. Benim eşyalarımın onunkilerle karışmasından dolayı hoşnuttum. Sanki bizim gibi, ilginç bir dağınıklık olmuştu.

Odama geri dönerken, kapıda durmak zorunda kalmıştım çünkü koridorun öbür tarafından müzik sesi geliyor-

du. Genelde yaptığı gibi baş ağrısı yapan, kulak tırmalayan, çığlık çığlık bağrışlar gelmiyordu bu sefer, ama yumuşak ve şimdiye kadar duyduğum en güzel sestti. Şarkıyı çıkaramamıştım çünkü tanıdık gelmiyordu, yatağın üstüne her şeyi atıp, koridorun öteki ucuna tekrar gitmeye tereddüt ettirmeyecek kadar büyüleyiciydi. Kapıyı vurdum ve bana içeri girmemi söyleyene kadar uzun bir süre gitar susmuştu. İçeri girdiğim zaman, nefesim kesilmişti ve kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı.

Jet yatağının tam ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Zaten hava çok sıcaktı o yüzden üzerinde bir gömlek yoktu ve elinde tuttuğu akustik gitarın arkasında bütün gövdesini kaplayan devasa siyah ve gri dövme dikkati dağıtan gövdesi çok tehditkâr görünüyordu. Bu görüntü nefesimin tutulmasına neden olmuş ve test etmek zorunda kaldığım her iyi niyetimi neden ortaya koyduğunu hatırlatmıştı bana. Siyah kafası aşağıya eğilmişti ve yanında açık duran bir deftere bir şeyler yazıyordu. Bu haliyle çok seksi görünüyordu, Rock yıldızı dinlenmede, ama bu gitarıyla yaptığı şeyler ve şarkı söylemeye başladığında çıkan melodi dizlerimin bağının çözülmesine neden olmuştu. Sesiyle beni içeri çektiğinden habersiz, odanın içinden mest olarak geçtim. Yatağın kenarına çöktüm ve irileşmiş gözlerle onu seyrettim.

Bitirene kadar beni fark etmemişti ve işte o zaman gözlerimdeki yaşları hissedebiliyordum ve bu çocuğun yapabileceği şeyle ilgili olarak bir şeylerden çok etkilenmiştim. Bana doğru uzandı ve gitarını yere koydu ve defteri de yandaki komodinin çekmesine fırlattı. Koyu gözleri beni

sessizce karşıladı ve ona uzanıp dokunmaktan kendimi alamadım. Baldırını yakaladım ve ona doğru eğildim böylece göz göze gelmiştik.

“Böyle şarkı söyleyebiliyorken neden sahneye çıkıp çığlık atıyor ve bağıırıyorsun? Kimse seni anlayamasın diye mi? Sen muhteşemsin. Bu çok güzeldi, beni çok duygulandırdı.”

Boğazını temizledi ve omuzlarını aşağıya yukarı hareket ettirdi. Bu, birçok dövmenin bana özel gösterimi gibi bir şey olmuştu. Bunu sadece sahnede ve koridorda görmeye alıştım, bu oldukça etkiliydi ve çok da dikkat dağıtıcı ve hepsine dokunmak istedim. Gözlerimi nereye odaklayacağımı bilemedim, böylece etrafı altın hare ile çevrili gece yarısı bakışlarında kalmaya karar verdim.

“İşte müzik bu, Ayd. Hepimize hitap ediyor.”

“Ama çok güzel bir sesin var. Çok ünlü olabilirsin, yani inanılmaz derecede ünlü biri.”

Ellerini başının arkasına götürdü ve arkasına yaslandı, kaslarının üzerini kaplayan mürekkebin altındaki deri gerilip, iyice ortaya çıkmıştı. Parmaklarım, o çok dar pantolonunun üst kısmından çıkan tüylerin silik izi boyunca dolaşmak için kaçınmıştı.

“Metal veya çocuklar için tekerleme söylemede komik bir derecede ünlü olmak. Bu yapmak istediğim şey değil.”

Dudaklarımı ısırdım çünkü o düşündüğümünden de daha karışık biriydi. Müzik grubunun sadece zaman öldürmek için, onaylanmasını sağlayan bir şey olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar yetenekli olduğu ve büyük bir olay haline gelmekten belirgin bir şekilde kaçtığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Uzun vadede ne yapmak istiyorsun, Jet? Tüm bu yaptıklarınla nereye gidiyorsun? Senin gibi bir yeteneğin harcanması suçtur.”

Gülümseyerek dudağının bir kenarını kaldırdığında tüylerim diken diken oldu. “Gece yarısı siyah saçlı kızları kapıma kadar getirip, çaldıracak kadar iyi şarkı yazabildiğim sürece, mutlu olabilirim. Eğer bu şimdi bana baktığın gibi bakacağın anlamına geliyorsa, sana istediğin her şarkıyı söylerim Ayd. Daha uzun vadede de bunu yapabilirim.”

Eğer ona izin veririmsem, bana sahip olacağını biliyordum. Eğer bana bu kadar güzel sesiyle şarkı söyleyip, gitarını o ağır yüzüklerle kaplı ve siyah ojeyle boyanmış tırnaklı elleriyle sadece benim için çalarsa, bana böylece kolayca sahip olabilirdi. Zaten şimdi bana çok yakındı ve onu uzak tutmak için elimden geleni yapıyordum. Bunların hiçbirisinin, muhteşem sesi veya seksi şekilde dağılmış saçları ve mürekkep ile dolu derisinin benim geleceğime ait olmadığını biliyordum, ama bunların kendi kendilerini daha sonra bir şekilde çözmeleri fikri kulağa birdenbire daha iyi ve hoş geliyordu. Elimini biraz daha yukarı kaydırdım ve o gözbebeklerindeki altın çerçeveden saçılan küçük kıvılcımları seyrettim. O benim dayanılmazımdı ve uzun zamandan beri de öyleydi. İyi Ayden veya kötü Ayden, her ikimiz de onu, sadece onu istemiştik.

Onun üzerine daha fazla eğilmiştim şimdi böylece her iki elim kalçalarının yanında duruyordu. Göz gözeydik ve ağızlarımızı sadece nefeslerimiz ayırıyordu. Diğer hiçbir tarafımız dokunmuyordu, ama onun renkli derisinden benimkine atlayan elektriği resmen hissedebiliyordum.

“Neden her zaman ben senin peşinden geliyormuşum gibi hissediyorum, Jet?” Sesim sanki bir fısıltı gibi çıkmıştı ve sesimin dudaklarına vurduğunu gördüm. Ellerini başının arkasından çekti ve parmaklarını şakağımdaki saçların içinden geçirirken çenemin üzerinde yüzüklerinin soğukluğunu hissettim.

“Bilmiyorum, Ayd.”

Muhtemelen ona geri cevap verecek iyi bir yanıtlım olurdu, ama bacaklarından doğru beni kendisine doğru çekip çevirmişti, böylece sırtımın üzerindeydin ve üzerimde öylece muhteşem dövmeli enfes vücuduyla duruyordun. O anda dudak dudağaydık, bunda endişelenecek bir şey yoktu ama yan yana yatıyor olmamız ve aramızda sadece ince pamuklu pantolon ve oldukça etkileyici ereksiyon dışında başka bir şey olmaması önceki öpücüklerin ana olaya hazırlığıymış gibi hissettirmişti bana.

Jet’ten önce, baştan aşağıya dövme ile süslü çocuklarla hiç ilgilenmemiştim, ama şimdi onu o yapan her şeyi, onu istiyordum. Buna her yere işlenmiş olan sanat işi ve göğsümün üzerinde hissettiğim göğüs piercingleri de dâhildi. Aynı zamanda çok şanslıydım pazılarını gösteren vücut hatları ve poposu yatakta, sahnede olduğundan daha da seksi görünüyordu.

Ellerimi önce nereye koymak istediğime bir türlü karar verememişim. Sanki tüm istediğim hediyelerin hepsine birden şimdi sahip oluyormuşum gibiydi. Jet doğal olarak seksi görünüyordu ve sanki eğer bir kerede onun hepsine sahip olmazsam, yatağın rahatlığı içinde her ikimizi de eritecekmış gibi hissettim.

Sanki ömrüm boyunca açlıktan ölmüş gibi hissediyordum ve yedi parçadan oluşan yemek gibi şimdi tatmam için Jet Keller benimdi. Tam bir açgözlülüğe dönüşmek üzereydim. Ağzıma alışkın olduğumdan daha çok ısırma ve yakan öpücüklerle yaptığı hamlelerle bütün bu düşüncelerden uzaklaşıp rahatlamam için iyi bir iş çıkartıyordu. Başımı düzgün bir şekilde tutuyordu ve bir nevi saldırı oyunu gibi inleten diliyle tekrar tekrar öpüyordu beni. Benim tek yapabildiğim ise ellerimi ince beline dolamak ve parmaklarımı kalçalarının üzerindeki sıkı kaslara bastırmaktı. Baskı onun başını havaya kaldıracak kadar yeterliydi ve başını kaldırdığında, o koyu gözlerindeki parıltısında içimde yayılan hoşnutluktan kendimi alamamıştım. Gözlerinin etrafındaki altın çerçeve bulanık, tutkulu bir parıltı ile tamamen yok olmuştu ve ağzı nemliydi. Dili üzerine hafifçe temas ettiği zaman, dizlerim içgüdüsel olarak kıvrıldı, tam olarak olması gereken yerin tam merkezindeydi.

Dar pantolonun altından bir çift parmağımı geçirdim ve bir kaşımı kaldırdım. “Bunlar nasıl çıkıyor?”

Başını biraz eğdi ve diliyle boynumun kenarında muhteşem bir şeyler yapıyordu, yani cevabı yumuşak dokunuşlarıyla titreyen tenime karşı fısıldamasıydı. Bacaklarının birisi üzerinden bacağıma geçirdim istediğim ve girişi esirgenen bölümün üzerine bastırdım. “Cidden, bu pantolonlar çok gereksiz. Onları nasıl çıkartacağım?”

Giydiğim her şey esnekti ve rahatça yatakta kıvrılıp yatmak için yapılmıştı. Ona bir surat yaptım ve kendini benden ittirerek ayağa kalktı ve giderken üstümdekiyi çıkarmak konusunda hiç sorun yaşamamıştım. Bana baktığı

zaman yüzündeki bakış göğsümde ve yüzümde yanmaya neden oldu. Kendime iyi bakmıştım ve bir aptal değildim, yüzüne bakılacak kadar idare ederden daha iyi olduğumu biliyordum. Ama yüzündeki bakış, daha önce hiç böyle o anda bu kadar çok takdir edilmiş, değer verilmiş, hayranlık uyandırmış gibi hissetmemiştim. Bu karanlık gözlerde ciddi bir şeyler oluyordu ve eğer bunu düşünmek için durursam, korkacak ve kendi odama doğru gidiyor olacaktım. Bunu hissetmiş olmalı ki, üzerimden gürültülü bir şekilde ayağa kalktı ve kemerini çözmeye başladı.

“Aslında o kadar dar değiller.”

Dirseklerimin üzerinde kendimi düzeltip, bu gösteriyi seyretmeye koyuldum ve aç gözlerimle onu acele ettirmeye çalışarak neredeyse yalvarıyordum.

“Evet, öyleler ve şu anda bana engel oluyorlar.”

Bir saniyeliğine fermuarıyla uğraşmaktan vazgeçip, bana bakakaldı, ama yoga pantolonumdan kurtulurken beni görmek onu tekrar harekete geçirmeye yetmişti. Kot ve deri yere sertçe vururken oldukça tok bir ses çıkarmıştı ve sadece etkileyici bir ereksiyon ile değil, beklemediğim bir başka piercing ile karşılaştığım zaman sürpriz bir şekilde gözümü kırptım. Shaw ile her şeyi konuştuğumuzdan beri, bir grup çocuğun bu tür şeylerin içinde olduklarını biliyordum, ama daha önce hiç görmemiş ve yakınımnda bir yerlerde yalnız başıma bırakılmamıştım. Alt dudağımı yaladım ve onun önünde bir parmağımı havada döndürdüm.

“Bununla ne yapmalıyım?”

Küçük bir kahkaha attı ve yüzünden saçlarını geriye attı. “Keyfini çıkarsan?”

Ayak bileğimden beni kavrayıp, yatağın ucuna çekerek başımı salladım böylece hazır olduğumdan çok daha fazla şimdi ona yaklaşmıştım. Yüzeyin altındaki sabırsızlık büyüyor ve artıyordu, ama bilinmeyenin korkusu hâlâ oradaydı ve hiç beklenmedik bir yerde metal bir sürpriz. “Acımıyor mu?”

Tekrar kahkaha attı ve ona dokunmak istedim. Kibarca yaklaşıyordum, yanlış bir şey yaparsam onu acıtacak diye endişeleniyordum. Elimi kavradı ve sıktı. “Çok uzun zamandır var. Hatta aklıma bile gelmiyor orada olduğu. Dokunabilirsin, yalayabilirsin. Aslında bu iki şeyi neden düzenli olarak yapmıyorsun?”

Elimi ileri ve geri hareket ettirdim ve benim yumuşak dokunuşlarım altında biraz titrediğini hissettim. Sonra kendimi serbest bıraktım ve orta parmağım ile kibarca piercingini ovaladım. Derisi üzerine bastırıldığı için sıcaktı ve piercingin ortasındaki küçük top kaygandı. Bunu bana yaptığı zaman nasıl hissedileceğini hayal edebiliyordum. Hayali bile çok etkileyiciydi.

“İlginç olmalı.”

Bana göz kırptı ve uzanıp yatağın yanı başındaki komodinın üzerinden bir prezervatif aldı. Heyecanın beni öldüreceğinden emindim. Bana küçük paketi uzattı ve beni yatağa geri fırlattı. Kollarımı geniş omuzlarına doladım ve içinde istediğim her şeyi barındıran gözlerinin içine baktım.

“Seni biraz daha açmak zorundayız, Ayd. En iyi şeyler orta yolda bulunmaz.”

Haklıydı. Ama orta yol güvenliydi ve hiç kimse daha önce orada yaralanmamış veya yargılanmamıştı. Şimdi bu

tartışmayı yapma zamanı değildi, çünkü beni öpmeye tekrar başlamıştı sadece onun gibi gitar çalabilen birinin yapabileceği şekilde göğüs uçlarıma bir şeyler yapıyordu. Bana dokunma şeklinde bir şeyler vardı, parmaklarını tenime değdirmesinde, dişlerinin iz bırakışında ve piercingin oraya buraya değişinden vücudumun her tarafı ürpermiş, tüylerim diken diken olmuştu. Sert ve yumuşaktı, ağzı sanki kadife bir çelik gibiydi ve bu noktadan sonra geri dönüşün olup olmadığını merak ettim.

Sadece Jet bunu yapabilmişti. Yalnız Jet benim sırf kendini tutkuya ve aldırış etmeyen bir bilinçsizlikle davranan bir kız olmadığını bana unutturuyordu ve bacaklarımı ayırıp bana dokunduğu, okşadığı zaman, geçen akşam o banyoda yaptığı her şeyde sadece Jet bana adını çığlık attırıyordu. Bunun sonunda birçok yıldızı görmem hiç sürpriz değildi ve onu sırtının üzerine ittim böylece onun üzerine çıkabilirdim. Bu çocuğun iyi bir gitar çalabildiği kadar bir kadın ile de oynayabildiğine şüphe yoktu.

Altımda öylece yatarken ona baktım ve içimde bir şeylerin yükseldiğini hissettim. Onu çok uzun zamandan beri istiyordum. Etkileyiciydi ve çok yetenekliydi ve inkâr edilemez bir biçimde nefes kesiciydi. Ona baktığım zaman geleceği umursamadım, bir gitar ve güzel bir şarkının ötesine gitmeyen planlarını umursamadım. Tek umursadığım şu anda olduğu gibi bana bakmaktan vazgeçmemesi idi ve benim adımla o güzel sesiyle telaffuz ettiği zaman, sanki en gözde şarkısına bir nota besteler gibi söylemişti.

Ona prezervatif takmak için her iki elimi de kullanmıştım, bu ucundaki piercingle ne yapacağımdan hâlâ yüzde yüz emin değildim ve açıkçası gergindim. Seks daha

önce yaptığım bir şeydi. Bazen iyiydi, bazen değildi, ama burada olan her neyse bir başka seviyede gerçekleşiyordu. Biliyorum bir kere bu köprüyü geçtikten sonra, ondan sonra her kim olursa olsun hiçbir şansı olmayacaktı. Onu içime çekerken beni izlemesini seyrediyordum ve bunu hissedebiliyordum. Uzun zamandır beklenen şey nihayet oluyordu ve şimdi gerçekleşmesi bu eylemin kendisi kadar güçlüydü.

Bana biraz daha sertçe dokunduğunda, biraz daha uzun öptüğünde ve normalde isteyebileceğimden biraz daha ileriye itişinde bunu farklılaştıran bir şeyler vardı. Sanki dokunduğu her yer, dudaklarının konduğu her yer daha fazla hassaslaşmıştı. Sanki her an derimin içinden çıkacakmışım gibi hissetmiştim.

Vücudumun hiçbir kısmı onun ilgi alanından kaçmamıştı, daha önce kimse benim vücuduma bu hassasiyeti ve önemi göstermemişti. Hatta vücudumda yeni yerler keşfetmeyi bile başarmıştı, boynumun arkası, bileğimin iç kısmı, göğüslerimin alt kıvrımları, göğüs kafesim gibi yerlerin beni etkilediğinden haberim bile yoktu. Ellерinin indiği her yeri ağzı takip ediyordu ve sanki vücudumun her yerine izini bırakmaya çalışıyor gibiydi, böylece hiç kimse oraya yaklaşamayacaktı. Dilinin yumuşak dokusu, metal piercing topuyla birleşince daha önce deneyimlediğim her şeyden daha erotik bir hal almıştı. Bedenimin hiçbir bölümü onun hassas öpüşlerinden ve kibar ısırmalarından mahrum kalmamıştı ve beni üzerine çektiği zaman artık daha fazla tutamıyordum kendimi; çok ıslanmıştım ve onu çok istiyordum.

Elimi kalbinin üzerine yerleştirdim. Parmaklarımın altında kalp atışlarını hissettim ve parmaklarımın arasından ölüm meleğinin bana baktığını gördüm. Jet ellerini belime sardı ve sanki ağırlığım yokmuşçasına beni kaldırdı. Beni geri aşağıya bırakmadan önce, yanıp kavrulan bedenim aramızda can çekişiyordu sanki nefes verdim ve başımı aşağıya indirdim böylece onunkinin üzerinde dinlendirebiliyordum.

“Bu her şeyi değiştirecek.”

O kahrolası küçük topun ucu ona aç olan yerlere bastırırken bu sözler havada asılı kalmıştı. Altımda karnının temasını ve benim kendi tepkimi hissedebiliyordum. Olabilecek en iyi şekilde yanıyordu. Çok seksiydi, sertti ve içimde öyle yerlere dokunuyordu ki daha önce o yerlere hiç dokunulmadığına yemin edebilirdim. Aletinin ucundaki o küçük piercing hassas etin üzerinde geri çekilip, içeri girdikçe heyecanımı bastıramadım, nefesimin hızlanmasına ve kalp atışlarımın artmasına neden olmuştu. Bu hızda daha uzun bekleyemeyecektim. Bunun olmasını beklerken ve bu Jet’i, bir orgazm ve bir sonraki arasında yok olup gidecektim. Aletinin uzunluğu boyunca sarsıntıyla beni tekrar aşağıya çekerken bunu ayak parmak uçlarıma kadar hissettim ve bu temasın yoğunluğundan dolayı her ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ben hareket etmeye başlarken, siyah gözlerini kapatmış ve inilti eşliğinde ritim tutuyordu. Hiçbir şey asla bunun gibi iyi ve güzel hissedilmeyecekti. Ellerimi yumuşak, mürekkepli derisi ve gerilmiş kaslarının üzerine koydum, sanki ben çok değerli biriymişim gibi bana istediğim gibi hareket etmeme ve ona dokunmama izin verdi.

Ben boşalmaya çok yakinken, ellerini kalçalarımın altına koydu ve bizi bir hareketle düzeltti. Beni uzun ve sert bir şekilde öptü, ellerini saçlarımın içine koydu ve kısa zamanda anlamıştım ki, aletin ucundaki yüzüğü gelince, yapmam gereken tek şeyin geriye yaslanıp keyfini çıkarmam gerektiği idi. Metal top klitorisime dokunduğunda, tek seferde her şey bitmişti. Nefes nefeseydim ve beni nasıl istiyorsa o şekilde idare etmesine izin verdim ve işini bitirdiğinde ve her ikimiz de bitkin ve halsiz bir şekilde uzanırken, bana döndü ve benim hissettiğim gibi sersem gözleriyle bana baktı.

“Bazen, bazı şeylerin değişmesi gerek, çünkü onların aynı kalmasına imkân yok.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunu yapmak zorundaydık, bunu geçen yıl yapmalıydık şimdi bu açıkça belli oluyordu. Seks doğal ve unutulabilirdi. Ama bu öyle bir seks değildi.

Temizlenip yatağa geldikten sonra, belimden beni sarmaladı, beni kendi tarafına çekip ışığı kapatmak için başımın üzerinden uzanırken, belimden bana sarılmıştı. Bunun kafamı rahatlatmak için çok hoşlanacağım bir değişiklik olduğunu düşünmüştüm. Parmaklarını karnımın üzerinde gezdirirken ve George Jones’tan *Tennessee Whiskey*’nin sözlerini mırıldanırken uyuyakaldım. Jet beni istediği her türlü baştan çıkartabilirdi ve onu durdurup durduramayacağımı bilmiyordum.

Ertesi sabah, alarm çaldığında, çıplak vücutlarla çevrilmiş olarak uyandığımda bir süreliğine panik yaşamıştım. Canım yanıyordu ama iyi bir şekilde ve sessizce sıyrılıp

uzaklaşmak yerine geri dönüp ona sarılmamak için kendimle kavga ediyordum. Etrafa dağılmış kıyafetlerimi bulmak ve odama geri dönmek bir dakikamı almıştı. Aynada kendi görüntümle karşılaştığım zaman, korkuya kapıldım. İyi görünüyordum ve biraz da zevk ve eğlence düşkünü. Saçlarım her taraftan havaya kalkmıştı, göz kapaklarım ağırlaşmış ve uykulu görünüyordu, boynumun kenarında ise çok belirgin bir ısırik izi vardı ve seviştiğim her halimden belli oluyordu.

Jet ile oyun oynanmazdı. Ne yaptığını biliyordu ve başımdan ayak parmağıma kadar her yerimde izini bırakmıştı. Açıkçası onunla beraberken tamamen ve kesinlikle kontrolü kaybetmiştim; anı yakalamak nedir bilmiyordum ve bu da panikleyip tekrar kendimle kavga etmeme neden olmuştu.

Koşu kıyafetlerimi giydim ve karışık saçımı kısa ve kalın bir atkuyruğu yaptım. iPod'umu alacaktım, ama nedense aşk ve kayıplar üzerine basmakalıp şarkılar dinlemek hiç ilginç gelmedi, böylece Jet'in hâlâ uykuda olduğunu ve Cora'nın da odasında olduğunu ümit ederek hole doğru atıldım. Cora'nın şarkı söyleyen sesi oturma odasından geldiği zaman lavaboda su şişemi dolduruyordum. "Biri-leri iyi dinlenmiş görünüyor."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve içimden küfür ettim. Omuzlarımın üzerinden ona baktım. Hâlâ kabarık pembe pijamaları içindeydi ve gözleri hınzırlıkla parlıyordu.

"Evet."

Bana bir parmak salladı ve aniden daha ciddi baktı. "Dikkatli olmak zorundasın, Ayd."

Kaşlarımı çattım çünkü bu konuşma için her iki türlü, ciddi anlamda ve mecazen çok erkendi. “Dikkat benim ikinci ismim, Cora.”

“Ama Jet’in ikinci ismi tutku ve onun için önemli olan şeylerde gerçekten başından aşmış olabilir. Eğer sarıp sarmalanmak istemiyorsan, bununla ilgili olarak onunla açık olarak konuşsan iyi olur.”

Bunu onunla konuşamazdım, kendi kendime ne yaptığımı bile bilmiyorken, böylece hafif bir şey aldım ve fermuarını çektim.

“Not ettim. Birazdan dönerim.”

“Hey, dikkatli ol. Garip şeyler oluyor son zamanlarda.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Dışarıda dolaşıp duran çocuğu sen de mi fark ettin?”

“Ne? Hayır! Ama biri dün içeriye girmeye kalkıştı.”

Boynumdan omuriliğime kadar bir titreme hissettim. Kentucky den gelen telefonlar ve tekrar tekrar gördüğüm aynı çocuk arasında, bunların tümünün bir tesadüf olduğunu düşünemezdim.

“Polisleri aradın mı?”

Başını salladı. “Onu şok cihazımla korkuttum ve kaçtı. Eminim sadece çılgının biriydi veya öyle bir şey, ama eğer yalnız koşuyorsan çevrende olan bitenden haberin olması lazım.”

Başımı salladım, ama gerçekte daha birçok nedenden dolayı çevremdekilerden haberdar olmalıydım. Beni çağırdığı zaman, yeni hayatımı, yeni evimi kimin tehdit ediyor olabileceğini düşünerek ön kapıya doğru yürüyordum. Geri döndüğüme pişman olacağımı, sesinin tonundan an-

lamalıydım. Kanepede oturmuş ve her iki elide havadaydı, bana ileri ve geri on tane parmağını sallıyordu.

“Sen on numarasın!” Sürekli ve sürekli olarak. Eğer elimde su şişesinden daha hafif bir şey olsaydı ona atabilirdim. Onun yerine gözlerimi çevirdim ve kapıya doğru yöneldim.

Haklıydı. Kesinlikle ben bir ondum ve bu çok kötüydü, çünkü dün gecedен sonra her şeyi ve daha fazla isteyerek zaten sınırı aşmıştım ve bu durumda nasıl arkadaş kalacağımızı ve daha birçok şeyi nasıl düzene koyacağımı bilemiyordum. Bununla başa çıkamazdım. Jet eski Ayden’i iyi vakit geçirmek için ortaya çıkmasını sağlamıştı ve bu salim bir kafa için tehlikeliydi.

Yere neredeyse çok sert basmıştım ve başımın dönmesini durdurmak için fiziksel egzersizin kendi işlevini yapmasına izin verdim. Parktaydım ve yolda ne idüğü belirsiz bir Sedan durduğu zaman, şimdiden sık nefes almaya başlamıştım. Gözümün ucuyla ona baktım ve eğer müzik dinliyor olsaydım asla fark etmezdim. Biraz yavaşladım ve benim yanımda yolun kenarında tamamen durdu ve pencere camı aşağıya indi. Normal olarak koşmaya devam ederdim. Ancak, eğer zekiysem, koşmaya devam ederdim, ama şoför pencereden dışarı uzandı ve o tanıdık suratteki şeytani sırıtışından, yan yoldan caddeye bir adım atmak zorunda kaldım.

Bir elimle arabanın kenarına doğru uzandım ve tamamen benimkiyle aynı olan koyu amber renkteki gözlerle karşılaştım. Babalarımız farklı olduğundan bu gerçekte paylaştığımız tek şeydi. Asa sarı saçlı ve hemen hemen benimle aynı boydaydı, ama o çok güzeldi ve o da bunu bi-

liyordu. Aynı zamanda onu burada gördüğüm için memnun olmadığımı da biliyordu.

“Beni nasıl buldun?”

Bana gülerek baktı ve kalbimin sıkıştığını hissettim. Yaşadığım en acı tecrübelerden biliyordum, Asa’nın önemsemediği tek insan yine Asa’ydı, sana böyle baktığı zaman, onu reddetmek imkânsızdı. Abimi sevmek hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi.

“Eğer küçük kız kardeşim ne yapıyor diye merak etmesem, ben nasıl bir abi olabilirim?”

“Her zaman olduğun gibi. Burada ne yapıyorsun?” Ona bir adım atarsam bunca zamandır aramıza koyduğum onca mesafeyi bir anda aşardı.

“Seninle bir şey konuşmam lazım. Evde başım büyük dertte ve minik bir yardıma ihtiyacım olabilir.”

Asa’nın olduğu yerde her zaman bir bela vardı zaten ve eğer büyük dediyse, gerçek aslında çoktan sorun büyüdüyü ve her ikimiz de fırtınanın gözündeydik. Bu sadece onun yoluydu. Belayı kurcala ve bir başkasına bırak, genellikle bunu temizlemek için bir çaresine bakan kişi de ben olurum. Asla durup bana bunu nasıl hallettiğimi bile sormadı, nasıl olsa her zaman bir şekilde bir yolunu bulduğum için, sadece ben yaparım diye sırtını bana yaslamıştı.

Başımı salladım ve elimi arabadan çektim. “Hayır.”

Bana sarı çatık kaşlarını kaldırarak baktı. “Hayırdan kastın nedir?”

Ellerimi birbirine sürttüm, çünkü hava o kadar soğuk olmamasına rağmen birden donmaya başlamıştım. “Sadece hayır. Hayır, sana yardım etmeyeceğim. Hayır, sana para vermeyeceğim. Hayır, benimle kalamazsın. Her ne

ise, cevap sadece hayır. Burada iyi şeyler yapıyorum, Asa. Okulda başarılıyım. Harika arkadaşlarım ve iyi bir işim var. Bir anda ortaya çıkıp bunların hiçbirine bulaşmayacakısın.”

Bana sadece gülümsedi, eskiden o gülümsemesiyle benim başımı sallayıp o zaman da hangi çılgın saçmalığın içindeyse bana onu oraya kadar takip ettiren gülümsemesi. Şimdi ise ensemdeki kısa saçların havaya kalkmasına neden olmuştu.

“Listede senin şu meşhur erkek arkadaşını unuttun, kardeşim.”

Birden kaşlarım çatılmıştı çünkü akli yerinde olan hiç kimse Jet’e meşhur demezdi, ama ona malzeme verecek değildim. “Gitmek zorundayım, Asa. Beni telefonla arayıp durma ve eğer arkadaşlarından biri etrafta dolaşıyorsa söyle onlara gitsinler. Bu takıldığım çocuklar kavga dövüşten korkan tipler değil.”

Gözlerinin parlak amber derinliklerinde bir şeyler hareket etmişti. Bu bakışı çok iyi biliyordum. Aynada yeterince görmüştüm. Bu korku bakışıydı.

“Seni aramadım, Ayd ve sadece bugün geldim kasabaya. Yalnızım.”

Gözlerimi ona kısarak baktım çünkü belki de doğru söylüyordu, ama oyun oynama ihtimali de vardı. “Kesin öyledir.”

Rezervasyonları ayarlamak zorundaydım. Asa’nın kaçtığı her neyse bunun içine çekilemezdim. Yaptığım şeyleri unutmakta sorun yaşarken gereğinden fazla zaman harcamıştım, arkadaşlarımda gece yatılarında gidip hoşça vakit geçirmek ve ponpon kız olmak için çalışmak yerine, onu

hayatta ve hapishaneden uzak tutmak gibi şeylerle uğraşmışım.

“Keşke seni görmek güzeldi Asa diyebilseydim, ama artık böyle yalanlar söyleyemiyorum. Her neden kaçırıyorsan umarım bir yolunu bulursun ama artık bunu senin için çözmek benim işim değil. Beni bulmadan önce, annemin seni uyarması gerekirdi.”

Yan yola geri döndüm ve ben yürüyüp uzaklaşırken arkamda gözlerinin yandığını hissedebiliyordum.

“Görünüşe bakılırsa sen hâlâ kaçırıyorsun, Ayd. Geçmiş senin bıraktığın yerde kalırken, ufkun giderek daha da uzaklaştığını fark etmedin mi?”

Bu Asa’yı çok tehlikeli yapan özelliği idi. Kilometrelerce uzaktan insanları okuyabilirdi. Ama benim zaten içimi ve dışımı biliyordu; zayıflıklarımı ve korkularımı ortaya çıkarmayı denememişti bile. Ona cevap vermedim ve parka doğru mümkün olduğunca hızlı koşmaya başladım. Bu Asa’yı son görüşüm diye kendimi kandırmadım. Eğer başı beladaysa, hiçbir yere gitmiyordu. Woodward’dan getirdiği her neyse, benim burada Denver’da kurduğum muhteşem hayatta drama yaratıp bir kaos çıkarmayacağından emin olmalıydım.

8. BÖLÜM

Jet

Tamamen sürpriz olmayan bir şekilde yalnız uyandım. Beni asıl endişelendiren şey, bu durumun beni tuhaf bir şekilde kızdırmasıydı.

Artılarıyla beraber arkadaşlar benim için iyiydi ve hoştu, ama o gecedan önce, işte her ikimizin de göz ardı edemeyeceği bir şeyler vardı. Biz birbirimize uymuştuk. Beraber çok iyiydik. Eğer iki insanın düzenli olarak seks yapmaları gerekiyorsa, bu insanlar bizdik ve bundan sonra öyle kolayca yürüyüp gitmesi beni çok sinirlendirmişti. Yeryüzünün en büyük âşığı olduğumu düşünecek kadar aptal değilim ama ona söz verdiğim gibi, iyi zaman geçirmiştik ve bu kadar erken çekip gitmesi canımı sıkılmıştı açıkçası. Bilmiyorum bu benim egom mu yoksa başka bir şey mi ama bundan hoşlanmamıştım.

Yataktan sıyrıldım ve duşa atladım. Çıktığım zaman, telefonum bir gece önce fırlattığım komodinin üzerinde hareket etmeye başladı. Parlak kırmızı bir kot ve siyah bir tişört giydim. İlk gelen cevapsız aramaların Artifice'ın baş solisti Dario Hill'den olduğunu gördüğüm zaman, botlarımı giyiyordum ve babamdan gelen başka bir aramayı görmezlikten geliyordum. Son albümlerinde onunla çok çalışmıştık ve geçen yıl Metalfest'te tur için bizim kontrat imzalamamızın asıl nedeni onlardı. Şimdi onların en iyi oldukları zamandı ve Dario sohbet için gittikçe daha az zaman bulabiliyordu, yani biraz panik oldum, acaba bizim yaşlı moruk beni atlayıp benim yardımım olmadan Avrupa turu için direkt onlarla mı temasa geçti diye merak ediyordum.

Onu geri ararken, yüzümden ıslak saçlarımı çektim ve başparmağımı çevreleyen yüzüğü etrafında çevirip durdum. Tam mesaj bırakmaya hazırlanıyordum, ama ikinci çalışta Dario telefonu açtı.

“Dostum, sabahtan beri seni arayıp duruyorum.”

Dün gece bıraktığım yerden gitarımı kaldırdım ve parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirdim.

“Evet, dün gece geç yattım yani sabah erken kalkamadım.”

Kahkaha attı. “Eğlendin galiba.”

Eğlence kelimesi doğru bir kelime miydi bilmiyorum, daha çok hayat değiştiren bir şeydi sanırım, ama Dario Old School metal kafasındandı ve bunun önemini anlayamazdı, böylece açıklamaya çalışmadım. “Öyle diyebilirsiniz. Ne oldu? Yeni albüm için Avrupa turuna hazırlık çalışmaları yaptığınızı sanıyordum.”

Avrupa'ya gitmek büyük bir şeydi. Dünyaya açılmak iyiydi ve yeni yerlerde çalmak ve çok şey bekleyen dinleyiciye ulaşmak çok daha eğlenceli ve heyecan vericiydi. Denizaşırı metal, haftanın her günü Amerikan metalinin canına okumuştı.

“Aslında seni bu yüzden arıyorum.”

Babamı işe almanın hem arkadaşlık hem de profesyonel sınırları aştığını söyleyecek diye kendimi hazırlıyordum ki, hâlihazırda mırıldandığım şarkının ritmini kaçırdım. Küfrettim ve gitarı yanıma bıraktım.

“Bizimle kayıt yapmak için anlaştığımız grup bizden ayrıldı. Ne oldu bilmiyorum. Artık bizimle beraber değiller ve onların yerini alacak birilerine ihtiyacımız var. Birkaç isim verdiler, ama üç ay için onların hiçbirisiyle yola çıkmıyorum. Senin ismini söyledim, belki kabul edebilirler ve marka sahibinin altına edeceğini düşündüm. İmzaladıktan sonra neden onlar hakkında hiçbir şey söylemedin?”

İç geçirdim. “Çünkü kimseyle anlaşma yapmak, bu kadar büyük bir sorumluluk altına girmek istemiyorum.”

“Lanet olsun Jet, sen çok karmaşıksın, kendini resmen dağıtmışsın dostum.”

“Minnettar ol. Bu yüzden sana güzel şarkılar yazabiliyorum.”

Tekrar kakhaha attı, ama hemen ciddileşti. “Bizimle tura gel. Çünkü Enmity bizden çok daha iyi, ama gör bak çok eğlenceli olacak ve eminim hiçbir şey bu turun yerini tutamayacak. Sadece üç ay sürecek ve siz çocuklar bunun için biçilmiş kaftansınız.”

Üç ay üç aydı ve babam kasabada en kötü davranışlarını sergilerken annemden bu kadar uzak kalmak, tüylerimi ürpertiyordu. Ayrıca Ayden ile neler olduğunu anlamalıydım. Eğer üç aylığına ayrılırsam, geri döndüğümde, onun dirseklerinde deri yamalar olan yünlü kumaştan bir ceket giymiş ilk bulduğu çocukla sarmaş dolaş olacakmış gibi hissettim. Ne istediğini biliyordum, ama gerçekte ihtiyacı olan şey tamamen farklıydı. Eğer Avrupa’da olsaydım, onun sıkıcı ve tahmin edilebilirliğe dönüşünü görmekte sorun yaşamazdım.

“Bilmiyorum adamım. Bizim çocuklardan birisinin yeni bebeği oldu ve burada bir sürü şey yapıyorum. Bu büyük bir şey.”

İç geçirdiğini duydum. “Jet, sen şimdiye kadar tanıdığım en yetenekli müzisyensin ve öylesine söylemiyorum, çünkü dünya çapında bir metal şarkısı söyleyebilirsin. Sahnede hiç kimse senden daha iyi değil, kimse senin gibi şarkı sözü yazamaz. Bölge çapında büyük bir isim olmaktan mutlu olduğunu anlıyorum, hadi ama, senin için olabilecek her şey bu mu şimdi? Büyük resmi ne zaman göreceksin? Avrupa’ya tur şansını nasıl olur da kaçıırırsın?”

Mantıklı olarak, onun doğru söylediğini biliyordum, ama nefret içinde yaşayan ve nefes alan bir parçam, annemi yok etmek için babamın ona neler yapabileceğini düşünerek, şu anda merhamet gösteremiyordum.

“İzin ver çocuklarla konuşayım, sonra sana geri döneceğim.”

Bir başka iç geçirme ve bunu resmen telefon hattında hissedebiliyordum. “Yalnızca birkaç günün var, dostum.

Hafta sonundan önce açılış hareketini bitirmiş olmamız lazım ve martın birinci günü ayrılıyoruz.”

Kafamda ne kadar dolaşırsam da, bunun yeterli bir zaman olduğunu düşünmüyordum, ama karşı çıkmadan önce, en azından gruptaki diğer çocukların bu konuda ne düşündüğünü öğrenmeliydim. Ona sonra deyip kapatacaktım, ama beni durdurdu daha önceden babamdan gelen cevapsız aramayla bir ilgisi olabileceğini düşünmek korkutmuştu beni.

“Hey, gitmeden önce, şirkete seni tanıdığını söyleyen birinden telefon geldi ve turda çalışmak istediğini söyledi. Bununla ilgili bir şey biliyor musun? Herhangi bir anlaşmaya varmadan önce çocuklara sana soracağımı söyledim, ama gerçekten çılgın gibi biri görünüyor.”

Şimdi iç geçirme sırası bendeydi. Gözlerimin arasını başparmağımla sıkıca ovaladım ve arka dişlerimin birbirine vurduğunu hissettim. Her gün yaşlı piçi boğmamak için mücadele veriyordum ve yaşımla ilerledikçe, onu yumruklamamak benim için gitgide daha da zorlaşıyordu.

“Ona hayır de. Aslında, ona kesinlikle hayır de. Eğer tekrar ararsa, güvenliğe onunla ilgilenmesi için haber vereceğinizi söyle. Turda sizin veya grubun yakınlarında olmasına gerek yok.”

Bu, ona annemin hayatını karartmaktan başka zamanını harcayacak bir şey bulmam anlamına geliyordu. Belki de en iyi şey onu Dario ile Avrupa’ya göndermek ve bir daha geri gelmemesini ümit etmek olurdu. İğrenç bir düşünce, o benim problemimdi, her zaman öyleydi ve onun için bir arkadaşımın üzerine onun için teminat olmayacaktım.

“Tamam, ama cidden Jet, tur ile ilgili etraflıca bir düşün. Bu senin için mükemmel bir fırsat ve daha iyi birinin veya daha iyi bir grubun başına gelmezdi. Sen tanınmayı hak ediyorsun.”

Hoşça kal dedim ve telefonu cebime fırlattım. Alnımın üzerinde karışık olarak düşen saçlarımı kontrol altına almak için, banyoyu çabucak ziyaret ettim. Dişlerimi fırçaladım ve kemerimi pantolonuma geçirdim. Ayden’in çoktan gelip gittiği anlaşılıyordu, çünkü bütün eşyaları yerine yerleştirilmiş ve terk edilmiş normal kıyafet koleksiyonu da görünürlerde yoktu. Dün gecedan sonra beni böyle bırakıp gitmesine tekrar sinir olmuşum ve mutfığa kadar kendi kendime küfrederek geldim.

Cora ortalıklarda dolaşıyordu, çoktan işe gitmek için hazırlanmıştı ve ben mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturduğum zaman bana baktı.

“Ayd tamamen gitti mi?”

Elinde bir fincan kahve ile sırtarak bana doğru geldi. “Evet. Erkenciydi bu sabah ve koşuya gitti, sonra da derse. Sizinle ilgili her şey yolunda mı? Koşudan döndüğünde biraz dalgın görünüyordu.”

Başımı arkaya yasladım, tavana bakıyordum. “Hiçbir fikrim yok.”

Benim karşıma oturdu ve başımı biraz eğdim böylece birbirimize bakıyorduk. Bu çok renkli gözlerde insanı daha çok şey görebildiğine ve anlayabildiğine dair bir şeyler vardı. Cora insanları hemen hemen tanıdığım herkesten daha iyi okuyabilirdi ve eğer Ayden ile ilgili neler olduğuna dair bir içgörüsü varsa, kulaklarımı açmış onu dinliyordum.

“Sanırım Ayd görünürden daha çok yüzeyin altında bir şeyler yaşıyor. Yani, onunla bir süredir yaşıyorum ve şimdiye kadar ailesinden veya evinden bahsettiğini hiç hatırlamıyorum ve kolejden önceki yaşantısı ile ilgili hiç konuşmadı. Hatta Shaw bile sadece belli başlı şeyler biliyor. Okul için buraya taşınmadan önce sanki hiçbir hayatı yokmuş gibi. Bazen insanların söylememeyi tercih ettiği şeyler aslında çok önemli hikâyeler anlatır.”

Sadece ona alık alık baktım, çünkü onun böyle tüm resmi nasıl da net bir şekilde gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Bazen neden bahsettiğini kaçırmak çok kolaydı, çünkü pembe Punk Rock kişiliği çok fazla dikkat dağıtıcıydı.

“Senin gibi.” Ucu parlak renge boyanmış bir parmağını burnumun ucunu işaret ederek döndürdü. “Dün anneni ziyarete gittiğinden bahsetmedin. Neden acaba?”

İnledim ve her iki elimi saçlarımın arasından geçirerek yukarı doğru kaldırdım. “Çünkü bunun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Nash’ın ağzı çok gevşek.”

“Hayır, iş ailen için sorumluluk almaya geldiğinde senin ne kadar kendine yüklendiğini bilen iyi bir arkadaşır yalnızca Nash. Bir gün, baban söz konusu olduğunda annenin yetişkin bir kadın olduğunun, yaptığı ve yapmaya devam ettiği tüm seçimlerden sorumlu olduğunun farkına varacaksın. Ona yardım etmek için, oradan çıkartmak için elinden gelenin en iyisini yaptın ve net olarak bunu yapmak istemiyor. Hayatının sonuna kadar bunu yüklenemezsin, Jet.”

Dün Nash’ın bana söylediğinin hemen hemen aynıydı, ama anlıyorum ki onlar haklıydılar; bırakabilmek

ve çekip gitmek tamamen çok farklı şeylerdi. Yani Nash'a söylediğim aynı şeyi söyledim ona: "O benim annem."

Cora, Nash değildi ve neden sorunun üzerinde kendime işkence yapmaya devam ettiğimi anlayacak türden biri değildi. Minik ellerinden birini benimkinin üzerine koydu ve sıkıştırdı.

"Doğru, öyle, bu seninle ilgilenmesi anlamına ve yaptığın muhteşem şeylerden gurur duyması anlamına geliyor. Oğlu bu kadar yetenekli olduğu için heyecandan başı dönmüş ve senin en büyük hayranın olmalı. Herkes, yani seni tanıyan herkes senin daha büyük kulvarlarda daha çok şeyler yapabileceğini bilirken, annenin yapmaması gereken şey ise, babanla sağlıksız ilişkisine izin vererek seni bu kasabaya ve kendine bağlaması."

Onunla tartışamazdım çünkü haklıydı. Herkes haklıydı, ama eğer babamın onu parça parça yok etmesine izin verir, ellerimi bu meseleden çekersem bu kadına ne olacağından çok korkuyordum. Eğer bunun olmasına izin verirsem kendi kendime yaşayabilir miydim bilmiyordum ve hiçbir kişisel başarı bu riske değmezdi. Artifice'ın tur teklifinin sözünü bile etmeyecektim, çünkü bu ona ateş için daha çok gaz verecekti. Eğer ben burada Denver'da yaşlı adamı meşgul edeceksem, annemi bu hafta yok etme şansı azdı.

"Şimdilik, olan bu."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama böyle olmak zorunda değil. İkinize bir bak. Durumlar uzun süreliğine bir taraflı olabilir ve sonra değişmek zorundadır çünkü başka seçenek yoktur."

Sadece omuz silktim. "Belki."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. “Gitmem lazım yoksa gecikeceğim. Düşüncelerde kaybolmuş bir müzisyen gibi davranmayı kes ve Ayd’ın seninle konuşmasını sağla. Bu arada, onu bu sabah gördüğümde tamamen bir on numaraydı, yani ölümüne bir ondu.”

Bununla kahkaha atmaya başlamıştım ve şu anki ruh halimden biraz sıkıntının gitmesine neden olmuştu. “Sana bir gün olacağını söylemiştim.”

Mavi olan gözüyle bana gülümsedi. “O zaman, şimdi yakaladığın tamamen bir on ve daha önce hiç beşin üstünde olduğunu sanmıyorum. Olabilecek her durumda birlikte iyisiniz, Jet. Seni aksine ikna etmesine izin verme.”

“Evet. Ama bunun olduğundan daha zor olabileceğini düşünüyorum.”

Cora işe gittikten sonra, birkaç saat daha ortalarda dolandım ve dün gece Ayden bana pusu kurduğunda üzerinde çalıştığım şarkıyı bitirmeye çalıştım. Üzücüydü ve melodisi göğsümün ortasında bir şeyleri acıttı. Bir türlü bulamadığım bir şeyler eksikti. Aklım turla ve güneyle bir kızla meşgulken, şarkıyı doğru dürüst çıkaramadım, böylece gitarımı kılıfına kaldırdım ve stüdyoya gittim. Bu akşam işimi Black Market Alphas ile bitirecektim, ama, şu anda içinde bulunduğum ruh hali bir şeyi başarmayı iyi göstermiyordu, özellikle eğer Ryan ahmak kabadayılılığını ve kazanılmamış kibrini göstererek stüdyoya gelirse kötü olacaktı.

Birkaç eserde ince ayar yaptım, kendi şarkılarımla ilgili bazı ayarlamalar yaparak uğraştım ve çocuklara mesaj göndererek bir araya gelip konuşmamız gerektiğini belirttim. Babam beni üç kez aradı ve üçünü de direkt sesli

mesaja yönlendirdim. Ayden'ı aramayı düşündüm ve telefonu onun aramasına açık bırakmaya karar verdim. Eğer konuşmak isterse, benimle temasa geçebilirdi. Üstelik akıl eriten bir seks gecesinden sonra onu yatakta tek başına öylece bırakan ben değildim. Daha nasıl geçtiğini anlamadan öğleden sonra uçup gitmişti ve Ryan ve diğerleri stüdyoya gelmeye başlamışlardı. Baş solistin küçük bir kusmuk olması ne yazıktı, çünkü diğer çocukların hepsi çok iyiydi ve Jorge da gerçekten kendimden çok şey görüyordum. Onlar hazırlanırken bir mesaj sesiyle telefonum öttü.

Şaşırmıştım ve mesajın Ayden'dan geldiğini görünce şüphesiz heyecanlanmıştım.

— Neredesin?

— İşte.

— Sen? Çalışıyorsun? ;)

Kaşlarımı çatmıştım. Sahnede olmadığım zaman benim ne yaptığımı sanıyordu? Tabii ki çalışıyordum, faturaları nasıl ödediğimi düşünüyordu?

— Canım istediği zaman. Neden, ne oldu?

— Aç olup olmadığını merak ettim. Son dersim iptal oldu ve aklıktan ölüyorum.

— Buradan ayrılamam. Bir bölümün tam ortasıdayım.

— Ben sana gelebilirim.

Bu tuhaftı. Gruptan olmayan ve çalışmadığım birinin stüdyoya gelmesine izin vermemiştim daha önce. Bu yer genellikle dünyanın geri kalanından kaçış yerimdi. Burası dünyada normalde baş edemediğim diğer tüm şeyden ka-

çıp geldiğim yerdı. Onun buraya gelmesine izin vermek aslında olduğundan daha büyük bir meseleymış gibi göründü ve ona geri mesaj yazmam tam on dakikamı aldı.

—Tamam. Ama nefret edebilirsin. Çalıştığım çocukların tek bir Kenny Chesney şarkısı bildiklerini sanmıyorum.

—Çok komik, şapşal. Sana ne getirmemi istersin?

—Ne olursa. Ben kolay biriyim.

—Hayır Jet, sen her şey olabilirsin ama kolay biri değilsin.

Sanki bana ne ima ettiğini açıklayacakmış gibi telefona bakakaldım. Gruptaki çocuklar sabırsızlanıyorlardı, böylece ona birkaç pizza ve Coors Light birası kapıp gelmesini söyledim böylece çocukların karnını da doyurabilirdim. Ona stüdyo yolunu tarif ettim. Beni aradığından dolayı memnun muydum yoksa onun iç dünyama girmesine izin vermiş olmaktan korkuyor muydum karar verememiştim. Şimdilik sadece bu ikisi arasında gidip gelmeye ve o buraya gelinceye kadar işe odaklanmaya karar verdim. Grupta bir şeyler oluyordu, çocukların yarısı konuşmuyorlardı ve Jorge dört şarkıdan üçünde bir vuruş gerideydi. İlk şarkıya altıncı defa başladığımızda, hepsini öldürmeye hazırdım.

Ellerimi ses karıştırıcı panelin üzerine vurdum ve kabinde her şeyi kaydeden düğmeyi kapattım. Parmaklarımı çıtlattım ve birbirlerine ileri geri baktıkları ve Ryan'ın kaşlarını çatarak bana baktığı yere gittim.

“Neler oluyor, dostum? Bugün stüdyo için son günümüz ve bunun için sana önceden ödeme yaptık.”

Başparmağımla orta parmağımdaki yüzüğü etrafında çevirdim ve bakışlarıma karşılık vermesini bekledim. Onun beni gençliği, kendine olan güveni ve vasat yeteneği ile etkileyebileceğini düşünmesi beni yeterince tanımadığını gösteriyordu.

“Bugün neler oluyor? Siz çocuklar berbatınız, yani gerçekten berbat. Her ne yapıyorsanız hiç işe yaramıyor ve ben bununla uğraşmıyorum. Bir grup olduğunuzu ve aynı şarkıyı aynı zamanda çalmanız gerektiğini unuttunuz mu? Neyiniz var sizin böyle?”

Ryan göğsünü sıkıntıyla şişirdi ve Jorge davul bagetlerini yere fırlattı. Ryan göğsümün tam ortasını dürterken, diğer iki çocuk sertçe bana bakıyorlardı.

“Dikkat et. Hatırlarsan, sana para ödüyörüz.”

Elini ittim ve gözlerimi kısarak tehdit edercesine baktım. “Evet. Bana sizin büyük bir firma tarafında fark edilip kontrat yapabilesiniz diye bir albümü ortaya koymak için ödüyorsunuz, mutfak dolabından düşen tencere tava gibi ses çıkaran bir albüm değil. Benim adım dinlenemeyecek bir şeyin üzerinde olamaz. Yani, aramızdaki anlaşma neydi?”

Jorge yumruğunun kenarı ile büyük zillerden birine vurdu. “Evet Ryan, neden ona neler olduğunu söylemiyorsun? Neden ona *Shred* dergisinden röportaj için gelen kıza çaldığımız bütün gösterilerde ve yazdığım tüm şarkılar sana aitmiş gibi beyan verdiğini söylemiyorsun? Neden Jet’e senin ve onun arasında bu yeni albümün bir işbirliği olduğunu ve geri kalan bizlerin ise sadece yardım etmek için kiralandığımızı açıklamıyorsun?” Zile tekrar vurmuş-

tu. “Bize ihtiyacın yok, değil mi? Neden gidip albümü kendin bitirmiyorsun, çünkü ben artık sıkıldım.”

Jorge kocaman davul setinin etrafında dönerken bir adım geri geldim. Ryan’ın suratı hoş bir mor renge bürünmüştü ve benimle davulcusu arasında olanlara korkmuş bakıyordu. Çenemi ovaladım ve endişeli bakışlarımı görmesini sağladım.

“Şarkı yazabilir misin? Bir melodi ve bir nakaratın Jorge’un yaptığı gibi nasıl bir araya getirildiğini biliyor musun?”

Suratını asarak, yutkundtu. “Hayır.”

“Gitar çalabilir misin?”

“Hayır.”

“Davul çalabilir misin?”

“Bununla ne ilgisi var anlamıyorum.”

Topuklarımın üzerinde geri döndüm ve kollarımı göğsümün üzerine çapraz olarak koydum. “Sen tek başına bir solist misin, Ryan? Çünkü eğer öyleysen, o zaman şimdiye kadar yaptığımız tüm kayıtları silip tamamen baştan yapalım.”

Hayal kırıklığı ile baktı ve elindeki mikrofon yere düştü. “Hayır. Asla olmaz. Geçen gün yaptığımız kayıt süperdi.”

“Doğru. Süperdi, çünkü Jorge inanılmaz şarkılar yazdı ve seni destekleyen inanılmaz bir müzik grubun var. Bu olmadan, sahnede zıplayan ve kelimesiz anlamsız çığlıklar atan küçük bir bok gibisin. Bu anlamsız değersiz şeyle ben işbirliği yapmıyorum. Onlar için ne yapabileceğini fark etsen iyi olur, Ryan, aksini değil, çünkü eğer Jorge çekip giderse, onu bir başka grupta şimşek hızıyla hemen bağlarım. Sen ise seni bir defa gören bazı çocuklar için sadece

bir anı olursun. Aklına başına alsan iyi olur, dünkü gibi herkesin zamanını harcama ve eğer bunu yapamazsan, ben bir pop yıldızı olmak istiyorum diyen birine bakıcılık yapacağıma benim çok daha önemli işlerim var.”

Sessizlik içerisinde benim ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışarak bana bakakaldı. Grubun geri kalanına saygıya gelince, ben dalga geçmiyorum. Bunu tek başına biliyordum, iyi bir şarkıcıydım, ama çocuklar olmadan yaptığım şeyi yapamazdım ve Jorge’un yeteneği gibi bir yetenek hafife alınmamalı. Islıkları ve Jorge’un bağırıldığını duyduğumda Ryan ve ben birbirimizi baştan aşağı süzüyorduk.

“Bu bebek de kim? Aman Tanrım, âşık oldum. Hatta bira ve pizza da getirmiş.”

Omuzlarımın üzerinde baktım ve Ayden’i kontrol odasında elindekileri yerleştirirken gördüm. Koyu saçlarında büyük, ipek bir çiçek vardı ve güneş gözlükleri burnunun üzerinde yerleştirmişti. Eğer bu mümkünse, benimkilerden daha da dar bir kot giymişti ve bir omzunu tamamen açıkta bırakan bir çeşit beyaz ipeksi bir bluz giymişti. Evet, o mükemmel bir bebektir ve şimdi de buradaydı, çemberin içindeydi. Tahmin ettiğim gibi o kadar da korkutucu veya huzursuz edici değildi. Parmaklarını bana minik bir el sallamayla oynattı ve benim sandalyeme çöktü. Ona doğru çenemi kaldırdım ve Ryan’a döndüm. İçimden onun burada olmasının neden bu kadar çok doğru görüldüğünü merak ediyordum.

“Bak, sana tavsiyem, iyi bir şeyi mahvetme. Siz çocuklar iyi iş çıkartıyorsunuz ama yalnız beraber çaldığınız zaman. Egonu bastır ve grubundan özür dile. Gurur duyma-

dığım hiçbir şeyin üzerine adımlı yazmıyorum ve şu anda müziğiniz inanılmaz kötü geliyor kulağa. Hadi şimdi pizza yiyelim ve birer bira içelim ve sonra bu işi güzelce yapın. Tamam mı?”

Uzun bir süre sessiz kaldı ama sonunda başını hafifçe salladı ve Jorge’un ayakta durduğu kontrol kabininin önüne doğru yürüdü, Ayden’ı telefonu ile uğraşırken izliyordu. Kapıyı iterek açtım ve bana sırtarak bakınca neredeyse adımlarımı şaşırmıştım.

“Merhaba.”

“Sana da merhaba. Seni kaçırdım bu sabah.”

Biraz ürkmüştü ve telefonunu yere bıraktı. “Bunun için üzgünüm, ben sadece...” Omuz silkerek geçiştirmeye çalıştı. “Koşmak zorundaydım.”

Ona doğru eğildim ve ellerimi sandalyenin arkasına koydum, böylece ona yukarıdan bakıyordum ve bana bakmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bu viski rengindeki gözlerde bir şeyler vardı, açık seçik ve güçlü bir şeyler. Bu kız tehlikeliydi. Ona yapmak istediğim şeyler vardı, daha önce hiç istemediğim kadar, onun için yapmak istediğim şeyler.

“Bunu söylemek zorundayım, Ayd, benden kaçmanı değil bana doğru koşmanı tercih ederim.”

Başını hafifçe geriye itti ve ellerini kaldırıp ellerimin üstüne koydu. Ilık, tatlı bir duygu içimi sardı. Onunla ilgili her şeyi aklıma kaydetmek istiyordum. Her bakışı, her dokunuşu ve tadı hatırlamak istiyordum. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, sanki kolumu kaplayan dövmenin solup gitmesi gibi, o silinip gitmeden önce tutunmaya çalıştığım bir rüya olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordum.

“Kaçmıyordum, Jet. Sadece bütün bu olanlardan ve bununla ne yapacağımdan emin değilim.”

“Ben de değilim, ama tek başına başa çıkmaktansa beraber deneyip ne yapacağımıza karar vermek daha mantıklı, değil mi? Bu her neyse, şu anda iyi gidiyor, yani bu meseleyi arkamızda bırakalım.”

Bana burun kıvırdı ki bu seksi güneş gözlükleri üzerinde çok sevimli bir hareketti ve eğilip onu öpmekten kendimi alıkoyamadım. Profesyonel davranmak istemiştim çünkü bizi izleyenler vardı, ama ondan kahve ve sır tadı alıyordum ve tabii ki gerçekten olmak istediğim bir yerin tadı. Bu arada, parmaklarını tişörtümün altına geçirmişti. Bütün bir gün boyunca onu öpebilirdim, bir ömür boyu, ama gözlerinin bana hatırlattığı kafamı içkiden daha çok etkiliyordu beni ve bu sabah beni terk edip gitmesinden dolayı hâlâ biraz kızgındım. Onu hafifçe ısırdım ve sandalyesiyle geri ittim, bu da sandalyeyle beraber dönmesine neden olmuştu.

“Gerçekten, Ayd, her ikimiz de zekiyiz. Neden bunu yapamayalım, sevişmek ve biraz daha fazlası bizim için iyi olmaz mı?”

Sandalyeyi durdurmak için bir ayağını yere bastırdı ve omuz silkti. “Yapabiliriz. İstiyorum. Bununla ilgili sadece dikkatli olmaya çalışıyorum. Geçmişte bu gibi durumlarda dikkatli olmadığım zamanlar gerçekten bende kötü bir iz bıraktı.”

Bir eline uzandım, onu ayağa kaldırmak için çekerken bana tutunmuştu. Onu kucaklayarak sardım ve başını çenemin altına yerleştirdi. Biz beraber uyumluyduk, aynı

şimdi burada olduğu gibi. Ellerini kotumun arka ceplerine soktu ve başını göğsümde dinlendirdi.

“Bunun olmasına nasıl engel olurum, Ayd. Dinlemek istiyorum. Sende bırakmayı istediğim izler sadece orada olmasından hoşnut olduğun izler.”

Yumuşak saçları boynumu gıdıklıyordu ve beni biraz daha yakına çekti. “Bir gün, belki, ama şimdi sadece, hiçbir yük olmadan bütün bu heyecanları deneyip, tadını çıkaralım.”

Kaşlarımın yukarıya kalktığını hissettim, ama gruptaki çocuklar buraya doğru geliyorlardı ve biz artık yalnız değildik. Elimini omuriliğinden aşağıya doğru gezdirdim ve poposuna hafifçe vurdum. Biraz sıçradı ve beni ittirdi.

O amber gözleri muzipçe parladı ve yapmak istediğim tek şey onu soyarak ve ellerimi her tarafına koymaktı. Açıkçası o bambaşka birisiydi ve onunla ne yapacağımı bilmiyordum ve beni bu kadar hızlı etkilemesinden hoşnut değildim. Bunları düşünmek için zamanım olmadı, çünkü Jorge ikna edici bir şekilde aramızdan geçerek onun kolunu bir aşağıya ve bir yukarı kaldırmaya başlamıştı ve bunu seyretmek komikti. Ryan onu etkilemek için elinden gelenin en iyisini yaparken, geri birkaç adım atıp bir bira aldım. Hepsi onunla sohbet ederken, her birine kocaman gözlerle baktı ve sandalyeye geri oturdu.

Bütün görüntüyü şaşkınlıkla seyrettim. O çok hoş bir kızdı ve kendi kendine baş edebilirdi. Bu çocukların yıllarca sarhoşluklarını idare ederken gördüm ve hiç taviz vermiyordu, onları dikkatle izliyordu ve her zamanki gibi ahbapça değildi. Onu mütemadiyen soru yağmuruna

tutmuşlardı; benimle nasıl tanışmıştı, biz beraber miydik, onun en beğendiği müzik grubu neydi, onları hiç dinlemiş miydi, en beğendiği şarkı neydi, biraz daha kalıp onları çalarken seyredecek miydi? Sorularına yeterince maruz kaldıktan sonra, benim yanıma gelip durdu. Bir kolunu belime doladı ve onlara bir grup genç müzisyenler gibi değil sanki profesyonellermiş gibi saygı duyuyordu.

“Onlar hep böyleler mi?”

“Etrafta bir bayan olduğunda, evet öyleler. Bilmiyorumsun, birçok genç, bir müzik grubuna veya bir enstrüman öğrenmeye bir kızla yatmak için başlar.”

Yüzüme baktı ve bakışlarında parlayan şüpheyi gördüğümde kahkaha attım. Birayı onun eline uzattım ve herkesi işe geri dönmesi için uyardım. Şimdi o buradaydı, tek yapmak istediğim işi bitirip onu eve götürmekti veya onu duvara karşı dayamak veya onu arabamın arka koltuğuna almak. Seçici değildim, ama sabırsızdım. O müzik gibiydi, hiç doyamadığım bir şey, kanımın derinlerinde hissettiğim bir şey ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

“Neden acaba onların yaşadayken biriyle yatmak için bunların hiçbirine ihtiyacın olmadığını düşünüyorum?”

Göz ucuyla ona baktım ve panele geri gittim. Beni takip etti ve birasını içmeye devam etti. Şimdi çok etkileyici bir dinleyicileri vardı, çocuklar doğru dürüst çalışıyorlardı ve daha önce bocaladıkları eseri şimdi yenilenmiş bir coşku ve dinçlik ile çalışıyorlardı.

“Çünkü yapmadım. Gitar çalmayı öğrendim çünkü şarkılar yazmak istedim. Bir müzik grubuna katıldım çünkü ifade etmek istediğim şeyler vardı ve o zamanlar zıp-

layıp etrafta Punk Rock liriklerini ıgık atarak söylemek bana uymuştu.”

Elini boynumun arkasına koydu ve birazcık rpermiştim, çünkü soğuk bira kutusunu tutmaktan dolayı soğuktular.

“Ve şimdi, ıgık at bağıryorsun ve Heavy metal şarkılar söylüyorsun çünkü her zaman baban ve annen yüzünden ıldrdın ve bu sana yakışıyor.” Bunu bir durum ifadesi olarak söyleyince, tekrar titrememe neden oldu, çünkü çok haklıydı. “Ben de dinleyebilirim, Jet. Belki neden bu kadar kızgın olduğunu bana söyleyebilirsin ve sana yardım edebilirim.”

Birkaç düğmeyi çevirdim ve gitarla bazı ton ayarlamaları yaptım. “Belki benimle bu çok zekice olmayan seçimlerle ilgili konuşmaya hazır olduğun zaman, her şeyi ortala döküp paylaşırız.”

fkem uzun zamandan beri fkem benim, içimde karanlık bir yerde yaşamıştı ve bunu açığa çıkardığımda ne olabileceğini bilmiyordum. Her şeyi kaplayacağından ve benim bütün dnyam yakp kle çevirecek güce sahip olmasından korkuyordum. O soğuk parmaklar boynumu sıkarak benden uzaklaştı.

Sonraki  şark boyunca böylece durduk. Ben ocuklara talimatlar verirken ve her şark için yapabildiğim en iyi eseri oluşturmaya çalışırken o sadece izlemişti. Bir noktada, biray bana uzattı ve ben daha farkına bile varmadan, tüm albümü bitirmiştik ve neredeyse gece yarısıyd. Çocuklar toplandılar ve dışarı gitmek istiyorlardı. Daha nceki tüm tartışmalar rafa kaldırılmıştı, çünkü biliyor-

lardı, aynı benim gibi, hiç şüpheleri olmaksızın onları bir anlamaya götürecek muhteşemlikte, öldürücü bir albüm oluşturmuştuk.

Ayden'ı ile baş başa kalıp, gözlükleri hariç onun çıplak olmasını istiyordum, bu yüzden onları kapının önüne doğru geçirmeye çalıştım. O odada kalmıştı ve beş çocuğun bira ve pizzalarla yaptığı dağınıklığı temizlemeye girişmişti. Tam kapıyı kapatıp kilitlemek üzereydim ki, Jorge duraksadı ve benim durduğum yere bir adım geri attı. Elini uzattı ve gerçekten samimi olarak sıktı.

“Sen gerçekten muhteşem bir müzisyensin, Jet. Burada yaptığını başka hiç kimse yapamazdı.” Bu övgüye karşı başımı salladım.

“Ve o kız...” sessiz bir ıslık çaldı. Ele geçirdiğim her fırsatta onun hakkında şarkılar yazıyor olurdum, kardeşim. Yani her ne yapıyorsan, yapmaya devam et, çünkü ben büyüyünce tamamen senin gibi olmak istiyorum.”

Homurdandım ve onu geçirdim. Kayıt odasına geri döndüğüm zaman, Ayden stüdyoya gitmişti ve parmaklarını benim burada tuttuğum elektrik gitarımın bir tanesi üzerinde gezdiriyordu. O kadar mükemmeldi ki, göğsümün içinde bir şeyler alt üst olmuştu ve bir saniyeliğine nefes almamı zorlaştırmıştı. Geri döndüğü zaman, gözleri ciddi bakıyordu ve belli ki o güzel gözlerde bir şeyler oluyordu.

“Jet, tüm bunların burada gerçekleştiğinden hiç haberm yoktu.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir elini stüdyonun etrafında salladı ve gitarın tellerini tıngırdattı.

“Stüdyo, çocuklarla çalışırkenki o halin. Senin bir nevi Rock Tanrısı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Senin o çocuklar üzerindeki etkin ve nasıl çaldıkları, yani biliyorsun bu tür müzikten nasıl nefret ettiğimi, ama sen bunu çok güzel bir hale getirdin.”

Ne yapabileceğime dair insanlar beni övdükleri zaman normal olarak omuz silkerdim, ama bu onun bende daha fazla potansiyel görmesine neden olduysa, bunu tabii ki hafife almayacaktım.

“Bu yapmak istediğim şey.”

“Bundan daha da fazla, değil mi? Sanki bunu yapmak için doğmuşsun.”

“Evet.” Tüm bu viski ve gizem, Ayden’ı diğer kadınlardan ayıran her şey etrafımda dönüp durmuş ve beni aydınlatmıştı. Onu hâlâ çözememiştim ama bana sırtıttığı ve kollarını boynuma dolayıp gitmek için hazır olup olmadığı sorduğu zaman, ona verebileceğim tek cevap, “Ah, evet,” olmuştu.

9. BÖLÜM

Ayden

Geç kalıyordum ve bu normalde yapmadığım bir şeydi. Ama şimdi gecelerimi yalnız geçirmiyordum ve Jet'in beni şu sabahları kaldırma şekli ellerini ve ağzını öyle yerlere koyuyordu ki, sadece bunu düşünmek bile yüzümün kızarmasına yetiyordu ki, bu durum gittikçe daha da çok olağan olmaya başlıyordu.

İki gündür Asa'dan bir haber almamıştım ve herkes hâlâ eve zorlamayla girilen o günden beri biraz tedirgindi (bunu kardeşimin ayarladığını biliyordum), etrafta dolaşan başka bir yabancı surat görmemiştim. Her şey normal bir şekilde yaşanıyordu. Jet ile aramızdakileri idare edilebilir bir şekilde yürütmenin oldukça zor olacağına dair kötü bir his vardı içimde. Kendisi ve içindeki müzisyen kat

üzerine katlarla örtülüydü ki daha önce durup bunu fark etmemiştim ve şimdi ise onun fantezisinden çoktan çıkıp gerçekliğini biliyordum, daha önce gitmeye hiç niyetimin olmadığı bir yere çekilip, âşık olduğumu hissedebiliyordum.

Yaptığı her şeyi, bir ciddilik ile yapmıştı ve kendinden bu kadar emin olup odaklandığını daha önce hiç fark etmemiştim. Çalışkandı ve açıkçası çok da talep vardı. Telefonu gece gündüz çaldı ve hep bir şeyleri ayarlamak ve bir yerlerde bulunmak veya grup için veya bu krizi halletmek için sürekli koşturuyordu.

Kendi grubuyla ilgili, onu geren bir şeyler oluyordu. Bununla ilgili konuşmak istememişti, ama benim anladığım, diğer çocuklar onu bir tura gitmekle ilgili ikna etmeye çalışıyorlardı ve onlarla uzlaşmadığı için kızgındılar. Ayrıca onu saatlerce durgunlaştıran ve huzursuz yapan başka aramalar da vardı ve bunlarla ilgili ona soru sorduğumda, sadece omuz silkip konuyu değiştiriyordu. Geçmişimin henüz deşilmesine hazır olmadığımdan beri, bunu öylece bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm. Olan her neyse onun zorlandığını görmek acı veriyordu. Ayrıca ona ne kadar çok yardım etmek istediğimi fark etmem de beni çok şaşırtmıştı.

Tabii ayrıca bana her akşam şarkı söylemesi de vardı. Her gece aşk şarkılarıyla beni sakinleştiren o inanılmaz ses ile uykuya dalarken ona tamamen âşık olmamak için, onunla ilgili daha fazla hayal kurmaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyordum. Göğsünde devasa bir melek dövmesi ve kulaklarındaki sivri küpeleriyle tabii ki birçok Country ve Güney Folk şarkısı biliyordu. Bazı geceler Jo-

hunny Cash ve Patsy Cline, bazı geceler ise Hank Williams Sr. ve Waylon Jennings'ten şarkılar söylüyordu. Gerçekten eski Country şarkılarını sevmiyordum, ama hiç şüphesiz Jet bunları bana söylediği zaman, normalde dinlediğim şeylerle karşılaştırıldığı zaman, şarkı yazmadaki kalitesiyle arasındaki farkı görebiliyordum. Ayrıca bütün iyi niyetime rağmen onun kolları dışında başka bir yerde olmak istemiyordum.

Bana küçüklüğümü hatırlatmıştı ve düşünüyorum da ne kadar acı annem bizi yatırırken hiç bu ninnileri söylemezdi. Bütün güneyli iyi anneler çocuklarına şarkı söylerlerdi. Daha önce yaşayamadığım bir şeyi daha kendi kurduğum bu yeni hayatta bulmuştum.

Okula geldiğim zaman, ödemimi bitirip bitirmediğimi ve iş için üniformamı alıp almadığımı hatırlamaya çalışıyordum. Tıp bilimleri binasına giden merdivenlerin başında iki tanıdık şahıs duruyordu ve bir anda mideme sancılar girmişti. Adam heyecanlı bir biçimde başını sallıyordu ve tanıdık bir sarışın da ellerini hareket ettirdikçe, Adam başını arkaya atıp kahkahalar atıyordu.

Asa'nın burada olması iyi değildi ve hatta Adam gibi bana bağlı olan birini seçmiş olması daha da kötüydü. Dönüp beni fark ettiği zaman, gözlerimi kısarak ona baktım. Sırıtıp, bütün dişlerini gösterdi ve hemen anlamıştım ki yine bir şeyler çeviriyordu. O kurbanını ayakta uyuturken, bu onun etkileyici ve kandırıcı olmak için tasarlanmış iyi çocuk rolünü yaptığını gösteriyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

Bir kolunu bana dolayıp, bir abi gibi kucakladığında ürkmemeye çalıştım. Asa'yı biliyordum ve bu onun oy-

nunu oynarken beni uyarma şekliydi ve sonuçlarına katlanmak gerekirdi.

“Yani, sen okulda, işte ve bütün arkadaşlarınla çok meşguldün, ben de gelip küçük kız kardeşim bütün zamanını nerede geçiriyor diye bir bakayım dedim. Burada bu arkadaşla karşılaştık ve sizin oldukça yakın olduğunuzdan bahsetti. Sen en iyisini hak ettiğin için ona seni kollayan bir centilmen olmasının ne kadar iyi olduğunu söylüyordum.”

Gözümün ucuyla ters ters baktım ona ve beni bırakıncaya kadar dirseğimi göğüs kafesine batırdım. “Sana meşgul olduğumu söylemiştim. Seni eğlendirecek zamanım yok.” Bakışlarıma karşılık verinceye kadar onun suratına baktım. Onu burada istemedim ve Adam ile her ne yaptığını düşünüyorsa hemen son bulmalıydı. “Derse zaten geç kaldım. Daha sonra görüşürüz.”

Asa’nın ilk uçakla Kentucky’ye geri dönmesini istiyordum.

Adam koluma hafifçe dokundu ve bana tipik arkadaşça sıırıttı. “Benim biraz boş zamanım var. Eğer istersen sen dersteiken kardeşine kampüsün çevresini gösterebilirim.”

Ah, aman Tanrım hayır, bu olmasını istediğim en son şeydi. Adam, Asa ile yalnız bırakılmayacak kadar iyi bir çocuktı. Kardeşim bir çeşit bir iş peşindeydi ve bunun ne olduğunu ortaya çıkarmam lazımdı.

“Hayır, ben hallederim,” derken aynı anda Asa lafa girdi. “Bu süper olur.”

Birbirimize amber renkli gözlerimizle baktık. Önce, tüm istediğim Asa’nın beni koruması ve bana sahip çıkmasıydı çünkü biz bir aileydik. Onun için yapılan tüm

fedakârlıkları görmesini ve bunlardan minnettar olmasını istemiştim. Ama daha şimdi anlıyordum ki kan bağı aile yapmıyordu ve fedakârlığın bir önemi yoktu. Kardeşim için tekrar ve tekrar kötü kararlar vermiştim, ama şimdi kendi yaşamım ve kendi yolum vardı ve bunu mahvedemeyecek ve beni geri çekemeyecekti.

Adam aramızda artan gerilimi hissetmiş olmalı ki, boğazını temizleyip eliyle ensesini ovaladı. “O zaman, ben bir kahve alacağım. Asa, seni tanıdığıma memnun oldum ve eğer istersen, tur teklifim hâlâ geçerli, ama şimdilik siz ikinizi yalnız bırakıyorum. Ayd, seni görmek çok güzeldi bunu söylemem lazım, iyi görünüyorsun.”

İç geçirdim ve Adam’ı takip etmek için hareket ederken kardeşimin kolunu yakaladım. “Teşekkürler. Seni de görmek güzeldi.”

Adam ortadan kayboluncaya kadar Asa’yı tuttum, sonra onu etrafında çevirdim böylece yüz yüzeydik. Göğsünün ortasını sıkıca dürttüm ve irkildiğini gördüğümde tatmin olmuştum.

“Bu da ne demek böyle?”

Eliyle dürttüğüm yeri ovuşturdu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Senin güneyli davranışlarına ne oldu böyle?”

“Sen neyin peşindesin, Asa? Sana daha önceden de söyledim seninle yokum bu işte. Eğer Adam’ın bir av olduğunu düşünüyorsan, o zaman yanılıyorsun. O zeki biri ama fakir. Kolej öğrencilerinin parası yoktur, bunu bilmen lazım.”

Sarı saçlarını yüzünden geri ittirdi ve kalçasını basamaklara dayadı. Bazı genç kızların ona bakıp ilgilendiklerini gördüm ve Asa gibi çocukların zehir olduğunu ve

kendilerini onun gibi adamlardan uzak tutmak için doğal bir koruma mekanizmaları olması gerektiğini bağırarak istedim. Onlara sırtarak baktı ve sonra bana gözlerinde sadece soğuk hesaplarla geri döndü. İşte bu benim bildiğim Asa'ydı. Bu benim kendimi ayırmak için çok sıkı mücadele ettiğim kardeşimdi.

“Belki fakir olabilir, ama ailesi değil ve bu çocuk tepeden tırnağa sana sıırıslıklam âşık. Ona senin erkek kardeşin olduğumu söylediğimde, sanırım bir tek seninle evlenmek için benden izin isteyemedi.”

Bir adım geri attım, sanki bana fiziksel bir saldırıda bulunmuş gibi ve gözlerimi kırptım. “Aramızdaki şey böyle bir şey değil. Bir şeyler yaşadık ama bitti.”

“Senin için bitmiş olabilir, ama onun için öyle gözüküyor. Senin o müzik grubundaki çocukla takılmanı bile önemsemiyor. Bahse girerim onun sadece geçici bir heves olduğunu düşünüyor. Her şeyden önce, hangi kız bir müzik grubundaki çocuğa hayır diyebilir, öyle değil mi Ayd?”

Nefes alışlarım üzerine konsantre olmak durumunda kaldım. Asıl mesele Adam'ı biliyor olması kötüydü ve Jet'i bilmesi daha da kötüydü. Ellerimin her iki yanımda sıkı yumruklar halinde kıvrıldığını hissettim.

“Neler oluyor, Asa? Seninle artık oyun oynamıyorum ve eğer bana dürüst olmazsan, iri yarı, dövmele adamlar bulup, onlara bizim eve zorla giren kişinin seninle bir alakası olduğunu söylemekten çekinmem. Sana yemin ederim ki sonu senin hoşlandığın bir biçimde bitmeyecek.”

Gözlerini bana kısarak baktı çünkü tehdit edilmekten nefret ediyordu ve benim tarafımdan tehdit edilmesi ise daha önce olan bir şey değildi.

“Başımın belada olduğunu sana söylemiştim.”

Ellerimi göğsümün üzerinde çapraz yaptım ve vücudumun titremesine engel olmaya çalıştım. “Ne çeşit bir bela?”

“Bana ait olmayan bir şey aldım ve şimdi bazı kötü ve kızgın insanlar onu geri istiyor.”

Şimdi ise vücudumun titremesini durduramıyordum. “Ne aldın?”

Benimkisiyle uyumlu gözleri gerçek bir korku ile yanıyordu ve midemin tam olarak kasıldığını hissedebiliyordum.

“Yerine kolayca yerleştiremeyeceğim bir şey olduğunu söyleyelim.”

İnsanların sadece kötü değil, ama gerçekten çok kötü olduklarından bahsedince bunun uyuşturucu veya para olduğunu düşünmüştüm. Gene kendini onu hapse veya mezara götürecek bir durumun içine sokmuştu.

“Ne kadar para?”

Uzun bir süre bana cevap vermedi. Bakışlarını bana çevirmeden önce, başımın üzerinden bir şeye yaklaşık beş dakika boyunca bakmıştı.

“Yirmi bin.”

Kusmak istemiştim. Sanki yumruk yemiş gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatarak sıkıştırdım ve yavaşça nefes alıp vermeye konsantre olmaya çalıştım.

“Aman Tanrım!”

“Tamamen dibe battım, Ayd. Eğer bununla ilgili bir şey yapmazsam beni öldürecekler.”

“Yani, ilk düşündüğün, tabii ki, burada çok çalışarak kurduğum her şeyi mahvetmektir. Benim için ne anlama

geldiğinin bir önemi yok, sana daha önce yaptığım gibi benden seni kurtarmamı istemek değil mi?”

“Biz bir aileyiz, birbirimizle ilgileniriz ve yaşamak için yapmamız gerekeni yaparız.”

Dişlerimi sıktım. “Evet, sadece ben hep seninle ilgilenmek zorunda kaldım, Asa. Ama yok artık ben yokum. Ayakların kırılmasın diye ben biriyle yatmıyorum çünkü bu tek çözüm. Benden çok yaşlı adamlarla takılmıyorum veya sadece seni elde etmek için beni kullananlar ile ilgilenmiyorum. Daha önce kendimi bana kötü hissettiren hiçbir şeyi, yapmaya alışkın olduğum şeyleri artık yapmıyorum. Burada bir düzenim var artık ve senin veya senin aptal seçimlerinin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.”

Kaşlarını çatarak baktı. “Bana yardım etmeyeceksin, ama gitar çalan herhangi bir çocukla yatacaksın?”

O benim kardeşimdi; kendi etim ve kanımdı. Her şeyi tek parça halinde tutmak için kendimi acınacak hallere soktuğumdan haberi var mıydı acaba. Normalde olduğundan daha da kötü hissettirmişti bu durum beni ve o zamanlar verdiğim korkunç kararlar yüzünden düzenli olarak kendime çok çektiymiştim.

Göğsünü tekrar dürttüm ve yüzüne yaklaştım. “Kiminle ne zaman istersem yatarım, Asa. Sana yaptığım bunca şeyden sonra, hiçbir şey söyleme hakkın yok. Sana bir kez daha söylüyorum, Jet’i rahat bırak. Adam gibi iyi bir çocuk değil. Aptal değil ve serseri davranışların onu aptal durumuna düşürmeyecektir.”

Basamaklardan atladı ve öfkeyle baktı bana. “Tabii, peki bu yeni arkadaşların Ayden’in geçmişini bildiklerinde ne

düşünecekler acaba? Eğlenmek için eskiden ne yaptığını, nasıl geçindiğini biliyorlar mı? Biri de senin gerçekten nereden geldiğini biliyor mu veya sadece bu cilalanmış yeni modeli mi görüyorlar? Hatta eğer rockçı çocuk bunu önemsemese bile, peki ama diğerleri? Eğer diğerleri senin hiçbir değerinin olmadığına karar verirse, o da sana aynı gözle bakabilir mi?”

İçime bir nefes çektim ve topuklarımın üzerinde geri döndüm. Bu tamamen korktuğum bir şeydi, ama ondan gelen ve çok derinlere giden bir kesikti. Blokların etrafında attığım turların yarısı onun yüzündendi, çünkü onu son-
suza kadar korumak istemiştim. Diğer yarısı ise, onun yüzünden yaptığım ve derinlere gömmek istediğim şeylerdi. Bugüne kadar Asa’nın onu hayatta kalıp nefes alabilmesi için neler yaptığım konusunda hiçbir fikri olmadığına dair hâlâ sağlam bir delil yoktu ve eğer olsaydı bana gelip daha fazlasını istemeye nasıl cüret ederdi. Eğer yapmasaydı aslında bununla ilgili hiç soru sormaması da açıkçası bir o kadar kalp kırıcıydı. Kardeşimi sevdim ve içimde bir yerlerde onun da beni geri sevdiğini düşünmek isterdim, sadece emin değildim ve bu yüzden ona tam olarak güvenemiyordum.

Woodward’ı en son gördüğümünden beri kurmaya çalıştıklarımı hatırlamaya çalıştım, etrafıma ilgisiz kalarak, basamaklara yöneldim böylece onunla daha fazla muhatap olmadan derse gidebilirdim. Kızgındım çünkü sınıf neredeyse yarısından fazla ilerlemişti.

“Fark etmez. Jet ile yaptığım şey seni ilgilendirmez, Adam’dan uzak dur ve benden uzak dur. Eğer para konusunda sana yardımcı olabilirsem, olacağım, ama bu kadar,

Asa. Bunu seninle veya senin için yapmıyorum. Her şeyden sonra seni toprağa gömmek zorunda kalmak sanırım beni öldürürdü ve bundan daha iyisini hak ediyorum.”

“Bunun olması için o kadar çok zamanım yok, Ayd, yani eğer yardım edemezsen benim bir şekilde çözmem gerekecek.”

“Birtakım suçlulara bulaşmadan önce sanırım bunu düşünmen gerekirdi.”

Tenimi buruşturan o gülüşünü yerleştirmişti suratına tekrar. “Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de odur, kardeşim. Belki bunu hatırlamak sana iyi gelecektir.”

Onu uzaklaşırken seyrettim ve ayaklarımın altından dünyanın yükseldiğini hissettim. Asa saygısızdı, o en son ayakta kalan kimseydi ve kimi incittiği veya istediğini elde etmek için yoluna kimin çıktığının önemi yoktu. Bir an önce bir çözüm bulmak zorundaydım yoksa Denver’daki tüm hayatımı sistemli bir şekilde sökecekti.

Omzuma bir el dokunduğunda neredeyse bir çığlık atmak üzereydim. Shaw hemen bir elini kaldırarak bana gülmeye başlamıştı.

“Biraz korktuk, öyle değil mi?”

Sırıttım ve ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Evet, öyle diyebilirsin.”

Açık yeşil gözleri endişe ile keskinleşti. “Her şey yolunda mı?”

O benim en yakın arkadaşımdı. Beni severdi ve beni yargılamayacağını biliyordum. Sadece ona her şeyi anlatabilseydim, beni tamamen içten dışa donduran Asa’nın getirdiği bütün bu pisliklere girmesine izin verebilseydim.

“Evet, Sanırım hâlâ biraz sınırdayım. Biliyorsun, her iki

gözümü de açık tutarak dikkatli olmak durumundayım ve ayrıca diğer şeyler.”

“Sanırım güvende olmak üzgün olmaktan çok daha iyi.”

Başımı salladım ve dersi kaçıracığımı ve çok hızlı bir şekilde bu kadar çok parayı nereden bulacağım gerçeği ile sus pus olmuştum.

“Sana neler oluyor böyle?”

Gözlerini devirdi ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. “Ev ile ilgili hâlâ Rule ile tartışıyoruz. Eğer ön ödemenin yarısını benim ödememe izin verirse, onunla beraber bir eve taşınmak istediğimi söyledim. Aklını kaçırdı.”

Yukarı kadar onu takip ettim ve ben başımı sallarken ve onu anlayışla dinleyip konuşmasına izin verdim. Benim bir sonraki dersimin olduğu sınıfın önünde dışarıda durduk ve rahat bir nefes alabilmesi için örgülü saçlarını kulaklarının arkasına yerleştirdim.

“Shaw, bir saniyelğine onun bakış açısından değerlendir bu durumu. Bu adam birisiyle zor bağ kurabilen ve herhangi bir şeye kendini zor adayan bir adam ve sana bir ev almak istiyor. Bunun yarısını ödemek istemen sana ve bana göre belki normal, çünkü sen zenginsin, ama ona göre her ikiniz için beraber bir şeyler yapmaya çalışması zaman alıyor. Üstelik senin aileden gelen para, ki insanlar bundan nefret ediyor ve sana olan davranışlarından sonra tabii ki o insanlardan tek bir kuruş bile almak istemeyecektir. Bunu senin için yapmak istiyor, Shaw. Neden senin için bir şeyler yapmasın? Yıllarca onu koşulsuzca sevdin. Şimdi bu senin ödülün olamaz mı?”

Kocaman gözlerini bana kırttı ve sonra inledi. “O zaman, kahretsin. Neden bunu daha önce göremedim?”

Kahkaha attım. “Çünkü kendini incitmekten sakınmaya çalışıyordun. Bu çocuk seni tekrar üzme yerine kendi kolunu çiğ çiğ yemeyi tercih ederdi. Sadece rahat ol ve birbirinizi sevmekten zevk al.”

Bana doğru bir kaşını kaldırdı ve sınıfın kapısını uzanarak açtı. Çoktan cep telefonu çıkartmış ve Rule’a mesaj gönderiyordu. Gerçekten onlar için en iyisini istemiştim. Çok zorlu bir yoldan geçmişlerdi ve bir molayı hak etmişlerdi.

“Bu romantik bir içgörü de nereden geldi böyle? İçine Jet mi kaçtı yani, nedir?”

Jet benim içimden daha ötede bir yerdeydi. Bana yaptığı şeyler düpedüz korkutucuydu ve Asa’nın arka planda dolaşması, hepsini bir araya getirmek zorundaydım yoksa etrafımda acıyla patlayıp parçalara dağılmasına neden olacaktım. Yıllar önce Denver’a indiğimden beri, kurduğum hayatımın kontrolünü elime sıkıca geçirmem gerekiyordu. Kaderimi değiştirme konusunda söz sahibi olanın ben olduğumu hatırlamam gerekiyordu, Asa veya Jet değil.

“Jet gerçekten düşündüğümde çok daha farklı çıkmıştı, orada daha önce fark etmediğim veya tamamen minnettar olmadığım çok daha fazlası vardı.” Sadece pantolonun içindekinden bahsetmiyordum.

Telefonuna gelen mesaj her neyse şimdi gülümsüyordu, ama bana cevap vermişti zaten.

“Görünüşlerinden ve konuşma tarzlarından bu çocukların hepsinin sadece tek tip olduklarını düşünmek çok

kolay, ama bir kere seni dünyalarının içine aldıkları zaman, o zaman işte bambaşka bir oyunun içine giriyorsun.”

İç geçirdim ve çantamın içinden bir kalem bulup çıkarmaya çalıştım. “Ondan gerçekten çok hoşlanıyorum, Shaw. Yani hoşlanıyorum ondan. Geceleri bana şarkı söylüyor ve bu kalbimi acıtıyor. Bana olan bakışından, sanki beni parçalara ayırıyor ve beni çok daha iyi bir şekilde tekrar geri oluşturmaya çalıştırıyor gibi hissediyorum.”

Ağzı biraz açıldı ve. “Bu çok muhteşem.”

“Biliyorum. Onunla bunların hiçbirine hazır değilim.”

“Neden olmasın? Eğer senin böyle hissetmene neden oluyorsa, neden balıklama atlamıyorsun?”

“Çünkü o zaman aramızda olanları kontrol edemem.”

Bana bir şey söyleyecekti, ama durmak zorunda kaldı çünkü öğretmen derse başlamıştı ve biz de dinlemek zorundaydık. Hayatım sanki aniden kontrolüm dışına çıkmıştı. Tek istediğim gelecek için kendime çok sağlam bir yol inşa etmekte, daha önce bulunduğum yere asla gitmeyen bir yol. Şimdi sadece geçmiş önümde patlamaya hazır bir bomba gibi durmuyor, aynı zamanda geleceğim de hayatı önemsemeyen bir çocuk tarafından tehlikeye atılıyordu. Ama bu bana kendimi dünyadaki en önemli şey benimişim gibi hissettiriyordu. Bu kafa karıştırıyordu, bunun hakkında daha çok sıkıntı yaşayıp üzüldükçe, midemdeki kasılma daha da artmıştı. Jet muhteşem biriydi, ama problem benim tamamen muhteşem bir kız olmamamdı ve bunu öğrenmesine hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Kesinlikle emin olduğum şey, ilişkimizin yönünü değiştirmeye hazır olmadığımı bildiğimdi.

Ders bittikten sonra, Shaw'ın daha önce konuştuğumuz konuya döneceğini biliyordum, ama oraya mutlaka gitmem gerekiyordu, yani sınıf arkadaşımız bir ödev ile ilgili soru sorarken ben de hemen çıkmıştım. Halletmem gereken daha büyük sorunlarım vardı, Asa için bu parayı nasıl bulacaktım mesela. Aslında, Shaw'dan yardım isteyebilirdim. Belki de bu miktarda bir paraya sahipti, ama böyle bir parayı elde etmeye en yakın kişinin de tek o olduğunu biliyordum. Yatırım hesabımda yaklaşık beş bin kadar vardı, ama okul ve kira arasında çabucak tükenmişti ve eğer düşündüğüm kadar derinlerde veya itiraf ettiği kadar kötüyse, bunun Asa'nın nefes alması için yeterli olmadığı aşikârdı.

İki dersim daha vardı ve sonrasında kapanışa kadar işe gidecektim, ama anneme ulaşip bir şekilde iyi olup olmadığını öğrenmem lazımdı. Onu iki kere aramıştım fakat sesli mesaja düşmüştü ve panik yapmamaya çalıştım. Asa'nın bu kadar vurdumduymaz ve düşüncesiz olmasına tahammül edemiyordum, sorumsuz hareketlerinin başta annem olmak üzere etrafındaki herkesi etkilediğinden haberi bile yoktu. Woodward'dan ayrıldığım zaman, kardeşimin peşinden sürükleyerek getirdiği tüm iğrenç şeyleri de geride bıraktığımı ümit ederek dua etmiştim.

Shaw bana bir mesaj atarak, henüz konuşmamızı bitirmediğimizi bildirmişti ve işte onunla beraber aynı zamanda çalışacağımızı düşündükçe huzursuz olmuştum. Jet ile ilgili ne yapacağımdan emin değildim ve Shaw'a izah etmeye çalışmak bunu bulmama yardımcı olmuyordu. Telefonum çaldığında, park yerinde koşarak karşıya geçi-

yordum çünkü gene gecikmişim kasabaya inmem lazımdı. Annem nihayet beni geri aradığında, durdum ve nefes almadan cevap verdim, “Merhaba, anne.”

“Neden beni bütün gün aradın, Ayden? Meşgulüm.”

Bu benim annemdi. Daha on altısında bir yaşamın içinde sıkışıp kalmış ve yıkılmıştı. O zamandan beri duygusal olarak olgunlaştığını da sanmıyordum.

“Asa’nın Denver’a geldiğini biliyor muydun?”

“Tabii ki biliyordum. Seni özlüyor ve seninle görüşmeyi çok istiyordu.”

Ona küfretmemek için dudaklarımı ısırdım. “Hayır anne, bazı insanlara çok borcu var. O burada çünkü her zamanki gibi ona yardım edebileceğimi düşünüyor.”

“Asa iyi bir çocuk, Ayd. Kardeşine yardım etmen çok güzel.”

Her zaman aynı şeydi. Hapse her girdiğinde, kapıya birileri her dayandığında beni veya annemi kullanmıştı, o her zaman annemin gözünde iyi bir çocuktı ve bu asla değişmeyecekti.

“Tamam anne, sadece dikkati ol, olur mu?”

“Sen çok fazla üzülüyorsun. O iyi okulda olmak sana hiç iyi bir şey katmadı sadece burada daha önce burun kıvrıdığın ve etrafında dolaşıp durduğun insanlara benzetti seni.”

İç geçirdim ve gözlerimi kapadım telefonu tutan parmaklarımı sıkıştırdım. “Bazı şeyler değişti.”

Homurdandı. “Hayır küçük kızım, insanlar değişti. Sadece bazı şeyler aynı kaldı.”

Woodward’daki hayatının geri kalanı boyunca sürdüreceği davranışı işte hep böyle olacaktı. Telefonu kapattım

ve işe gitmek için jipe bindiğimde birinin adımı çağırdığını duydum. Shaw otoparkın karşısından geçerken aynı zamanda telefonda konuşuyordu. Eşyalarımı yolcu koltuğuna fırlattım ve ona doğru yürümeye başladım böylece yarı yolda karşılaşılabildik. Bugün aynı saatlerde işte çalışıyorduk, yani bir sorun olduğunu tahmin ettim veya Rule ile ilgili bir gelişme olduğunu ve işe gelmeyi iptal edeceğini düşündüm. Hazırlıklı olmadığım şey ise kolumu yakalayıp bağırmasıydı.

“Jet hapiste!”

Başta şaka yaptığını düşünmüştüm. Her şeyden önce, derse gelmeden önce onu yatakta memnun bir şekilde bırakmıştım. O zamandan şimdiye kadar başını belaya sokacak kadar nasıl zamanı olduğunu çözemedim. Biraz kahkaha attım.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

Başını salladı, sarı saçları her yerden çıkıyordu. “Hayır. Cora şimdi aradı beni. Diğer üç çocuk şimdi dükkândan ayrılmışlar. Sanırım Rowdy’yi kefalet için aramış ama hepsi gitti. Bana Nash’ı tehdit ederek ne olup bittiğini öğrenmek zorunda kaldığını söyledi. Seni aramaya çalışmış, ama telesekretere düşmüş.”

Telefonumun ekranına baktım ve gerçekten de Cora’dan gelen iki cevapsız aramayı gördüm, annemle konuşurken aramış olmalıydı. Her şeyi toparlamaya çalışıp, bir araya getirmeye çalıştıkça hayatımda tüm bu olanlar karşısında, sadece aptalca gözlerimi kırpmıştım.

“Neden hapiste?”

“Söyleyemedi. Çocuklar randevularını yarıda bırakıp gittiler ve o da onların yerine bakmak için programını de-

giştiriyordu. Seni karakola götürmemi ister misin? Biraz solgun görünüyorsun.”

Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Asa’nın Kentucky’ye geri döndüğünde oraya kaçmak istedim, Jet’ten sonra sessizlikte arzuladığım bir yer ve Adam ile bir ilişkimin olabilecek gibi rol yapabildiğim bir yer. Başımı salladım ve Jeep’e geri döndüm.

“Eğer benim orada olmamı isteseydi, Rowdy’yi değil beni arardı. İşe gitmem lazım.”

“Ayden?” Ses tonundaki soruyu duyabiliyordum, fakat sadece bir elimi kaldırdım. Sadece bir saniyeliğine bile olsa, biraz normal bir şeye, bildik bir şeye ihtiyacım vardı.

“Şimdi değil, Shaw. Eve döndüğüm zaman onunla konuşacağım. Ona neler olduğunu bilmiyorum, ama eğer kendisini tutuklatacak kadar kötüyse, benim onun yanında olmamdansa çocukların orada olması daha uygun olacaktır.”

Bana kaşlarını çatarak baktı ve tanıştığımızdan beri ilk defa, bana eleştirerek baktığını görebiliyordum. “Buna katıldığımı sanmıyorum, Ayd.”

Başımı ona salladım. “O zaman, bu sana kalmış. İşte görüşürüz.”

Ben bara doğru gitmek için arabayla otoparktan ayrılırken, kaşlarını bana doğru kafası karışmış bir şekilde çattı. Aklım milyonlarca farklı yerde geziniyordu ve her şeyi yerine koymakta zorlanıyordum. Asa için üzülüyordum, Jet için üzülüyordum ve belki de bu ikisinden daha da önemlisi kendim için üzülüyordum.

Kontrolün ellerimden kayıp gittiğini hissediyordum, bunların olmasını engellemek için ördüğüm duvarların

yıkılmaya başladığını hissediyordum ve hepsini sadece parmak ucumla tutuyordum. Kimdim ben, olmak istediğim kişiden ayrı düşmüştüm ve benden arda kalan parça savunmasız ve acemiydi. Bunları tekrar nasıl birbirine bağlayacağım veya bunu isteyip istemediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

10. BÖLÜM

Jet

Annem beni ağlayarak ve isterik bir biçimde aradığında, bunun hiç de iyi bir yere gitmeyeceğini anlamalıydım. Normal olarak çok sindirilmiş, neşesiz ve umudunu kırmaktansa sessiz kalmayı tercih ederdi. Bugün değil. Bugün babamın onu nasıl öldürmek istediğine dair neler yaptığını anlatıp duruyordu ve sabah yaşadığım muhteşem seksin tadını çıkartacağım yerde, delirmiş gibi üstüme bir şeyler giyip, orada babamın ne haltlar karıştırdığını öğrenmek için kasabaya gitmek için acele ediyordum.

Arabayı evin önüne sesli bir şekilde park ettim ve merdivenleri sanki ev yanıyormuş gibi tırmandım. Kapıyı çalmadan iterek açtım ve düşüncelerimi toparlamak için durmadan veya tam olarak ne ile muhatap olduğuma dair

bir fikir yürütemeden önce, babam mutfaktan fırlayarak çıktı ve kapının arkasından beni yere devirdi. Çatlamış beton zemin üzerine ağır bir düşme sesiyle yere yapışmıştım ve başım yere sert bir şekilde vurunca bir saniyelğine yıldızları gördüm. Daha ne olduğuna dair kendimi toparlayamadan veya ellerimi ayağa kalkmak için kullanmadan önce, babam kendini benim üzerine attı ve yumruğunu yüzüme indirmişti. Yanağımdaki derinin geniş bir biçimde açıldığını hissettim ve tam zamanında ayağa kalkıp sıçramıştım, yoksa bu hareket burnumun kırılmasına neden olabilirdi. Şiddetle salladığı yumruklarını kavradım ve her gözeneginden çıkan bayat içki kokusunu ve keskin öfkeyi kokladığım zaman midem bulanmıştı.

Hemen hemen aynı boydaydık, sadece ben ayıktım ve elimi yukarı nasıl kaldıracağıma dair zamanında yeterince kavganın içerisinde bulunmuştum. Onu üzerimden fırlattım ve ayaklarımın üzerine kalktım, böylece ona yukardan bakabiliyordum. Kanlı yüzümü sildim ve ona ters ters baktım.

“Senin derdin ne, yaşlı adam?”

Bana bir şeyler bağırmaya başladı, ama annem o anda merdivenlerden aşağıya koşarak inmeyi tercih etti. Çok kötü görünüyordu. Gömleği yırtılmıştı ve saçları her yerdeydi, ama benim kırmızı görmeme neden olan, kontrol etmekte çok zorlandığım ateşimin alevlenip hiddetlenerek patlamasına neden olan, sadece annemin mor olan gözü değil, ayrıca yırtılan dudacı ve soluk yüzünden aşağıya akan gözyaşlarıydı. Babamı sarhoşken her ne tetiklediyse, benim ilk kurbanı olmadığım apaçık belliydi. Durmamız

gerektiğini, komşular polis çağırmadan önce içeri girmemiz gerektiğini söyleyerek umutsuzca ağlıyordu, ama umursamadım.

Yanağımdan ağzımın köşesine sızan kanı tükürdüm ve babama tüm ciddiyetimle, “Seni öldüreceğim.” dedim.

Ayaklarının üzerinde sendeledi ve sanki ben suçluymuşum gibi bana ters ters baktı.

“Benim hayallerimi öldürdüğün gibi mi? Eğer sen ve şu aptal sürtüğün kişiliğin olmasaydı, istediğim her şeyi yapmaya devam edebilirdim. Dünya çapında tura çıkmak, muhteşem müzik gruplarını görmek gibi. Sen bencil küçük piç her şeyi mahvettin. Sadece bir şey istedim. Bak bana neler yaptırdın!”

Sözleri hiçbir anlam taşımıyordu ve bir önemi de yoktu zaten. Tüm gördüğüm annemin ağlaması ve ona durmasını söylediğini duymamdı. Bundan sonra artık duramazdım. Canavar bir kere ortaya çıkmıştı ve onu kendi enkazında kavruluncaya kadar yaksa bile umurumda değildi artık.

Hala oldukça sarhoştum, böylece ona vurduğum zaman yere çok kolay inmişti. Annemim ismimi gerçekten çok uzaklardan bir yerlerden çağırdığını duydum ve babamın benim kadar çabuk olamadığına çok büyük memnuniyet hissettim. Burnuna savurduğum yumruk tatminkâr bir çatırtı ile inmişti. Ona kaç kere vurduğumu ve polisleri kimin çağırdığını veya annemim benim için mi yoksa babam için mi ağladığını bilmiyordum. Kelepçelenip, benim yaşlarımda görünen polisin beni aracının arka koltuğuna ittirene kadar ne yaptığının farkında değildim.

Babam kaldırımnda ölü gibi yatıyordu. Yüzü kana bulanmıştı ve bir ilk yardım görevlisi yüzüne ve burnunun üzerinden bir oksijen maskesi geçiriyordu. Annem, zavallı annem, her tarafı morluklar ve gözyaşları içerisinde, onun yere düşmüş eline tutunuyor ve her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Ambulansın arkasına tırmanıp onunla beraber hastaneye gidince, sanırım içimde bir şeyler resmen ölmüştü. Genç polis bana sabit bir bakışla, sanki bugün bunu yüzlerce kez görmüştü ve sordu.

“Neler olduğunu bana söylemek ister misin?”

İç geçirdim ve kafamın koltuğun arkasına düşmesine izin verdim. Bir polis arabasının arkasına ilk defa oturmuyordum, ama içimden bir ses, bu sefer en ciddi nedenden dolayı burada olduğunu söylüyordu.

“Anneme vurdu. Normalde zaten ona çok kötü davranır ve bu da annemi kendine çok kötü ve değersiz hissettirir, ama bu sefer elini kaldırdı ona. O zaman işte kendimi kaybettim.”

Polis beni yakından izledi. “Yüzüne bunu o mu yaptı?” Yanağımı unutmuş ve dilimle içerde dürtüyordum. Hâlâ yanıyordu ama kan akmıyordu artık, böylece dikiş veya herhangi başka bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmedim.

“Evet. Kapıdan içeri girmeye çalışırken bana yumruk indirdi.”

Parmak eklemlerim inkâr edilemez bir şekilde yırtılıp, açılırken, ellerim zonklamaya başlamıştı. Ne yaptığım gerçeği ağırca omuzlarımda kendini hissettirmeye başlamıştı.

Polis başını salladı ve arabanın tavanına yavaşça vurdu. “Her ikisi de ilk senin başlattığını söylüyorlar. Yaşlı adam saldırı davası açmak istiyor.”

Homurdandım. Eminim eğer ona Artifice ile ilgili işi ayarlayacağımı söyleyip, tura göndersem, bundan vazgeçeceğine bahse girerim.

“Seni kasabada karakola götürüp kayıt ettirmemiz lazım. Arayabileceğin ve seni kefalet ile çıkaracak biri var mı?”

Başımı salladım ve ona Rowdy’yi arattım. Ona kabaca neler olduğunu anlattı ve eminim gelirken yanında bir ordu getirecekti, ama gençlik yıllarımda başım yeterince kanunlarla derde girmişti ve biliyordum ki, her ne kadar çabuk hareket etse de, içeride yaklaşık tam bir gün hapis yatacağım belliydi.

Karakola giderken polisin bana istemediğim bir sürü tavsiyelerde bulunmaya çalışmadığı için müteşekkirdim. Aynı zamanda bana defalarca babamın nasıl olduğunu bilip bilmek istemediğimi sormadığı için de müteşekkirdim. Bilmek istemedim, ayrıca annemin bununla ilgili ne söyleyeceğini de bilmek istemedim. Bir bu eksikti. Avrupa turuna gidecektim. Bir marka ile anlaşma yoluna bakacaktım, eğer bu çocukların istediği şeyse, hepsini yapacaktım ve annem yüzünden ertelediğim diğer her şeyi de yapmaya hazırdım. Artık annem ve o namussuz piç arasında nöbetçi olmaya çalışmayacaktım.

Kaydımı yaptılar, rapor yazıldı, yüzüklerimi ve kemerimi aldılar, cüzdanım ve telefonum ve beni uyuşturucu ile ilgili olduğu belli olan biri ile aynı hücreye koydular. Her tarafı oynuyordu ve burada kapatılmışken zaten sigara içilmediği halde bana sigaramın olup olmadığını sorup durdu. Sert sıranın üzerine oturdum ve sanki saatlerdir bakı-

yormuşum gibi tavanı seyredip durdum. Zaman geçtikçe, daha çok insan hücreye girip, çıktı ve ben öylece durup kaldım. Sanırım beton duvarın içine karışmıştım ve sadece bugünün geçip gitmesini istiyordum.

Bu olanları nasıl Ayden’a açıklayabileceğimi bilmek istemiyordum. Biz henüz ilişkimizin hapisten erkek arkadaşını kefalet ile çıkart aşamasında değildik. Kahretsin, bizim bir ilişkide olup olmadığımızı bile bilmiyordum. İçimden bir ses bu olanların, ilişkimiz için hiç de iyi olmadığını söylüyordu. Benimle yatakta yaşadığı iyi şeylerin ötesinde henüz bir şey görememişti ve en son yapmam gereken şey ise bunun doğruluğunu ona ispat etmektir.

Sonunda benim kefaletimi yatırdıklarında, çoktan hava kararmıştı. Hüküm giymek için önümüzdeki hafta mahkemeye çıkmak durumundaydım ve beni tutuklayan aynı polis, elinde bir sürü kâğıtla beni bekleyen Rowdy’nin olduğu yere kadar benimle beraber yürüdü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve mutlu olmadığını söyleyebilirdim. Polis içinde tüm eşyalarımın olduğu çantayı bana uzattı ve elimi sıktı.

“Aslında, kelepçeleri yaşlı adama takmayı tercih ederdim. Bunu her gün görüyorum. Annen için doğru olanı yapmaya çalıştığını anlıyorum. Birçok çocuk kendini bu durum içerisinde buluyorlar ve çoğu da senden çok daha genç.”

Sadece iç geçirdim ve teşekkür ettim.

Rowdy boynumun arkasına hafifçe vurdu ve resmen beni karakoldan sürükleyerek çıkarttı. Onu tek olarak gördüğüme şaşırmıştım, ama siyah SUV aracına yürürken

bana, "Polis Challenger'ı Heights'ta anahtarlar üzerinde bıraktığından bahsetti. Nash, Rule ile beraber gidip, arabayı alması ve evin önüne bırakması için ikna etti. Yaşlı adamın ona ne yapabileceğini bilemedik."

Bu benim aklıma bile gelmemiştii, böylece bir teşekkür mırıldandım ve gözümün kenarından ona baktım. "Beni gelip çıkarttığın teşekkür ederim, ahbab."

Elile havayı salladı. "Her neyse."

"Gerçekten. Sana geri ödeyeceğim."

"Tamam, yanağının öbür tarafını yumruklamak üzereyim. Bırak artık ve sadece bana ne olduğunu anlat."

Yumruklarımı göz boşluklarıma yerleştirdim ve hepsini geride bırakmaya çalıştım. Tek görebildiğim annemin ağladığı ve morarmış gözüydü. Yaşlı adamı tekrar tekrar dövmek istedim.

"Babamın beni yere yapıştırması ile beraber tam bir boktan gösteriydi, annem mor bir gözle ve ben de ciddi bazı suçlamalarla bırakıldım." Ellerimi gevşettim. "Onu öldürebilirdim. Gerçekten, Rowdy. Buna çok yakındım."

Uzun bir süre sessiz kalmıştı ve arkadaşlık ilişkimizde belki de sınırı aştığını düşünmüştüm, ama konuşmaya başladığı zaman, sesi düzgündü ve içinde eleştiri yoktu.

"Bunu hak etmişti. Hiçbir erkek bir kadına el kaldırmamalı."

İnledim ve saçımı yolmak istedim. "Şimdi, tek düşündüğüm bunun ne zamandır sürdüğü ve neden annemin bana hiçbir şey söylemediği. Onunla beraber ambulansa bindi ve hastaneye gitti. Kanıyordu ve gözü morarmıştı ve buna rağmen o namussuz adamla çalıştığı hastaneye git-

ti. Ellerimi kelepçeleyip, polis aracının arkasına ittikleri zaman tek bir söz söylemedi, hatta teşekkür ederim bile. Hallettim, ahbap. Hallettim.”

“Bir avukata ihtiyacın var.”

“Evet, sanırım bir avukat ayarlamam lazım.”

“Annenle konuş. Ona ilk babanın sana vurduğunu onlara söylemesini sağla.”

Başımı salladım. “Bu olmayacak. Yani, sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim. Gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Dario ve Artifice’taki çocuklarla ile onun anlaşma yapmasını reddettim. Onlarla beraber tura çıkmak istedi. Buna inanabiliyor musun? Ona hayır dedim ve o bunun acısını annemden çıkarttı ve benim canımı okumaya çalıştı. Kafayı yemiş.”

“Ne yapacaksın?”

İşte cevaplamam gereken soru buydu. Ne yapacaktım? Bir cevabım olmadığı için, sadece ağzımı kapalı tuttum. Challenger’ı evin önünde park edilmiş halde gördüğüm zaman memnun olmuştum. Cora’nın Mini Cooper’ının da gitmiş olduğundan memnunum ve Ayden’ın Jeep’inin de. Onlara ne söylemek istediğimden emin değildim ve şimdi üzerimden hücre kokusunu yıkamak ve kafamı toparlamak için vaktim vardı, bunu memnuniyetle kullanacaktım. Rowdy’ye döndüm ve içinde şaka olmayan sahte bir gülüşle baktım.

“Çocuklara benim iyi olduğumu söylersin. Özellikle Nash. Bu yaşlı adamla benim ilk kavgam değil. Son olacağından da şüpheliyim.”

“Seni henüz çıkarttık, Jet. Şansını çok zorlama.”

Teşekkür ederek başımı salladım ve SUV'dan dışarı atladım. Neredeyse gece yarısına geliyordu ve kendimi çok pis ve yorgun hissettim. Tek yapmak istediğim bedenlen ve zihnen dinlenmekti. Bunun böyle sonlanacağını bilmeliydim ve acı olan bana olmasından dolayı hâlâ hayal kırıklığı yaşıyordum. Daha önce suçluluk ve diğer şeyler yoluma çıkmadan önce fikrimi değiştirebilirdim. Dario'ya mesaj atıp, çocuklarla beraber tur için hazır olduğumuzu söyledim. Bunun Ayden ile nerede durduğum anlamına geleceğini daha sonra düşünebilirdim. Ama şimdi, odaklanacağım, enerjimi içine koyacağım şeylere ihtiyacım vardı ve denizaşırı gitmek için muhteşem bir takımı bir araya getirmek sadece biletti. Bana ne gönderdiğini görmeden telefonumu kapattım ve banyoya doğru gittim.

Kana bulanmış her şeyi dağınık bir halde, yığın halinde yere bıraktım, suyu olabildiğince sıcak hale getirdim. Odayı buhar kapladığı zaman, içeri girdim ve sıcak suyun başımdan aşağıya ve omuzlarımdan üzerinden akmasına izin verdim. Tüm günü üzerimden yıkayıp akıtmak istedim, ama bu zordu çünkü hâlâ hastanede olan bir babam vardı ve tabii bir de mahkeme günü, su ne kadar sıcak da olsa bunların hiçbirisi kolayca akıp gitmeyecekti. Ellerimi suyun altında gevşettim ve kurumuş kan akan suyla yere düşerken heyecansız bir biçimde izledim. Yüzümün bir kısmı yanmaya başlamıştı ve neredeyse kaşımaya başlayacaktım ki, duşun cam kapısı açıldı, yumuşak ellerin belimi dolanarak karnımda durduğunu hissettim. Tüy hafifliğinde bir öpücük boynumun arkasına indi ve yanağını omuriliğimin ortasına dayadığını hissettim.

O tamamen yumuşak ellere, yumuşak tene, yumuşak göğüslere ve şimdiye kadar duyduğum en tatlı sese sahipti. Günün acısı parça parça suyla beraber akıp gitmişti. İçimde biriken korkunç gerginlik çözülmeye başlamıştı ve yıpranmış ellerimden bir tanesini onun çok daha küçük ellerinin üzerine koydum.

“Günün çok mu kötüydü?”

Ses tonunun tınısı normalinden biraz daha belirgindi ve öyle olduğuna inanmak istedim çünkü benim için üzülmişti ve aynı benim onu önemseydiğim gibi o da beni önemsiyordu. Onun bana daha da yakınlaştığını hissettim, böylece vücudunun ön tarafı benim arkama yapışmıştı ve benim diğer taraflarım gerilmeye başlamıştı ama bu sefer tamamen daha iyi bir şekilde. Hepsi bu kızın bir dokunuşuyla olmuştu ve başka hiçbir şeyin önemi de yoktu.

“Kesinlikle iyi günlerimden biri değildi.”

Ellerinden bir tanesini yukarı hareket ettirdi böylece kalbimin üzerinde dinlendiriyordu elini ve dokunuşuyla kalp atışlarımı hissedebildiğinden emindim. Diğer elini daha aşağıya hareket ettirdi ve hemen hemen ne kadar da berbat bir gün yaşadığımı neredeyse unutmuştum. Ona doğru dönmek istedim, ellerimi vücuduna dolamak istedim, ama onun vücudumun üzerinde tutunmasına izin vermek, her şeyi yerine koymasına izin vermek şu anda ihtiyacım olan şeydi. Böylece sadece gözlerimi kapattım ve ellerimi esnetip kendimi duvarın karşısında gererek durdum. Annemin dayak yemiş halini göremiyor ve babamın ellerimin altında kırılan suratını hissedemiyordum artık. Tek önemli olan Ayden'di ve düzeltebileceğini, beni düzelteceğini hissedebiliyordum.

Parmakları penisimin üzerinde titrek bir yol izledi. Her dokunuşunu, göğsümün üzerindeki elinin her hareketini hissettim. Kalbim bir ritim içinde atmaya başladı ve bunu duyabildiğinden emindim ve beni her sıktığında veya eli penisimin ucundaki piercing üzerinde dolaştığında, gürlendi ve boynumun arkasında gülüşünü hissedebiliyordum. Göğsümün üzerindeki elini hareket ettirdi, böylece parmaklarını piercingin etrafında dolaştırabilirdi ve bir saniyeliğine dizlerimin beni taşıyamayacağını düşündüm. Normalde vücudumun çeşitli yerlerinde olan metal şeylere önem göstermezdi sadece beraber çıplak kaldığımızda onları görmek zorunda kalıyordu. Şu anda çok daha fazla önem göstermesi demek, benimle sadece çok yakından ilgilenip beni önemsiyor olması demekti. Sanırım mutluktan deliriyordum.

Kulağımın arkasından beni öptü ve dilini kulağımın üstünü süsleyen metal zimba üzerinde gezdirdi. Akıllı elleri aletimin ucundaki piercinge bir şeyler yaptı ve bu da ismini nefes vererek söylememe neden oldu ve açıkçası daha fazla kendimi tutamayacağımı biliyordum. Alt dudakımı ısırdım ve kaygan elinin içinde bir ritim tutturdum. Avucu yumuşak ve esnekti, sanki içimdeki zehri atabilmek için neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Güçlü dişlerini boynumun üzerinden geçirdiğinde zevki uzatmak için ve sunduğu umursamayan unutuşun her bir saniyesinden kurtulmak için gösterdiği çabada işim bitmişti. Omuzlarımın üzerinde yumuşak bir okşamayla kahkaha attı ve yanağını nemli tenim üzerinde dinlendirdiğini hissettim. Beni kurutmak için dışarı çıkarttı, nefes nefese solurken,

düz karnımın üzerindeki esneyen kaslarımın üzerine yavaşça vurdu.

“Daha iyisin, değil mi?”

Yüzümden suyu silkeledim ve musluğu kapatmak için uzandım. Ona bakmak için döndüm. Yanağımdaki yarayı fark ettiğinde, güzel gözlerinin daha da büyümüş olduğunu gördüm ve elimin üstünü çevirerek kaldırdım böylece onlardaki hasarı da görebilirdi.

“Hiç de iyi değil.”

Yüzüme dokunmak için bana doğru uzandı, ama daha benimle temasa geçmeden, irkilerek uzaklaştım. Tüm bu çirkinliklerle ilgisi olsun istemedim, hatta bu bir rahatlatma ve ilgi işareti olsa bile. Onu göğsüme doğru çektim böylece tamamen ıslak ve kaygan vücutlarımızla birbirimize yapışmıştık ve keşke sonsuza kadar bu ana sahip olabilseydim. Kollarını boynumun etrafına sardı ve bir rahatlama iç geçirışıyle neredeyse nefesim kesilmişti. Sadece bir parçam bu kızın gerçekte aklının nerede olduğunu merak ediyordu ve benim bu enkaz halimin görüntüsü ona, “Bu eğlenceliydi, Jet, ama bunun için zamanım olduğunu sanmıyorum,” diyecek kadar yeterli olduğunu düşünmüştüm. Tam aksine, ellerini kalçalarımın koydu ve yumuşak yanaklarını hâlâ sağlam olan yanağıma sürttü.

“Yanında olmalıydım, ama senin için endişeleniyordum. Shaw’ı beni işte idare etmesi için ikna ettim. Herkes korkuyordu.”

Saçının içine iç geçirdim ve kapıyı açmak için ittim. Önce onun etrafına bir havlu sardım, aslında bu bir hataydı çünkü Ayden’i çıplak görmek dışında hayatta çok az

şeyden hoşlanıyordum, sonra bir havlu da kendi belime doladım. Kendi odasına mı yoksa benim odama mı gitmek istediğinden emin değildim, böylece banyodan çıkınca onu takip ettim, ayrıca böyle olması bana yol boyunca onun uzun çıplak bacaklarını yakından izleme şansı vermişti. Benim odamı seçtiğinde şaşırmamıştım. Gitar çaldığım ve şarkılar üzerinde çalıştığım zaman bundan hoşlanıyordu ve sanırım bugünün gidişatından biliyordu ki, benim bundan bir şeyler çıkartıp, gece yarısından önce, kâğıt üzerine bir şeyler yazacağımdan şüphe yoktu. İlişkimizde veya olmayan ilişkimizde nereye gittiğimizin bir önemi olmaksızın, bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Ayden Cross beni anlayabilen tek insandı. Bu sadece tek başına, daha önce hiç kimseyi böylesine önemsemediğim kadar onu önemsem için yeterliydi, ona sırları ve her şeyiyle âşık olmak çok kolay olmalıydı.

Üzerindeki havluyu yere saldı ve koyu kırmızı yorganın üzerine uzandı. O bacaklar, koyu saçları ve gizli hikâyeler ve her türlü baştan çıkarıcılıkla yanan o gözlerine takılıp kaldım ve tek yapmak istediğim ona öylece bakmaktı. Uzun bir süre kararlı bir şekilde beni izledi. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, böylece tekrar yırtılmış ellerime bakarak, onları içeri dışarı esnetirken kaşlarımı çattım.

“İşten erken ayrılmak zorunda değildin. Sen eve dönünceye kadar idare ederdim.”

Bir kaşını yukarı kaldırdı ve seksi bir sırıtmayla ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Dirsekleri üzerinde kendini yükseltti ve böylece göğüslerinin yaptığı bu hareketi görebilmek için bu dünyadaki her gözü kara, cesur erkek neler vermezdi.

“Bırak lütfen artık, Jet. Senin için endişeleniyordum. Bütün öğleden sonra karakola gelip gelmemek konusunda çok düşündüm, fakat eğer benim orada olmamı isteseydin beni arayacağın sonucunu çıkardım. Çocukların bunu kendi yöntemleriyle halledeceklerini ve seninle ilgileneceklerini biliyordum, ama ben kendimce seninle ilgilenebilmek için sana gelmem lazımdı. Ne olduğunu sana soracağım ve gerçekten bununla ilgili konuşacağız, çünkü ellerini gördüm, Jet, üzerimde hissettim onları ve seni bu duruma her ne getirdiyse bu çok kötü. O gözlerinin etrafında dolaşan kötü şeylerin üzerinde çalışmadan önce, bunu konuşmamız için hiçbir neden göremiyorum, yani o güzel poponu kaldırıp bir an önce buraya gelip otursan iyi olur.”

Yatakta yanındaki yere hafifçe vurdu, bu hareketi ile benden bir kahkaha çıkmasına neden olmuş ve irkilme-ye yetmişti. Havluyu yere saldı ve erimiş bakışlarının üzerimde gezinmesine izin verdim. Bakışlarında minnettarlık vardı ve ayak bileğini tutup o uzun bacaklarını çekip ayırdığımda bir şeyler beni derinden vurdu. Bir nefes içine çekti ve şimdi kaş kaldırma sırası bendeydi. Çok hoştu ve her yönüyle parlıyordu. Nereye dokunduysam, kadife gibiydi, tarçın ve şeker tadında olduğunu biliyordum. Yatağımın içinde mükemmel duruyordu, odamın onsuz onun nasıl olduğunu hatırlamakta zorluk çekiyordum.

Pürüzsüz bacaklarından bir tanesi üzerinde ellerimi gezdirdim ve dizini gıdıkladım. Gözlerini kısarak bana baktı ve sırtarak ben de ona baktım.

“Ne?”

“Benimle oynamayı bırak.”

Kalça kemiklerinin arasında özenle kıvrılmış çok düzgün bir karnı vardı. Eğildim ve tam göbek deliğinin altını öptüm. Tam kaygan kıvrımının üzerindeki ıslak bir yolu izledim ve bana küfrettiğini işittim. Parmakları hâlâ ıslak olan saçlarımın arasından geçti ve bacaklarını göğüs kafesimin her iki tarafından geçirerek yukarı kıvrıdı.

“Benimle ilgilediğin gibi ben de seninle ilgilenmek istiyorum.” Onu tekrar öptüm, bu sefer daha aşağıdan ve küfredip aynı zamanda nefesinin kesildiğini duydum. Baldırları başımın yanında gerildi. Dilimdeki piercingi klitoris üzerinde gezdirdim ve tüm vücudunun benim hassas temaslarım altında gerildiğini hissettim. Saçlarımı çektiğinde, nefesim kesilmişti.

“Aman Tanrım, Jet, seksin nasıl olması gerektiği hakkındaki fikrimi yıkacaksın.” İyi. Başka biriyle seksin nasıl olduğunu bilmesi gerekmiyordu ama şimdiden sonra ben vardım ve daha önce seks başka birisiyle nasılsa, benimle çok daha iyi olmasını istiyordum.

Dilimi üzerinde tekrar kullandım, bu sefer daha derinlere daha sert olarak ve etrafında kıvrılıp kalmıştı ve altımda eğilinceye kadar onu emdim ve dokunduğumuz her yerde teni ürpermişti. Tırnakları kafatasımın içine geçmişti ve tekrar tekrar adımı fısıldayana kadar berelenmiş ve yırtılmış parmak eklemlerimi göğüslerinin kadife çıkıntıları üzerinde aceleyle hareket ettirdim ve ellerimin altında ve ağzımın içine gelmeye başlamıştı. Ayden’in gelişi sanki bambaşka bir şeydi, tatlı ve hoş. Hayatımın geri kalan kısmında bütün gün boyunca onu yiyebilirdim, ama o sabır-

sızdı. Açıkçası gecenin diğer bölümüyle ilgilenmek sona ermişti, çünkü benim altımda kımıldayıp duruyordu ve benim üzerime geçmesine izin verdim böylece ben sırtımın üzerindeydim. Ellerimi başımın üzerinden geçirdim ve üzerimden uzanarak yandaki komodinden bir prezervatif alırken ağırlaşan gözlerimle onu izledim.

Prezervatifi geçirirken her zaman çok dikkatli davranıyordu. Sanırım aletimin ucundaki piercing onu hâlâ biraz tedirgin ediyordu. Hoşlandığını biliyordum, onu mutlu ettiğinde buna bayılıyordum, ama ona dokunduğu her zaman çok itinalı davranıyordu, sanki hâlâ onunla ne yapacağından tam olarak emin değildi. Onun küçük sıcak dilini onun etrafında dolaştırmasını, ağzında metal kısmı hissetmesini ne kadar çok istediğimi hiçbir şekilde açıklayamazdım. Şikâyet ettiğim için değil, utangaç biri değildi ve diğer taraflarıma yaptığı şeylere bayılıyordum. Kontrolü kaybedip sırtıma tırnaklarını geçirdiği zaman çok hoşlanıyordum, aramızda kaynayan ve köpüren tüm tutku ve açlık üzerine bir kapak kapamayı unuttuğu zaman ve dişlerini biraz daha sıkı kullanıp, saçımı biraz daha sert çektiğinde, hoşuma gidiyordu.

Uzun bacağıni belimin üzerinden salladı ve üzerimden yükseldi. Tek görebildiğim amber renkli parlayan gözleriydi. Elini tutup aletimin ucunun etrafında sıkıca sıktığım zaman, dişlerini alt dudağına geçirdi. Kızaran yüzü endişelenmiş görünüyordu. Aletimin ucundaki piercing olabilecek en iyi şekilde zonkladı ve ona sıırttım.

“Hadi, kovboy kız.”

Hafif pembe bir renge bürünmüştü yüzü ve üzerime oturduğunda ikimiz de inlemiştik. Biz uyumluyduk. Her

şey ortada açıktı, sadece uymuştuk birbirimize. Beni öpmek için uzandı ve sivri göğüs uçlarının benim göğüslerime değmesiyle, her ikimiz de zevk içinde nefes verdik. Alnını alnıma dayadı ve tutturduğum ritimde parmaklarımı kalçalarına geçirmiştım ve içimden küfrediyordum. Kendini her yukarı kaldırdığında, kabarmış eti benimkinin karşısında çekilip içeri giriyordu, neredeyse zevkten parçalara ayrılmak üzereydim. Her ikimiz de önceki oynamaşmalarımızda oldukça doymuştuk, böylece bu yavaş birikim, orgazma giden bu narin tırmanışta birbirimizi dikkatle izlemıştık.

Çok daha içten ve yakındık, daha önce yaptığım hiçbir sekste bu kadar samimiyet yoktu. Onun tatmin olduğunu görebiliyor, iç kaslarının titreyip benimkiler karşısında sürüklendiğini hissedebiliyordum, ama gözleri, beni delirtiyordu, o gözlerini tekrar ve tekrar içmek istiyordum. İlk defa onu görebiliyordum, orada benim için bir şeyler olduğunu görebiliyordum ve onu her ikimizi terleten bir orgazmın içine çektim.

Elleri çapraz bir şekilde kalbimin üzerinde ve çenesi göğüs kafesime dayalı bir şekilde üstüme yığılıp kaldı. Bir elimi saçına doğru götürdüm ve parmak aralarındaki siyah tutamlar ile oynadım.

“Bugün babamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüm.”

Gözlerinin yüzümdeki keşiğe gittiğini ve orada uzun süre kaldığını gördüm.

“Neden?”

Bakışlarına dayanamadım, böylece tavana baktım ve bir ömür sürükleyen olayların etrafımda ördüğü hoşnutluk sonrasında geçip gitmesine izin verdim.

“O çok kötü biri. Bir baba olarak kötü, bir koca olarak kötü, bir adam olarak kötü ve genelinde bir insan olarak çok kötü. Biz daha gelmeden annemi bitkin duruma getirerek bir şekilde hayatının muhteşem partisini raydan çıkartmayı kafasına koymuştu ve annemi ve beni her ikimizi de yıllarca suçladı. İçmek ve partilere katılmak istiyor ve sanki on sekiz yaşında bir delikanlı gibi hareket etmek istiyor ve tüm bunları yaparken annemin kendini değersiz ve çok kötü hissetmesine neden oluyor. Bundan uzaklaşmak için evi terk ettim ve her zaman onu bir nevi kontrol altına almaya çalıştım, ama bugün sarhoştı ve anneme vurdu. Bunu gördüğüm zaman aklımı kaybettim. İlk o vurdu bana, ama annemi morarmış gözü ile gördüğüm zaman, tek yapmak istediğim onu öldürmektir. Burnunu kırdığımdan emindim ve hastaneye götürmek zorunda kaldılar. Ama, en kötüsü de...”

Hiçbir şey söylemedi, çarpan kalbinin altında sadece beni konuşurken izledi.

“En kötü olan şey ise beni karakola götürürlerken, annemin onunla beraber ambulansla hastaneye gitmesiydi. Artık daha fazla yapamam ve bu kendimi çok iğrenç hissettiriyor bana.”

Ellerinden birini havaya kaldırdı ve tırnaklarından birisinin kenarıyla ağzımın etrafında bir çizgi çizdi, sonra kaşlarını sertçe çattı.

“Ailemiz için kendi yaşamlarımızdan feda edebileceğimiz şeylerin bir şekilde son bulmaları gerekir, Jet. Ömür boyu kızgın olup, bu yüzden kendini üzemezsin çünkü annen ona yardım etmeni istemeyecektir. Aslında bir an-

lamda, onun seçimini yaptığının farkında olman lazım ve açıkçası bu sen değilsin.”

Sonuçta, en çok da bu canımı acıttı.

“Birkaç gün içinde mahkemem var. Saldırı davası açtı bana.”

“Sana ilk vuran o. Kendini müdafaa için karşı dava açabilirsin.”

Yapardım, ama aslında olan buydu, polise böyle yansıtılmadı ama onun yerine bir adam öldürme cezasıyla karşı karşıya gelmem için iyi bir şansım vardı. Saçlarını parmaklarımdan çektiği zaman iç geçirdim ve her parmak aralarım hassas birer öpücük kondurdu. İyileşmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum, ama benim için yapmaya çalıştığı şeyin benim iyileşmeme yardım ettiğini biliyordum. İçimde her zaman yüze çok yakın dolaşan kızgınlığın birazını hafifletmişti.

“Ailemizi veya nereden geldiğimizi seçemeyiz, Jet. Sadece onlar yüzünden ve onlara rağmen kim olmak istediğimizi seçebiliriz.”

Avuçlarımı yanaklarının etrafında kıvırdım ve bir başparmağımı belirgin kemiği üzerinde gezdirdim. Bana göre, her zaman zarif ve sade bir görünüştü bu, sanki saklanması gereken pahalı bir şeymiş gibi veya iyi bir davranışın sonucunda kazanılmış bir ödül gibiydi.

“Neden aileden veya nereden geldiğin hakkında hiç konuşmuyorsun? Yani sadece bana söylemiyorsun demiyorum. Cora kolejden önceki hayatın hakkında neredeyse hiç bahsetmediğini söylüyor. O kadar kötü müydü?”

Hala çıplak ve çok samimi bir şekilde temas halinde ol-

mamıza rağmen, kapıların kapandığını gördüm ve sanki duvarlar yükselmişti. Ağzı sıkı ve gözlerine koymuş olduğum bütün hülyalı bakışlar kaybolmuştu. Benden çekilip uzaklaşacağını düşündüm, böylece ellerimi boynunun etrafına saçlarının altında kilitledim ve onu orada tuttum. Bana suratını astı ama gitmeye çalışmadı. Her iki elini de serbest bıraktı ve başının düşmesine izin verdi, böylece yanağı göğsümün üzerinde duruyordu. Ellerini göğüs kafesimin üzerine koydu ve benim yerime duvara karşı cevapladı.

“O kadar kötü değildi, ama ben öyleydim.”

“Bu da ne demek oluyor böyle, Ayd?” Omurilik kıvrımında elimle aşağı yukarı hareketler yapıyordum. Ona dokunduğum zaman, bu kızın hiçbir yerinde tek bir bölüm yoktu ki, aletimden çok daha önemli olduğunu düşünmeyeyim.

Öyle derinden bir nefes verdi ki, derimi buruşturmuştu.

“Bir süre öncesine kadar iyi bir insan olmadığımı anlamına geliyor. Birçok kötü sebepten dolayı, birçok erkek vardı. Uyuşturucu vardı ve kanuna karşı gelme ve benim için ne yapabileceklerse kullanmak zorunda olduğum insanlar vardı. Her ne olursa kullandım ve kullanıldım, yani aklına her ne geliyorsa, istediğimi almak için her ne gerekiyorsa yaptım, kimi incittiğim veya bunun beni ne hale getirdiğini veya incittiğini hiç önemsemedim. Mahvolmuş bir haldeydim ve böyle olmamın tek gerçek nedeni ailenin benden olan beklentileriydi. Hiç kimse benim zeki olduğumu düşünmedi. Hiç kimse bir gün ayrılmak için yete-

rince toparlayacağımı düşünmedi ve eğer bir öğretmenin dikkatini çekmese ve çok daha geç olmadan benim hareket etmemi sağlamasaydı, belki de onlar haklı çıkacaklardı.”

Bir yabancıyı tarif ediyordu. Bu insan benim tanıdığım bu dinamik kızdan o kadar farklıydı ki, değil aynı vücut içinde, onları neredeyse aynı odada bile beraber hayal edemedim.

“Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. O kızı tanıımıyorum.”

Başparmağı göğüs kafesimdeki her kemiği ovalıyordu. Bu rahatlatıcıydı, o rahatlatıcıydı ve onun için yapmak istediğim tek şey tüm bunları ateşe atıp yakmaktı. Ses tonundan hâlâ bana bakmadığını söyleyebilirdim, her ne kadar yatakta çok ateşli olsak veya birbirimizden çok derin bir şekilde etkilensek de onun aklında el ele gitmemiştik.

“Hayır, ama o seni biliyor. Kendimi vahşi hissetmemi ve kontrolden çıkmamı sağladığını biliyor ve bunun hiç bitmesini istemiyor. Senin yüzünden biliyor, seni elde etmek için ne gerekirse yapmaya hazır olduğumu hissediyorum ve olumsuz şartlar veya yoluma çıkan her neyse. Çünkü sen daha önce hiç kimsenin hissettirmedeği gibi, geçmişte karıştığım yasal olmayan her türlü şeyden daha çok bağımlılık yaptın. Seninle daha fazla birlikte oldukça sadece ikimizi düşünüyor ve çıplak kalabilmek için bazı yerleri ne kadar hızlı bulabildiğimizi veya kollarında kıvrılıp yatıncaya ve bana şarkı söyleyinceye kadar zamanın nasıl geçtiğini biliyordum. Geleceği veya okulu veya kendim için bir yaşam kurmak için üzerinde çalışmam gereken di-

ğer önemli şeyleri düşünmüyorum. Bana sahip olabilirsin ve bunun olmasını asla istemiyorum.”

Elimi kalçasının üzerinden kıvırdım ve onu sıkıca çektim böylece üzerimde sere serpe uzanıyordu. Kalkıp işlerle ilgilenmem lazımdı, ama hareket etmek istemedim. Üzerinde Dali’nin saati olan kol omzunun etrafında sarılmıştı ve bir kez daha düşünmeden edemedim o gittiği zaman, bu kızla geçirdiğim her dakika bana bir ömür boyu yetecekti.

“Ya eğer benim için hiç fark etmezse? Ya seninle ilgilendiğim kadar senin bu halinle de ilgileniyorsam? Sana sahip olmayı istemiyorum Ayd, sadece seninle birlikte olmak istiyorum.”

İç geçirdi ve göğüs kemiğimi öptü. “Onunla ilgilenmiyorum bile, bunun Jet ve senin elinde olacağını da sanmıyorum.”

Ona bunların hiçbirinin öneminin olmadığını söylemek istedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. Daha önce çocuklar dışında hiç kimsenin benimle ilgilenmediğini için, onun benim için üzülmesi hakkında ne yapacağımı bilmiyordum, ama bunun ona muhtemelen âşık olmamı düşündürecek kadar büyük bir şey olduğunu hissettim ve bir ömür boyu onu tutmayı istedim.

Ona şimdi hayatımda veya yatağımda başka biri için bir yer göremediğimi söylemek istedim ve şimdiye kadar söylediğim ve yazdığım her aşk şarkısının o hayatıma girene kadar bir anlamı olmadığını hissettirdi. Ama söylemedim, çünkü bunu duymaya hazır olmadığını biliyordum ve öyle hissettiğimin ne anlama geldiğinden emin değildim.

Aynı benim eriyip gittiğim zamanlardaki gibi, onu tutabildiğim süre boyunca, ateş içten dışa beni yakıncaya kadar tutacaktım.

11. BÖLÜM

Ayden

Perşembe gecesi kızlar gecesiydi ve aynı evi paylaştığımızdan beri Cora ve Shaw ile bu aktivitemiz devam ediyordu. Bazı geceler sadece bir araya gelip bir şişe şarap ile komik filmler seyrediyorduk, bazı geceler hep beraber giyinip süslenip, bir kulübe gidiyorduk ve bazen de öyle geceler vardı ki bu geceki gibi hafta boyunca hepimizi etkileyen her neyse sadece onu unutmak istiyorduk.

Aşırı duygusallaşmak ve gevşemek üzere tek bir amaç için dışarı çıkmıştık. Dersimi çok hızlı öğrenmiştim ve cuma sabahları erken derse girmek yoktu, çünkü böyle yaşanan gecelerin sonunda berbat sabahlar yaşanıyordu ve ben artık aptal değildim.

Shaw on üçüncü caddede yaşadığı yere oldukça yakın ucuz meyhane tarzı bir bar seçmişti. Cora ve ben bir tak-

siye binmiştik, çünkü bu gece çok güzelleşeceğimiz açıktı. Her ikimiz de biliyorduk ki, parti sonrasında her ikimizin de araba kullanacak hali olmayacaktı. Bir sürahi bira ile başladık ve ben çocukları suçladım. Şarap veya margaritalarla başladığımız zamanlar da vardı, ama çocuklarla çok zaman geçirdikten sonra, sanırım bu içimize işlemişt, şimdi soğuk bir sürahi Coors Light ile başlamıştık. Bir sürahi, ikinciyi takip etmişti ve üçüncüsü masaya geldiğinde, Shaw bu karışıma kadeh içkiler eklemeye hazırды. Ben bir tekila kıızıyđım, o viski seviyordu ve Cora Jager ile mutluydu. Konuşmalarımızın komik konulara intikal etmesi ve kahkahalarımızın gittikçe artıp iğrençleşmesi çok uzun sürmedi.

Cora'nın iki renkli gözü kocamandı ve Shaw kahkahasını bastırmak için bir elini ağzının üzerine koymuştu. Ben sadece ona bakıyordum çünkü klasik Cora tarzında, erkek arkadaşlarımıza yakınlığı ve onların özel bilgilerine sahip olduğu düşünöldüğünde, üçümüzün nasıl arkadaş olabildiğimizi asla anlayamadığını açıklıyordu. Ona bir kasımı kaldırdım.

“Hepsi mi?”

Dudaklarını yaladı ve başını bir yana doğru kaldırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Hepsini gerçekten gördün mü?”

Shaw nefesi kesilerek bir kahkaha attı ve omzumdan beni ittirdi. “Bunu ona sorma.”

“Neden olmasın?”

“Bunun bir nevi ayrıcalığı olması lazım.”

Gözlerimi yuvarladım. “O bir vücut delicisi, bir doktor değil ve ben merak ediyorum.”

Cora bana yaramazca bakıp güldü ve ben Jet'e o yüzüğü takanın yabancı biri olmasındansa Cora'nın olması sebebiyle çok daha mutlu olduğumu itiraf ederken, gene de ellerinin onun bir taraflarında olduğunu hayal etmek garipti.

Bize bir tur daha içki siparişi verdi ve yakınlaşmamız için işaret etti. Shaw belki prensipte karşı çıkabilirdi, ama yeşil gözlerindeki o parıltıyı biliyordum, o da en az benim kadar merak ediyordu.

"Hepsi. Yani, abisi hariç hepsi. Onu sadece bir kere gördüm ve çok gergin ve bu tür işlerle hiç ilgisi olmayan birisi olduğunu söyleyebilirim. Rule birçoğuna sahip, Rowdy ikinci sırada yer alıyor ve Jet ve Nash da aynı şeye sahipler. Ve izin verin anlatayım, en iyi arkadaşınız olan kişilerin, özel bölümlerine metal bir iğne geçirmek hiç de kolay değil. Rowdy'nin bayılacağını düşünmüştüm."

Bir kokteyl peçetesi ile kendimi yelpazelemek zorunda kaldım. Çok uzun zaman önce değil, her yerinde dövme-ler ve özel bölümlerinde metaller takılı olan biriyle beraber olma fikri beni güldürebilirdi. Şimdi ise bunun ne kadar seksi olduğunu biliyordum, Jet'in yaptığı şeyi kim-senin yapamayacağını biliyordum, sıkıcı ve düz olana geri dönmek yoktu. Shaw için de bu durum aynı olduğundan, onun yüzündeki hülyalı bakışı gördüm.

Viskilerimizi tekrar tokuşturdum ve küçük bardağı Cora'nın şerefine kaldırdım. "O zaman, Denver'da yaşayan bayan nüfusun adına, seni selamlıyor ve bizim ölmeyen şükranlarımızı sunuyorum. İyi iş, Cora."

Bu onları çok güldürmüştü, ama Shaw başını sallayarak onayladı. "Evet, teşekkürler."

“Rica ederiz bayanlar. Biliyorsunuz, bu gerzeklere yardım etmek için bir şeyler yapmak zorundaydım. Yalnız kişilikleriyle iyi fistiklar bulacak halleri yoktu. İğrençler.”

Shaw sırtıttı çünkü Rule aklına bir şey koyduğu zaman gerçek bir başbelası olabileceği sır değildi, ama ben sadece başımı salladım.

“Jet’in ihtiyacı yok. Onun kişiliği iyi. O mükemmel.”

Her ikisi de benim olduğum tarafa başlarını çevirmişlerdi ve ben ayık mıydım bilmiyorum yoksa onlara asla bu kapıyı açmazdım. Shaw parlak gözlerini benim olduğum tarafa döndürdü.

“Yani, tüm bunlarla ne ilgisi var?”

Keşke bilebilseydim. “İlgisi yok. Biz arkadaşız, beraber takılmayı seviyorsunuz ve onu önemsiyorum, hem de çok. Sadece beraber oluyoruz, daha fazlası yok, daha azı yok.”

Bu kocaman bir yalandı. Çok daha fazlası vardı. Jet karakolda tutuklu kaldığından beri huysuz ve daha çok içine kapanıktı. Bir kısmı annesiyle olan mücadelesiydi, ama başka bir şeyler olduğundan emindim, zira son zamanlarda çok ketum ve gizli saklı davranıyordu. Ne zaman odaya girsem, telefondaydı ve beni gördüğü zaman hemen kapatıyordu. Stüdyoda çok uzun zaman geçiriyordu ve onu tanıdığımdan beri müzik grubu sanki çok daha fazla zamanını alıyordu. Bütün bunlardan çıkardığım, sanki uzun bir yolculuğa, bir tura hazırlık yapılıyordu ve bunu bana neden söyleyemediğini bir türlü kestirememiştim. Sanki benim bu konuda ona karşı çıkacak bir durumum varmış gibi, gene de ne kadar süreliğine tura gitmeyi planladığını bilmek iyi olurdu. Her ne kadar bunu kendime itiraf et-

mekten nefret etsem bile, gittiğinde yalnız uyumak fikri midemi bulandırıyor.

Ayrıca mahkeme ile ilgili bir hiçbir şeyden bahsetmemiştir. Bir avukat tutmuştu ve mahkeme tarihini birkaç hafta geri çekmişlerdi. Hâkimin kararının onun zamanını nasıl etkileyeceğine çok üzüldüğünü biliyordum, ama gerçek mahkûmiyet ile ilgili çok üzüldüyormuş görünmüyordu. Sanırım ayak bileğine takılabilecek bir halka ve zorunlu bazı toplum hizmeti ile bunun halledilebileceğini fark etmişti, ama bu konuları hiç açmaması veya annesi ve babasından bu anlamda hiç bahsetmemesi beni endişelendiriyordu. Bazı ağır meseleleler ile boğuştuğunu biliyordum ve ona yardım etmek istiyordum, ama bana izin verecek gibi görünmüyordu.

“Neden tutuklandığına dair seninle konuştu mu?”

Başımı hafifçe salladım. Rule gerçek sebebi biliyordu, ama Jet birçok insanla bir kavgaya karıştığını söylüyordu, yani ona Jet’in aile durumu ile ilgili açıklama yapmanın bana yakışmayacağını hissettim.

“Evet söyledi. Onun hatası değildi.”

Başını salladı ve sarı-beyaz saçları etrafında şelale gibi hareketlendi, barın karşısındaki masada oturan çocukların dikkatini çekmişti bu durum. Bütün gece boyunca bizim olduğumuz tarafa sorgulayan bakışlar fırlatmışlardı, artık eskisi gibi bedava bir veya iki tur içki için gülümsememi kullanmıyordum, zaten böyle bir şey yapmak doğru bir hareket gibi gelmemiştir.

“Zaten hiçbir zaman onların hatası değildir, inan bana. Rule söylerken defalarca tekrar tekrar işittim.”

Cora etkileyici gözlerini devirdi ve sandalyesinde geriye yaslandı. “Çünkü bu çocuklar seks ve günah ve eğlence diye feryat ediyorlar ve çoğu zamanda hiç kimse onları bir tutam şaklaban oldukları için sorumlu tutmuyordu.”

“Bu sefer gerçekten şaklabanlık Jet’in hatası değildi. O koşulların bir kurbanıydı.”

Bana bakmak için döndü ve kıvrınmamak için gerçekten kendimi zor tuttum.

“Sana geceleri şarkı söylediğini duyabiliyorum, biliyor musun?”

Yüzümde bir sıcaklığın yayıldığını hissettim ve bu sefer gerçekten konuyu değiştirmek istedim ama biliyordum ki bu pek mümkün olmayacaktı. Kayıtsızca omuz silkmeye çalıştım.

“Çok güzel bir sesi var.”

“Evet, öyle, ama sen odasında uyumaya başlamadan önce asla sesini böyle kullanmamıştı.”

Bir elimi boğazımın üzerine koyarak, bakışları ile karşılaşmamaya çalıştım. “Biliyor musun senin aklını başından alacak bir adamla karşılaşacaksın bir gün ve işte o zaman seni kızdırma ve yüzüne aleni şeyler söyleme sırası bizde olacak.”

Shaw her iki kaşını da kaldırarak başını hafifçe salladı. “Aman Tanrım, bunu sabırsızlıkla bekliyorum.”

Cora yüzünün önünde küçük ellerinden bir tanesini havada salladı. “Benim için herhangi bir puan vermek zorunda kalmayacaksın çünkü ben mükemmel olanı bekliyorum.”

Shaw ve ben birbirimize baktık ve daha sonra ikimiz de

ona şaşkınlıkla baktık. Shaw hemen lafa girdi, “Şaka yapıyor olmalısın.”

Cora başını salladı. “Hayır, yapmıyorum.”

“Mükemmel diye bir şey yok ki, Cora. Adam’a bak. İyi görünümlü, olabildiğince tatlı, önünde muhteşem bir gelecek onu bekliyor, bir sürü ortak yönümüz olduğunu söylemeye gerek yok ve ben gerçekten onun arkadaşlığından hoşlandım. Bunların hiçbirinin önemi yok, çünkü benim için hiçbir şey yapmadı ve Jet’in tek yapması gereken bana bakmasıydı, bana biraz sıırıtsaydı üzerine atlamaya hazırdım”

Shaw başını kuvvetlice salladı. “Benim mükemmel versiyonum ise beni kendi yaşam alanım içinde dövmeye ve tecavüz etmeye çalıştı. Böyle bir şey yok, kızım. Sadece hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

Bize elini salladı ve birasına uzandı. “Jimmy benim kalbimi kırdı, yüz milyonlarca minik parçaya böldü. Onu o kız ile yakalayınca kadar hiçbir şeyin bu kadar canımı acıtacağını bilmiyordum. Bir daha asla böyle bir şey yapmam. Mükemmel olan o adamı bekliyorum; hiç sorunsuz, dram olmayan ve duygusal geçmişi veya değişkenliği bulunmayan. Bu kıstaslara bire bir uyan biri mutlaka olmalı.”

Bana bir parmağını uzatarak işaret etti. “Ve Adam süverter giyyordu, yani senin için uygun olmadığı açıkça belliydi.” Aynı parmağı ile Shaw’ı işaret etti. “Ve Rule ile sen sonsuza dek âşıktınız, yani başkası aksini düşünecek olsa bile, sen her zaman derinlerde bir yerlerde senin için sadece Rule olduğunu biliyordun.”

Bu her ikimizi de sessizliğe düşürdü, yani sadece ben iç geçirdim. “Cora, seni seviyoruz ve evet, sen kızgınlık

derecesinde çoğu zaman haklısın, ama sanırım bu konuda standartları çok yüksek tutuyorsun.”

Hepimiz kahkahalarla gülmeye başlamıştık. Shaw’ın gözlerinden yaşlar akıyordu. “Ah. Kötü dövme sanatçısı küçük perilerini çok seviyor.”

Cora kaşlarını çattı ve ıslak bir peçeteyi ona fırlattı, Shaw da tekrar katlayıp onu geri fırlattı. Çocuklaşmaya başladığımızdan beri, tuvalete uğrama vaktinin geldiğine karar verdim. Bara eğlenmeye gelmiştik, yani kovboy çizimleri ve kot bir etek ile üzerinde Jack Daniels logosu olan dar siyah bir tişört giymiştim. Sevimli görünüyordum, hafif sarhoş olmama rağmen, topuklularla masalar arasında gidip gelmeye çalışmadığım için memnundum.

Banyo incelikten yoksundu, olabildiğince hızlı bir süreçte işimi çabuk bitirip, sanki ameliyat için hazırlanıyormuş gibi ellerimi ovalamıştım. Küçük odanın kapısı gıcırdadığında, dudaklarıma bir kat dudak parlatıcısı sürüyordum ve işaret parmağımla burnumun ucuna dokunarak sadece ne kadar sarhoş olduğumu söylemeye çalışıyordum. Aynadan uzağa sıçradım ve bir dakika içinde dışarıda olacağımı söyleyerek bağırdım, ama içeri her kim girmeye çalışıyorsa bu onu caydırmadı. Yeterince ayık mıydım, eğer ayık olsaydım sanırım çok daha fazla korkabilirdim. Sonunda kapının kolu kavgayı bıraktığında, şahıs odaya benim yanıma girdi, tek yapabildiğim şaşırıp kalmaktı.

Asa’yı birkaç gündür görmemiştim, tabii bir saniye bile olsa, onun hâlâ ortalıklarda dolaşmadığı anlamına gelmediğini biliyordum. Hiç beklemediğim şey ise, bizim evin civarında dolaşırken gördüğüm yabancıydı, Cora evdeyken zorla içeri girmeye çalışan adam olduğuna emindim,

burada barın tuvaletinde ortaya çıkıyor ve benimle yüz yüze geliyordu. Omuzlarımdan beni tutarak lavaboya doğru ittirdi ve şimdi sadece bir adımlık mesafe kalmıştı aramızda ve şimdi onu tanımakta zorluk çekmiyordum.

“Silas.”

Bunu insanların sanki kanser kelimesini söylediği gibi söylemiştim ki gerçekten de o öyleydi. Silas Anderson tüm kötü insanlara kötü şeyler yapan kişiydi ve eğer kardeşimin kaçtığı kişi o ise, o zaman Asa’nın bana söylediği sadece hikâyenin yarısıydı. Onu daha önce tanıyamamamın nedeni ise, Woodward’dan ayrıldığımdan beri, açıkçası hayat ona çok iyi davranmamıştı. Asa’dan sadece bir yaş büyüktü ama en az elli yaşında gibi görünüyordu. Cildi kaba ve alaycıydı, gözleri vahşi ve içine çökmüş ve bir zamanlar düzgün olan saçları çirkin bir suratın etrafında yağlı ve incelmış olarak sallanıyordu. Bir zamanlar bu adamın bir av olarak değerlendirilmesine inanmak çok zordu. Eğer kardeşimin peşini bırakması için, bir zamanlar bir görev olarak bu adamla yatmayı düşündüğüme inanmak zordu. Şimdi bu fikir midemin bulanıp, başımın dönmesine sebep oluyordu.

“Kitap nerede, Ayd? Asa’nın burada olduğunu biliyorum. Her zaman olduğu gibi, o korkak kardeşinin bunu halletmen için sana koşarak geleceğini biliyordum. O kitabı şimdi geri almam lazım.”

Onu üzerimden silkelemeye çalıştım, ama yer çok dar-
dı ve çaresizce panik halinde hareket ediyordu.

“Neden bahsediyorsun anlamıyorum.” Beni sallamaya başladığı zaman, dişlerim birbirine sıkıca kenetlenmişti.

“O budala kardeşinin sana ne söylediğini bilmiyorum, ama içine bulaştığı şey öyle küçük bir şey değil. Eğer o kitabı bana geri vermezse, bu insanlar sadece onu öldürmekle kalmayacaklar, kızgınlıklarını annenden çıkaracak ve sonrada senin peşine düşecekler.”

Elimi göğsünün üzerine koydum ve onu yeterince itip kapıya doğru hareket edebilecektim.

“Sen neden bahsediyorsun böyle? Asa bana birine yirmi bin dolar borcu olduğunu söyledi.”

Silas tüylerimi diken diken eden bir kahkaha attı. “Hiç alakası yok. O gerizekalı bölgesel MC’nin küçük bir kitabını yürüttü. Hemen hemen tüm güney bölgesinde kimin ne kadar borçlu, kimin ne kadar alacaklı olduğunu kayıtlı olduğu bir kitap. Artık onunla ne yapacağını düşündüyse, ama şimdi herkes o kitabı almak için onun peşine düştüler. Biliyorsun seni bir dakika bile düşünmeden satacaktır, Ayd. Sadece bana nerede olduğunu söyle.”

“Benim evime zorla girmeye çalıştın mı?”

Odanın etrafına bakındı ve gözleri vahşi görünüyordu. “Küçük sürtük delirmişçesine elindeki elektrikli şeyle beni az daha öldürüyordu.”

“Şanslısın ki seni vuramamış. O Philly’den geliyor ve onunla gerçekten oyun oynanmaz.”

“Soruyu duymazlıktan gelme. Burada olduğunu biliyorum. Seni günlerce onun gelip senden yardım istemesini beklemek için takip ettim. Her zaman yaptığı gibi.”

Gözleri beni tepeden tırnağa süzdüğü zaman, tiksinti içinde onu sarsmamak için kendimi zor tuttum.

“Bunu onun için artık yapmıyorum, hiçbirini. Temizlemek ona düşer.” Ne demek istediğimi açıkça belirtti-

ğimden emindim. “Nerede olduğunu bilmiyorum ve bir kitap ile hiçbir şey bilmiyorum.”

Silas küfretti ve lavabonun üzerindeki kirli aynanın içine yumruğunu geçirip, cam parçalarından bir duşa çevirdiği zaman zıplamıştım.

“Bu bir oyun değil, Ayd. Bunlar uyuşturucu ve silah içinde olan bir grup öfkeli motosikletli ve onların işine yarayacaksa senin tüm aileni gözlerini bile kırpmadan bunun için yok etmekte hiçbir sakınca görmezler. Asa her şeyi mahvetti ve ben sadece hasarı düzeltmeye çalışıyorum.”

“Beni takip ederek mi? Ev arkadaşımın ödünü koparak ve evime zorla girmeye çalışarak mı? Burası Woodward değil. Bunların hiçbiri burada işe yaramayacak.”

Uzanıp kapıyı çektim ve omuzlarımın üzerinden ona baktım. “Asa ile konuşacağım. Eğer o kitabı sana vermesi için onu ikna edebilirim, sen yeter ki anneme bir şey olmamasından emin ol. Ama zaten aptalca bir şey yapmış Asa ve bana yirmi bin dolara ihtiyacı olduğunu söyleyerek yalan söyledi böylece kaçabilecekti. Bu Asa ve sen de biliyorsunuz ki her şey yapabilir.”

Silas’ın vahşi gözleri başımın üzerinden çizmelerimin ucuna kadar dolandı. “Ama sen de öylesin, Ayd ve eğer bu pisliğin kendi hayatını kurtarmak için senin o güzel poponu bir MC’ye satmak üzere olduğu anlamına gelse bile bu, işte o zaman çok yanılıyor ve o sosyete okulu sana hiçbir bok öğretmemiş olurdu.”

Sarsılarak kapıdan dışarıya çıktım. Eski hayatımın yeni hayatımı etkilememesi için çok çabalamıştım, geçmişte yaptığım şeyleri ve yaşadığım hayat şeklini unutmak için çok çalışmıştım, ama görünen o ki kader benim peşimi

bırakmıyordu. Şu anda, bütün samimiyetimle kardeşimden nefret ettiğimi söyleyebilirim, temsil ettiği her şeyden nefret ettiğimi, dayandığı her şeyden ve hâlâ onun nefes alabilmesini sağlamak için bir yol bulmam gerekiyordu. Onun kendi aptallığı ve açgözlülüğünün ilmeğinden asamamak çok sinir bozucuydu.

Masaya döndüğüm zaman, ziyaretçilerimiz olduğunu görmekten dolayı hiç şaşırmamıştım. Shaw'ın birasını bitirirken o da Rule'un kucağında oturuyordu ve Jet benim son oturduğum yerde yerini almıştı. Hepsi de Cora'nın söylediği bir şeye gülüyorlardı ve kalbim parçalandı ve bu hep olmasını istediğim ailemdi. İşte her zaman güvenebileceğim, beni iyi ve kötü günümde sevecek ve karşılığında tek bir şey istemeyecek insanlardı bunlar ve benimse tek yaptığım beni olduğumdan daha değerli bir insanmışım gibi düşünmelerini sağlayarak onları aptal durumuna düşürmektir.

Jet'in siyah gözleri benimkileri buldu ve gülmek için kendimi zorladım. O koyu bakışlarının derinliklerinde bir sürü sorular parlıyordu. Keşke sadece bir tanesine cevap olabilseydim. Onun yanında durdum ve elleri kalçalarımın etrafında kıvrıldığında bu sefer gerçekten gülümsüyordum.

“Neler oluyor?”

“Shaw bizi yardım için çağırdığı zaman, Rule'larda takılıyorduk. Buraya yakın olduğum için düşündüm ki, uğrayıp siz iki kafadarı alır eve götürürüm, böylece taksi için beklemek zorunda olmazsınız.”

Bu çok hoştu, o çok şekerdi ve inanılmaz seksi. Aman Tanrım, ne kadar da seksiydi. Siyah saçları, sanki doğal

olarak öyle olması gerekiyormuş gibi her taraftan dikilip kalkmışlardı ve üzerinde Pentagram resmi ve bir inek kafatası olan siyah dar uzun kollu bir tişört giyiyordu. Eminim daha önce adını hiç duymadığım bir müzik grubunun logosuydu, ama ona çok yakışmıştı, aynı üzerinde o çok sevdiği siyaha boyanmış kotunun ona çok yakıştığı gibi ve onları bağcıkları bağlanmamış asker botlarının içine tıktırmayı çok seviyordu. Onunla ilgili her şeyi çok seviyordum, her parmağına taktığı gümüş yüzüklerinden kulaklarında olan sivri çivilere kadar. Aynı bir Rock yıldızı gibi görünüyordu ve biliyordum ki yetenekleri sadece sahnede bitmiyordu, bunun çok ötesine uzanıyordu. Dudaklarımı yaladım ve kalçalarım üzerindeki parmaklarının yumuşak derime daha da sertçe bastırdığını hissettim.

“Yani, çok güzel bir şey düşünmüşsün.”

Asa veya Silas hatta annem ile ilgili veya hiçbir şey düşünmek istemedim. Tek yapmak istediğim bir yerlerde onunla yalnız kalıp, ıslanmak ve bana her şeyi unutturmasına izin vermektir. Kulağıma şarkı söylerken uykuya dalabilirdim ve her şeyin düzeliş, iyi olacağına dair rol yapabilirdim.

Rule koyu kaşlarından bir tanesini kaldırarak kahkaha attı. Halterler onu hınzır ve sinsi gösteriyordu ve Shaw'ın neden onunla birlikte olmak için uzun süre beklediğini görmekte hiç zorlanmıyordum.

“Bize teşekkür etmek zorunda değilsiniz. Sizin böyle hafif çakır keyif olup, işlerimizi kolaylaştıracağınız için bu tamamen bizim yararımıza aslında. Jet'e yolda gelirken söylüyordum, kızlar gecesi benim en favori gecelerimden

biri. Shaw her zaman oynamaya hazır bir şekilde geri geliyor eve.”

Shaw inanılmaz komik bir şekilde güldü ve koluna vurdu. Bu durum çocukları da kahkahaya boğmuştu ve dikkatli bakışlar altında kızardığı zaman ben de sırtımdan edemedim. Ayık veya sarhoş Jet ile oynamak, barda takılmaktan çok daha fazla eğlenceli gibi geliyordu kulağa, böylece onun gözlerini yakalamaya çalışıp ona ne zaman hazırsa benim de hazır olduğumu işaret etmeye çalıştım. Cora birer içki siparişi verdiği zaman, artık gitmemizin zamanı gelmişti. Cora, Jet ve benim üzerime abanmıştı ve küçük vücudunu Challenger’ın arkasına bir paket gibi yerleştirmişti. Jet her ikimizi de bir uyarı bakışı attı eğer bebeği üzerine kusarsak, bunu biz temizleyecektik. Cora bunu çok komik bularak, neredeyse nefes almayı unutacak kadar kahkaha atıp durdu.

Jet alçak bir ısıklık çaldı ve Rule’un devasa aracını geçerken kornaya bastı. Rule’u aracını onunkiyile yarıştırtırken gördüm, ama aracın içinde Shaw’a her ne yapıyorsa buna engel olmuyordu. Shaw’ı şoför koltuğuna doğru kendisine yapışmış bir şekilde tutuyordu, Shaw’ın elleri boynuna ve bacakları da beline dolanmıştı.

Müzik hoparlörlerden geldiği zaman yerimde zıplamamak için kendimi zor tutmuştum. Ses çok yüksekti ve kulağa vahşice geliyordu, onun bu müziğe bir ilgisinin olduğunu bildiğim için bundan nefret ediyordum. Omuzlarından birini silkeleyerek sesi kıstı.

“Wolves in the Throne Room.”

“Bir müzik grubu için nasıl bir isim bu böyle?”

Bana göz ucuyla bakarak, “Bence muhteşem bir isim.”

Homurdandım ve koltuğumda arkaya yaslandım. Müzik seçeneklerimizle asla bir uyum yakalayamayacaktık, aynı benim ona asla kovboy dansına gitmeyi soramayacağım gibi. Ayrıca beni pogo alanına sürüklemeyi denerse, onu boğazlayacaktım. Diğer birçok konuda uyduğumuzu bilmek güzeldi.

Cora arka koltukta abuk sabuk bir şeyler konuşuyordu ve kendini ileriye doğru itiyordu, böylece yüzü deri koltuklara gömülü bir şekilde karnının üzerinde uzanmıştı. Jet bir elini baldırına tam kısa eteğimin yukarı kıvrıldığı yere koyduğu zaman biraz zıplamıştım.

“Masaya geldiğin zaman canın biraz sıkılmış gibiydi. Her şey yolunda mı?”

Tam ona her şeyi söylemek istedim dilimin ucundaydı. Asa, Silas ve tüm çirkin, aşağılık durumu, ama öyle yapmak yerine elimi, onun elinin üzerine koydum ve bacağı-mın daha yukarisına doğru hareket ettirdim.

“Tuvalet çok pisti ve seni gördüğüme şaşırmıştım. Son zamanlarda gerçekten çok meşguldün. Yani senin hâlâ stüdyoda çalıştığını düşünmüştüm.”

Başparmağı ileri ve geri yumuşak cildimin üzerinde gezindi ve hatta daha yukarılara doğru tırmandı, nefes alıp yalnız olmadığımızı kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

“Evet, bazı şeyleri bir araya getirmek için çalışıyorum.”

Sarhoştum, ama onun bilerek üstü kapalı olduğunu bilmeyecek kadar sarhoş değildim. “Neleri bir araya getirmek için?”

İç geçirdi ve okşamaktan sıkıştırmaya geçti. Biraz ür-

perdim ve yerimde biraz yükseldim ki, bu da ona hızla ıs-lanan ve sabırsızca ulaşmaya çalıştığı yere doğru daha iyi bir giriş veriyordu.

“Bu konuyu gerçekten şimdi konuşmak mı istiyorsun?”

Ona gözlerimi kısarak ve kızgınca baktım. “Yani, bana hiçbir şey söylemeyecek misin veya bir gün seni havaala-nına götürme mi isteyeceksin diye merak etmeye başla-mıştım.”

Başparmağı külodumun kenarına ulaşmıştı ve bir sa-niyeliğine onu sinirlendirmeye çalıştığını unutmuştum, çünkü yıldızları görmüştüm.

“Birkaç aylığına tura gidiyorum.”

Külodumun dantel kısmından daha ileriye ulaştığı za-man, dişlerim arasından bir soluk aldım. Cora’nın hâlâ iyi olup olmadığını görmek için onu kontrol etmek istedim, ama hareket etmeye korkuyordum, bana yaptığı yaramaz şeyleri bırakacak diye korkuyordum.

“Neden bu gizlilik peki? Sen tura zaten hep gitmiyor musun?”

Tekrar iç geçirdi ve neredeyse ona yumruk atacaktım, çünkü o meraklı parmaklarını tamamen çekmişti. Evin önündeki park yerine geldiğimizi fark ettim. Yerimde ar-kaya kıvrılmış, arka koltukta boylu boyunca yatan Cora’ya arabadan dışarı çıkması için yardım ediyordum.

“Hemen şimdi işemem lazım!”

Ön kapıya doğru hızlı bir şekilde koşturdu, hiç kimse daha bir saniye önce onun bilinçsizce komada olduğunu bilemezdi. Güldüm ve onu eve giderken takip edecektim, ama Jet bana uzanarak yetişt i ve kapıyı geri kapattı. Arabayı durdurdu ve böylece radyo da sessizliğ e gömülmüştü ve

arabanın ön koltuğunda sadece o ve ben sessizlik içinde duruyorduk.

“Avrupa’ya gidiyorum. Artifice ile gidiyoruz, yani bir anlamda çok büyük bir anlaşma. Daha önce hiç bu kadar uzun soluklu veya bu kadar uzak bir tura çıkmamıştım, çünkü her zaman anneme ne olur diye çok üzülüyordum. Böyle davranmamın şimdi daha önemli nedenleri var.”

“Baban annene tekrar vurabilir diye mi üzülüyorsun?”

“Hadi ama, Ayd, bu konuştuklarımla bir ilgisi olmadığını biliyorsun.”

Etrafımızdaki sessizlikte gözleri şimdi daha da karar-mıştı.

“Her gün, bana eğlenceli olduğunu söyleyeceksin diye bekliyorum, ama yapacak daha iyi başka şeylerin var. Sana üç aylığına turda olacağımı söylemek istediğim zaman, sana aklımdan geçenleri söylemek dahi istemiyorum.”

Alt dudagımı çok sert bir şekilde ısırılmıştım. Omzunun üzerine bir elimi yerleştirdim ve elimi ve direksiyonu kullanarak kendimi kaldırıp ona doğru uzandım, böylece şoför koltuğunda bacaklarımı açmış onun üzerinde otuyordum. Ellerimi yüzünün her iki yanına koydum ve onu öpmek için eğildim. Gittiği zaman, benim için ve aklımın nerede olacağı ile ilgili üzülmesini istemiyordum. Onun tura gitmesini ve kendisi için ilk defa, hiçbir sorumluluk almadan yapmayı çok sevdiği şeyi yapmasını istiyordum. Dilimi onun dili üzerinde gezdirdim, ortasındaki metal şeyle oynadım ve dişlerimin alt dudagını tutup ısırmasına izin verdim. Aynı beni öptüğü şekilde onu öptüm, sanki dünya üzerinde öpüşebileceğim son erkek o gibi.

Ellerimi omuzlarından aşağıya kaydurdum ve direkt gözlerinin içine baktım. “Gittiğin zaman hiç kimseye sevgi karşısı şarkılar söyleyecek misin?”

Bir kakhaha ile öksürdü ve ellerini hareket ettirdi, şimdi oldukça yukarı doğru kalkarak uygunsuz bir seviyede olan eteğimin kenarında, kalçalarımın üzerinde duruyorlardı.

“Hayır.”

“Yatmadan önce eski halk şarkıları söyleyecek birini bulacak mısın?”

Kasılmıştı çünkü elimi vücudumuz arasına, beraber sıkıca yapıştığımız noktaya koymayı becerebilmişim ve beklenmedik bir engel olarak kemerinin tokasına gelmişim. Bu sımsıkı kot pantolonunu çıkartmak için yeterince yerimiz olup olmadığından çok emin değildim, ama bunu en azından deneyip görmeye çok istekliydim.

“Hayır, Ayd. Bunu sadece senin için yapmak istedim.”

Ateşli bir şekilde ellerimin üzerine düştü ve gösteriyi yola taşımaya hazır olmalıydı, çünkü kumaşın yırtılma sesini duydum ve arka tarafımı kapatan dantelli iç çamaşırımın olduğu yerde soğuk havayı çıplak tenimde hissetmişim.

“O zaman herkes için üzülmeyi bırakıp kendin ile ilgilensene. Döndüğün zaman ben burada olacağım ve belki konuşmak için sabırsızlandığın şeyler için hazır olacağım. An ve an hatırlasana?”

Ona uzanıp, tekrar öptüğüm zaman inledi. Konuşmaktan yorulmuştum, düşünmekten yorulmuştum, sadece onun içimde olmasını istiyordum ve yaklaşık elli metre ötede muhteşem iki yatak olmasına rağmen, dışarıda arabasının içinde olmamız umurumda bile değildi. Bacakla-

rımın arasında çok ateşli ve muhteşem bir şekilde dolaşırken, eski Ayden’i önemsemek için çok zorlanıyordum. Silas ile olan mücadele ve Asa ile oluşan her şey, onu kapatmışım kutudan dışarı çıkmaya çok yakın duruyordu.

“O zamana kadar bizim bir nevi konuşmamız gerekiyor Ayden ve bunu biliyorsun.”

Tam olarak istediğim yerdeydi, parmağı ve o soğuk yüzüğünün vücudumun ıslak ve ihtiyacı olan yerlerinde dolanıyordu. Uzun parmaklarını aniden popomun her bir yanağının küresinde canımı acıtacak kadar derime bastırdığı zaman, içeri girmeye, sadece onun sağlayabileceği bir duyarlılıkla, içinde yok edilmeye ve kaybolmaya hazırdım. Başımı kaldırıp aşağıda duran suratına baktım, bu kadar zor olduğu için hüsrana uğramıştım. Sunduğu seksi sinyaller bir şişe viskiden çok daha sarhoş ediciydi ve eğer dün yaptığı gibi bana istediğim şeyi vermezse neredeyse bağıracaktım.

“Jet, gerçekten bu bekleyebilir, sonra konuşabiliriz.”

Serbest kalmak için hareketlendim, oturup üzerinde düzgün bir şekilde durmaya çalıştım ama beni çok sert bir şekilde tutmuştu ve sert elleri ve direksiyon arasında sıkışıp kalmıştım.

“Burada yapamayız, Ayd. Yanımda hiç prezervatif yok.”

Bu çok kötüydü. Hazırdım, hem de çok ve onun da hazır olduğunu hissedebiliyordum. Onu tekrar öptüm ve kötü Ayden’in dışarı çıkmasına izin verdim, onu hep kendime bu kadar yakın tutmaktan çok yorulmuştum.

“Umurumda değil.”

Ve umursamadım, en azından o zaman umursamadım. Yarın, şüphesiz umursayacaktım. Kahretsin, muhtemelen

beş dakika içinde bir panik içerisinde olacaktım, ama şimdi, sadece onu istiyordum. Kanımda dolaşan tekila ile hiç alakası yoktu. Sadece önemsemesi yeterliydi, onun ne kadar sert olduğunu hissettiğim zaman, kendini frenleyecek kadar benim için üzülüyordu ve onun da uçuruma en az benim kadar yakın olduğunu hissediyordum.

Ona tutunmam için çabalıyordu, ama boşunaydı. Çok sarhoştum ve o çok sertleşmişti ve arabasının ön koltuğunda sıkışıp kalmanın küçük bir çılgınlık ve ateşli bir tarafı vardı. Daha uzun süre tutabileceğini hiç sanmıyordum.

İlk defa üzeri prezervatifle kaplı olmayan metal piercinginin soğukluğunu hissettiğim zaman, neredeyse bayılacaktım. Gözlerim kaymıştı ve sanırım küfrettiğini duymuştum veya bana beni sevdiğini söylemişti. Her iki türlü de, omuriliğimde yanan duygularda kaybolmuştu ve boğazına doğru sık sık nefes alıp veriyordum. Elleri yeterince sertti, ertesi gün birçok morluğun olacağı kesindi ve bu eteği giymeyi seçtiğim için çok memnundum, öyle ki kendi kendimi ödüllendirebilirdim, beni yukarı ittirip ve aşağıya geri bırakana kadar, o gün günlerden hangi gündü onu bile hatırlayamıyordum.

İsmi tekrar tekrar söyleyip durdum çünkü şu anda bana anlamlı gelen tek şeydi ve bazı kirli ve müstehcen sözler mırıldandığını duydum. Benim altımda aniden kendini yükseltip çektiği zaman, kendimi tamamen kaybedecektim. Bitirmeye çok yakinken, titremelere engel olamıyordum artık, sonunda üzerinde yığılıp kaldım ve inlediğini ve adımı fısıldadığını duydum. Gözlerimi tekrar açıp nefesimi düzenli hale getirdiğim zaman, yapabildiğim tek şey ona büyümüş gözlerimle bakmaktı. Yanağımdan

öptü ve etrafında hareketlenerek bizi bir nevi görünüşte aynı hizaya geri getirdi.

O hâlâ sertti, hâlâ çelik bir çubuk gibi bana baskı yapıyordu ve sanki ekşi bir şey yutmuş gibi görüldüğü gözümünden kaçmadı.

Çenesini bir elimle yakaladım ve bana bakması için zorladım. Kasları sıktı ve gevşetti ve etrafında ışık halkaları olan o koyu gözleri, beni çıplak bırakmakta daha önce üzerimde kullandığı her şeyden daha iyi iş çıkarmışlardı.

“Bunu neden yaptın?” Sesim kısık ve hatta kendi kullaklarıma bile tamamen seksi geliyordu.

Ellerini belimin etrafına koydu ve beni içimden çıkmasına yetecek kadar yukarı kaldırdı böylece aramızdaki etkileyici ereksiyonu üzerinde artık oturmuyordum. Başını koltuğun arkasına yasladı ve bana bakarak gözlerini kısıtı.

“Benden uzaklaşman ve kötü kararlar almaman için beni kullanmana izin vermeyeceğim, Ayd. Senin gidişinin gerçek bir nedeni olmalı ve bir araya geldiğimizde kontrollü kaybettiğin için korktuğunu görebiliyorum.”

Buna ne söyleyeceğimi bilemedim, çünkü hâlâ üzerinde çalıştığım bu büyüleyici havanın etkisi altında olsam da, haklı olduğunu biliyordum. Sert gün ışığında, hoş bir arabanın ön koltuğunda korunmasız seks yapmak aslında tam olarak ondan olabildiğince hızlı kaçmama neden olabilecek bir şeydi. Bu tam olarak arkamda bırakmış olmayı düşünmek istediğim şeydi. Aramıza biraz mesafe koymak için bir yol arıyordum ve bunu yapmanın en iyi yolu da eski benin sonunda onunla yaramazlık yapmasına izin vermekti.

Beni kucaklamasına izin verdim. Vücutlarımızın en iyi kısımlarını aynı hizaya getirmiştik. Uzun vadede onunla ne yapacağımı bilmiyordum. İçimden kötü bir his hem onun hem de kendi kalbimi kırarak bunu sonlandıracağımı söylüyordu. Ama şimdi, tek yapmak istediğim onun benimle ilgilendiği gibi, onunla ilgilenmekti.

“Beni içeri götür, Jet.” Bunu iki kere söylemek zorunda kalmadım.

12. BÖLÜM

Jet

Ertesi sabah daha ben gözlerimi bile açmadan bazı şeylerin yolunda olmadığını biliyordum. Normal olarak bacaklarıma dolanan bir sürü bacak ve yumuşak tüy bulutu, yüzümün her tarafında ve göğsümün üzerine yayılmış siyah saçlar olurdu. Bu sabah yoktu. O kendi tarafında benden uzağa bakarak kıvrılıp yatmıştı. Elleri yanaklarının altında katlanmış ve hâlâ kapalı olan gözlerinin altında göz makyajı akmıştı.

Sanki bütün gece boyunca ağlamış gibi görünüyordu.

İçtiği onca tekiladan sonra geceden kalma olduğunu varsayarsak, dün gece ona çok da nazik davranmamıştım. Ama başka bir şey vardı, göremediğim ama kesinlikle hissedebildiğim onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Dün gece arabada ancak böyle kendimi durdurabilmişim. Sanki

aramızda biri fiziksel olarak duruyormuş da, bu yüzden ona ulaşamıyordum. Bu beni neredeyse öldürmüştü, bu aletimin hoş olmayan şeyler söyleyip, küfredip, çirkin intikamlar almasına neden olmuştu, ama ruhumun çok derinlerde bir yerlerde onun bunu bir bahane olarak kullanıp, benden kaçıp gitmesine neden olabileceğini biliyordum.

Onu uyandıracaktım, çıplak omzunu ve koyu kırmızı yorganın altında daha ilginç bölgeleri öpecektim, ama tam o anda telefonum çalmaya başladı, Mastodon'un ağlayan nağmeleri odayı doldurmuştu. Ayden'ı uyandırmadan çabucak cevap verdim, ama çok geçti. Sızlandı ve sanki bir yardımı olacakmış gibi kafasını tuttu. Ben cevap verinceye kadar, yorganı başının üzerine çekerek, yüzünü kapatmış ve bizim çocukları gururlandıracak şekilde bana küfrediyordu.

Bu duruma biraz kıkır kıkır gülmüştüm ve ağır battaniyenin altından poposunun yan kıvrımına hafifçe vurdum. Öğleden önce Von beni aramazdı ama, tüm grup tur için hep beraber tam gaz hazırlanmaya çalışıyordu.

“Hayırdır ne oldu?”

Arka fonda birçok ses geliyordu, öfkeli seslerin gürültüsü ve sirenlerin feryadı ile beraber benim gitarcımın panik sesi. Soğuk bir ter omuriliğimden aşağı kadar boşaldı.

“Dostum, stüdyoya gelmen lazım. Hemen.”

Ayaktaydım ve yerde iç çamaşırlarımı arıyordum.

“Neler oluyor?”

Ayden'ı kafasını yorganın altından çıkartıp baktığını görmedim, ama parlak gözlerini açmış, çabucak üzerime bir tişört geçirip, çizmelerimi giyerken beni seyrettiğini hissedebiliyordum.

“Birileri içeri girmiş. Her şey gitmiş.”

Gözlerimi kıptım çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu. “Ne demek istiyorsun?” Belki bir ahmak gibi davranıyordum ama kafam allak bulak olmuştu. Düşünebildiğim tek şey, eğer bu babamın işiyse, bu sefer hayatta hiçbir mahkemenin beni onu öldürmek için önümde duramayacağıydı.

Ayden uzun bacaklarını yataktan dışarı sarkıttı ve bir gece önceki kıyafetlerini üzerine giyerken onu kafam karışmış bir şekilde izledim. Sadece bu sefer, üzerine benim uzun kollu üzerinde inek kafatası olan gömleğimi giymişti. Çok ateşli ve seksi görünüyordu.

“Her şey. Müzik aletleri, kayıt ekipmanları, hepsi bütün parçalar. Sanki biri bir kamyoneti doldurmuş ve bütün her şeyi temizleyip götürmüştü. Polisleri ve gruptaki diğer çocukları çağırdım, ama her şey senin üzerine kayıtlı olduğu ve buranın sahibi sen olduğun için senin gelmen gerekiyor.”

Boşta olan elimi saçlarımın arasında geçirdim ve anahtarları kaptım. Ayden onları benim elimden aldı ve başını salladı. Bana doğru mırıldanarak ‘Ben süreceğim’ dedi ve beni kapıya doğru iteledi. Neyse ki Cora hâlâ uyanmamıştı, çünkü yangından kaçarmış gibi evden böyle ayrılmamızı açıklayacak vaktim yoktu.

“Eğer bir faydası olacaksa, polislere tüm binada alarm olduğunu ve ayrıca güvenlik kameralarının da olduğunu söyle.”

Ayden’in bana gözünün ucuyla baktığını gördüm ama bunu okuyamamıştım, ama şu anda kafamda tüm ekipmanların toplam kaybını hesaplamakla çok meşguldüm. Sadece müzik aletleri tek başına yirmi bin dolara yakındı,

ama kayıt cihazları ve diğer tüm yüksek teknoloji ekipmanlar bunun üç katına yakındı. Daha henüz tura çıkmak için baştan sona yenilememiz gereken her şeyi düşünmeye başlamamıştım bile. Bunu düşünmek bile kanımı kaynatmaya yetmişti ve gözlerim öfkeden yanıyordu. Eğer bunu yapan babamsa, onun dünyasını yakmak ve ilişkimizin çıplak kanlı kemikleri üzerinde dans etmek için bu dünyada hiçbir şey beni durduramayacaktı.

Von'un ona şimdi verdiği bilgiyi tekrar ettiğini duydum ve arka fonda ona yakın birinin yüksek sesle küfrettiğini işittim.

“Polisler her şeyin sigortalı olup olmadığını bilmek istiyorlar.”

Kahkaha ile güldüm ve öfkeyle saçlarımı çektim. “Elbette ki sigortalı. Hatta metal başlıklar bile sigortalı.”

Bunu söyleyince gülmeye başladı ve iç geçirdim çünkü birden kendimi çok yorgun hissetmeye başlamıştım.

“Aslında çok da fark etmez. Bizim tüm ekipmanları yenilememiz gerekecek en azından bu turu yapabilecek kadar olanı.”

“Eğer mecbur kalırsak yedek ekipmanları kullanabiliriz.”

“Hayır. Kendimizi tur için ayarladık, Artifice’ı dünyaca tanınan bir grup haline getirmek için adam akıllı iyi bir açılış yapmamız lazım, Dario’yu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sadece yenilerini alacağız.”

“Buna gücümüz yetecek mi?”

“Muhtemelen hayır, ama olan oldu artık. Birazdan görüşürüz.”

Ayden’a baktım ve alt dudaklarını bükmüş çok üzgün ve

dalgın duruyordu. Beni ona bakarken görmüş olmalı ki, bana baktı ve gülmeye zorladı kendini ama ben bunu yemedim tabii. Tamamen gölgelenmiş ve gizlemişti tekrar kendini ve tanımaya başladığım Ayden ve eminim âşık olduğum Ayden artık gitmişti ve şu anda bana bakan kız ile tamamen iki yabancı gibiydik.

“Senin buralarda olmana gerek yok. Sadece beni bırak ve polislerle işim bittiği zaman çocuklardan birini beni bırakması için ayarlarım.”

Hiçbir şey söylemedi, ama direksiyon üzerinde duran ellerinin sertleştiğini fark ettim, şu anda o karmakarışık kafasından neler geçtiğini anlamak için her şeyi verirdim.

“Seninle milyon dolarına bahse girerim ki, bunun arkasında babam var. Mahkemeye çıkacağız ve sadece istediği şeyi ona vermedim diye bana çok kızgın olmalı. Bu muhtemelen benden hıncını çıkarma şekli ve en etkili olanlardan biri.”

“Güvenlik kameraların var?” Soru sanki havada kalmıştı.

“Evet. Cihazlar çok pahalı ve en üst teknoloji cihazlar, artı bazen diğer grupların cihazlarını da orada tutuyorum yani her zaman güvenli bir şekilde saklamaya çalışıyorum. Neden?”

Bana bakamıyordu ama ağzı sanki canını yakmış gibi kıvrılmıştı. Neredeyse polisleri unutup, onu bizi sessiz bir yere götürmesi için ikna edip, benimle zorla konuşmasını sağlamak istedim, ama bu gerçekçi olmazdı. Omuzlarını silkti ve dudaklarını üzgün bir şekilde büzmeye devam etti.

“Sadece sordum. Hepsinin ne kadar tuttuğunu fark etmemiştim.”

Uzunca bir nefes verdim ve ellerimin içiyle gözlerimi ovaladım.

“Bu sadece bir hobi veya hafta sonları takıldığım bir müzik grubu değil. Bu benim işim, benim geçim tarzım, Ayd. Tabii ki korumak için önlemler aldım.”

Gergin bir sessizliğe gömülmüştük. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve derimin altında dolaşan tüm bu nahoş şeylerle çok sarmalanmıştım o yüzden kötüye giden ne varsa, kaçıp uzaklaşmak istedim. Stüdyonun önünde durduğumuz zaman, bina polis arabaları ile sıralanmıştı ve gruptaki bütün çocuklar kızgın ve öfkeli bir şekilde orada duruyorlardı. Elimi kapıyı açmak için uzattığım zaman, daha Jeep’ten dışarı çıkamadan aniden kolumun üzerine inen yumuşak eli ile irkilmiştim. O mavi renkli gözler değerli taşlar gibi parlıyordu ve daha bana bir şey söylemeden biliyordum ki bana söyleyeceği her neyse, beni stüdyoda bekleyen şeyden çok daha üzücüydü.

“Çok üzgünüm, Jet. Bu her neyse veya değilse, yapamıyorum. Bu... benim için artık olmuyor. Anı yaşıyormuş gibi hissedemiyorum artık ve bununla baş edemiyorum.”

Onun işini çok kolaylaştırabilirdim, sadece gitmesine izin vererek. Her şeyden önce, biz bir ilişki içinde değildik, ama kendimi çok yaralanmış ve hassas hissediyordum ve bunu şimdi açıklamak için çok kötü bir zamanlama seçmişti. Gözlerimi kısarak ona baktım ve elini sıktım.

“Evet haklısın, Ayd. Üzgün olmalısın zira seni bırakabiliyorum ve bir süveter bozuntusu bırakamıyor, bu kadar basit.”

Yüzünü ekşittiğini gördüm ve sanki ona vurmuşum gibi adımı fısıldadı. Bir elimi kaldırdım ve kapıyı ittirerek açtım.

“Yapma. Dün geceden sonra seni buna iten her neyse bana söyleme, çünkü bu her neyse, her ikimiz de gerçek nedeni biliyoruz, gerçek problem senin beni hiçbir şeye dâhil etmemen. Bu çok kötü oldu, çünkü sana âşık olabildim. Kahretsin, belki de çoktan oldum. Şimdi halletmem gereken sorunlar var, yani sanırım sonra görüşürüz.”

Adımı tekrar söylemedi ve ona tekrar bakamadım, ama arkamdan kapıyı aracın üzerindeki tüm cihazları sarsacak kadar sert bir şekilde çarparken kesinlikle bundan çok büyük bir zevk almıştım. Von ve Catcher bana doğru yürüdüler ve parktan uzaklaşıp giderken, omuzlarımın üzerinden ona bakmayı reddettim. Göğsümde bir delik vardı, kaçtığım çok zor kontrol etmeye çalıştığım yanan duygularımı ve tüm bu yangın için açılan bir delik. Acı olan, bu sıcaktan rahatlatmayı ve fırtınadan kaçmayı teklif eden yalnız tek bir kişinin, bunu koparıp açan ve serbest bırakan aynı kişi olmasıydı. Tamamen koparıp, orada delik bırakan, dünyaya akan bu iğrenç düşmanlık.

Polis için kaybolan her şeyin bir listesini yapmak için saatler harcamıştık. Ayak izi örneği aldılar ve onlara eğer bu babama ait çıkarsa şaşırmamalarını söyledim. Onlara babama karşı dava açmak için kullanabileceğim her türlü delili bulmalarını söyledim. Grubun geri kalanı çok gergindi ve benim çoktan harap olmuş sinirlerimi bozuyordu, sigortadan gelecek bilirkişiyi beklerken, her şey ile ilgileneceğimi söyleyerek onlara gitmelerini söyledim.

Kafamda her şeyi tekrar tekrar kurgulamak berbattı. Ayden ile olan şeyin kalıcı bir şey olmadığını biliyordum, ama hâlâ göğsümden kalbimi alıp çıkarmış ve onu kullanmayacağına karar verdikten sonra bana tekrar iade etmiş gibi hissediyordum. Anı yaşamak koca bir yalandı, bundan çok daha fazlası vardı, her zaman öyleydi ve bir gece önce arabada o görüşmeyi yaparken benim dikkatimi dağıtmasına asla izin vermemeliydim. Neden böyle aniden değişmişti emin değildim, tüm bildiğim çok acı vermişti ve bu sefer kendini daha önce olduğundan çok daha uzağa çektiğini hissetmiştim.

Bu ikimiz için de haksızlıktı. Çok fazla gerginlik, çok fazla çekim gücü vardı. İkimiz arasında sadece seksin tek başına işe yaramayacağını başından beri bilmem gerekirdi, ama eğer aylar önce bazı şeyleri bilseydim, onun tekelifini hemen kabul ederdim, o zaman böyle bir duruma düşmemiş olurdum. Eğer onu savunmasız olduğu zaman elde etseydim, kendini geri çekmeden onu kendi tarafıma alabilirdim. Şimdi her şey için çok geçti ve şu anda bu dağınıklığı nasıl çözeceğime konsantre olmalıyım ve hayatımda çok değer verdiğim diğer kadın da hayatta benim yerime başka bir şeyi seçmişti.

Nihayet bilirkşi geldiğinde, kendimi çoktan öfkeli bir ruh haline getirmiştım. Adamın benimle boş binanın içine yürümekten korktuğuna çok emindim, ama bu işinin bir parçasıydı ve başka bir seçeneği yoktu. Benim o parlak ve gösterişli cihazlarımdan geriye kalan sadece işe yaramaz bir siyah kordon yumağı ve kayıt odasında oturduğum döner sandalyeydi. Duvarlarda grubun fotoğrafları ve posterler asılıydı ve tek başına bir Coors Light bira kutusu kenarda

duruyor, yere damlıyordu. Her yer boştu ve bir çöplük gibi görünüyordu ve içimde nasıl hissediyorsam tamamen aynısını yansıtıyordu.

Telefonumda kayıtlı olan müzik aletlerinin ve kayıt cihazlarının fotoğraflarını yeterince hızlı bir şekilde fırlattığım öldürücü vibrafondan kurtulamayan bilirkişiye email ile gönderdikten sonra, şakaklarımı ovalarken, boş ve ıssız yerde ileri ve geri adımlar atarak yavaşça yürüdüm. Tüm görebildiğim sadece boş manzaraydı ve tek hissedebildiğim mekânın içinin tehlikeli bir biçimde sıcak ve için için yanmasıydı.

Daha ne olduğunu anlayamadan, içimde bir şeyler koptu. Sanki annemi gözü morarmış o haliyle gördüğüm anda hissettiğim gibi, bu sefer sadece benim geleceğim kırılmış ve mahvolmuştu. Şimdiye kadar sevdiğim tek şey, beni karşılıksız olarak sevmişti ve bilinmeyen bazı nedenlerden dolayı onu da kaybetmiştim. Duvarlardan geri yansıyan bir çığlık attım ve mekânda tek kalmış olan mobilyayı kaldırıp, kayıt odasını çevreleyen cama doğru fırlattım. Kalan resimleri duvarlardan kaldırdım, posterleri yırttım ve parmak uçlarımdan kan damlayana kadar eklemlerimdeki yaraları tekrar açtım. Yerde duran bira kutusunu tekmeledim, her yere bira döküldü ve duvardaki bütün kablo ve prizleri söküp çıkardım ve yere bir yığın şeklinde fırlattım. Her yeri dağıtmıştım. Bitirdiğimde nefes nefese kalmış ve terlemiştim ve içimde kabarıp taşan öfke, yatışıp, daha idare edilebilir seviyeye gelmişti. Bir şeylere vurmak istedim, birilerini ortadan ikiye ayırmak, sonra ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve eğilerek gözlerim kararmadan önce nefesimi yakalamaya çalıştım.

Ne kadar süreliğine böyle kaldığımı bilmiyordum, ama şimdi bomboş olan yerde alçak bir ısıklık sesi duyduğum zaman, bu beni yeterince uyarmış ve hemen kavga moduna sokmuştu. Rowdy'nin elleri kotunun ceplerindeydi ve o okyanus renkli gözleri perişanlığımı izlerken cana yakın bakıyordu, benim son çıldırışımla daha da kötü olmuştu.

“Burada ne yapıyorsun?”

Memnuniyetsiz ve huysuz olmak istemedim, ama kötü günleri bitirecek daha kötü bir gündü ve şu anda iyiyi oynayacak kadar kendimi zorlayamıyordum.

“Ayden beni aradı. Olanları anlattı. Bir arkadaşına veya dertleşecek birine ihtiyacın olduğunu düşünmüş. Her iki neden için buradayım.”

Ona küfrettim ve yere yığılıp kaldım. Bacaklarımı kaplayan kotun etrafını kırık cam parçaları saplandı ama bunu önemseyecek enerjiye sahip değildim.

“Benden ayrıldığına dair sana bir şey söyledi mi? Beni orada öylece bıraktığı ve artık bunun bir parçası olmak istemediğine dair bir şey söyledi mi?”

Her şeyi anlamaya çalışarak, etrafına bakınıyordu ve ağzının yana kıvrılış şeklinden durumun ne kadar kötü olduğunu, turdan önce her şeyi toparlayıp, bir araya getirmenin çok zor olduğunu bildiğini söyleyebilirdim.

“Hayır, ama sesi çok kötü geliyordu, yani bir şeyler olduğunu tahmin ettim.”

Homurdandım ve bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

“Ona tura gideceğimi söyledim, onu sevebileceğimi söyledim ve onu Challenger'ın ön koltuğunda muhteşem bir seks yapmaktan alıkoydum. Sonra beni terk etti, stüd-

yodan her şeyimin çalındığına dair telefon geldikten hemen sonra. Daha kötü bir gün olamazdı.”

“Sana neden olduğunu söyledi mi?”

“Söylemesi gerekmedi. Biz çıkmıyorduk ya da doğru dürüst bir ilişkimiz yoktu.”

“Bu Ayden’in yapacağı bir şey gibi görünmüyor.”

Kalbim o kadar sıkışmıştı ki, avcumla ovalamak zorunda kalmıştım.

“O zaman, burada kafayı yemiş gibi ve sonra üzerinden bir kamyon geçmiş hissedene benim ve bunu o viski renkli gözlünün yaptığından oldukça eminim. Yani, evet, bu Ayden’in yapacağı gibi bir şey değil gibi.”

Kafasını salladı ve ellilerin tarzında kaldırıp yapıştırdığı saçlarından tek bir tek sarı saç dahi hareket etmedi.

“Durumun sanırım bundan daha karışık olduğunu düşünüyorum. Aynı senin görüldüğün gibi o da çok fena görünüyordu ve sizi böyle gören en salak bir insan bile orada bundan daha güçlü bir şeylerin olduğunu hissedebilir. Kahretsin, Goal Line’da ona ilk baktığında seni gördüm ve biliyordum.”

“Seks.” Bir nefes verdim. “İnanılmaz bir çekim var aramızda ve gerçekten çok seksi, tümü bundan ibaret, istediği tek şey buydu.”

“Tüm hikâyenin bundan ibaret olduğunu sanmıyorum.”

“Yani, şu anda söylediği bu ve bütün bu karışıklığı çözmeme lazım ve daha mahkemem var ayrıca mahvolmuş bir ailem. Gözden geçirmeye çalışmak için zamanım yok.”

Daha önce yoluma çıkan ezilmiş bira kutusunu ayağının ucuyla itti.

“Babanın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?”

“Başka kim olabilir ki? Benim ne yaptığıma dair bana bir şey sormak için çok gururlu, yani güvenlikle ilgili bir şey bildiğini sanmıyorum.”

“Eğer kayıtlarda onu bulabilirsen sana karşı açtığı davaları düşürmesi için bunu kullanabilirsin.”

“Hapiste onu tutabildiğim kadar uzun tutacağım. Mecburi servis veya öfke yönetimi sınıfına alınmaktan korkmuyorum, ama eğer onu turda olduğum sürece içerde tutabilirsem, o zaman ben gittiğimde ellerini annemden uzak tutmuş olacağını bilmek içimi rahatlatacak.”

“İyi fikir.” Ellerini kalçalarının üzerine koydu ve etrafa son bir defa uzunca baktı.

“Burada kalıp, daha çok surat asmak mı istiyorsun veya gidip karanlık bir barda kafayı bulmak mı?”

Gerçekte yapmak istediğim şey gitarımı alıp, yalnız kalabileceğim sessiz bir yer bulmak ve ona verdiğim şeyi istemeyen bir kız hakkında şimdiye kadar yazabileceğim en üzgün şarkıları yazmaktı. Kendimi içkiye vermekten daha da tehlikeli göründü bu durum, böylece uzattığı tumbul elini tutup, beni çekip ayağa kaldırmasına izin verdim.

“Bar o zaman.”

Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz, iki şey çok açıkça ortaya çıkmıştı.

İlk şey üzerimde donumun olmaması ve ikincisi viski renkli gözleri olan kızı unutmak için bütün bir viski şişesini içmeye çalışmanın çok kötü bir fikir olduğuydu. İnle-

dim ve başımı çevirmeye çalıştım, sadece acı ve her yerden çıkan kötü fikirler silsilesi vardı. Neyse ki kanepeden uzanan çıplak ayaklarıma değen deri kumaşı hissedebiliyordum, böylece yalnız olduğumu anlamak için elimi uzatmak zorunda kalmamıştım. Üzüntülerimin son bulması için oradaydım, ama eve bir başkasıyla gitmek bana doğru gelmedi ayrıca karşı taraf için de adil değildi. Cığerlerimi cezalandırdığım zaman buna Rowdy'nin önem vermemesine minnettardım, Rowdy benim incinen duygularımın, şu an her nerede ise donumun dışında tutuyor gibi görünüyordu.

Yuvarlanmam tam beş dakikamı ve gözlerimi açma cesareti göstermem ise ayrı bir on dakikamı almıştı. Açtığımda, tek yapabildiğim inlemek ve böyle içmemek için yemin etmektir. Her zamanki gibi mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde kırdığım bir sözdü.

Rowdy'nin mutfakta hareket ettiğini duydum ve bir bayan gülüş sesi işittim ve donumu bulmaya çalıştım. Bardan her kimi getirdiyse, ona karşı iyi olmak zorunda değildim ve ben elbette bunu donumla yapacak halde hiç değildim. Ağzımdan bir inilti çıktı ve bacaklarımı kanepenin kenarından sallandığımda bir su aygırı sürüşü kulağımın arkasında nehir dansı yapmaya başladı. Onun ve arkadaşının bana doğru yürüdüğünü duydum, ama bu benim daha hızlı hareket etmeme asla yaramayacaktı.

Rowdy'nin bana kanepenin arkasından uzattığı kahve fincanını aldım ve bir avuç ağrı kesiciyi yutarken yüzümü eksitmemeye çalıştım ve kapıya yürüyen sarışının meraklı bakışlarını görmemezlikten geldim. Hoş görünümlü bir kızdı, en azından benim bu akşamdan kalma halimle göre-

bildiğim kadarıyla öyle görünüyordu ve onu hayal meyal hatırladım ve dün gece bize katılan bir arkadaş. Bana güldü, ona gülme kabileyetim yoktu ve kanepenin arkasına bir kalçasını koymuş Rowdy'ye baktım ve benim üzgün durumuma gülüp duruyordu.

“Bir ahmak olması ne kadar da kötü. Eminim Heather ellerini onun her tarafına koyabilmeyi çok isterdi.”

Neredeyse çıplak olduğum düşünülürse, sadece gözlerimi kapadım ve kanepenin kirlentlerine doğru arkaya kendimi bırakırken Tanrı'ya beni yok etmesi için dua ettim. Rowdy'nin kıkır kıkır güldüğünü işittim ve ön kapı açıldı ve kapandı. Hiçbirimiz bir gecelik ilişkilere yabancı değildik ve bu durum beni buna meyilli olanlar arasından, çok daha kötü görünmeme sebep olmuştu. Bu çok iğrençti, kötü bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi utanıyordum ve üstelik o kızla yatmamıştık bile.

“Dün gece ne oldu?”

Rowdy kanepeden uzaklaştı ve iri yarı gövdesini odanın karşısındaki koltuğa bıraktı. Gözleri ciddi bakıyordu ve şaşırmış görünmüyordu, yani benim bir enkaz olduğum düşünülürse, merak ediyordum acaba sarışını buraya getirmek için belki de biraz daha sıkı çalışması gerekmişti.

“Ayden'a âşık olduğunu bana söylemedin.”

Şaşırmış bir şekilde gözlerimi kırpıttım, kafamın zonk-lamasına neden olmuştu. Kaşlarımı çatabilirdim ama bir şey bunun beni öldürebileceğini söyledi, böylece sadece başımı biraz yana yatırıp dikkati bir şekilde onu izledim.

“Sen neden bahsediyorsun böyle? Onu unuttuğumu sana söyledim.”

Başını salladı ve yüzüme bir parmağı ile işaret ederek.

“Unutmak ÂŞIK olmak ile aynı şey değil. Neden onun öylece yürüyüp gitmesine izin verdin ki?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Bu bir yalandı, ama bu bilgileri nereden aldığını bilmiyordum, yani itiraf etmeye henüz hazır değildim.

“Jet,” diyerek çok derinden iç geçirdi. Kızgınlığını âdeta yer döşemelerinden doğru hissedebiliyordum. “Dün gece ağırlığınca içki içtin. Birçok adam için, bunun anlamı geceyi kusakarak geçirmek veya dışarıda bir yerlerde kendinden geçip bayılmak demek. Ama sen, arkadaşım, bütün bir geceyi seni dinleyen herkese viski renkli gözleri olan kızın kalbini nasıl kırdığını anlatarak geçirdin. Bu yetmiyormuş gibi, senin çok tatlı ve romantik biri olduğunu düşünen çok hoş, çok güzel bir kıza, aptal bir âşık gibi davranıyordun, bir daha hiç seks yapmayacağını söyledin, yani tam olarak çuvalladın.”

“Bahsettiğim ateşli kız seninle eve gelmeyi istiyordu ve hatta elleri kasıklarında duruyordu, onu Ayden diye çağırdın, bir kere değil, iki defa değil, ama kahrolası üç defa. Sonra senin üzgün olduğunu düşündü. Çok kötü bir haldeydin, hâlâ öylesin ve gerçekten anlamıyorum senin için oldukça yoğun duygular besleyen bir kız için madem sen de aynı şeyleri hissediyordun, neden gitmesine izin verdin.”

Böyle kalpten konuşmaları kaldıracak bir ruh halinde değildim. Aslında ne Ayden’i ne de dün olanları düşünecek bir ruh halim vardı, ama Rowdy hiçbir yere gitmiyordu ve ben de eve dönmek ve ne Ayden, ne de Cora ile karşılaşmak için acele ediyordum.

“Her zaman kaçıyor. Bana onu gerçekten tanımadığımı defalarca söyleyip durdu ve çok net bir şekilde belirtti, hatta çok daha evveli geçen kış, tek istediği çabuk bir beraberlikti. Birinin hatası olmak benim içimde yok. Bak bu annemin hayatına neler yaptı.”

“Bu tura gideceğim. Uzun bacaklı ve kovboy çizmeli bir kız tarafından kalbinin parçalanmasının ne kadar acı olduğu hakkında bir albümlük şarkılar yazacağım ve belki yeterince sarhoş olup, İspanyol bir kızı yatağa götürüp ona hiç anlamadığım her şeyi kulağıma fısıldaması için izin vereceğim.”

Uzun bir süre birbirimize baktık ve odanın öteki ucundan donumu bana fırlattığı zaman homurdandım ve göğsümün tam ortasına vurdu.

“Bu söylediklerinin sana yardım edeceğine inanıyorsan sen bir aptalsın. Bence ona sadece nasıl hissettiğini söylemelisin. Şu anda bundan daha fazlasını neden kaldıramayacağını tam olarak bilmeyi talep etmelisin bence. Babanın mutsuzluğu için annen hatalı olduğunu kabul ediyor ve onun bir çılgın gibi davranmasına izin vererek bunu destekliyor. Ayden sadece değişik bir şeylere ihtiyacı olduğuna ikna olmuş ve eğer ona haksız olduğunu gösterebilirsen, sanırım bu her ikinizi de gereksiz kalp ağrısından kurtaracaktır. Üstelik sen İspanyolca bilmiyorsun.”

Dar kotumun bir bacağına girebilmek için olması gerekenden çok daha fazla konsantrasyon harcamamı gerektirmişti.

“Bunun bir önemi yok. Ben bir müzik grubundayım. Bu dil diğer tüm engelleri tercüme eder.”

Başını bana doğru salladı ve kendini zorlayarak koltuktan kalktı.

“Gidinceye kadar onunla ilgili ne yapacaksın? Hatırlıyorsun değil mi, onun tam karşısındaki odada yaşıyorsun.”

Donup kalmıştım, çünkü bunu düşünmemiştim. Eğer eve birini getirdiyse, düğmeli bir ceket giymiş ve kravat takmış, saçları yapılı ve gözlüklü, benim tam zıttım olan bir erkek, büyük olasılıkla evi ve içinde yaşanmış bütün ilişkiler ile beraber evi yakmama neden olacak kadar kızdırdı bu durum beni. Hatta eve birini getirmemiş olsa bile, aramızda beni ürpertmeye yetecek kadar tuhafliklar hâlâ olacaktır. Cora'nın diline düşmeye gör ve her açık yarayı kanatmaya yetecektir ve sonraki haftalarım bir kâbusa dönüşecektir.

Rowdy'nin istediğim kadar uzun kanepesinde yatmama izin vereceğini biliyordum, ama ertesi sabah onun ikinci el kıyafetlerini izlemek için hiç istek duymamıştım. Normalde, stüdyoya gidip kalabilirdim, ama şu anda bile orada her şeyin kırılıp döküldüğünü görmek çok zordu benim için. Nash ve Rule'un hiç odaları yoktu ve gruptaki çocuklarla beraber bir yerden başka bir yere dolaşırken, tur için yenilediğimiz malzemeler ayarlanıp güvenli bir yerde tutuluncaya kadar işlemleri yürütmek için gerçek bir yere ihtiyacım olacaktı. Bunun anlamı tüm bu anlamsızlıklara katlanmak zorunda kalıp, bir yetişkin gibi davranıp, benim muhteşem azap çeken başımla yüzleşecektim.

“Sanırım bununla baş edeceğim.”

“Onu donunda tutmak zorunda kalacaksın. Ayden'in ne dediğine bakmadan Cora eve başkalarını getirmeni is-

temeyecektir. Sadece onu koruduğunu söyleyerek buna karşı çıkacaktır.”

Küfür ettim. “Şu anda böyle bir şey için piyasada değilim.”

Bu doğrudu. İsimsiz ve nedensiz cinsel hayatım amacını tamamlamıştı ve bunun ne kadar sığ olduğunu görebiliyordum şimdi. Bir cinsel obje olmak ve cinsel bir obje olarak kullanılmanın ne demek olduğuyla ilgili bana tüm kızlar için tamamen yeni bir bakış açısı vermişti. Sabahları insafsızca çekip gidiyordum. Uzun zaman önce Ayden’i geri çevirme nedenim buydu. O zamandan beri, onunla geçireceğim bir gecenin beni mahvetme kabiliyetine sahip olduğunu biliyordum. Aslında, bunu sana söyleyeceğim çünkü her ikinizde bir ömür boyu sürecek bir şeye sahip olabilirsiniz. Birini bulduğun zaman, ruhuna hitap eden, öyle biri ki seni anlayan, savaşmaya geçecek biri. En son yapmak isteyeceğin şey, beş yıl sonra geriye bakıp nasıl olabileceğini merak etmek. İnan bana, eğer yapsaydım diye düşüneceğin tarzda bir pişmanlık, ruhunda hiçbir şey kalmayıncaya kadar seni öldürebilir.”

Onu gerçekten daha önce hiç görmemişim gibi baktım. Rowdy aramızda komik olandı. Her zaman partiden sonra veya bir bar önermede hızlı olandı. Bir şakada hazırlıklı olan ve kolay gülendi. Bunca yıldır arkadaştık, sarhoş olduğumuz zamanlarda derin ve karanlık sırlarımızı paylaşmıştık, geçmişte böyle bir şey hiç öngörmemişti.

“Tecrübeden mi konuşuyorsun?”

Bana sadece baktı ve omuzlarını silkti. Açıkçası derine inmek istedeği bir konu değildi, benim bir viski şişesinin

içi gibi koktuğum ve başımın bir davul gibi zonkladığı düşünülürse, bu belki de iyi bir şeydi.

“Bak ahabap, sağlam bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair belki annen ve baban sana iyi örnek olamadılar ve hiçbirimizin tek eşlilikte ve ömür boyu çok mutlu olmada yıldızlı pekiyi almayacağımızı biliyorum. Ama sanırım işte aradığım kişi bu, dediğin birini bulduğunda anlayacaksın.”

Bana söylediği şeyin doğru olduğunu biliyordum, ama sadece gerçekten olduğum kişi ve ömür boyu olmayı planladığım kişi ile mutlu olmak için Ayden’in orta yerini bulamamıştım, hayatının içine tamamen girmeme izin vermediği zaman, beraber olmamızın sadece mümkün olmadığını düşündüm ve içimdeki ateşi bir türlü dışarı çıkaramadım. Ve artık beraber olmamız ikimiz için de bir seçenek bile değildi.

13. BÖLÜM

Ayden

“Bir sabah uyanıyorsun ve farkına varıyorsun ki, her zaman öyle olan şeyler, her zaman öyle olacaklar anlamına gelmiyor. Eskiden bana sürtük denmesine alışmıştım, bir kaltak, beyaz süprüntü ve yaşadığım hayatla beraber gelen diğer tüm şeyler, neredeyse çok geç olana kadar ben o kız olarak yaşadığım yerden ayrılmanın tüm bu şeyleri geride bıraktığım anlamına geldiğine hâlâ uyanamamıştım. Kentucky bölge sınırını geçtiğim andan itibaren, Ayden kaybolmuş; kullanılmışlık, çok kullanılmaya alışılmışlık hissi de gitmişti. Normalde ona dair hiçbir şeyi özlemiyorum, son zamanlarda bununla mücadele ediyordum.”

Ellerimin arasında tuttuğum kahveyi çok fazla sıkıştırmıştım ve sanki evrenin sorduğu her sorunun cevabı-

nı orada bulacakmış gibi kahvenin içine bakakalmıştım. Shaw'ın bakışlarının beni bölüp ayırdığını ve inceden inceye tahlil ettiğini hissedebiliyordum, ama şimdiye kadar ağzını kapalı tutmuş ve benim konuşmama izin vermişti. Okulun aşağısındaki kafenin köşesinde oturuyorduk ve onun huzursuz oturuşundan benimle tam olarak mutlu olmadığını söyleyebilirdim. Onu dün bir panik halinde aramıştım ve ondan istediğim iyiliği, tek bir şartla yapmayı kabul etmişti, son zamanlarda içinde bulunduğum korkunç durumu ona en ince detayları ile anlatacaktım.

“Ben babamı hiç tanımadım ve aslında annemin de onu gerçekten tanıdığından emin değilim. Kasabanın en fakir tarafında eski bir karavanda yaşadık ve onun eve yabancı adamlar getirmesi veya uzun bir süreliğine yiyeceksiz ve ışıksız kalmamız alışılmadık bir durum değildi. Şimdi, geriye baktığım zaman bunu başımızın üzerinde bir çatı olsun diye yaptığını anlıyorum ve kardeşim Asa'nın da şimdi bu halde olmasına nedeni de bu olmuş olabilir. İnsanlar onun için insan değillerdi, onlar sadece bir son anlamına geliyordu ve çok uzun bir süredir, bu sonlarla onu buluşturacak en gözde rehineydim.”

Utançtan boğazım yanıyor ve vücudumda engel olamayacağım titremelerin başlayacağını hissedebiliyordum, ama bu gözyaşları uzun zamandır dökülmek için bekliyorlardı ve eğer şimdi ağlayacaksam, bu Jet'in bana yaşattığı hayal kırıklığının ve ihanetin saf bir dışa yansıması olacaktı.

“Gençtim, çok aptaldım önceleri erkek kardeşimin ondan yaşça büyük arkadaşlarının benimle takılmak ve benimle olmak istemelerinin havalı olduğunu düşün-

müştüm. Popüler olduğumu düşünmüştüm ve tipik basit karavan yaşamının çok ötesinde yaşadığımı düşünmüştüm. Sonunda Asa'nın alenen beni kullandığı ortaya çıkmıştı ve parti kızı olarak adım çıkmıştı. Öyle bir kız ki, onu parası olan çocuklara ulaştıracak her şey için, hiç kimseye hayır demeyen bir kız, uyuşturucu kullanan çocuklar ve o zaman Asa ellerini her neye bulamak istediye. Kısa bir etek ve kötü bir unvanın seni nerelere getireceği inanılmaz ve Asa hepsinden kendi değerinden daha fazla yararlandı. Daha akllı olabilir miydim, belki kendimin ve ne olup bittiğinin daha çok farkına vararak pişmanlık ve acı hatıralardan kendimi kurtarabilirdim.”

Sonunda Shaw'a bakabildim ve yeşil bakışlarından bir nebze olsun hüüzün gitmişti, ama ağzı sımsıkı kapalıydı ve bu hiç affetmiş gibi görünmüyordu bana.

“Önce işleri kolaylaştırır diye uyuşturucularla başladım, herkesin benim kim olduğumu ve ne yaptığımı söylediği şeyi daha az hissetmek için. Yaptığım şeyi yarı zamanlı, Asa'nın başını beladan uzak tutmak için yapıyordum; çünkü onun yarattığı bu duruma bir yardımı olur diye düşünmüştüm ki zaman zaman bu kendimi çok iğrenç hissettirmişti bana. Bugüne kadar ona, onun için yaptığım şeylerin bana nelere mal olduğunu bilip bilmediğini sormadım hiç. Bana hiçbir şey söylemedi çünkü gerçek ortadaysa birbirimizin gözlerinin içine bir daha bakamazdık.”

Shaw'ın ağzı endişeyle düzleşti, ama benim devam etmem için sessizce beklemişti.

“Lisede bana göz kulak olan, benimle yakinen ilgilenen bir fen öğretmenim vardı. Katıldığım ders sayısında daha

çok ders kaçırmama rağmen, her zaman iyi notlar almayı başarmıştım. Sanırım boşa giden potansiyeli görmüştü, kötü şartlar arasında kapana sıkışmış bir kız ve sanırım birkaç yıl önce o da Asa ile uğraşmak zorunda kalmıştı, yani kardeşimin neler yapabileceğini biliyordu. Eğer annem bir şeyler yapmazsa, DHS'i aramakla tehdit etti ve sanırım bu annemin Asa'yı uzaklaştırmak ile ilgili bir şeyler yapmasına yetmişti. Bay Kelly beni burs için birçok form doldurmaya zorlamıştı ve ben gerçekten SATS'te mükemmel bir bin altı yüz tutturuncaya kadar beni zorladı. Sanırım bunun benim Woodward'dan tek kaçış yolum olduğunu biliyordum ve eğer yapmasaydım, o zaman aynı annemin yaptığı gibi kiramı bacaklarımı ayırarak ödemek zorunda kalacaktım.”

Rahatsızca yerimden yükseldim ve konuşmalarımızı kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa hemen çabucak bir göz gezdirdim. Bütün kirli çamaşırlarımın ortaya dökülmesinden oldukça utanmıştım. Shaw'a güvenmediğim için değil, sadece tamamen iyileşmeyen bir yaraydı ve başka birinin buna bakması tamamen onu ortaya çıkartıp ve tekrar mikrop kapmasına neden olmuştu.

“DU için yarı burs kazanmıştım. Her şeyi kapsamıyordu, ama oda ve okul bunun içindeydi ve Bay Kelly beni bir an önce Woodward'dan ve Asa'nın etkisinden çıkartmaya çalışıyordu ve sanırım kendi emeklilik parasından bir miktar çekip aradaki farkı kapatmıştı. Öğrenci kredisini hak ettiğim zaman, ona ödeyebileceğim en kısa sürede geri ödedim tabii. Hurdalıktan Jeep'i aldım ve bazı çocuklar Asa'dan çaldığım biraz uyuşturucu ile arabayı tamir edip,

elden geçirdiler. Hemen yola düştüm ve bir daha asla geriye bakmadım. Yurda beraber taşındığımız zaman ve seni böyle düzgün ve çok zarif görünce, kendi kendime ben de bundan sonra böyle biri olmak istiyorum dedim. Kimse bundan sonra beni yapmak istemediğim bir şey için zorlamayacaktı, kimse ne kadar ettiğimi veya bir kadın olarak değerimi sorgulamayacaktı, kimse bundan sonra benim akıllı ve azimli olduğumdan şüphe etmeyecekti. Anneme hiç kimsenin asla olma şansı vermediği her şeyi olacaktım ve asla Woodward'a geri dönmeyecektim. Kendimi dönüştürdüğüm bulutun altından çıkartmam lazımdı.”

Bir nefes verdim ve Shaw bir kaşını kaldırarak bana baktı. Ondan istediğim yardım burada gelmişti.

“Asa ölü veya hapiste değil. O burada Denver’da ve Woodward’dan bütün belaları beraberinde getirmiş. Bizim oradan Silas adında bir adam burada şimdi, gerçekten çok kötü insanlar için gerçekten iğrenç şeyler yapar. Cora evde olduğu zaman, içeri zorla girmeye çalışan oydu. Meğer Asa motosiklet gangsterlerinden bir şey çalmış ve şimdi onu geri istiyorlar, başı fena halde belada. Silas onların kitabını geri alıncaya kadar gereken her şeyi yapacaktır ve Asa eğer ondan para kazanacağını düşünüyorsa, kitabı elinde tutmak için ne gerekirse yapacağı bilecek kadar da Asa’yı iyi tanıyorum. Asa bütün problemlerini çözmek için her zaman bana güvendi ve onu yardım edeyim diye benim yanıma annemin gönderdiğine hiç şüphem yok.”

Tırnaklarını masanın üzerinde tıklattı ve başını yana doğru çevirdi.

“Tamam, Ayd, bütün bunlar gerçekten çok kötü ve sonunda bunu söylediğin için memnunum. Seni inciten in-

sanları öldürebilirim. Jet'e bu kadar âşıkken, tüm bu olan kötü iğrenç olayların hangisinin Jet ile ayrılmanla ilgisi var sadece bunu anlayamıyorum? O sana asla böyle kötü davranmazdı."

Korkuyla sindim, çünkü onu stüdyoda bıraktığım zaman bu dünyada hiçbir şey onun yüzündeki o bakışı hiç silemeyecekti. O gece yarısı gözlerinin etrafını çevreleyen ışık neredeyse siyaha dönüşmüştü.

"Biz beraber değildik, yani ondan gerçekten ayrılmadım." Eğer bu aşikâr bir yalansa hasar ancak bu kadar minimize edilebilirdi. Sadece ondan ve aramızda olan her neyse ondan uzaklaşmamıştım; çok iyi olduğum bir şeyi yapmış, kaçmıştım.

Şaşırmıştım çünkü Shaw minikti, ama istediği zaman, daha büyük görünecek yeterli duruşu vardı. Masadan uzaklaşacağını ve sanki onu minik bir köpek yavrusu gibi karşı odaya tekmelemişim gibi bana bakmasını beklemiyordum.

"Gerçekleri söyleyeceğiz diye anlaşmıştık, Ayd. Eğer bunu yapamayacaksan, o zaman burada oturup seni dinlemiyorum. Geçmişinde olanların benim için önemli olduğunu düşündüğün için zaten kızgınım. Biliyorsun ki Rule tam bir zamparaydı, belki herkesin bildiğinden daha zamparaydı, ama ona rağmen onu sevdim. Arkadaşlığımız köklendikten sonra, seni sen yapan bütün güzel şeyleri görmek için geçmişe bakabileceğimi bilmen gerekir diye düşünmek istiyorum."

Ayrılacaktı. Ona uzanıp, bir elimi koluna koyduğum zaman benden resmen yürüyüp uzaklaşacaktı. Ondan yir-

mi bin dolar borç istediğim için ve geçmişimin çok çirkin olduğu ve bunu ondan çok uzun zamandır sakladığım için değil ama Jet ile ilgili ona nasıl davrandığıma dair bana kızgın olmasını anlamakta zorluk çekiyordum.

“Shaw.” Kelimeleri bulmaya çalışıyordum ama çoktan hareketlenmişti.

“Hayır, Ayd, sen beni dinle. Geçen gece seni onunla gördüm. Kahretsin, bir yılı aşkındır onu nasıl izlediğini gördüm. Hayır, o belli bir maaşla, ofis odalarında kâğıtlar arasında çalışacak bir adam değil. Ama o senin dünyanı sarsacak bir adam ve korktuğun için etrafında oluşturduğun o aptal sınırları sana unutturacak biri. Jet senin geçmişin ile ilgilenmeyecek; onun da hoş olmayan kendine ait bir geçmişi var. Onunla konuşacağın yerde bir korkak gibi, sana ihtiyacı olduğu anda onu terk ettin. Üç aylık tura gitmek için hazırlandığı zaman onu bıraktın, sırf seni aklından çıkartabilsin diye önüne çıkabilecek her Avrupalı kızı becermesine resmen izin verdin.”

Karşımdaki koltuğa onu geri çekerek oturttum ve üzerimizdeki meraklı bakışlar geçinceye kadar bekledim. Kalbim sıkışmıştı. Dün gece Jet gelmediği zaman, her türlü kötü senaryoyu saatlerce beynimin içinde oynatıp durmuştum. Hayatımda ilk defa, üzerime onun gömleğini giyip onun burada olup her şeyi daha iyi yapmasını dileyip, ağlayarak uyudum.

“Bak, bağları koparmak zorundaydım. Benim kardeşimi bilmiyorsun, ama Jet’in stüdyosunu soymak, onun için önemli olan her şeyi almak, tam Asa’nın işi. Önemseydiğim birinin benim yüzümden kardeşimin kurbanı olmasını is-

temiyorum. Jet tura gitmeyi ve sonunda sadece kendi için bir şey yapmayı hak ediyor. Onu korumak için yapmam gereken her şeyi yaptım.”

Ağırca iç geçirdi ve elimi sıktı. Yeşil bakışlarından kızgınlık biraz gitmişti.

“Jet bir yetişkin. Ona dürüst olsaydın, sadece kendini değil, seni de koruyabileceğini düşünüyorum.”

Başımı hızlı bir şekilde salladım, hayır.

“Asa tam bir baş belası ve sadece gitmesi gerekiyor.”

“Yani ne? Eğer stüdyodaki hırsızın o olduğunu düşünüyorsan, ona para teklif edip, çalınanları geri vereceğini mi düşünüyorsun? Anlamıyorum.”

“Parayı istedim çünkü kitabı ondan geri alıp, Silas’ın buradan ve benden uzaklaşmasını sağlayabilirim. Asa sadece kendini korumakla ilgileniyor. Eğer ona stüdyoda kameralar olduğunu söylersem, büyük olasılıkla parayı alacak ve kaçacaktır.”

“Peki bunu yapan kişi Jet’in babasıysa? Rule ve Nash dün gece bununla ilgili konuşuyorlardı. Onlar Jet’in babasının bu işte bir parmağı olabileceğini düşünüyorlar. Açıkçası, ortada gerçekten çok çirkin bir hikâye var ki, her ikisi de bunu benimle paylaşmak istemediler.”

Bu sefer iç geçirme sırası bendeydi.

“Bunu riske atamam. Eğer bunu Asa yapmamış olsa bile, bir sonraki sefer Asa yapacaktır. Bu olanların hepsi kimsenin, Asa ve onun getirebileceği belalar yüzünden güvende olmadığını gösteriyor. Bana en yakın olanlar da muhtemelen en çok zarar görecektir kişiler, Jet’i bu ateş hatına koymaya gönlüm razı gelmiyor.”

Uzun bir süre birbirimize baktık. Kafasının çok karıştığını ve çok şey düşündüğünü ve bütün parçaları bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyordum. Ne olursa olsun, benim için geleceğini biliyordum. Shaw beni severdi ve Shaw'ın hayatı alt üst olduğu zamandan beri onunlaydım, o yüzden benim hayatım apaçık tehlikedeyken beni orada öylece bırakmayacağını biliyordum. Korkumu yenmeye çalışıp yutkundum ve uzun zamandır gizlediğim gerçekleri, alt dudacağımı ısırarak ona söyledim.

“Bak, ben aşk hakkında veya biri için önemli olmakla ilgili bir şey bilmiyorum, ama ona sıırıslıklam âşık oldum. Sadece aynı odada olması bile beni gülümsetiyor. Bana dokunduğu zaman, nefes almayı unutuyorum ve bana şarkı söylediği zaman, aman Tanrım, bana şarkı söylediğinde bana ne yaptığını tarif edecek hiçbir kelime yok. Kendi mücadeleleri var ve ortaya çıkan kızgınlık yüzünden üstesinden zor geldiği kendıyla savaşları var, ama bu bana ulaşmasına asla engel değil. Ona hissettiğim şeyi daha önce hiç kimse için hissetmedim. Benim çok saf, çok kırılabilir olduğumu düşünmesinden nefret ediyorum, ama şimdi pişmanlık ve vicdan azabından ölecek gibi hissediyorum. Çünkü şimdi benim gerçekten ne kadar zor ve yanılabilir olduğumu biliyor. Ona âşık olmuş olabilirim, ama olmaz, çünkü onu mahvedecek biri olmaya niyetim yok.”

Gözlerimde oluşan baskıyı ve gözlerimin nemlendiğini hissedebiliyordum, böylece ağlamamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirdim.

“Fillmore'da Sevgililer Günü banyoda beni öptüğünden beri, gelecek için planlarını önemsemedim veya Adam

gibi biriyle hayat nasıl olurdu diye onu karşılaştırmadım.” Geri çekilip, duygularım ortaya çıkmasın diye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. “Her şey. İstedğim her şey o.”

Shaw sessizce içinden küfretti. “O zaman bunu yapma, Ayd. Çok büyük bir hata yapıyorsun. Sadece istediğin her şeyin o olduğunu değil, ama onun ihtiyacın olan her şey olduğunu düşünüyorum.”

Bu sohbetin onun Rule ile yaşadığı ilişki ile benzerlikleri vardı. Rule ile ne yapmak istediğine karar vermek için neler yaptığına dair söylemleri vardı, yani benim mutluluğumu ve benim için en iyi olanı istediğinden ne söylemeye çalıştığının farkındaydım. Sadece ne ile baş ettiğimi anlamadı, Asa ile daha önce işi olmayan hiç kimse anlayamazdı. Şu anda Jet’in ailesi ile yaşadığı bu tatsızlık yetmiyormuş gibi, neden böyle ateşle oynayıp, sonunda yanacağımı daha önce neden düşünmedim acaba.

“Bak, Shaw, gerçekten yardımına ihtiyacım var. Jet ile olanlar oldu, ama Asa ile ilgili olan şeyler çığ gibi büyüyor, Silas’ın başka bir seçenek bulamayıp benim peşime takıldı veya Tanrı esirgesin, Cora. İzin ver bunu halledeyim ve belki, sadece belki, Jet turdan döndüğünde, bir şeyler ayarlamaya çalışırız.”

Bu fikirle ortaya çıkmak kusmak istememe neden oldu, ama gerçekçi olmak zorundaydım. “Asa’nın tam bir baş belası olduğunu anlıyorum ve ona yardım etmemi hak etmiyor. Çoğu zaman ondan nefret ettim, gençken kendim hakkımda hissettiklerimden nefret ettim, ama annem her şeyi yaptı ve bizi sıcak bir yuvada bir arada tutmak için her şeyi yaptı. Ona çok borcum yok, ama Asa’yı son kez kendinden kurtarmaya çalıştığı için ona borçluyum.”

Shaw elimi yakaladı ve avuç içini sertçe bastırdı ve böylece bana ciddi ve kalpten bir şey söyleyeceğini anlamıştım.

“Asa için Jet’i feda etmek zorunda değilsin, birinin seni ömür boyu seveceği aleni iken, diğeri ise seni kendi çıkarları için kullanmak istiyor. Biliyorsun, deneyimlerime dayanarak konuşuyorum.”

Biliyordum, ama ayrıca Silas’ın ellerinin Asa’nın üzerinde olduğunu ve kitabı kimden çaldıysa Asa’yı onlara teslim edeceğini de biliyordum, sonu çok kötü olacaktı. Asa’nın hatrını gerçekten önemsemezdim, ama annem oğlunu yoksullar mezarlığına gömmenin onur kırıcılığına yaşamasın diye, bunu yapacaktım ve gerçek şu ki onun ölmesine de seyirci kalamazdım. Önemseydiğim herkesi Asa’dan uzak tutmanın kazancı, Jet’in bu listenin ilk sırasında olmasıydı.

“Ve eğer sana bir şey olursa, kardeşinin paçasını kurtaracağım diye bir kirpiğine dahi zarar gelirse, polisi aramaktan çekinmeyeceğim. Tüm bunları Rule’a anlatacağımı ona söyleyen iyi olur, bütün hikâyeyi duydukları zaman, yani bizim çocukların köpüreceğinden haberi olsa iyi olur. Biliyorsun seni önemsiyor ve insanların ailesi tarafından haksızca ve kendi amaçları doğrultusunda yönlendirilmesini doğru bulmuyor.”

Elimi alnımın üzerinde ovaladım ve darmadağınık düşünceleri toparlamaya çalıştım. Benim için arkamda dövmeli bir ordu ve muhakkak tehlikeli dostların olduğunu bilmek güzeldi, ama hiç kimsenin de Asa’yı kendi yöntemlerimle halletmem gerektiğini anlamaması sinir bozu-

cuydu. Eğer Jet'in stüdyosundaki hırsızdan o sorumluysa, onu kendi ellerimle ben mahvedecektim.

Shaw çantasından cüzdanını aldı ve bir zarfı çekip çıkardı; masanın üzerine ikimizin ortasına bıraktı. Ona sanki beni ısırmaya hazır bir yılanmış gibi baktım. Bu kadar parayı bana, ona geri ödeyeceğime dair hiçbir şey imzalamadan vereceğine inanamıyordum. Gözleri benimkiler üzerinde kitlendi ve oradaki parlayan şefkatten nefret ettim.

“Kredi kartlarımın bir tanesinden nakit çektim. Babam boşanma işlemleri ve kendi kışını kurtarma ile çok meşgul, bir süreliğine bunu fark etmeyecektir.”

Yutkundum ve aniden boğazımda yükselen yumruyu tekrar yutmak zorunda kaldım. Bunların hepsi çok çirkin ve yanlıştı.

“Sana geri ödeyeceğim.”

Bana yirmi bin değil, yirmi dolar ödeyecekmişim gibi bir el hareketi yaptı. “Nihayet. Eğer bunu bana yakında geri ödemek istersen, aklını başına topla ve Jet ile olan durumu düzelt. Ona ne yaptığını ve neden yaptığını anlat, buradan gitmeden önce bilmeye hakkı var.”

Bu arka dişlerimi birbirine gıcırdatıp, nefesimi yutma neden oldu. Ayağa kalkıp, küçük masanın üzerinden beni yanaklarımdan öpmek için uzandı.

“Seni seviyorum Ayd, umarım her şey tam anlamıyla mahvolmadan bunu halledersin.”

Kafeden çıkarken onu izledim ve dünyanın ekseninden kaydığını hissettim. Görüşümün dışında etrafta oluşmaya başlayan karanlığı yok saymak için hızlı bir şekilde gözlerimi kırpma zorunda kaldım. Her şey, yani çalışmak

zorunda kaldığım her şey, çok çalışıp olmayı istediğim kişi benimle dalga geçiyordu. Woodward'daki karavandan bana bakıyor ve onunla benim arama ne kadar mesafe koy-sam da, her zaman Ayden Cross olacağımı, beyaz çöplük ve Cross çocuklar tarafından yapılan tüm yanlışların bit-mez tükenmez onarıcısı olarak kalacağımı hatırlatıyordu. Masadan parayı aldım, kendi hesabımdan çektiğim beş bin doların üzerine ilave ettim ve Shaw ile oturduğumuz tüm zaman boyunca kafenin karşısında oturan tehditkâr kişi-nin bana doğru gelmesini bekledim. Silas parayı aldıktan sonra, Asa'nın nerede olduğunu ona sormazdım yani her-kesi güvende tutacak bir plana ihtiyacım vardı.

Silas barın tuvaletindeki solgun ışıpta görüldüğünden çok daha kötü görünüyordu ve benim üzerimde gezdirdi-ği bakışlarından nefret ettim.

“Kardeşin nerede?”

Ellerimi kahvenin etrafına dolayıp sönük bakışlarına baktım.

“Bilmiyorum, ama onu bulacağım ve kitabı geri alaca-ğım.”

Uzun bir süreliğine hiçbir şey söylemedi ve parayı koy-duğum yerde duran çantanın üzerine bakışlarını çevirdi.

“Bunu yaptığında onu kurtarabileceğini mi sanıyorsun, hapis cezası olmadan?”

Biraz başımı salladım.

“Senin için kitabı getireceğim, ama Asa limitlerini aştı. Kanada, Meksika veya hangi cehenneme gitmek zorun-daysa gitsin. Sen beni ve annemi yalnız bırakacaksın.”

“Kitabı çaldığı kişiler bu şekilde çalışan kibar insanlar değil maalesef. Misilleme kanlarında var, Ayd. Bunu bi-

lecek kadar zekisin sen. Kahretsin, Asa'nın seni içine sürüklediği belalar için sen her zaman çok zekiydın. Orada ne yaptığını hiçbirimiz asla anlayamadı, sen oradayken senden memnun olmadığımız için değil. Belki de senin kadar seksi bir parçayı birçoğumuzun bulma şansı bir daha olmaz.”

Bunu duymak tüylerimi diken diken yapmıştı, ama sadece gözlerimi çevirdim. İstedğim şeyi almak için Silas gibi adamları nasıl elde edeceğimi biliyordum. Flört edebilirdim, müstehcen şeyler söyleyip, onu yatağa götürebilir ve kendi adını unutturabilirdim, ama o Ayden'in geri gelmesine itiraz eden bu parçam sadece ona sıkılmış bir bakışla, kısa tırnaklarıyla masanın üzerine hafifçe vurdu.

“Eğer kitabı geri istiyorsan, anlaşıma bu.”

“Kitabın hâlâ Asa da olduğunu nasıl biliyorsun veya sana vereceğini?”

Bilmiyordum, ama benim kardeşim ailedeki tek becerikli yalancı değildi.

“Verecek, aksi takdirde onu ne yapman gerekiyorsa sana teslim edeceğim. Onun buraya gelip, kirli ellerini benim mükemmel hayatımın içine bulaştırmasını istemedim. Eğer Asa benimle oyun oynamak istemezse, seninle ve motosikletlilerle şansını deneyebilir.”

Çirkin gözlerini bana kısarak baktı. “Bir nevi güvenceye ihtiyacım olacak.”

Bundan dolayı şaşırmış gibi yapmadım bile. Aşağıya eğildim ve beş bin doları çıkarttım. Hiçbir parçasının bana değmediğinden emin olarak, dikkatlice ona doğru ittim.

“Asa için yaptığım bu son iyilik. Eğer onu bulur bulmaz öldürecek insanlarla takılmak ve onlardan çalmak istiyor-

sa, benden bu kadar. Kitabı getireceğim Silas, ama eğer beni takip edersen, eğer bir daha benim ev arkadaşımın veya annemin huzurunu bozarsan, sana söylüyorum senin asla Kentucky'ye geri dönemeyeceğinden emin olmak isteyecek bir sürü insan var bu kasabada.”

Gözlerini kırpmadan beni izledi. Sanırım benim ne kadar ciddi olduğumu ölçüyor ve değerlendiriyordu, bütün her yere zehir ve acı akıtıyor gibi hissettim, aradığı şeye tanık olmuş olmalı.

“Bu geceye kadar o kitaba ihtiyacım var.”

Gözlerimi kısıtım.

“Aldığım zaman seni arayacağım.”

“Bizim için zaman azalıyor, Ayd.”

Çantamı eğilip aldım ve masadan uzaklaştım.

“Her zaman hızlı olmuş olmam iyi bir şey o zaman.” Kafeden ayrılmadan önce peçetenin üzerine telefon numarasını yazmasını bekledim.

Jeep'e gittiğim zaman, yaptığım ilk şey evi aramaktı. Anneme yüz bin kere sordum, Asa ile irtibata geçebileceğim bir numara biliyor mu diye, ama her seferinde duvara toslamıştım. Burada her şeyin ne kadar kötüye gittiğini anlatmaya çalıştım, hatta belki de onun da hayatının tehlike de olabileceğini, ama her zamanki gibi şehir hayatının beni paranoyak yaptığını söyleyip lafı geçiştirmişti.

Telefonumdaki garip Kentucky numarasını üst üste aradım. Hatta birkaç kere mesaj bile gönderdim, ama hiç cevap yoktu. Eğer işin en başında Asa'ya ulaşamayıp, bazı şeyleri düzeltmeye başlayamayacağım için korkacaksam, bu hiç iyi değildi. Kafamda bir ışık belirlediği zaman, neredeyse öfke içinde başımı direksiyona vurmak üzereydim.

Ellerim titreyerek Adam'ı aradım ve hatta cevap verdiği zaman sesindeki büyük zevki duyduğumda çok daha kötü hissettim.

“Merhaba Ayd, senden artık bir haber almam diye düşünüyordum. Her şey yolunda mı?”

Gözlerimi kapattım ve alnımı direksiyon üzerinde dinlendirdim. Çok üşüdüğümü hissettim ve bu Denver'ın soğuk havasından değildi, sadece bir zamanlar mükemmel olan normal hayatımdan her şeyin gidiyor olmasıydı.

“Hayır, hayır hiçbir şey yolunda değil.” Böyle birdenbire söylemek istememiştim, ama kendimi kontrol edemedim.

“Ah, senin için yapabileceğim bir şey var mı? İyi misin?”

Bu çocuk doğuştan hoştu, her şeyiyle iyi bir adamdı ve hatta kendimi çok daha kötü hissettirdi, sadece onu sevgisini geri veremiyordum. Bu her şeyi açıkça ortaya çıkar-mıştı, Jet ile yaşadığım şey çok daha büyüktü, başka birisiyle yaşayabileceğimden çok daha fazla tüketen ve ben bunu terk edip gitmişim. Kalbim sanki kendi kendini paketlemiş ve beni sürekli bir acının içine hapsedmişti.

“Sadece kardeşimden bir haberin olup olmadığını bilmek istemiştim. Oldukça arkadaş canlısı ve kasabada olduğundan beri, eğer sıkıldıysa seninle temasa geçmiş olabilir diye düşündüm.”

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik vardı ve telefonu cama fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

“Hepsi bu mu? Sesin oldukça kötü geliyordu, Ayd.”

“Jet ile bazı şeyler yolunda gitmedi. O yüzden zor zamanlar geçiriyorum şimdi.”

Boğazını temizledi ve sanki minik bir usturayla derimin üzerini törpülemişti.

“Bunu duyduğuma bir nevi şaşırdığı söylemek zorundayım. Aramızdaki şeylerin yürümesini istesem de, her zaman bir başkasıyla olmayı istemen sanırım oldukça aleniydi. Sevgililer Günü’nde o olduğunu anladım, ama bunu çok erken gördüğümü hissettim.”

“Ne yazık ki, her şey planlandığı gibi gitmiyor bazen. Gerçekten Asa’yı bulmak zorundayım ve bana nerede kaldığını söylemedi. Ona telefonla da ulaşamıyorum.”

Adam tekrar sessizleşti ve kendimi nefesimi tutarken buldum. Sonunda, telefonda bile duyabildiğim çok derin bir iç geçirdi.

“Birkaç gün önce bir şeyler içmek için yolun karşısındaki bir otelde buluşmuştuk. Stadyumun yanındaki otelde kalıyor. Kardeşinden hoşlandım, Ayden. Gerçekten çok hoş bir çocuğa benziyor ve sadece seni gözetten bir ailen olmadan, burada tek başına olmana üzülüyor.”

Oh, Asa senden bir şey istediği zaman, dünyadaki en iyi çocukta tamam ve üzüldüğü tek şey son benim oyununda ona nasıl yardım edeceğimdi.

“Senden para istedi mi?”

Eğer Adam Asa’nın ondan beklediği rolü çoktan oynadıysa, ben mahvolmuştum. Buralarda olmasını gerektirecek ya da elinde hazır para varsa benimle değiş tokuş edecek hiçbir şeyi yoktu o zaman.

Adam tekrar iç geçirdi ve şimdi beni kızdırmıştı. Aslında her zaman onun zamanını bu kadar harcadığım için kendimi kötü hissediyordum, ama şimdi elimde bir ölüm

kalım meselesi vardı ve bunları halletmek için onun işbirliğine ihtiyacım vardı, bir an önce olsa iyi olacaktı.

“Hayır. Ne kadar çalıştığını sordu ve gününün nasıl olduğuna dair bazı sorular sordu. Dediğim gibi, sanırım sadece endişeleniyor senin için. Onunla konuştuklarımdan çıkardığım, memlekette ailen ile temasa geçmek için çok çaba göstermediğin.”

Sesindeki hoşnutsuzluğu hissedebiliyordum, ama beni etkilemesine izin vermedim. Adam kalben bana zaten hiç yakın olmamıştı, yani benim kötü bir kız kardeş ve kız evlat olduğumu düşünmesinde bir sakınca yoktu. Bir şeyler şimdi aydınlanmaya başlamıştı. Nefret ettiğim ve çok derinlere gömdüğüm yönlerim, bugün beni ben yapan ve her şeyin sorumlusu şeylerdi. Eğer Shaw ve Cora gibi muhteşem insanlar ve Jet gibi bir çocuk bana değer veriyorlarsa o zaman her iki parçam da sonunda bir molayı hak etmişlerdi.

“Tamam, teşekkürler, Adam, kendine iyi bak.”

“Hey, Ayd.” Tek yapmak istediğim telefonu kapatıp, gidip Asa’yı bulmaktı, ama bunu ona yapamazdım, beni önemsemek dışında başka hiçbir şey yapmamıştı. “Hazır olduğunda ve rockçı ile şeylere üzölmeyi bıraktığın zaman, belki beni ararsın.”

Elim telefon üzerinde refleks olarak kitlendi. Adam’a dönmek fikri, beni hâlâ istiyor olması, başımı döndürmeliydi. Benim gelecek hayalimdeki mükemmel kişiydi, ama siyah ipek gözleri ve beni titretip ürperten sesi olmayan biri ile olma fikri tüylerimi diken diken yaptı. Benim için Jet olmalıydı ve onun gitmesine izin vermiştim ve bu gerçeikle yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

“Teşekkürler, Adam, ama yakın bir zamanda herhangi bir ilişki için hazır olacağımı sanmıyorum.”

“O zaman, bir arkadaşla ihtiyacın olursa, ben buradayım.”

Görüşmeyi sona erdirdim ve telefonu yandaki koltuğa fırlattım. Sanki içim dışıma çıkmış gibi hissediyordum ama bazı şeyler açık ve parlaktı şimdi ve gideceğim yön belli ve kesindi. Denver’a ilk geldiğimden beri, bir yalanı yaşıyormuşum gibi hissettim.

Spor otorite alanlarının olduğu arazinin yanındaki otellerin olduğu yere, kasabanın diğer ucuna doğru sürdüm. Tüm yol boyunca, dikiz aynasından Silas’ın beni takip edip etmediğinden emin oluyordum. Aşağı kasabada kalınacak yerler kadar güzel değillerdi, ama tam Asa’nın standartlarına uygundu. Adam’ın bahsettiği oteli buldum ve içeri girdim. Bana kardeşimin oda numarasını hemen öyle vermeyeceklerini biliyordum, ama tezgâhın arkasında hoş bir kız varsa şimdiye kadar onun cazibesine dayanamayıp şüphesiz ona âşık olduğunu bilecek kadar onu seyretmiştim.

Bu tarife mükemmel olarak uyan benden birkaç yaş genç bir kırmızı kafa vardı. Temiz bir yüzü vardı tatlı bir kızdı, Asa’nın entrikalarına uyan mükemmel bir kurban. Yüzüme hoş bir gülümseme takındım ve orada yalnız kalana kadar bekledim. Masum görünmeye ve olabildiğince ürkütmemeye çalışarak kollarımı tezgâhın üzerine çapraz olarak koydum. Aksanımı tam olarak kullandığımdan emin oldum ve böylece Asa ile aile bağı olduğumuz hakkında bir yanlış olmayacaktı.

“Merhaba, burada kardeşim ile buluşacaktık. Ben şimdi geldim kasabaya ve hangi odada kaldığını unuttum. Bana yardım edebilir misiniz acaba?”

Bana şaşkınlık içerisinde baktığını gördüm. İnsanlar benim Asa ile kardeş olduğumu gözlerimizden anlayabiliyordu, ama değişik saç rengi yanlış anlaşılabilirdi. Dudağını ısırdı ve diğer tarafa baktı.

“Kardeşinizin ismi ne?”

Şimdi daha da çok gülümsüyordum.

“Asa Cross. Çok yakışıklı bir şeytandır ve eğer bana yardım ederseniz eminim çok memnun olacaktır. Denver bizim geldiğimiz yerden çok daha büyük bir yer ve ben biraz mahcup hissediyorum ve yapabileceğiniz her yardım için minnettarım.”

Yapabildiğim kadar doğal görünüp, aksanıyla onu etkilemeye çalıştım ve gözlerimi ona doğru kırptırdım. İsteddiği şeyi elde etmek için onu yönlendirmeye çalışan biri olduğum için kendimi suçlu hissetmeliydim, ama benim son oyunum bu duygulardan çok daha önemliydi.

Saçları ile oynadı ve sanki yanlış bir şeyler yaparken yakanmaktan korkar gibi etrafına bakınmaya devam etti.

“Hımm, oda numaralarını vermek için yetkim yok, ama onu arayıp sizin burada olduğunuzu haber verebilirim ve hangi odada olduğunu ona sorabilirsiniz.”

Asa’ya güvenmiyordum ama ne söyleyeceğimi dinlemek isteyeceğini biliyordum, böylece başımı sallayarak onayladım ve birileri beni izliyor mu diye lobiye şöyle bir göz gezdirdim. Kız telefonla aradı ve bana bakıp gülmesi sadece bir dakikasını aldı, artık kardeşim telefonda ona ne

dediyse kızın suratı kızarmıştı. Kız kıkırdayınca tüylerim diken diken oldu ve bir parça kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı.

“Seni beklediğini söyledi ve sonunda burada olduğunuz için çok memnun.” Bir elini göğsünün üzerine koydu ve tezgâhın üzerinden biraz eğildi, burun buruna gelmek için, bir adım geri atmak zorunda kalmıştım. “O çok sevimli ve hoş. Benim adım Heather, size yardım etmekten dolayı memnun olduğumu ona söyleyebilirsiniz.”

Dişlerimi gıcırdattım, arkadaşça görünmek ve kabalaşmamak için gülümsemeye zorladım kendimi.

“Çok teşekkürler, Heather, bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Sen harikaydın.”

Üzerinde oda numarası yazılı kâğıdı aldım ve neredeyse asansöre koşarak gittim. Nerede olduğunu biliyordum, şimdi sadece beni içeri almasını sağlamalıyım. Bulunduğu kata kadar gitmek sanki sonsuza kadar sürmüştü ve giderken yolda, yanında ağlayan bir çocukla karşıma biri çıktı ve çocuk için özür dileyip durdu. Ona anladığımı söylemek istedim, mutsuzlukla içten içe ağlıyordum ama sadece gülümsedim ve omuzlarımı silkererek bunun hayatın bir parçası olduğunu ona söyledim.

Asa’nın odasını bulduğum zaman bir saniyeliğine kapının önünde durdum, eğer beni içeri almamaya karar verdiyse, yapmam gereken en iyi hareketin ne olduğuna karar vermeye çalışıyordum, ama boşuna üzülüyormuşum. Yumruğumu tam kapının üzerine koymuşken, kapı açıldı ve bileğimden kavranarak kendimi içeri çekilirken buldum. Biraz bocaladım, Asa bu duruma kahkaha attı, ona esaslı bir yumruk atmak istedim.

Ona çok yakışan pantolonunu giymişti ve son derece iyi dinlenmiş ve karmakarışık görünüyordu, sanki peşinde hak edilen cezayı talep eden bir sürü kızgın motosikletçi yokmuş gibi.

“Neler oluyor kardeşim? Ber-i bulman çok uzun zaman aldı.”

Onu ittirdim ve odanın içinde azamete yürüdüm böylece yapılmamış yatağın kenarına çöküp oturabilirdim.

“Silas burada.”

Gözlerinin irice açıldığını gördüm ve önümde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

“Ortaya çıkmanı bekliyordu burada. Bana kitaptan bahsetti, motosiklet gangsterlerinden de haberim var. Ne düşünüyordun böyle, seni gerizekâl?”

Bana bakışlarında tıpkı benimki gibi olan gözlerindeki parlayan alevleri görebiliyordum.

“Bu kitabın güneydeki her ilçede kazanılmış her borcu ve her işareti gösterdiğini düşünüyordum. Bu ne kadar büyük bir güç hiç fikrin var mı? Bu bilgilerle neler yapabileceğimi biliyor musun? Hapisten bedava çıkma kartından daha fazla, karavandan taşınmak ve büyük çocukların kartlarıyla oynamak demek. Şimdiye kadar yaptığım en zekice şey. Bununla anneme daha iyi bakabilirim, hepimizin bundan sonra hiç çalışmak zorunda olmadığımızdan emin olabilirim. Eve gelebilirsin ve bununla tekrar bir aile olabiliriz.”

Annemi gerçekten önemseyip önemsemediğini merak ediyordum veya bunu sadece bir özür olarak kullanıyordu. Woodward’a geri döneceğime dair bu düşüncesi nereden

çıkmişti hiçbir fikrim yoktu. Asa hoş sözlerle dolu hoş bir adamdı, onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu zaten.

“Ama aynı zamanda birçok kimse seni öldürmek istiyor ve kitabı geri almak için anneme ve bana zarar vereceklerini söylüyorlar. Bu bir kâbus, Asa, bunu sen de biliyorsun. Sana yardımcı olmam için bana geldin, yani tamam bunu yapacağım, ama bana önce bunun Jet’in stüdyosunun soyulması ile ilgili bir ilgisi olup olmadığını söyleyeceksin. Eğer sen yaptıysan, seni Silas’a teslim edip, gidiyorum.”

Duraksadı gözlerini bana doğru kıсарak.

“Rokçı çocuk mu? Bir stüdyosu olduğundan bile haberim yoktu. Zengin ailesi olan çocuğun üzerine odaklanmışım. Sana çok âşık olan çocuk, buna kesin gözüyle bakmışım. Müzik grubundaki çocuk elde etmesi zor biri gibi göründü.”

İç geçirdim ve dirseklerimin üzerine uzandım. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

“Güvenlik kameraları var, eğer yalan söylüyorsan, bunu ortaya çıkaracağım ve bu da senin rezilliğin olacak, çünkü bu adamlar Silas’ı yavru kurt gibi peşine salmışlar.”

“Yemin ederim, Ayd, benim stüdyo ile hiçbir ilgim yok. Hatta bu çocukla aranda ciddi bir şeyler olduysa bile, birlikte çalışması kolay birine benzemiyor. Biliyorsun ben hedeflerimi bundan daha zekice seçerim.”

Birbirimizi tarttık, bana bakarak ne yapmaya çalıştığımı veya Jet hakkında yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Çantamın içini karıştırdım ve Shaw’dan aldığım içi para dolu zarfı çıkarttım. Baldırımın üzerine bıraktım ve Asa’nın gözlerinin bu hareketi izlediğini gördüm.

“Senin buradan gitmeni istiyorum. Benden ne kadar uzağa gidebilirsen iyi olur ve annemden de uzak durmanı istiyorum. Bunun olması için benden istediğin parayı getirdim sana.” Bir kaşımı kaldırdım. “Silas’a vermem için kitabı ver.”

Gözleri paradan benim suratıma ve tekrar paraya gitti. Kafasının içinde yaptığı hesaplaşmaları ve ağzının kenarında suların toplanmaya başladığını resmen görebiliyordum.

“Parayı nereden buldun?”

“Bu seni hiç ilgilendirmez.” Ona sert çıktım, aslında ona bir hayvan gibi çıktım, çünkü her an boğazına yapışabileceğimden oldukça emindim.

“Parayı al, Asa. Kitabı bana ver. Bu işi çözmenin tek yolu bu.”

“Kitap yirmi bin dolardan daha değerli, Ayd.”

Parmaklarımın çıtlattım ve kendi kendime sakin olmam gerektiğini hatırlattım. Eğer bu işi yapabilirsem, Asa bunu kendi avantajı için kullanabilirdi ve benim de kontrolü kaybetmemem lazım.

“Ayrıca senin hayatın da yirmi bin dolardan çok daha değerli. Eğer eve gidip senin ölü bedenini tespit etmek zorunda kalırsam eminim bu annemi öldürür Asa. Lanet olası parayı al ve tamamen defol git hayatımdan. Bu teklifin zaman sınırı var. Şu kapıdan çıkıp gittiğimde, sen kendi yoluna gideceksin veya derin sularda yüzeceksin ve ben kendimi ve seni senden korumak için yapmam gerekeni yapacağım her zaman olduğu gibi.”

“Bu ne demek oluyor?”

Canı sıkılmış gibiydi, tehdit ettiğim gibi bunları yapabileceğime inanmıyordu. Belki eski Ayden yapmazdı,

kalbim kırık ve çok hassas hissederken değil ama şimdi kardeşinin oyunları ile zaman kaybetmeyen yeni ve eski Ayden'in karışımı mükemmel bir melezzim.

Ayağa kalktım ve parayı ona doğru uzattım.

"Parayı al veya bu kapıdan çıktığımda Silas'ı arayacağım demek oluyor. Dediğim gibi, bütün kasabada beni takip edip duruyordu ve hatta şimdi park yerinde bekliyor bile olabilir. Eğer benimle işbirliği yapmazsan Asa, bu noktadan sonra açıkçası sana ne olduğu umurumda bile değil. Seni kurtarmak, bir zamanlar senin için her şeyi yaptığım gibi her şeyi yapmak içimden gelmiyor değil."

Yüzümdeki ciddiyetin ve geride kaybedecek hiçbir şeyim olmadığının farkına varmış olsa gerek, çünkü zarfı benden çekerek aldı ve içine baktı. Gözlerinin etrafındaki yeşil rengin büyüdüğünü gördüm ama kitabı bana getirmek için hiçbir hamle yapmadı.

Kollarımı çapraz yaptım ve kovboy çizmelerimin ucunu yere yavaşça vurdum. Sanırım benim ne yapacağımı görmek için bekliyordu, böylece küfür edinceye kadar ona öylece gözlerimi dikip baktım. Bavuluna gidip, küçük deri kaplı avucumun içi büyüklüğündeki kitabı bulup getirmesi oldukça zamanını aldı. Neden bu suçlular bütün yasal olmayan şeylerini dijital ortamda saklamaz ve koruyucu şifre oluşturmazlar ki. Bana fırlattığında, bir elimle yakaladım ve kotumun arka cebine sıkıştırdım. Ağırlığı sanki benim kalbim kadar gibi hissediliyordu şu anda.

Çantamı omzuma yerleştirdim ve kapiya doğru yöneldim.

"Ben ciddiym, Asa. Bu senin, senin için yaptığım son iyilik. Buradaki yaşamımı seviyorum, burada olduğum

kişiyi seviyorum ve bunu böyle devam ettirebilmek için ne gerekirse yapmaya hazırım. Hatta sen aileden ve benim kanımdan olsan bile.”

Çıplak göğsünün üzerinden kollarını çapraz yaptı ve gözlerini bana dikti.

“Sen değiştin, kardeşim. Eskiden olduğundan çok daha katıydın şimdi.”

Omuzlarımın üzerinden dönüp ona baktım. “Kesinlikle doğru ve sen de bunu unutmayacak kadar zeki olmalısın.”

“Biliyorum bana inanmayacaksın Ayd, ama tüm bu yaptığım şeylerin, sana asla yapmamamı söylemediğim şeylerin, seni içten içe öldürdüğünü görebiliyorum, ben sadece durumu idare etmeye çalışıyordum. Ben seni her zaman her şeyden çok sevdim. Sen her zaman benim arkamı kollayan tek kişiydin.”

Ona bakmak için döndüm ve gözyaşlarıma engel olmak için zorlanıyordum. “Peki, sen ne zaman benim arkamı kolladın?”

Bir saniyeliğine şaşırmış baktı, ama Asa iyiydi ve olmak istediği her türlü bakabilirdi. O benimkilerinin tıpatıp aynısı olan gözlerinde her ne parlıyorsa güvenemiyordum ve bu çok kötüydü.

“Sen neden bahsediyorsun böyle, Ayd?” Birkaç saniyeliğine sanki bana doğru hareket edecek ve beni kucaklayıp rahatlatmaya çalışacakmış gibi göründü, ama şimdi aramızda böyle bir şeyin olabilmesi için artık çok geçti ve bu çaba yeterli değildi.

Belki gerçekten bilmiyordu, belki öğrenmek istemedi, her iki türlü de artık çok geçti ve onun geçmişi hep orada

duracaktı. Onunla yapmak istediğim bir görüşme değildi. Cevap vermeden kapıyı kapattığım zaman, kapıyı sadece kardeşimin üzerine kapatmıyordum. Beni uzun süre esir olarak tutan geçmişimin üzerine de kapatıyordum. Asa'nın sevginin nasıl görüldüğüne dair bir fikri olup olmadığından da emin değildim, ama şimdi yaptığımı biliyordum. Sadece iyi bir fikirmiş gibi görüldüğü için, şartların önüne sunduğu, aslında gerçek olmayan bir yaşamı yaşamıştım, onlar sadece kendini az veya çok izole etmek için kullandığım zırhlarımdı. Hayatta ilerlemek, ne istediğim ve neye ihtiyacım olduğu arasında tamamen bir dengeden ibaret olacaktı. Benden tekrar bir şey istemeyeceğinden emin olduğum zaman, Jet Keller'ın bu kriterlere uyan tek şey olması çok kötüydü.

14. BÖLÜM

Jet

Geçen hafta işkence gibiydi. Duygusal olarak bitip tükenmiş ve kaçırmaktan yorulmuştum. Önümüzdeki haftanın sonundaki tur için ihtiyacımız olan malzemeleri yenilemek için her yere aceleyle gidip gelmekle, çaresizce Ayden ile karşılaşmayı engellemeye çalışmak arasında kalmıştım.

Şimdiye kadar, zamanımın çoğunu grupla geçirmeyi becermiştim, pratik yaparak ve diğer yapılması gereken işler üzerinde çalışarak, gün sonunda çoğu zaman kendimi stüdyodaki şişme yatak üzerinde buluyordum veya gece Ayden bardaki vardiyasından döndükten sonra kendimi zorla eve sürüklüyordum. Başımı ağrıtan ve kalbimi inciten şarkılar yazıyordum ve sanırım gruptaki çocukların kırık dökük aşk şarkıları duymaktan mideleri bulanmıştı.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha çok beni yakıp parçalara ayırmadan ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Ona sürekli kızgın olmamı veya bu aramızda kurduğu derin uçurumun beni öldürdüğünü bilmesini istemedim, böylece akıl sağlığımı yerinde tutmak için bu mesafenin benim için en iyisi olduğunu düşünmüştüm. Bazen, sabah banyoya veya kahvaltı için mutfığa giderken yollarımız çakışıyordu ve itiraf etmeliyim ki o da en az benim hissettiğim kadar kırgın görünüyordu. Bunların hiçbirisi kendimi bana daha iyi hissettirmedi. Cora'nın bu durumu değişmesi de, benim mümkün olduğunca evden uzak kalmamı kolaylaştırmıştı.

Sanki tüm bu olanlar yetmiyormuş gibi, üstüne mahkeme önüne çıkmak için şu anda bekliyordum. Patlamaya hazır bir bomba gibiydim. Avukatım bana sürekli kıpırdanıp huzursuzlanmayı bırakmamı söyleyip durdu, ama odanın tam karşısında oturan babam yüzünden çok gergindim, yüzündeki morluklar iyileşmişti. Annem onun arkasında oturuyordu, bakışları ikimiz aramızda gergince bir bana bir ona gidip geliyordu. Morarmış gözü ustaca yapılmış bir makyajla kapatılmıştı ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim. Ayrıca buraya askılı pantolon ve düğmeli beyaz gömlekle çıkmaktan dolayı rahatsızdım. Mahkeme kıyafetleri korkunçtu, ama hâkimin saçına ve kulaklarındaki metallere bakışından, bu tarzda giyinmiş olmamın benim yararına olduğunu söyleyebilirdim.

Ücretini annemin ödediğinden emin olduğum babamın avukatı, açılışı saldırının nasıl da ciddi bir suç olduğu hakkında konuşmasını uzattıkça uzatarak ve babamı nasıl

hastanelik ettiğime dair söylemleriyle yaptı. Aileye zarar ve travma getirdiğimi söyledi. Daha önce başka belalara da karıştığımı ilave etti ve genel olarak beni bir türlü kontrol edilemez vahşi bir holigan gibi göstermeye çalıştı.

Avukatım kavgayı babamın başlattığına ve benim sadece annemi korumak için harekete geçtiğime karşı çıktı. Bir süreliğine böyle ileri geri devam etti, babam tüm bu süre içinde sürekli olarak oflayıp pufluyordu. Ben yerimde düzgün oturup, mahkeme odasının karşısına öfkeyle onu bir kaşık suda boğacakmış gibi bakmamaya çalıştım. Hâkim mahkemesinde bu gibi davaları çok sık gördüğüne dair ilavede bulundu ve babamın beni hapiste olmamı istemesine rağmen, tahmin ettiğim şey oldu. Bir milyon saat mecburi hizmet, bir yıl gözaltında tutma koşulu ve para cezaları ile serbest bırakılmıştım. Ayrıca beni babamın hastane masraflarından sorumlu tutmuşlardı ve doksan gün boyunca onun ve evin yüz metre yakınına yaklaşma yasağı da koymuşlardı.

Tüm bunları okuyarak onayladım ve mecburi hizmet süresini erteleme talebinde bulunduğum ve gözaltı süresinin tur için kasabadan ayrılmama engel olmadığına emin olduğum zaman babamın suratının morarmasını izlemek de benim için bir zevkti. Dava kapandığı zaman annemin güçlülükle soluk aldığını duydum, ama olay günü beni tutuklayarak arabasının arka koltuğuna yerleştiren aynı polis masanın etrafından gelerek, babamın önüne ağır bir dosyayı bıraktı. Ayağa kalkıp bir zafer işareti yapmak istedim. Benim için mahkeme kararının bu şekilde sonuçlanması için avukatım her türlü iyiliği yapmıştı ve aynı polisin ba-

bamı tutuklama şerefine eriştiğini görmek beni çok mutlu etmişti.

“Bu resimlerin neyi gösterdiğini biliyor musunuz, Bay Keller?”

Babamın avukatı abuk sabuk davranmaya başlamıştı, hiç kimsenin ilgi göstermediği bir sürü saçma sapan şeyler söylüyordu ve babamın açık ve seçik olarak stüdyoyu boşaltırken görüntülendiği fotoğraflar masanın üstüne dökülüp ortaya çıktığı zaman, annem elleriyle ağzını kapatmıştı.

Babam mordan daha önce hiç görmediğim başka bir renge dönüşmüştü ve oturduğu sandalyeden ayağa o kadar vahşice kalkmıştı ki, sandalyeyi düşürerek jüri üyelerini germişti.

“Bu ben değilim!” Beni bir parmağı ile göstererek. “Seni gidi namussuz! Beni oyuna getirdin!”

Sandalyemde arkaya yaslandım ve gülmemeye çalıştım.

“Böyle bir şeyin olmasını engellemek için güvenlik sistemim var. Yakalanmış olman benim hatam değil ve düşünebileceğin her tür cezayı alabilmen için bütün davaları açacağımdan emin olabilirsin.”

Babamın eline kelepçeyi geçiren polise doğru başımı kaldırdım.

“Benimle son defa uğraştın, yaşlı adam. Umarım o derlikte çürürsün.”

“Ben senin babanım, Jet!”

Sadece başımı salladım ve ayağa kalktım.

“Hayır, sen asla benim babam olmadın.”

Dava boyunca anneme ve üzgün bilen gözlerle bakan hâkime bakamamıştım. Onun daha önce baktığı davalarda

bizden çok daha kötü durumda olan bütün aileler hakkında düşünmek bile istememiştim. Avukatımın elini sıktım, benim zorunlu hizmet ve yasal ücretler için bir araya getirdiği kâğıtları imzalamak için anlaştım. Babamın çaldığı malzemeleri geri almak için polis ile görüşüp görüşemeyeceğini sordum ama bunun bir seçenek olduğu konusunda pek umudu yoktu.

Adımın çağırıldığını duyduğumda, mahkeme binasından dışarı çıkıyor ve aptal görünümlü kıyafetim üzerine deri ceketimi giyiyordum. Durmak istemedim, en son babamı benim yerime seçtiği için hâlâ çok kırgın olduğum düşünülürse, onunla konuşmak istemedim. Ama DNA'daki bir şey, dönüp onu beklememi söylüyordu. Burada açık güzel bir günde, yüzündeki her çizgiyi, yaşamda çektiği her hüznü ve derdi gösteren izleri görebiliyordum. Çok kötü görünüyordu ve çok uzak. Orada anne diye sesleneceğim hayalet bir kadın bile yoktu artık.

“Jet, bir dakika bekle lütfen.”

İçimden küfrettim ve keşke sigara içseydim diye düşündüm böylece elimde uğraşacak bir şeyler olurdu. Ceketimin cebine onları ittim ve ifademi düzgün tutmaya çalıştım.

“Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmadı artık, Anne.”

Cüzdanının sapıyla oynadı ve benim bakışlarıma bakmayı reddetti.

“O senin baban, Jet. Onu hapse gönderemezsin.”

İç geçirdim. Bunun olacağını biliyordum, yine de bir darbe etkisi hissettim.

“Evet, gönderebilirim. Benden çaldı ve çocukluğumu söküp aldı çünkü isteklerine razı gelmiyordum. Sadece onu gönderebileceğimden değil, ama ait olduğu yer orası zaten. Ben üç aylığına tura gidiyorum, anne. Bir dahaki sefer seni bir kum torbası olarak kullanmaya çalıştığı zaman, sadece bir telefon görüşmesi kadar yakınında olamayacağım. Bir dahaki sefer senin bütün ev kredi paranı içki ve orospulara harcadığı zaman, bu kıtada bile olamayacağım. Yani belki sonunda onu hapse tıkmak, onsuz bir yaşamın sana daha iyi geleceğini fark etmene yardımcı olur.”

Gönülsüzce hâlâ sarımsı renkte olan morarmış gözüne dokundu.

“Sadece bir defa yaptı ve eğer sadece ona, her zaman bana yardım ettiğin gibi yardım etseydin bu kadar sinirlenmezdi.”

Kahkaha attım ve bu çok üzgün bir kahkahaydı, her ikimizi de çarptığını hissettim.

“Sen ciddi olarak babamı benim yanımda sana vurmamından dolayı suçlamaya mı çalışıyorsun? İyi denemeydi, anne, ama bunlar benim için bir şey ifade etmiyor artık. Senin için daha iyisini istemeye ve seni huzura erdirmeye çalışmaktan yoruldu. Bu rezil hayatı yaşamak istiyorsan, bu senin seçimin, anne ve kendin dışında suçlayacak kimse yok.”

Yürüyüp gidecektim, ama dirseğimin üzerine koyduğu eli beni durdurdu. Alt dudağı titriyordu ve kalbimi kırdığını söylemek istedim, ama onun endişesi ben veya kendisi için değildi; düşlerimi çaldığı için bir hücrede oturan o bencil piç içindi.

“O hapiste ve sen de gidersen ben yalnız kalacağım, Jet. Yalnız kalamam.” Son sözü neredeyse fısıldar gibi söylediğinden zor işitmiştim.

“Biliyor musun ne anne, yalnız kalmak o şerefsizle olmaktan daha iyidir. Bütün hayatımı sana hep bakacağımı, seninle hep ilgileneceğimi ve seni asla yalnız bırakmayacağımı sana anlatmaya çalışarak harcadım. Seni korumaya çalışırken onlara beni polis arabasının arkasına itip götürmelerine izin verdiğin zaman bu tamamen değişti. Şimdi kendini korumanın zamanı geldi.”

Ellerini bıraktım, şaşırtıcı biçimde düşündüğümünden de kolay olmuştu bunu yapmak. Ona artık bakamıyordum, gölgesinin beni altına çekmesine izin veremedim, böylece ondan bir adım geri çekildim. “Geri döndüğüm zaman seni arayacağım. Belki yalnız geçireceğin zaman sana iyi gelecek ve sonra konuşabileceğiz. Yoksa benim işim bitti burada. Eğer yaşlı adam benimle tekrar uğraşmayı, grubum ve müziğime bulaşmayı düşünüyorsa, bir an önce kendine gelse iyi olur. Bunu yıllarca örtbas ettim, çünkü senin için ve sana yapabileceklerinden dolayı üzülüyordum, ama şimdi sadece kendim için üzülüyorum. Hoşça kal, anne.”

Uzaklaşırken sanki ondan tamamen ayrılıyormuşum gibi acı bir duyguyla gittim. Telefonumu cebimden çıkardım ve Marked’ı aradım; çocukların çalıştığı dövme dükkânı. Dükkânın ziyaretçi kimliği olduğundan beri Cora telefona cevap verdiği zaman profesyonellikten uzaktı.

“Merhaba.”

“Merhaba, Rowdy orada mı?”

“Sen şimdi mahkemeden mi çıktın?”

Bu minik hatun, dişleri arasında bir şey olduğunda bir pitbull kesiliyordu.

“Evet.”

“Nasıl geçti?”

“Neyse Cora, eğer Rowdy meşgul değilse onunla konuşmak istiyorum.”

“Biliyorsun seninle telefonda konuştuktan sonra diğer çocuklar ne olduğunu öğrenmek için onu sıkıştıracaklar zaten, yani şimdi bana söylesen daha iyi olur, ben de onlara anlatırım. Bu da herkese zaman kazandırır.”

İç geçirdim ve insafa geldim.

“Bir sürü mecburi hizmet aldım, bir milyon ceza ve men etme kararı çıkardılar. Yaşlı adamı kelepçelediler ve hücreye attılar. Eminim annem bir şekilde kefaret ücretini ödeyerek onu çıkarmaya çalışacaktır, ama polisler hırsızlığın onu uzun bir süre içeride tutacak kadar yeterli olduğuna dair beni ikna ettiler, yani kefaleti o kadar ucuz olmayacak. Gittiğim süre boyunca orada kalacağını söylemek isterdim, ama bunun ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyordum. Ben iyiyim, Cora, gerçekten.”

Ağzının içinde bir şeyler geveledi ve dükkânın içinde Rowdy’nin adını çağırdığını duydum.

“Ayden ile saklambaç oynamaktan vazgeçtiğin zaman, senin iyi olduğunu düşünebilirim, sadece konuş onunla.”

Homurdandım. “O tren çoktan kaçtı, kızım.”

Sanırım bana tekrar bir şeyler söyleyecekti, ama arkada bazı sesler duydum ve Rowdy’nin sesi telefon hattındaydı şimdi.

“Yo.”

“Ve kazanan Jet’in takımı.”

“Hiç şüphe yok, dostum. Ne oldu?”

“Bugünkü programın nasıl görünüyor?”

“Dur bir dakika bekle gidip kontrol edeceğim, tabii eğer bu Tazmanya Canavarı’nın poposunu yolumun üzerinden kaldırmayı becerebilirim.”

Cora’nın histerik gülüşünü ve itiş kakış seslerini duydum. Şimdi de yüksek erkek sesi arka fonda duyuluyordu.

“Son randevum saat dörtte ve çabuk bitecek gibi. Bir kız ayağına sadece küçük bir çiçek istiyor.”

“Benim için bir şeylere başlamak ister misin?”

“Aklında ne var? Büyük bir şey mi yoksa küçük bir şey mi?”

“Büyük.”

“Sen gitmeden önce yeterince zamanımız olmayacaktır.”

“Biliyorum, sadece çizmeni istiyorum, belki önce dış hatlarını yapabilirsin.”

“Anlat bakalım.”

Bunu stüdyo soyulduğundan ve Ayden kalbimi yerinden söküp uzağa fırlattığından beri düşünüyordum. Müziğin benden dışarı çıkışını yakalayan bir şeyler istedim, ben sahnedeysen sözlerle ateşin beni yakışı ve benden dışarı çıkışı gibi bir şeyler.

“Eski bir okul mikrofonunun kırık, sanki ortadan ikiye ayrılmış ve oradan sanki bir tutam ateşin ortaya dökülüşü gibi. Geleneksel eski gibi değil, yıpranmış ve yorgun görünmeli.”

Ben telefonda konuşurken, onun kâğıda bir şeyler çizdiğini duyabiliyordum.

“Ateşin çok sıcak ve kontrolden çıkmış olması lazım ve ne kadar büyük yaparsan yap umurumda değil. Tüm sırtım açık, yani ne kadar yere ihtiyacın olacaksa hepsi senin.”

Dişlerinin arasından ısıklık çaldı.

“Tamam. Ben bir şeyler çizeceğim ve sana mesaj atarım. Eğer beğenirsen, saat beş gibi uğra.”

“Mesaj atmakla uğraşma, sadece çiz ve yap. Hadi ama, dostum, beni biliyorsun; bu dövme tamamen benim ve benim müziğim ile alakalı. Biliyorum sen anladın.”

“Sen tamamen delirmiş olabilirsin, biliyorsun değil mi?”

Bu komikti çünkü uzun zamandan beri ilk defa, bir şeyleri yoluna koymuş gibi hissediyordum ve çılgınlık bunun içinde yer almamıştı.

“Büyük sanat eserleri çılgınlık ve acı çekmekten ortaya çıkar diye söylerler?”

Kahkaha attı. “Sanırım sende bu ikisi de var. Sonra görüşürüz o zaman.”

Gün içerisinde, belki Ayden ile karşılaşırım diye eve gitmemeye özen gösteriyordum, ama bu mahkeme kıyafetleri ile daha fazla kalamazdım, böylece riski göze almaya karar verdim. Park yerinde Ayden’in Jeep’ini görünce yüksek sesle küfür ettim. Çenemi birbirine kilitledim ve ona bakmanın benim tüm parçalarımı acıtsa bile onunla karşılaşmayı idare edecek kadar yetişkin olduğumu hatırlattım kendime.

Ön kapıyı açarak içeri girdim ve durdum. Görünüyordu ki, koşudan henüz yeni dönmüştü, çünkü seksi uzun bacaklarını müthiş gösteren o esnek siyah pantolonu ve sporcu sütyeni üzerindeydi. Açıkçası benim şu anki ruh

halimle üstesinden gelemeyeceğim kadar güzel Ayden apaçık ortadaydı. Yanından geçip gidecektim ve onu orada tüm cazibesiyle bırakacak ve kendi iyiliğim için onu görmezden gelecektim. Ama belli ki onun başka fikirleri vardı, çünkü su şişesini yere koydu ve kanepeden eğilerek bana bakmaya başladı.

“Mahkeme nasıldı?”

Tam dilimin ucundaydı ki, nerede olduğumu nasıl biliyor diye sormak üzereydim, ama sonra Cora ile konuştuklarımızı hatırladım ve Cora’nın ne kadar gevşek ağızlı olduğunu da. Deri ceketimi çıkarttım ve onun yanına fırlattım ve onunla konuşabilirim diye hissedinceye kadar içimden ondan geri saymaya başladım. Onunla her gün mücadele ettiğim bu acı ve üzüntüyü ortaya dökmeden iletişim kurmak istedim.

“İyi geçti.”

Bakışlarını kaçırdığımı gördüm. Açıkçası o da en az benim kadar rahatsızdı.

“İyi. Senin adına mutlu oldum.”

Acı bir kahkaha attım ve ellerimi öfkeyle saçlarımın arasından geçirdim.

“Evet, babasını hapse göndermek her çocuğun hayalidir, çünkü o baba hayallerini o çocuktan koparıp almış ve onları gerçekleştirme şansını yok etmeye çalışmıştır.” İğneleme bir hançer gibi aramızdaki rahatsızlığı bölmüştü.

Boğazını temizledi ve kanepeden kalktı, kollarını ölünceye kadar hayalini kurabileceğim göğüslerinin üzerinde çapraz yaparak koydu.

“Sen mutlu olmayı hak ediyorsun, Jet. Sen bir kere de olsa kendine bakmayı hak ediyorsun.”

“Evet, sanırım.” Benden daha çok onun bana bakmasını tercih ederdim, benim ona bakmamı tercih ederdim, ama artık bu bir seçenek olmadığı için, sanırım kendime bakıp, ilgilenmem geriye kalan tek seçimdi.

Odaya doğru gitmek üzereydim, böylece gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Gözleri ile çok keskin bakıyor ve her hareketimi takip ediyordu. Tam o sırada mutfak masası üzerinde telefonu çalmaya başladı ve ona uzatmak için aldım. Arayanın kim olduğunu ekranda gördüğüm zaman içimdeki her şey dondu ve sabitlendi. Kahrolasınca Bay Süveter arıyordu onu ve tüm evreni tek bir düşünce ile yakıp kül edecektim. Tek bir kelime söylemeden telefonu ona verdim ve yanından fırtına gibi geçip gittim. Elini omzumda hissettiğim zaman durdum. Altın gibi parlayan gözleri, tanımlayamadığım bir duyguyla bana kilitlenmişti, ama bu kızın beni parmağında oynatıp sonra gitmeme izin vermesinden çok yorulmuştum. Artık kendimi kontrol edemiyordum. Bir saniyeliğine başımın dönmesini hissetmek komikti.

“Bu düşündüğün gibi bir şey değil, Jet. Bunların hiçbiri düşündüğün gibi değil.”

Sesi biraz titrek çıkıyordu ve ilgilenmek istedim, onu öpüp yatağa götürmek istedim, ona şarkı söylemek istedim, ona benimle tura gelmesi için yalvarmak istedim, parmağına bir yüzük takıp, ona evlenme teklif etmek ve sonsuza kadar benim olmasını istedim. Maalesef tek yapabildiğim onu kafama takmadan, gözlerimi kısmaktı.

“Bütün bunları hiç düşünmemeye çalışıyorum, Ayd.”

Zor nefes aldığını fark ettim ama sadece odama doğru ilerledim. O gerizekâlı ile ilgili söyleyeceği ne varsa hiç-

bir şey duymak istemedim, böylece yatak odamın kapısını çarptım ve beni gün boyunca sıkın kıyafetleri çıkardım, tüm bunları yaparken beni içine soktuğu bu duyguları da keşke bu kadar kolayca çıkarabilseydim diye düşünmüştüm.

Eğer beni buraya kadar konuşmaya çalışmak için takip ettiyse, vazgeçsin diye müziği olabildiğince yüksek sesle açtım. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki, kendi başımı bile ağrıtmıştım ve dikkatim dağıtmıştı bir kere. Kafamda tur-la ilgili son dakika yapmam gereken şeyleri bitirip, Black Market Alphas kayıtları ile ilgili beklettiğim bazı detayları yerine oturtmuştum bile.

Gerçekten, grubun başlamasına yardım etmek, başka insanlar duysun diye dünyaya yeni müzik grupları tanıştırmak, şu anda başka herhangi bir şeyden daha mutlu etmişti beni. Kimsenin daha önce hiç duyma şansı olmadığı, sadece çok iyi müzik vardı orada, çünkü daha önce bu kadar büyümemişlerdi, hiçbir radyoda veya büyük turda duyulmamışlardı. Bu çok yazıktı ve bunun değişmesinde benim oynayabileceğim rol beni gururlandırıyor, daha önce kendim için ürettiğim hiçbir şeyden bu kadar gururlanmamıştım.

Dövme dükkânına gitmek için evden ayrıldığım zaman, Ayden'dan eser yoktu ve bunun bana kendimi daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirdiğini bilmiyordum. Bu konuda çok düşünmemeyi seçtim ve aşağı kasabaya doğru yola koyuldum. Colfax'a arabayı park etmekten nefret ediyordum, böylece biraz daha aşağıda Nash ve Rule'un yaşadığı yere gidip arabayı park ettim. Mekâna yürümek birkaç dakikamı almıştı. Sadece birkaç dakika gecikmiş ol-

mama rağmen, Rowdy muhtemelen yaşı on altıdan küçük bir kızın üzerinde çalışıyordu.

Cora gözlerini devirdi ve kızın geç geldiğini ve işlem sırasında acıya dayanamadığını söyledi, yani adamım bununla mücadele ediyordu. Ona bekleyebileceğimi söyledim, ama Rule arkadan çıkıp geldi, bana ayıracak bir dakikam olup olmadığını sorduğu zaman, kızgınlıkla telefonuna bakıyordu. Gerçekten şaka kaldıracak halde değildim, ama mekân o kadar büyük değildi, yani başka bir seçeneğim de yoktu. Bir kızgınlıkla bizi ön kapıdan çıkarırken seyreden Nash'ı selamlamak için başımı salladım. Bir adamın baldırı üzerinde dolambaçlı, karmakarışık bir şeyler çalışıyordu, aslında, kızgın bir bakış dışında herhangi bir şey söylemedi veya bir hareket yapmadı.

Rule telefonun ekranına doğru bir şeyler söylendi ve kapşonlu parkasının cebine soktu.

“Rome birkaç aya eve dönüyor.”

Bunu beklemiyordum, yani ne söyleyeceğimden emin olamadım. Rule'un abisi iyiydi, belki tam bir baş belasıydı, ama hiç sorun çıkarmayan türden bir adam ve ben onu çok severdim. Aile ile ilgili bazı gerginliklerin olduğunu biliyordum ve aslında bu Rule'un ikiz erkek kardeşi (şu anda hayatta olmayan) ile ilgiliydi ve giderken yanında oldukça büyük bir sırrı da beraberinde götürmeyi becermişti.

“Bu çok hoş.”

“Eğer bir baş belası olmaktan vazgeçseydi, bu hoş olabilirdi. Geldiğinde evin kredi borcunu üzerine almasını isteyeceğim, yani nereye gideceği ile ilgili endişe etmesine gerek kalmayacak. Hemen şimdi eve gitmeyeceğini biliyorum. Hala bizimkilerle konuşmuyor.”

Boynumun arkasında ellerimi ovuşturdum ve neden herkesten uzak burada konuşmak istediğini merak ettim.

“Döndüğünde sizin Victorian’daki eve taşınırsa, sen ve Shaw nereye gideceksiniz?”

“Ona bir ev alacağım.”

Biraz şaşırmıştım çünkü Rule’u çok uzun zamandan beri tanırdım ve bir kız ile beraber yaşama fikri zaten şaşırtıcıydı, onunla beraber kalıcı bir ev yapma fikri düşünülemezdi.

“Aman dostum, bu çok büyük bir adım.”

Bir omzunu silkeledi ve dükkânın önündeki cam vitrine doğru sırtını yasladı.

“Öyle gibi hissetmiyorum ama. Benim için doğru kişi o.”

Bir kaşımı kaldırdım ve onun duruşunu kopya ederek sırtımı soğuk cama yasladım.

“Evlenmeyi ve bebek sahibi olmayı falan mı düşünüyorsun orada?” Bu beni şaşırtmıştı. O bir yalnız kurttu ve kadınlarla olan dosyası tam bir efsaneydi ve korkutucuydu. Ama bir kere Shaw’a bağlanmaya karar verdikten sonra, hayatındaki diğer her şey ile hesabını bitirmişti.

“Gerçekten, adamım, ne isterse onu vermeye hazırım. Bir yüzük isterse, kafası büyüklüğünde bir yüzük alacağım ona. Bir çocuk isterse, hamile olana kadar onu her gece yatağa götüreceğim ve bunların hiçbirinden şikâyetçi olmayacağım. Eğer ilişkimizi, birlikteliğimiz boyunca, şimdi olduğu gibi tutmak isterse, o zaman buna da tamam diyeceğim. Sonuçta tek önemli olan o ve ben. Seninle konuşmak istediğim buydu.”

Gözleri çok ciddi bakıyordu ve beni cama kilitlemişti.

Sana tüm ısrarcılığıyla döndüğü zaman, bu kış fırtınasından başka bir yere bakmak oldukça zordu.

“Doğru zaman geldiğinde Jet, sen de anlayacaksın. Dağları yerinden hareket ettirebilir, hayatını değiştirebilir ve onları tutmak için ne gerekiyorsa yaparsın. Shaw olmadan ben yarım bir adam olurdum. Beni daha iyi yapıyor, beni mutlu ediyor ve Ayden’in da sana bunları yaptığını görebiliyorum.”

Araya girerek konuşmasını bölecektim, ona çekip gidenin ben olmadığını ve onun sırlarıyla beraber kaçtığını ve, ona hâlâ âşık olduğumu söyleyecektim ama bir elini kaldırdı ve beni durdurdu.

“Onunla ilgili her şeyin karışık olduğunu biliyorum. Onu sevmen için sana yardım etmediğini biliyorum, ama onu sevmiş olman çok önemli, güven bana, ben de onun durumundaydım. Shaw bana biraz Ayden’in nelerle uğraştığından bahsetti ve hiç hoş değil ve tabii ki bunlar hiç kolay değil, ama eğer üstüne gidersen bunu becerebileceğini biliyorum.”

Öfkeyle baktım ve sözlerinin kafamın içine yerleşmesine izin vermemeye çalıştım. Bunları neden söylediğinin farkındaydım ve gerçekten bu sevginin üstün geleceğini düşündüğü için ona minnettardım. Onun gibi bir adamdan bunları işitmek çok güzeldi, ama Ayden’in koyduğu duvarlarla savaşılmaya çalışan o değildi ve bugün o lanet telefon çaldığında orada değildi. İç geçirdim ve gözümün ucuyla ona baktım. Onun hakkında ne hissettiğim ile ilgili ona yalan söylemeyecektim, ama aynı zamanda aramızda yaşanan şeylerin olduğundan daha farklı olabilir diye ümitlenmiş gibi davranmayacaktım.

“Teşekkürler, Rule. Gerçekten ne demek istediğini anlıyorum ve keşke, gerçekten keşke, Shaw ile şu anda yaşadığın ilişkiye benzer, ben de Ayden ile böyle bir şey yaşayabilseydim. Ama maalesef bu öyle değil. Birini zorlayıp, baskı yaptığında neler olduğunu biliyorum, bizimkilere bak.

Uzun bir süre birbirimize baktık, benim kelimelerimi kafasında evirip çevirdikçe, mavi gözleri bir çift pırlanta gibi parlıyordu. Sonunda, iç geçirdi ve camdan kendini uzaklaştırdı.

“Ben sadece biliyorum ki, eğer tüm bunları o kişiye ve oyunun sonuna değer diye düşünüyorsan peşini bırakmalısın.”

Onun yolunu takip ederek, kendimi camdan uzaklaştırdım. Yoldan yürüyüp geçen bir grup kız bize itinayla bakmıştı, ama hiçbirimiz bu ilgiye karşılık göstermemiş veya flörtöz gülücükler göndermemiştik. Bir şeyleri tekmelemek istedim.

“Sanırım mutluluk şimdi tamamen göreceli.”

Dükkânın içine geri girdik ve Rowdy üzerinde çalıştığı kızla konuşuyordu. Cora hesabı alırken ona acıyarak bakmıştı. Rowdy ile yumruklarımızı tokuşturduk ve kafasıyla bana çizim istasyonlarının ve küçük bir dinlenme odasının olduğu arka tarafı işaret etti.

“Arkaya gel ve oluşturduğum şeye bir bak. Eğer beğenmezsen, değiştirmek için yeterince zamanım var.”

Rule omzumun üzerine vurdu.

“Bütün gün üzerinde çalışıyordu. İnanılmaz muhteşem bir şey.”

Bir kaşımı kaldırdım ve dükkânın arkasına doğru Rowdy'yi takip ettim.

“Bu kadar çabuk bir araya getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Bir müşterimin çizim ile ilgili tasarımı bana bırakması çok sık olan bir şey değil, yani bununla iyi vakit geçirdim aslında.”

Kalıp kocamandı. Tüm sırtımın bir tarafını, kalçalarının hemen üst kısmından omzuma kadar olan bölümü tamamen kapatırdı. Ateş, kıvrımlarıyla esas odaktı, eski model mikrofونun üzerinden yalayıp kıvrılan alevler, çığlık atan bir ağza benzer görünen ve oradan çıkan daha çok alevler ortada çok belirgindi. Tehlikeliydi, acımasızdı, parlak ve yaşam doluydu. Ben sahnedeysen ne hissediyorsam aynı ona benziyordu ve tasarladığı renkler, onun için bulduğu akış, bir dövmenin tipik dış hatları değil de sanki daha çok bir suluboya resim gibiydi. Rowdy boğazını temizleyinceye kadar hayranlıkla bakakaldım. Biraz gergin göründüğünü fark ettim.

“Senin düşündüğün gibi bir şey mi?”

Kahkaha attım, gerçekten kahkahalarla güldüm, o kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşların geldiğini hissettim.

“Dostum, eğer yüzüme bir yumruk atmayacağını bilsem, seni öperdim. Bu mükemmel. Tam olarak istediğim şey.”

“Büyük. Bu akşam ancak dış hatları yapabileceğiz ve bu bile nereden baksan dört veya beş saat demek. Hangi tarafına istediğine karar vermek lazım.”

“Ölüm meleğinin karşı tarafına.” Göğsümün büyük bölümü diğer dövmelemlerle çok dolu olsa da, aynı tarafta

olmalarındansa, karşılıklı olmalarının daha dengede göstereceğini düşünmüştüm.

“İyi, bana birkaç dakika hazırlanmam için izin ver. Nash elindeki işi bitirdiği zaman, dışarı gidip pizza alacağını söyledi. Rule da bir kasa bira alıp geleceğini söylemişti. Ama içmek için sen mürekkepleninceye kadar beklemen gerekiyor, aksi takdirde mürekkepler dışarı çıkacaktır. Hepimiz burada takılacağız.”

O gidip işlerini hallederken, ben çoktan hazır bir şekilde geriye çekilip oturmıştım. Ailem daha önce hiç olmadığı gibi yatışmıştı ve müziğim başarısının başlangıcındaydı. İyi arkadaşlarım vardı. Ne kadar yazık ki, bunların hiçbirisi, viski gözlü yüzünden açılan içimdeki boşluğu doldurmak için yetmiyordu. Hala o süveter giyen adamla görüşüyor olması da kolay hazmedilir bir şey değildi ve tüm bunlar bizim bir araya nasıl geleceğimizi bir türlü çözemediğimizi gösteriyordu.

Rowdy'nin beni bir tutam iğneyle birkaç saat işlemesi, vücudumdaki adrenalin ve endorfin akışını sağlamak için iyi bir şeymiş gibi göründü. Acıtan yüreğimi dağılayan Ayden duygusunu kanatarak içimden atmanın iyi bir yoluydu.

15. BÖLÜM

Ayden

Özveride bulunarak sevdiğin kişinin daha iyi olacağına inanmanın, normalde kendimi fedakâr ve barışık hissettirmesi gerekiyordu. Ne yazık ki, benim durumumda beni rahatsız ve perişan ediyordu. Asa o kirli ellerini ona değdirmeden önce Jet'ten uzaklaşmak veya daha önce üzerinde elim olduğunu düşündüğüm tüm tehlikeli şeylerin aramıza girmesi düşündüğümünden daha da zordu. Evde ona denk geldiğim zaman Jet ile tuhaf karşılaşmalarımız mı yoksa eve hiç gelmediği geceler mi, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Çıldırılmış gibi, kiminle birlikte veya ne yapıyor diye merak etmemeye çalışırken başım çatlıyordu. Onu her zaman kimyaman uydugu ve seksi biri gibi görmüştüm,

ama şimdi onu tanıyordum, şimdi o karanlık gözlerinin arkasında bütün olan bitenleri anlıyordum, diğer başka şeyler için de onu istemiştim. Bana donuk gözlerle baktığı zaman, kalbim milyonlarca parçaya bölündü ve orada gerçekte ne olduğunu görmekle hiç ilgilenmedi. Benim yanımdan öylece geçip gittiğinde canım çok yandı. Gerçek ise, eğer yeterince yakından baksaydı, kalbimin o tüm dağılmış parçalarının, ait olmadıkları yerde olduğunu görebilirdi. Onlar boğazımda, ellerimde ve karnımın içinde bir yerlerde yok olmuşlardı.

Bugün gidiyordu. Koşmak için evden çıktığımda, ön kapının yanında eşyalarını bir araya getiriyor ve onu kim alacaksa onunla telefonda konuşuyordu. Bir tarafım aramızdaki bu gerginliğin binlerce mil uzağa gideceği için memnundu, ama çok büyük bir parçam, gürültülü olan parçam, bir kere bu kapıdan o gitarıyla çıkarsa, ikimiz için de bunun tamamen biteceğini söylüyordu. Neden böyle olduğuna dair gerçek nedenleri bilmeye hakkı olduğunu biliyordum, sadece ona doğru kelimeleri bulup söyleyememiştim.

Asa veya Silas'tan bir haftadır haber alamamıştım. Umarım kardeşim benim tavsiyemi tutup kendine uzakta terkedilmiş bir ada bulmuştur, orada uzun süre tutunabilir, ama onu tanıyordum ve şüphelerim vardı. Silas'ı yalnız görece kadar aptal değildim, yani benim hayatımı altını üstüne getiren o küçük kitabı Lou'ya vermiştim ve Silas'ı kitabı alması için Goal Line'a çağırmıştım. Lou bununla ilgili bir şey söylememiş ve bir sürü soru sormamıştı. Artı, Silas'ı kolundan çekip çok az bir çabayla döveceğine dair

olan görüntüsüyle de avantajlıydı, yani onun yanımda olmasından dolayı daha güvende hissettim kendimi.

Annemi arayıp bütün durumu anlatmaya çalıştım, ama her zaman olduğu gibi ilgisizdi ve onun yerine barda tanıştığı bir adam hakkında konuşmak istemişti. Görünüşe bakılırsa bu yeni tanıştığı adam, büyük aracıyla çıkacağı yola onunda gelmesini istemişti ve annemde bu yüzden çok heyecanlıydı. Her zamanki gibi, onu uyarmaya çalıştım, o adamı tanımadığını ve eğer kavga ederlerse veya ondan hoşlanmadığına karar verirse, istediği her yerde boğazını sıkabileceğini söyledim. Bunların hiçbirini duymak istemedi. Hatta teşekkür bile etmedi veya Asa'nın nefes alabilmesini sağlamak için bir çözüm bulduğuma memnun olmuş bile gözükmeydi, en azından şimdilik. Tüm bunlar bana Woodward'dan neden bu kadar çaresizce ayrıldığımı ve neden şimdi hayatımın çok farklı görünmesini istediğimi hatırlatmıştı.

Adam beni günde bir veya iki kere aramayı âdet edinmişti, Jet ile benim daha önce yapmaya çalıştığımız her neyse artık bu ilişkide olmadığımızı biliyordu. Gerçekten nasıl olduğuma dair endişelendiğini söyleyebilirdim, ama ona birden daha fazla kez başka biriyle yeni bir ilişkiye veya başka herhangi bir şey ile ilgilenmediğimi söylemek zorunda kalmıştım. Sorun şuydu ki, finansal geleceği ve müşterek iş hayatı güvenli veya değil, kimse benimle asla güvenli bir ilişkide olamayacaktı. Geçmişimdeki şeyler, hayatımdaki insanlar, her zaman bir tehdit olacaktı ve önemseydiğim birini bu riske atmayacağım kesindi. Bu adil değildi.

Eve döndüğüm zaman, nefes alışverişimi toparlamak için durdum ve biraz sersemledim, çünkü Jet kapıdan çıkıp, aşağıya merdivenlere doğru yol alıyordu. Beni gördüğü zaman kısa bir süreliğine durdu ve aşağıya asker botlarının ucuna baktı. Gözlerindeki bakış kalbimi kırdı ve tek yapmak istediğim onu sarmalamak ve her şeyin iyi olacağını söylemekti. Biliyorum bu gerçekte doğru değildi, böylece demir parmaklıkların üzerine yaslandım ve ona baktım.

“İyi misin?”

Bana bakmadı bile, ama omuzlarının gerildiğini ve tırnaklarını avuçlarının içine geçirdiğini gördüm. Bu adama âşık olup olmadığımı bilmiyordum, olduğumu sanıyordum, ama şu an hissettiği gibi bir şeyi daha önce kesinlikle hissetmediğini biliyordum. Eğer Jet ile onu şu anda bu kızgınlığa getiren şey arasında durmak zorunda kalsaydım, yapardım, bu kendimi ondan uzak tutmak anlamına gelse bile. Biraz huzurlu olmayı hak ediyordu, son zamanlarda üstüne gelen bu belalardan uzaklaşmayı ve hatta bu onun hayatında olamamak anlamına gelse bile, bunu elde ettiğini görmeye azimliydim.

“Ben iyiyim.”

Başını bana bakmak için kaldırdı ve o gözleri, onlar çok karanlık ve kızgındılar, her birinin tenimin üzerinde hissetmiştim. Sevdiğin biri tarafından incitilmenin nasıl bir şey olduğunu onun tahmin edebileceğinden daha iyi anlıyordum ve ona söylemek istedim, bütün bu çirkin olayı ona açıklamak istedim. Sadece bunu düzeltmek isteyecektim ve Asa’yı düzelterek bir şey yoktu ve o zamana dönüp daha önce olduğum kızı düzeltmek. Şimdi sadece ileriye

bakmak ve üzerinde çalıştığımız şeyleri bir araya getirmek vardı ve bundan sonra daha iyi bir hayat için ve bu yolda daha iyi insanlar olarak kalmayı umut ederek.

“O zaman, turda iyi eğlenceler. Eminim harika olacaksınız.”

Aramızdaki tüm görüşmeler artık çok resmi ve tuhaftı. Daha önce birbirimizle konuşabiliyorduk, sadece birbirimize bakarak bir diğerimizin ne düşündüğünü biliyorduk. Şimdi ise sadece farklı nedenlerden incinmiş iki insan olarak, aynı havayı solumak için parçalanmamış gibi rol yapmaya çalışıyorduk.

Hareket etmesini beklemiyordum ama aniden keme-rine bağlı cüzdanından sarkan zincirlerin şingirtısı ve parmaklarındaki yüzüklerin şıkırtısı ile suratımın tam karşısında duruyordu. Benim diğer yanımdaki metal parmaklığı yakaladı. O alev alev yanan gözleri benim gözle-rimin çok yakınındaydı ve ağzının kenarında çektiği çok fazla değişik şekillerde beni seven öfkesini görebiliyordum. Jet’in birçok öfkesinin olduğunu biliyordum, içinde toplanan duyguların yanardağında bir kapağı tutmak için mücadele veriyordu, ama benim yüzümden salıverildiğini görmeği asla beklemiyordum. Bana öfkeyle bakıp homurdanırken, öfkesini tenimde hissettim ve tek yapabildiğim orada öylece durmak oldu.

“Bunun bir önemi var mı?”

Ondan korkmuyordum, bu öfkesinden korkmuyordum. Beni dehşete düşüren şey, onu tamamen hayal kırıklığına uğratan, onun üzerine korkunç ve ağzı bozuk birini seçen başka biri olmamdı. Bu benim kasıtlı yaptığım bir

şey değildi, ama ne olursa olsun yapmak zorunda olduğum bir şeydi.

“Tabii ki önemli, aramızdaki olan şey her zaman önemliydi, sen önemlisin. Her ikimiz de bunun asla uzun süreli bir şey olmadığını biliyorduk, sadece iyi zaman geçirmek için takıldığımızı... Hatırladın mı? Biz birbirimize iyi gelmiyoruz, Jet.”

Bu kelimeler dilimde kir gibi bir tat bırakmıştı. Onu sonsuza kadar istedim, bana her gece uyumam için şarkı söylemesini istedim, onu sahnede seyretmek istedim ve benimle eve geldiğini bilmek istedim. Bunların hepsini istedim ve hiçbirini kendim için planladığım gelecek değildi, bundan daha fazlası da değil, mutlu olmasını istedim. Kimsenin karartmayacağı ve kirletmeyeceği bir şeye sahip olsun istedim; babası değil, annesi değil, ben değil ve kesinlikle baş belası kardeşim hiç değil. O muhteşemdi ve bir kimsenin olabileceğinden daha fazla yetenekli ve büyük olmayı hak ettiğini biliyordum. Bu yolda ona engel olmayı reddettim.

Eğildi, hatta daha da yaklaşarak eğildi, böylece burunlarımız resmen birbirine değiyordu. Başımdan ayak parmağıma kadar titriyordum, çünkü ona, onun mükemmel vücudunun sert hatlarına bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Her zaman onu isteyecektim, her zaman onun tarafından baştan çıkacaktım ve onu yakalayıp, ağzımı ağzına dayamamak, bana geri dönmesi için yalvarmak, yollardayken onu pantolonunun içinde tutmasını talep etmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama bunların hiçbirini söylemeye hakkım yoktu, böylece onu sadece dikkatlice izledim ve titrememeye çalıştım.

“Neden sadece senin için iyi olmadığını, istediğin olmadığını söylemiyorsun? Benimle veya ne düşündüğüm, ne istediğimle bir alakası yok, Ayd. Seninle sonsuzu görebilir ve her gün sadece sen ve ben olacağına söz verebilirdim.”

Bu kalbimi duraksatmıştı. Yüzünü kavramak istedim, ekşi ve kötü gibi görünen o dudağı öpmek istedim. Sadece olanları iyileştirmek istedim, ama bunu yapabilmem neredeyse imkânsızdı. İç geçirdim ve başımı salladım biraz.

“Her ikimiz için en iyi olanı istiyorum. Bunu anlamadığımı biliyorum ve gerçekten inanmadığımı da görebiliyorum, ama doğru. Senin için en iyisi olmadığını biliyorum, Jet. Hayatımda bir şeyler oluyor ve senin hayatında da, gerçekten evrenin veya benim geçmişimden gelen kızın bize bir huzur vereceğini sanmıyorum.”

Ne burada ne de orada, herkes için en iyi olan neyse o bile olamayacaktım.

Sanki onu tekrar tekrar, yavaş yavaş öldürüyormuşum gibi bana bakıyordu. Demir parmaklığı vahşi bir hareketle ittirdiğinde bu beni biraz ürkütmüştü. Bana kaşlarını çatarak baktı ve ellerini karışmış saçları arasından geçirdi. Aşağıya birkaç merdiven indi, böylece ondan daha yukarıda duruyordum. Yukarı doğru bana baktığı zaman, geride sakladığım ne kaldıysa gözlerindeki acı alıp götürmüştü. Bunların hiçbirinin önemi yoktu artık ve gerçek yadsınamayacak kadar çok parlaktı.

Onu sevmiştim, daha önce hiç kimseyi hiçbir şeyi sevmemişim kadar sevmiştim ve farkına vardım ki bu yüzden onun gitmesine izin verebilirdim. Onu nasıl acıttığını görebiliyordum, onu kadar kötü göründüğümü hayal edi-

yordum, ama haklı nedenlerden dolayı yapıyor olduğumu biliyordum, çünkü onu sevdim, sonunda her ikimizin de iyi olacağına inandırmıştı beni. Kendi iyiliği için gitmesine izin vermek, eğer beni tekrar severse onu tüm bunlardan zarar görmesinden korumak, buna değerdı.

“Bu komik, Ayden, çünkü ben seninleyken, daha iyi hissediyorum. Daha iyi davranıyorum, daha iyi ses çıkarıyorum ve içimde beni yiyip bitiren bazı kötü şeyler o kadar da kötü gözüküyor. Daha önce bunu hiç kimse bana yapmamıştı, yani eğer sen benim için en iyisi değilsen, kim olduğunu düşündüğünü hayal edemiyorum.”

Dudağımı ısırdım ve yıkıldım. Bir sonraki basamağa atladım ve kaşları çatılmış suratını iki elimle kavradım. Sert yanakları avuçlarımı aşındırdı ve sıcaktı, sanki içinde hissettiği bütün şeyler derisinden dışarı çıkmak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

“Seni daha iyi yapacak birine ihtiyacın yok, Jet. Sen zaten en iyisin.”

Dudağımı sadece onun dudağına değdirmek, birbirimize sapladığımız iğnelerin acısını biraz olsun almak istemiştim. Her zaman olduğu gibi, bir araya geldiğimizde, sakın olan ortam yarım saniyede tamamen bir cehenne me dönüşmüştü. Ellerim saçlarında dolanmış, onun elleri benim belimde kilitlenmiş ve bir hoşça kal öpücüğünden insanların muhtemelen birbirlerini bir daha görmeme ihtimali olduğunda paylaştıkları bir öpücüğe dönüşmüştü.

Dudakları sert ve dili ısrarcıydı. Tüm çaresizliğimle onu ne kadar önemseydiğimin farkına varınca, bu öpüşmemizi daha tehlikeli bir şeye çevirmişti. Jet ile aramızda

hep bir tutku vardı. Ağzı ve elleriyle sanki her an koşup kaçacakmışım gibi tutuyordu beni. Beni sevgiyle öptü ve bu beni daha da kırdı. Gruptaki diğer çocuklar kamyonetle geldiği zaman, içeride olduğumuzdan evin önünde dikilmediğimizden hiç şüphem yoktu, öpüşmekten daha fazla dâhil olacağımız bir şeyi bölebilirlerdi.

Birisi kornayı çaldı ve Jet geri çekildi. Kızgın olmak yerine, etrafında altın hareleri olan o çok güzel gözleri sadece üzgün görünüyordu, ama ondan ve bu anı hatırlatan küçük bir ısırik bıraktı.

“Hoşça kal, Ayd.”

Gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. Titreyen parmaklarım ile ağzımı kapattım, sanki belki onu orada durdurabilir, benimle bir ömür boyu tutabilirmiş gibi, ona geri fısıldadım, “Hoşça kal, Jet.”

Bütün ekipmanları kamyonete yükledi ve o noktada donup kaldım. Tam kapıyı kapatmadan önce, bana baktı ve bir gülücük için kendini zorladı. Kaybetmişim. Kamyonet evin önünden gittikten hemen sonra, hızlıca odama gittim ve kendimi yatağımın üzerine fırlattım. Ağladım çünkü bana sonsuza kadar hoşça kal demiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum, ağladım çünkü ona sahip olmam mümkün değildi. Ağladım çünkü annem asla büyü-meyecekti ve ben asla çocukluğumu geri alamayacaktım. Ağladım çünkü kötü olduğu kadar ustalıkla herkesi kendi amaçları için kullansa bile Asa piçini hâlâ seviyordum. Ama en çok da, kendim için ağladım. Kim olduğumu inkâr etmeye çalışarak ve güvenli bir geleceğe doğru çalışarak çok zaman harcamıştım, hâlbuki tüm bunları inkâr ederek ve

görmemezliğe gelerek harcadığım bunca zamanı aslında bir kişinin bana sonsuza kadar verebileceğini biliyordum. Her şey nasılda bu kadar karışmıştı. Hayatım darmadağındı.

Cora'nın içeri girdiğini duymadım, ama kenarına oturduğunda yatağımın çöktüğünü hissettim. Saçlarımı yüzümden geri çektiği zaman, parmakları soğuktu.

"Bu çok acımasızca."

Burnumu çektim ve yastık kılıfıyla nemli gözlerimi silmeye çalıştım, ama gözlerimden yaşlar akıp duruyordu.

"Ne kadarını gördün?"

"En iyi iki arkadaşımın kalbinin kırıldığını seyretmeye yetecek kadar. Hadi ama, Ayd, bunu neden yapıyorsun? Siz resmen birbirinize aitsiniz."

Gözyaşlarım şimdi daha çok akıyordu ve kalbim o kadar sıkışmıştı ki, bir dakikalığına nefes alamadığımı düşündüm.

"Bu hepimiz için en iyisi." Kendi kendime inanıncaya kadar bunu daha ne kadar söylemem gerektiğinden ben de emin değildim.

Başka bir şey söylemedi ki bu Cora için çok zordu ama benimle kaldı ve ağlamam bitene kadar başımı okşamaya devam etti.

Gittiği ilk hafta en kötüsüydü. Kendimi okula attım ve bardaki alabileceğim her ilave saati aldım, çünkü sadece Shaw'dan ödünç aldığım yüklü parayı ödemek zorunda olduğum için değil, ama kendimi sürekli meşgul etmeliy-

dim, yoksa binlerce parçaya bölünecekmişim gibi hissediyordum.

Arkadaşlarım her gün nasıl olduğumu sordular ve her gün iyi olduğumu söyleyerek yalan söyledim onlara. Hatta Cora turla ilgili son gelişmeleri bana anlatırken, onu dinlediğimde dişlerimi gıcırdattım. Görünüşe bakılırsa, Enmity şimdi, buradaki ününden çok daha popülerdi şimdi, buna hiç şaşırmamıştım. Jet bir Rock Tanrısı'ydı ve şimdi bunu tüm Avrupa biliyordu. Merak ediyordum, geri döndüğünde acaba sonunda büyük bir firma ile anlaşmayı kabul ederek gerçek şöhreti yakalayacak mıydı. Bu kadar mükemmel olduğu için tanınmayı hak ediyordu.

Hayatımda daha önce hiç koşmadığım kadar çok koştum. Geceleri uykuya dalabilmek için, beni yoran tek şey buydu, ama hâlâ uyanıp yatağın boş tarafına uzanıyordum. Bu olduğu zaman, tekrar yerime dönüyordum, tabii bunu yapmaktan sonunda vazgeçtim ve sonunda yatağımdan kalkıp koridorun diğer ucundaki Jet'in boş yatağına uymak için gittim, çünkü aynı onun gibi kokuyordu ve orada uyuduğumda kalbim daha az acıyordu.

Her şeyi bir arada iyi bir şekilde yürüttüğümü düşünüyordum, ama bazen Shaw'ın beni korkarak seyrettiğini görüyordum, sanki ben paramparça olacak veya Loren'i kendi aptallığı yüzünden ölünceye kadar döveceğim gibi çılgınca bir şey yapmamdan çekiniyordu. Bazı zamanlar Cora bir şeyler söyleyip bana baktığı zaman, buna gülmem veya bir şeyler söylemem gerektiğini fark ediyordum, ama hiçbir şey artık eğlenceli görünmüyordu. Bu çok kötüydü. Sanki kendimi ruh gibi hissediyordum ve herkesin daha

önce hayatımın nasıl olduğunu bildiklerini düşünürsek, bu çok daha fazla acıttı.

İkinci hafta biraz daha iyiydi. Üzgün gitar ezgileri dinlemekten vazgeçtim ve neredeyse bir hafta boyunca kendi yatağında kalmayı becerebildim. Tek zor an, Cora'yı telefonda onunla konuşurken duyduğum zamandı ve telefonu onun elinden zorla almak ve ona nasıl olduğunu ve kırık kalbini onarmaya yardım etsin diye benim benzerim bir Avrupalı kız bulup bulmadığını sormak istedim. O gece, sadece onun yatağında uyumadım, aynı zamanda onun gömleğini de giymiştim. Bu çok üzücüydü.

Telefonumda, her gün göndermemek için kendimle savaştığım binlerce mesaj vardı. Onu özlediğimi onu sevdiğimi ve kimsenin onun yerini alamayacağını söylemek istedim. Bunun yerine, hüznü şarkılar dinledim ve bunun en iyisi olduğunu kendime defalarca söyledim.

Üçüncü haftanın sonunda, iyiymişim gibi rol yapıyordum. Shaw bana artık endişeli gözlerle bakmıyordu ve Cora sanki ismini her telaffuz ettiğinde beni acıtmıyormuş gibi Jet hakkında konuşuyordu. Adam ile birkaç kez tamamen platonik olarak buluşmuştuk, sadece ilgilenmediğimi, onun harika bir adam olduğunu düşünmeme rağmen, kalbimin bir başkasına ait olduğunu anlasın diye kahve içmeyi kabul etmek zorunda kalmıştım. Etrafımdaki herkesin farklılığımın temelindeki çatlakları seyretmek zorunda kaldıkları sürece, onu etrafımda bulundurmanın bir sakıncası olmadığına karar verdim.

Etrafımda taşıdığım yokluk duygusuna alışmaya çalışıyordum, hayatımın şimdiki gibi görüneceği fikrine alışmaya çalışıyordum, çünkü Jet gibi birinin yerini doldura-

bilecek biri yoktu. Geçmişim benimle oyunlar oynamaya başladığından beri, onun benim gelecek hayatımın içinde olmasına imkân yoktu.

İşe gitmek için hazırlanıyordum, banyoda öyle bilinçsizce Jet'in daha önce etrafta bıraktığı şeylere bakarken, birden telefonumda haftalar önce beni arayan o değişik Kentucky numarası çalmaya başladı. Görmemezlikten gelecektim, ama Asa'dan bir ayı aşkın süredir bir haber almadığımı düşününce bunun onunla bir ilgisi olabileceğini düşündüm veya tekrar para isteyebilirdi ki bu çok olasılıklı bir durumdu. Saçlarımla uğraşırken, telefonu kulağım ve omuzlarımla arasına yerleştirdim ve yanıtladım.

"Alo?"

Asa değildi. Silas değildi. Annem değildi. Ondan tekrar bir daha haber alacağımı düşündüğüm biri hiç değildi.

"Merhaba, Ayden."

Bir saniyeliğine gözlerimi kırptım ve banyo aynasında yansıyan halime öylece şaşkınlık içinde bakakaldım.

"Bay Kelly?" Böyle güneyle bir aksanla konuşan sesi tanımamak hemen hemen imkânsızdı. Beni Woodward'dan özgürleştiren sesti bu. Yanlış yaptığım bütün şeylerden daha iyi olduğuma beni inandıran sesti bu.

"Eminim ki bu bir sürpriz oldu, ama seni aramak ve Asa ile ilgili haber vermek zorundaydım."

Aynadan yansıyan şaşkınlığımı görebiliyordum.

"Asa?" Kafamın karıştığı gibi sesimin de öyle duyulduğundan emindim, ama şimdi iki ile ikiyi bir araya getirmekle zorlanıyordum.

Telefonun öteki ucunda bir iç geçirme duyuldu.

“Biliyorsun ben hep karmaya inandım. Sana yardım etmeye çalışmak, o karavandan ve kardeşinden seni kurtarmak ile benim evrenim aydınlanacaktı ve kısa bir süre için de öyleydi.”

“Beni geçen aydan beri arıyor muydunuz yani?”

“Evet. Asa’nın peşine Silas’ı göndereceklerini biliyordum, yani seni kontrol etmek istedim. Cevap verdiğin sürece iyi olduğunu düşündüm.”

Lavaboya yaslandım çünkü dizlerim birden güçsüzleşmişti.

“Benim kardeşimle ilgili neler oluyor, Bay Kelly?”

Bir başka iç geçirme daha oldu öteki tarafta, bu sefer bunu ağırlığını neredeyse hissetmiştim. Bu adama hayatımı borçluydum, ama sanki “Woodward’dan iyi bir şey çıkmaz” kategorisine hareket edeceği ile ilgili aniden bir şüphe uyanmıştı.

“Sen ona parayı verdiğinde Asa sana tüm kitabı vermedi. Bazı sayfaları eksikti ve motosiklet kulübü hiç mutlu değildi.”

Bu tam da Asa’nın yapacağı bir şeydi. İyi bir şekilde ayrılmak hiç onun tarzı değildi ve ağgözlülük çok güçlü bir dürtüydü.

“Asa çoktan gitti, Bay Kelly. Ona istediği plajda, gönölünce oturup margaritasını yudumlayacak kadar para verdim. Eksik sayfaları geri getiremem.”

“Ah, bunu biliyorum, Ayden ve eksik sayfalar için üzölmene gerek yok. Kulüp onları çoktan çaresini buldu ve zaten bu yüzden arıyorum.”

Midem alt üst olmuştu ve karanlığın etrafımda döndüğünü hissettim.

“Kardeşim öldü mü?”

Telefonun diğer ucunda uzunca süren bir sessizlik oldu ve bayılacağımı düşündüm.

“Hayır, ama belki eve gelmek isteyebilirsin, çünkü gerçekten kardeşinin ne kadar vakti kaldığını bilmiyorum. Durumu kötü. Louisville’deki hastanede yatıyor.”

Bir şeyler mırıldandım ve yere yığılıp kaldım. Bacaklarımın arkasındaki soğuk fayans, hızla dönen başıma biraz gerçeklik getirmişti.

“Bütün bunlara siz nasıl dâhil oldunuz?” Şimdi bana tek bir şey çok açıktı, bu adam sırf kalbindeki saf iyilikten dolayı bana yardım etmemişti.

“Keşke olmasaydım, keşke sadece seni uzaklaşıp giderken seyretseydim ve seni asla tekrar düşünmeseydim, ama burası gibi küçük bir kasabada yaşadığın zaman bu mümkün olmuyor.”

“Bay Kelly, lütfen sadede gelin.”

“Benim adım yıllardır o kitaptaydı.”

Bir kahakaha atar gibi öksürdüm, daha çok yaralı bir hayvanın ölürken çıkardığı bir ses gibi çıkmıştı.

“Yani ilk fırsatta beni kurban ederek benim hayatımı kurtardınız, öyle mi?”

“Senin kardeşin belaya bulaştı, Ayden. Onu suçla, beni değil. Sana yardım etmeye karar verdiğim zaman, parayı bir yerden temin etmek zorundaydım ve bir öğretmen için bu kadar parayı her yerde bulman kolay değil. Kumar oynadım, yıllarca oynadım ve bazen şansım diğerlerine göre iyi gitti. Sana yardım ettiğim zaman şansım yerimdeydi ama şimdi...” uzun süren bir duraksama oldu ve bu gö-

rüşmenin benim gerçekliğimin oluşumunda yarattığı hasarı küçültmek için kelimeleri bulmakta güçlük çektiğini hissedebiliyordum. “Şimdi bütün o şans gitti ve tek çözüm Asa’yı ve kitabı bulmak veya morgu boylamaktı. Tüm bu olanlara dâhil olduğun için çok özür dilerim Ayden.”

“Asa onun orada neyin beklediğini bilerek neden Woodward’a geri dönsün ki?”

Kaybolmuştum, çok karışmıştı kafam, ama bir tek şey apaçık ortaydı, beni haince sonuna kadar bir kullanan bir kişi daha vardı. Geçmişte ne olacağımı göremeyen bir kişi. Benim nerede olacağımı bilen tek bir insan olarak ortaya çıktı. Benim kırsaldaki yaşantımın onun kullanmayacağı bir koz olduğu ispatlanmıştı.

“Çünkü eğer gelmezse kulübün senin peşine düşeceği mesajını iletme için onu aradım.”

Dişlerimin arasından bir nefesi güçlkle verebildim. “Onları burayı gönderebilir miydin?”

“Bu çok fazla bir para, Ayden. Bir gün, belki anlayacaksın. Kardeşin ile işleri bittikten sonra ambulansı arayan benim, yani beni yargılayacağına, teşekkür etmelisin. Yaşadığın tüm bu hayattan sonra benim sayemde bu noktaya geldiğini biliyorsun. Seni bu kasabadan kurtararak kesinlikle doğru şeyi yaptığımı biliyordum, senin içindeki büyüklüğü biliyordum ve yanılmadım. Birçok potansiyeli olan, olağanüstü genç bir kadın oldun. Bunda bir parçam olduğunu bilmenin bir suçluluk kısmı var.”

“Asa benim yüzümden mi geri döndü?”

Bunun bir anlamı yoktu. Benim kardeşim çok bencil biriydi, kendini beğenmiş, küstah ve gerçekten, sadece

kendini önemseyen biriydi. Benim güvenliğim için kendini feda etme fikri çok çılgıncaydı.

“Evet. Eğer kulüp ellerini sana bulaştırırsa, kulübün ona yaptığı her neyse, bunun sana yapacakları ile hiç karşılaştırılamayacağını biliyordu. Sevindirici olan, kardeşin hak ettiğinden daha azını aldı ve eğer paçayı kurtarırsa, belki dersini alır. İşlerin bu duruma gelmesinden ötürü çok özür dilerim, Ayden. Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Telefonun öteki ucundaki ses kaybolmuştu. Elimdeki telefonu uyuşmuş elimden yere düşürdüm. Alnımı dizlerime koydum ve bayılmamak için konsantre oldum. Bu hazmedilmesi çok zor bir şeydi. Benim kardeşim, Bay Kelly, Jet ile olan şeyler, hepsi birden üzerime, sanki bir çığ gibi yuvarlanmaya başlamıştı. Bazı şeyleri daha farklı yapmalıydım diye kafamdaki düşünceler, sağdan ve soldan başımın içinde vurmaya başlamıştı. Vermek zorunda olduğum kararlar, iyi veya kötü, hızlı bir şekilde birbirini kovalamaya başlamıştı, öyle ki başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

Banyo kapısının açıldığını duydum ve Cora'nın korkuyla bana bakan gözlerini gördüm. Uzun bir süredir sessiz olmalıydım, çünkü adımı çağırdığında biraz korkmuştu.

“Burada neler oluyor böyle? Duşta düştüğünü veya başka bir şey olduğunu düşündüm.”

Sadece suratına baktım, bu sevdiğim küçük punkçı minik peri ve anladım ki Bay Kelly yanıliyordu. Şimdiki hayatımın başka biriyle hiç alakası yoktu, sadece benimle ilgisi vardı. Bu insanlar beni ben olduğum için ve bana rağ-

men sevmişlerdi. Onlara ne verdiysem onu sevdiler, hiç soru sormadan. Bu noktaya gelmeden önce, kötü tercihler ve zekice yaşanmayan bir yaşam, bir ömür boyu çekmeye değmezdi ve Jet'i kurtarmaya çalışmak aptalcaydı. Beni sadece, onun için ne yapabilirim diye değil, ben olduğum için seven ve önemseyen tek insandı. Eğer ona izin verseydim, benim her tarafımı severdi ve geçmişte karanlığın içine bizi geri çekmeye çalışan şeylerden her ikimizi de korurdu.

Benim dikkatimi çekmek için tam bana vurmadan hemen önce, Cora'ya gözlerimi kırıştırdım.

"Eve gitmem lazım." Sesim parçalanmış çıktı. Beni ben yapan bütün şeyler sanırım ortaya çıkıyordu, ama kimse-nin görmesinden artık korkmuyordum. Her gün aynada görmekten korkmuyordum artık.

"Ev? Ev, yani Kentucky gibi? Neden?"

"Kardeşim hastanede. Durumu hiç iyi değilmiş."

Önümde dizlerinin üzerinde eğildi ve o minik ellerini, dizlerimin üzerinde duran ellerimin üzerine koydu.

"Oh hayır, seninle gelmemi ister misin? Shaw'ı aramamı ister misin? Bir kardeşin bile olduğundan haberim yoktu."

Sadece başımı salladım ve dolap kapısına vuruncaya kadar başımı arkaya yasladım.

"Hayır. Annem adı Earl veya Darly gibi bir şey olan bir kamyoncu ile çekti gitti. Geri geleceğini sanmıyorum. Yılın annesi olduğu söylenemez. Sadece ben ve Asa ve normalde gerçekte sadece ben, ama üzgün hayatında ilk defa doğru bir şeyler yapmaya çalışırken, fena benzetmişler. Şimdi eve geri dönmek zorundayım ve umarım atla-

tır, yani ilk önce onun kıcına tekme atar ve sonra teşekkür edebilirim, sırasıyla.”

O güzel yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluştu.

“Sanırım geçmişin ile ilgili bu bana şimdiye kadar söylediğin en fazla şey.”

Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim.

“Çünkü hiç de hoş bir hikâye değil ve asla olmamış gibi rol yaparak çok fazla zaman geçirdim. Yalnız şimdi, tam karşıma çıktı ve hayatta sevdiğim tek adamı kendimden uzaklaştırmama neden oldu. Jet’in haklı olmadığını düşünüyordum çünkü o benim eski hallerimin özgürlüğe kavuşmasını ve buradaki muhteşem yaşamımın kontrolünü geri almak istememe neden olmuştu. Sanırım geçmişte yaptığım şeylerden dolayı kendime işkence ediyordum. Jet bir ödül olmalıydı ve onu almayı reddettim, çünkü onu hak ettiğimi düşünmedim.”

Hareket etti böylece benim önümde yerde bacaklarını çapraz yapmış halde oturuyordu. O değişik renkli farklı gözlerinden uzağa bakamadım. Bir taraftaki mavi olan üzgün ve kahverengi olanı ise koyu ve sempati ile doluydu.

“Ayd, senin kimin bir çeşit *Leave it to Beaver* gibi bir geçmişten geldiğini düşündüğünü bilmiyorum. Rule çok nadir ailesiyle görüşür, Shaw’ın annesi batının hain cadısı ve Nash annesinin kocasından o kadar nefret ediyor ki, evden ayrıldığında çocuk sayılırdı. Rowdy ailesinin kim olduğunu bile bilmiyor, benim annem daha ben yürümeye bile başlamadan çekip gitmiş ve beni işine gelecek bir şekilde, her sahip olduğu şanstaki bir kız olduğumu unutan bir babayla bıraktı ve hepimiz Jet’in babasının annesine nasıl davrandığını biliyoruz. Hiçbirimiz süttten çıkmış ak kaşık

değiliz, kızım, yani neden bunu tek başına çekmek zorunda olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum.”

Kollarımı boynuna doladım ve beni kucaklamasına izin verdim. Arkadaşımın orada benim için olduğunu bilmek, çok güzeldi, çok mutluydum. Evde beni bekleyen diğer şeyler o kadar zorlu görünmüyordu.

“Teşekkürler, Cora.”

“Sen inanılmaz birisin Ayden ve en iyisini hak ediyorsun.”

Ellerimi saçlarımın arasına geçirdim ve beni yerden kaldırmasına izin verdim.

“Öyleydim. Gitmesine izin verdim.”

“O kadar uzağa gitmedi. Sadece ara onu.”

“Kardeşim ile ilgili ne olup bittiğini anlayayım, belki sonra, o işin peşine düşerim. Asa gerçekten belki çıkamaz hastaneden.” Bu düşüncenin beni nefessiz bırakmasına şaşkındım.

“İzin ver seninle geleyim veya Shaw’ı arayayım. Biliyorsun her şeyi bırakır ve muhtemelen özel bir uçak falan bile ayarlayabilir.”

Başımı salladım ve üniformamı çıkartmaya başladım.

“Hayır. Bunu yalnız yapmam lazım.”

“Ama Ayd, eğer gerçekten kötü bir şeyler olursa, bununla tek başına uğraşmak durumunda kalmamalısın.”

“Eğer gerçekten kötü bir şey olursa, söz veriyorum orduyu hemen arayacağım, tamam mı?”

Bir saniyeliğine beni izledi sonra kolumu sıktı. “Söz mü?”

Onu tekrar kucakladım. “Söz veriyorum.”

“Tamam, o zaman, sen toparlanırken arayıp, senin için

bir rezervasyon yapacağım ve seni yolculuğa hazırlayacağım, tamam mı?”

“Sana tapıyorum, Cora.”

“Sevimliyimdir hani.”

Cora telefonda koştururken, ben de odama koşup, ihtiyacım olabileceğini düşündüğüm şeyleri çantama fırlattım. İş aradım ve birkaç günlüğüne olamayacağımı söyledim ve Shaw’ı çabucak arayıp gelişmelerden haberdar ettim. Bu düşündüğümünden daha uzun sürmüştü, çünkü benimle gelmek istemişti ki, Rule gelip telefonu güreşerek ondan zorla alıncaya kadar bu ısrarında devam ediyordu, Rule ben ininceye kadar onun üzerinde oturacağını söyledi. Cora beni havaalanına götürdü, gider gitmez hemen bir uçak bulduğum için şanslıydım ve ben Louisville’e ininceye kadar sadece birkaç saat geçmişti.

Kentucky’ye dönmek sanki suratıma bir tokat gibi çarpmıştı. Herkes biraz daha yavaş hareket ediyordu ve biraz daha tatlı konuşuyordu ve ben kiralık araçla hastaneye giderken, daha önce hiç buradan ayrılmamışım gibi hissetmeye başlamıştım. Louisville merkeze ulaşmak kısa sürmüştü, Asa’nın ben oraya varıncaya kadar dayanmasını ümit ediyordum. Kendini beğenmiş, bencil bir kardeş olmasının önemi yoktu, kimse tek başına ve korkarak ölmeyi hak etmiyordu. İçeri girdim ve bilinçsiz bir şekilde yattığı travma bölümünün nerede olduğunu buldum. Hemşirenin ses tonundaki üzgünlüğü duyduğumda içim ürperdi. Açıkçası durumu pek iyi değildi ve benim yüzümden böyle olduğunu bilmekten nefret ediyorum.

Oraya gittiğimde nerede olduğunu sormama gerek kalmamıştı. İtiraf eden hemşirenin, her tarafı fena halde kırıl-

mış çocuk için birinin gelip gelmeyeceğini beklediği açıktı. Ölüm döşğinde bile Asa'nın kadınlar üzerinde o etkisi hâlâ vardı. Beni arkadaki küçük odaya aldılar ve gözlerim sonunda büyük erkek kardeşim üzerine kilitlendiğinde, neredeyse düşünüyordum.

Kardeşim kırık bir kukla gibi görünüyordu. Her tarafından kablolar ve tüpler çıkıyordu. Etrafında sarılı gazlı bezden dolayı yüzünü göremiyordum. Ağzında bir vantilatör vardı ve göğsündeki doğal olmayan iniş ve kalkışı görebiliyordum, bu onun kendi kendine nefes alamadığını gösteriyordu. Her iki kolu da alçıda ve bacağına sanki ortaçağdan kalma bir cihaz vardı. Kötü şekil bunu kapatmaya başlanamıştı bile. İnsan veya canlı gibi görünmüyordu.

Yutkundum ve yatağın kenarına yürüdüm. Alçımın üzerinden elimi, onun eli üzerine koydum. Bir doktor elinde bir çizim ile geldi ve beni gördüğü için biraz şaşırdı.

“Aileden misiniz? Annesine ulaşmaya çalıştık ama Illinois de olduğunu ve birkaç haftadan önce dönemeyeceğini söyledi.”

Boğazımı temizledim.

“Ben kardeşiyim.”

Doktor gözlüklerinin üzerinden bana baktı. “Annelerinize durumun çok ciddi olduğunu belki iletmek istersiniz. Kardeşinizin durumu daha kötüleşirse, buraya gelmek isteyebilir. Beyin kanaması geçirdi. Şişmeyi engellemek onu yoğun bakıma aldık ve bunu durdurup durduramayacağımızı görmek istedik. Çok hassas bir durum.”

Ellerimi hastane yatağının demir parmaklıklarına bağladım.

“Onunla kalacağım. O geri gelmeyecek.”

“İyi görünmüyor. Uyansa bile, eskisi gibi olacağına dair bir garanti yok. Açıkçası, bu kadar süre hayata kalması bile bir mucize. Daha önce hiç böyle bir dayak olayı görmemişim. Bazı kötü insanları oldukça kızdırmış olmalı.”

Gözlerimi kapadım.

“Bunun için özel bir becerisi var.”

“Polis detaylı bir araştırma yapıyor. Umarım, bir şeyler bulacaklar.”

Bulamazlardı. Woodward küçük bir kasabaydı ve burada işler böyle yürümüyordu. Bu eski usul bir adalet tarzıydı; göz göze, diş diş. Asa eğer yaşarsa şanslıydı. Eğildim ve kalın bandaja sarılı başını öptüm. Her şeyim hâlâ arabadaydı. Benim için o karavana dönmenin hiçbir imkânı yoktu ve anlaşılan bir süre buralarda olacaktım, yani hastaneye yakın bir otel bulmam lazımdı.

“Artık ortak hiçbir şeyimiz olduğunu düşünmüyordum, Asa, ama sevdiğimiz insanları ölüm pahasına korumak takas edilecek bir şey değil. Artık akıllanmak zorundayız.”

16. BÖLÜM

Jet

Otel odasında, oturduğum küçük yemek odasının tam karşısındaki yatakta çıplak bir sarışın vardı. Gidişat olarak önümdeki viski şişesine olan ilgimin ona olan ilgimden çok daha fazla olması hüzünlü bir durumdu. Artifice'taki adamlardan biriyle gelmişti ve çat pat İngilizce konuşmuştu, ama bir nedenden dolayı ona karşı en ufak bir ilgim olmasa bile bütün gece peşimdeydi. Belki dil engelindendi. Ben Almanca anlamıyordum ve ben ne kadar umursamaz olursam olayım, Alman kız da o kadar istekli hale gelmişti. O yüzden odama geldiğimizden beri bitmez bir mücadele vardı.

Kızın uzun ve harika göğüsleri, uzun sarı saçları ve büyük mavi gözleri vardı. Problemse bütün bu özellikleri

olan kızın yerine, kehribar rengi gözleri olan bir esmerin yatağında olması gerektiği idi. Bir tarafım onun yanına gidip viskinin ve bu narin kızın Ayden'in hayaletini bir dakikalığına unutmamı sağlaması için ölüyordu. Ne yazık ki daha büyük parçası bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyordu. Sabah olduğunda beni berbat hissettirecek ve gruptakileri ise olduklarından daha fazla endişelendirecek bir çözüm...

Turda olmak canımı sıkıyordu ve çok iyi sakladığımı da sanmıyordum. Kızlar, partiler, âlemler ve uyuşturucular; kırık bir kalple uğraşmaya çalışırken, tüm bunların hepsini hazmetmek fazla geliyordu. Bizimkiler ne yaptılarsa veya Dario ile arkadaşları ayartmaya çalıştılsa da etkisi olmadı. Kolorado'yu özledim. Dükkândaki oğlanları özledim, Cora'yı özledim ve her şeye rağmen annemle ilgili endişeliydim. Ayden'in olduğu benliğimde saklanacak bir yer yoktu ve söylemesem de onu özlemiştim.

Gerçek neden, çıplak sarışının yanına tırmanıp Jet için Almanca ne dendiğini öğretmesine izin vermekten beni alıkoyan gerçek sorun Ayden'di. Onu düşünmeyi bırakmıyordum, onun bal tenekesi gözlerine baktığımda hissettiklerimin bana geri dönmesini durduramıyordum. Onsuz çok yalnız hissettim ve geri döndüğümde, elveda öpücüğünden sonra bile geri döndüğümde beni bekliyor olacağına dair ikinci bir düşüncem olmadı.

Şimdiye kadar Avrupa'daki en iyi şey birçok harika grubu görme fırsatıydı. Durduğumuz her şehirde, uğradığımız her barda çalan yeraltı gruplar vardı. Benden daha genç çocuklardan harika gruplar kurulmuştu ve onları çalarken duyduğumuz her zaman beni mutlu ediyordu. Bir

şey benim için çok belirgin hale gelmişti: Diğer grupları dinlemeyi, yeni yetenekler keşfetmeyi ve onları açığa çıkarmayı, sahnede hayran olunmak ve dalkavukluk edilmekten daha çok seviyordum. Çalmayı tabii ki sevdim, şarkı yazmayı ve performansta bulunmayı da sevdim ama kesinlikle yaşamak için bunu yapmak istemedim.

Dünyanın neresinde olursa olsun turda olmak bir süre sonra bitmek bilmiyor. Tercihen içinde hazır güzel bir güneyle kızın olduğu kendi yatağımı istedim. Barda geçirilmeyen bir gece ve hayran genç kızlar ile metal kafaları kovabilmeyi istedim. Rock yıldızı olmak için yaratılmamıştım ama olduğum şeyle mükemmel uyum içindeydim. Eve gittiğimde stüdyoyu yeniden kuracak ve kendi plak şirketimi açacaktım. Bu fikir çıplak sarışının yapamayacağı bir şekilde beni heyecanlandırmıştı. Şansıma gruptaki diğer kişiler de benim olduğum kadar heyecanlandılar.

Von kız arkadaşını ve çocuğunu özlemişti, bizimle bara takılmaktan ziyade Skypete'ta zaman geçirmişti. Catcher zamanının çoğunu Artifice grubundaki çocuklarla geçirdi ama burada bulunmaktan mutluydu. Her gün gözümüz sürekli Boone'un üstündeydi ve uzun süreli ayık kalma konusunda mücadele veriyordu. Yolda olmak zordu ve bu kadar uzun süre evden uzakta olduğumuzdan hepimiz dağılabilir diye endişeliydik. Kimsenin şirkete imza atmayağını düşünmüştüm ve mutluydum. Grup güçlüydü ve farklı şeyler istediğimiz için bir gün dağılırsak bundan nefret ederdim. Bu düşünce şu an beni eve biraz daha yakınlaştırmıştı.

Dario, Artifice'tan daha iyi bir grup olduğumuz ve onların sadece yaklaşabileceği şeyleri yapabileceğimiz konu-

sunda ısrarcıydı. Bunu bir iltifat olarak kabul etsem de bunlar istemediğim şeylerdi. İstedğim, önemli olan tek şey bunun yanlış olduğunu düşünüyor olduğumdu ve tı-kandığım yer de burasıydı.

Hantal hantal yürüdüm, sarhoştum ama yeterince de-ğildim; kıza gözümü dikip baktım. Ya onunla sevişecek-tim ya da kapı dışarı edecektim ve yorgun beynim arka cebimdeki telefonum avaz avaz Jucifer çalarken hangi seçenekten gitmesi konusunda emin değildi. Okyanusun diğer tarafındaki zaman değişikliği hâlâ tuhaf geliyordu ve Shaw'ın beni arıyor olduğu gerçeği kanımı dondurmuş-tu. Yatakta bana yabancı dilde yalvaran veya ben aramayı açmak için banyoya giderken kumandayı kafama fırlatan kız bile bana etki etmemişti. Kurtulma konusunda sorun çıkaracaktı ama kötü karar için de daha azını hak etmiyor-dum.

“Selam Shaw, her şey yolunda mı? Rule iyi mi?”

En kötü senaryolar hızla kafamdan geçiyordu ve onları yavaşlatamıyordum. Kızgın Alman kapalı kapının arkasın-dan yumruklarla gürlüyordu. Eğer biraz daha sarhoş ol-saydım bütün bu durum oldukça saçma bir mükemmell-likte olurdu ve kendimi gülerek öldürmem için bir şansım da bulunurdu.

“Selam. Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama Rule eğer yaparsam telefonumu saklamakla tehdit etmiş olsa bile aramam gerekiyordu.”

“Ne oldu?” Sesi gergin çıkıyordu ki bu beni de geriyor-du ve delirtiyordu. Ayrıca Kolorado bir okyanus uzaklı-ğındaydı. Ağır bir şey kapıyı vurdu ve kayıtsızca kızın öfke nöbetinden önce elbiselerini üstüne giyip giymediğini

merak ettim. Dünyanın neresinde olursam olayım tuhaf şekilde beni buluyorlardı, kızgın bir hayran kız da hâlâ sadece kızgın bir hayran kızdı.

“Konu Ayden.”

İşte o anda dünya durdu. Yan odada kızgın bir sarışın yoktu. Grup yoktu. Ayden’den başka bir şey yoktu ve o çok uzaktaydı. Oda biraz puslu hale gelecek kadar uzun bir süre nefesimi tuttum ve Shaw’ın ismini söylemesi yeniden odaklanmamı sağlayan şey oldu.

“Ayden’in neyi var?”

Sesimi ilgisiz çıkarmaya çalıştım ama Shaw kısık sesle küfrü bastığında ümitsizce başarısız olduğumu biliyordum.

“Bak, sana söylemesi gereken bazı şeyler var ve senin ona söyletmen gerek. Onun seni niye uzaklaştırdığını anlıyorum ve sadece seni korumak için yaptığı konusunda bana inanmak zorundasın. Şu an yalnız ve sana ihtiyacı var. Benim yanında olmamı istemiyor, Cora’nın onunla olmasını istemiyor ama birine ihtiyacı var. Dürüst olmak gerekirse bu kişi de sensin.”

“Shaw, şu an Hamburg’da olduğumun ve yarın öğlen Berlin’de olmam gerektiğinin farkında mısın?”

Nefes aldı ve durdum, kafası karşı çıkmak için bir şey düşünüyormuş gibi bir hal aldı.

“Biliyorum. Ama sana ihtiyacı var.”

“Bence hayatında ihtiyacı olan son şeyin ben olduğum konusunda oldukça açıktı Shaw.”

Odanın diğer tarafında bir şey parçalanmıştı ve korkudan sinmiştim. Görünen o ki odanın fiyatı katlanarak artmıştı.

“Abisi hastanede, Jet. Öldüresiye dayak yemiş ve kimse kurtulabilecek mi bilmiyor. Ayden’in annesi güvenilmez, o yüzden Louisville’de hastanede tek başına oturuyor, tek kardeşi ölecek mi diye bekliyor. Hadi ama, seni niye uzaklaştırıp tek bıraktığını tamamen anlamadığını biliyorum ve gerçekte sadece canın yanmasın diye arada mesafe bırakmıştı. Seni korumaya çalışıyordu.”

“Neyden?”

“Çirkin ve tamamen berbat şeylerle dolu bir başka durumdan. O sana âşık.”

Dişlerimi sıktım ve bir anda banyonun kapısını tekmeledim.

“Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Eğer beni sevseydi bunun ortaya çıkacağını bilirdi. Shaw, yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama bence boşuna uğraşıyorsun.”

Şimdi yüksek sesle küfretti ve bana olan ani reaksiyonunda Rule’un sahip olduğu türden şeyler duydum.

“Aptal biri olmayı bırak! Ona bir şey vermen gerekmiyor, tüm yapman gereken orada olman. Senin orada olmana ihtiyacı var Jet. O kadar da zor değil.” Devam etmeden önce cevap verme şansı bulamadım. “Canının yandığını biliyorum ama onun da yandı ve ikinizi de durduracak tek şey, birinizin birlikte olmanız gerektiğini fark etmesi. Yalın ve basit. Eğer bunu göremiyorsan onu baştan hak etmiyorsun demektir. Sonra konuşuruz Jet.”

Suratıma kapattı ve beni buz kesmiş ve sersem bir halde, evden bir milyon mil uzakta bir banyoda bıraktı. İçgüdüm her şeyi bir çantaya tıkip imdadına yetişmek için koşarak gitmemden yanaydı; ancak geçen sefer bunu de-

nediğimde soluğu hapiste almıştım. İnsanları, özellikle de en nihayetinde kahramanı olmamı hiç istemeyen kadınları kurtarmaktan çok yorulmuştum.

Ayden'in yalnız acı çektiği fikri, öyle bir şeyi tek başına halletmeye çalıştığı fikri beni ters yüz etmişti ama beni istemeyen oydu. Eğer beni istemediyse onun için kız arkadaşlarının veya Bay Süveter'in yapamayıp da benim yapabileceğim bir şey yoktu. Dahası baş etmem gereken çıplak ve çok kızgın Alman bir kız vardı ve bu, en azından düzeltebileceğim somut bir problemdi.

Ertesi gün Berlin trenindeydik ve kendimi berbat hissediyordum. Bütün gece uyumadım ve abartılı St. Pauli'li kızdan kurtulmak düşündüğümünden de daha zor oldu. Shaw'ın telefonunu aklımdan çıkaramadım ve bir grup akşamdan kalma metal kafa ve gürültülü Alman ailelerle bir trende kapalı kalmak, kafamdaki bütün saçı yolup kaçarak tepelere koşmak için yeterliydi. Von karşımda oturuyordu ve dönüşümlü olarak kestiriyordu veya telefonunu karıştırıyordu. Etrafımızdaki gürültüden habersiz bir hali vardı ve onun bu her zamanki huzurlu haline imreniyordum.

“İyi misin sen? Bütün gün pencereden kaçıp kurtulacakmışsın gibi göründün.”

Koltukta huzursuzca kıpırdandım.

“İyiyim.”

“Gerçekten mi? Ben buna saçmalık derim. Ayden ile aranızdakiler berbat olduğundan beri iyi değilsin. Vücudun burada olabilir ama kafan biz seni aldığımızdan beri Denver'da.”

“Sorun yok. Sadece onun gibi birini atlatması zaman alıyor, hepsi bu. Sürekli belki de onu aramalıyım diye düşünüyorum.”

“Dostum, kiminle konuştuğunu düşünüyorsun? Ben seni beş para etmez çocukluğundan beri tanıyorum. Kızlar sadece kızlardı, ta ki Ayden’a kadar. O farklı, hepimiz bunu gördük. Boş ver, Sevgililer Günü’nde ihtiyarlara şarkı söyledin Jet. Hepimizi aptal mı sanıyorsun? Şarkıyı kime söylediğini biliyoruz.”

“Sadece canımı sıktı, hepsi bu.”

“İyi. Kız zeki, çekici ve senin her haline yeterince katlanmıştı. Eminim Keller ailesinin kirli çamaşırlarından da korkmamıştır. Kahretsin Jet, sen dünyadaki herkesten daha iyi söz yazıyorsun. Dünyadaki neredeyse herkesten daha iyi bir sahne adamısın ve dört bir taraftaki en iyi adamsın. Hayatında Ayden gibi birisi olmalı. Baban dangalağın teki de annen bunu görmeyi reddetti diye delice bir tövbe içinde olman gerekmiş gibi düşünmeyi kes.”

“Hey, bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bu tura gelmek mükemmel bir fırsattı. Hepimizin grupla ne durumda olduğumuzu görmemiz için buna ihtiyacımız vardı. İstedğim bu değil ve senin de istediğinin bu olmadığını görmek zor değil. Müzik yapmayı seviyorum, orada ya da burada festivale katılmayı da seviyorum. Cerberus’ta çalışması benim için sorun değil ama sorun olmamasının nedeni eve Blain’e ve bebeğime gidecek olmam. Benim istediğim onlar, olmak istediğim yer onların yanı ve artık bunu görebiliyorum. Öncesinde korku vardı. Annen için korkuyordun, gidersen ne olur diye korkuyor-

dun ama artık farklı. Sen her ne kadar kız bitti dese bile o kızın olduğu yerde olmak istiyorsun.”

Ona kaşlarımı kaldırdım.

“Geçen yıl bu tura çıksaydık her gece odanda farklı bir kız olurdu. Ağırılığınca viski içiyor olurdun ve Artifice’takiler gibi delice davranırdın. Yüzleş artık, sen değıştin.”

Alnımı pencereye dayadım ve süratle geçen Alman kirasalını izlemeye koyuldum.

“Beni şimdiye kadar böyle kötü hissettirmeyi başaran tek kişi annemdi.”

“Hepimizin baş etmesi gereken şeyleri var. Bütün deliliğin için bir çıkışın var, sahneye çıkabilir ve bağırabilirsin. Belki senin kız bunlardan birisine sahip değildir.”

Gözlerimi kapattım ve bütün her şeyin aklımda süzülmesine izin verdim. Haklıydı. Yaşadığım kızgınlığı içindeki yangınla, ısıyla ve alevle ilişkilendirmiştim ve bunlar yaşadığım dünyayı yakabilirlerdi. Eğer ben ateşsem Ayden suydı. Sürekli yer değıştiriyor veya hareket ediyor, istediği gibi şekil değıştiriyor ve bir şeyleri geri yansıtıyordu. Serindi ve hayat nereye götürürse oraya akıp gidiyordu. Birlikte olmamalıydık ama yaptık ve ikimiz bir araya geldiğinde her şey sıcak ve şehvet dolu bir hale geldi. Bu da gerçekte sonsuza kadar birlikte olacağım kişide istediğimdi.

“Bu akşam ve yarın akşam birer şovumuz varken bunu nasıl düzeltebilirim ki? Ben buradayken, o oradayken nasıl bir şey yapabilirim? Eğer o beni orada istemiyorsa, Shaw yanılıyorsa ben ne yapacağım?”

“Korkaklığı bırak da yap şunu. Eğer Blain’in bana ihtiyacı olsaydı seni hemencecik bırakıp gideceğime bahse girebilirsin.”

“Pislik herif.”

Biraz güldü ve ayaklarını öne doğru uzattı.

“Bugün zaten bir şey yapamayacaksın. O yüzden bugün şovda yer al, derdini yarın hallederiz. Bana ve çocuklara sen dönene kadar birkaç şov idare etmemiz için izin verirsin. Vokallerin çoğunu ben halledebilirim, benim yapmadığımı da Catcher yapar. Sen olmayınca yarısı kadar iyi olmayacağız ama kimin umurunda?”

Gözlerimi kapattım. Gruptakileri yüzüstü bırakmak istemiyordum, biz bir takımdık ve bu büyük bir olaydı. Ancak beni sahnede iyi yapan her şey dağılmışken ve başka şeye odaklıyken de kimseye bir yararım dokunmayacaktı. Bana sonsuza kadar kaybolmamı söylese bile en azından telefonumu bulmaya çalıştım ve Cora’yı aradım.

“Selam.”

“Selam, nasıl gidiyor?” Sesi uykulu geliyordu ve yenden saat farkını hatırladım.

“Ayden’in Louisville’in neresinde olduğunu bilmem lazım.”

“Ne?” Uykulu hal sesinden şu an gitmişti.

“Shaw beni aradı ve Ayden’in kardeşinden bahsetti. Ona gideceğim.”

“Tanrıya şükür.”

“Hadi Cora. Bana yardım et.”

“Onunla dün konuştum. Onu telaşla bir çeşit acil bir ameliyata almak zorunda kalmışlar. Sesi korkmuş ve çok üzgün geliyordu. Shaw ve ben kimin onu görmezden gelip Kentucky’ye gideceğine dair kura çekmek üzereydik. Kardeşi Baptist Hospital East’te ya da öyle bir şey işte. Şe-

hir merkezinde. Birine ihtiyacı var Jet. Lütfen bunu mahvetme.”

Beni bir başıma bırakanın Ayden olduğunu düşünürsek, böyle düşünmesini ironik bulmuştum. Herkes bir anda onunla ilgili her şeyi mahvedeceğimden çok endişeli bir haldeydi.

“Düzelتمeyi deniyorum ki bozanın cidden de ben olmadığını düşünürsek bu oldukça garip.”

Telefonda bana homurdanmıştı, bense parmaklarımı çıtlattım ve başparmağımdaki yüzüğü ilgisizce döndürdüm.

“Bu akşam Berlin’de sahneye çıkmam lazım ve ülkeye yarın gelmeye çalışacağım. Ama yine de ben Kentucky’ye gelene kadar bir süre geçecek. Eğer Shaw’ın dediği kadar kötüyse ben gelene kadar sizlerin gözünüzü onun üstünde tutmanız gerek.”

“Yapıyoruz. Onu seviyoruz, farkında mısınız?”

Homurdandım. “Biliyorum.”

“Ona geldiğini söyleyecek misin?”

Kendimle münakaşa ediyordum. Ona aklımda olduğunu ve ne olursa olsun yalnız olmadığını bileceği bir mesaj atmak istemiştim. Eğer görmezden gelseydi ya da onu şu an rahatsız etmememi söyleseydi, bütün fikri çöpe atıp grupla tura öylece devam edeceğimi biliyordum.

“Hayır. Birden ortaya çıkmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Böylece eğer beni orada istemezse bana söylebilir ve uzun süreli bir şey de olmaz.”

“Jet, eğer sana seni orada istemediğini söylese bile yalan söylüyor olur. Bunu bilmek ve yine de kalmak senin işin.”

Kadınlar tamamıyla çok karmaşıklardı.

“Teşekkürler Cora. Her şeyin nasıl gittiğine dair sana daha sonra bir mesaj atacağım.”

“Olması gerektiği gibi gidecek. Benim size inancım var.”

Yine homurdandım ve telefonu kapattım. Birkaç dakika parmaklarımda çevirdim ve pes edip Ayden’a bir mesaj gönderinceye kadar boş ekrana baktım. Ben ayrılmadan önce avludaki o öpücükten beri konuşmamıştık ve onun her parçasını hâlâ içimde hissedebiliyordum.”

—Seni düşünüyordum. Seni özlüyorum.

Yarım saat kadar cevap gelmedi ama farklı bir zaman dilimindeydi ve hastanede kalıp kalmadığını bilmiyordum. Üstüne düşünmemek için cidden çabaladım. Onun yerine bir kalem ve kâğıt alıp ayrıldığımızdan beri uğraştığım yeni şarkının nakaratı üstüne çalıştım. Telefonum gelen mesajla çınladığında düşüncelerimde kaybolmuştum. Ona mesaj gönderdiğimi hatırlayana kadar neredeyse yok saymıştım.

—Ben de seni özlüyorum.

Bu kadar basitti. Tüm duymam gereken buydu.

17. BÖLÜM

Ayden

Öyle yorgundum ki önümü zor görüyordum. Son üç gecedeki uykumu Asa'nın odasındaki dünyanın en rahatsız sandalyesinde geçirdim ve annemle telefonla tartışmaktan gına gelmişti.

Asa Kentucky'deki ilk gecemde kriz geçirmiş ve aceleyle önemli bir ameliyata alınmıştı. Doktorlar kafasındaki şişliği indirmek için delik açmak zorunda kalmışlardı. Asa'nın kalbi iki kere durmuş ve kardeşimin az daha ölecekken kurtulmasıyla nasıl da şanslı olduğunu söylemişlerdi. Hala uyanmış değildi ve hâlâ hayati tehlikesi devam ediyordu. Ama düş almak zorundaydım ve eğer annem bir kere daha gelemeyeceğini söylemek için ararsa herkesi öldürecektim. Buna Asa'nın içine girdiği kavgalardan birisi

gibi davrandığına inanamıyordum. Hastane çalışanının ameliyat masasında bir değil iki kere onu ölü kabul ettiklerinden bahsettiğini ona söylemiştim. Eğer o ölseydi ve kardeşimi tek başıma gömseydim bu benden haber aldığı son zaman olurdu.

Kaldığım otel beş yıldızlı değildi ama hastaneye yürüme mesafesindeydi ve bir sürü boş odası vardı. O nedenle neyle uğraştığımı öyle ya da böyle bilene kadar iş görürdüm. Kızlara ne olduğuna dair haber vermek için özet bir mesaj attım, sonra on dakikayı onları iyi olduğuma ve hiçbirisinin gelmesine gerek olmadığına ikna ederek geçirdim. Onlar en iyisiydi ama olacaklarla kendim başa çıkmalıydim. Onlara ihtiyacım olursa arayacağıma söz verdim ve sonrasında Jet'in geçen gün bana gönderdiği mesaja baktım.

Asa'nın ameliyatı sırasında bekleme odasında oturdum ve ona geri dönmeden önce sessiz ağlamamı kesebilmem yarım saatimi aldı. Onun aklında olduğumu bilmek bitmek bilmez bekleme saatlerini atlatabilmem için yeterliydi ve bana gelip Asa'nın kalbinin durduğunu söylediklerinde kendimi bir arada tutabilmem, onun "Seni özlüyorum." mesajı sayesindeydi.

Ona kısa bir mesaj atarak benim de onu düşündüğümü bilmesini istedim ama doğru düşünmek için çok yorgundum ve ona söylemek istediğim her şeyi aktaracak hiçbir kelime yok gibi görünüyordu. Ona ihtiyacım olduğunu söylemek istedim, bu benim tek başıma yaptığım en korkunç şeydi. Onun iyiliği için onu uzaklaştırmaktan vazgeçmiştim, eğer beni bütün hallerimle seviyorsa, hepsi alması

için onun olabilirdi. Ben sadece tura konsantre olurken bunu ona yıkmak istemiyordum. Benden daha büyük meseleleri vardı. Geri döndüğünde onunla konuşabilirdim ve yolda bir yerde benim yerime geçecek birini bulmamasını umabilirdim.

Gözlerimi ovdum ve somut adımlarla yorgun argın odam olması gereken yere doğru yürüdüm. Çantamı bırakmak ve dişlerimi fırçalamak için beş dakikalığına odada bulunmuştum. Bu arada diğer tarafımda neşeli aileler vardı ama şu an dışarıda olmalarını umuyordum. Böylece sessizlik olurdu ve bir saat veya hastaneye dönmem gerekene kadar uyuyabilirdim. Vardığımda birkaç kere gözümü kırptım, çünkü kapalı kapının karşısında uzun cılız birisi oturuyormuş gibi görünüyordu. Uykulu beynimin bana oyun oynamadığından emin olmak için kafamı bir saniyelğine salladım, çünkü evrende bu taşra kentin orta yerinde mor dar bir jean giyebileceğini düşünebileceğim bir tek kişi vardı ve o, bir milyon mil uzakta olması gereken bir Rock yıldızıydı.

“Jet?”

Kelime gerçek bir sesten ziyade bir nefes şeklinde çıkmıştı ama beni duymuş olmalıydı, çünkü başını döndürdü ve nihayet beni gördü. Sırtını yasladığı kapıya dayandı ve ayağa kalktı. Koyu güneş gözlükleri ve üstünde alevli kurukafanın, beş köşeli yıldız ve grup logosunun olduğu siyah dar bir tişört vardı. Koyu renk saçları günlerce üstüne yatmış gibi duruyordu ama ağzı yarım gülümseme halindeydi ve bir anda tüm görebildiğim oydu. Bitik otel yoktu, çığlık atan çocuklar yoktu, hayata zor bela tutunan erkek

kardeş yoktu. Sadece Jet vardı ve dünyada bütün istediğim oydu. Ona doğru ilerlediğim, ona koştüğüm gerçeğinin farkında değildim. Ağladığımın farkında değildim, dahası o beni yakaladığında onu ileri bir iki adım attırarak şekilde çarptığımın farkında değildim. Bütün hissettiğim kolları ve ona çarptığımda başımın üstüne dokunan dudaklarıydı. Oyuncak merdiven gibi ona tırmanmayı denedim, böylece bacaklarımı ona dolayabildim.

“Burada ne yapıyorsun?” Ona yansıttığım histeriden çıkan kelimelerin mantıklı olduğundan emin değildim.

Beni daha yukarı çekmek için bir elini popoma koydu, diğer elini ise tarak görmemiş saçıma götürdü.

“Olmam gereken yerdeyim. Güzel olan şu ki sizin yan odadaki gencin bu uzun bacaklardan hoşlanması, yoksa hâlâ park alanında bekliyor olacaktım. Eğer bir saat içinde gelmeseydin hastaneye gelecektim ama kardeşin kötü durumdadır ve beni orada istemezsin diye burada beklemenin daha iyi olacağını düşündüm.”

Burnumu boynuna gömdüm ve ona doğru nefes alıp verdim. İyi hissettirmişti kendimi bana. Kendime onun gitmesine bir daha izin vermeyeceğime dair yemin ettim. Kentucky’nin rutubetinden ve boynu ile tişörtünün yakasından içeriye doğru akan gözyaşlarımdan dolayı tadı tuzluydu.

“Seni burada istiyorum.”

“Michigan’dan gelen aileye şov yapmayı kesip odanın anahtarını bana vermek ister misin?”

“Arka cebimde.”

Kesik kot şortumun cebini kurcalarken onu hissettim ve göğsü yukarı aşağı hareket ederken bana kikirdiyordu.

“Sana bir şey söylemem gerekiyor Ayd. Eğer burada cidden bunu giyeceksen güneyin hayranı olacağım.”

Kesik şortum, kolsuz gömleğim ve kovboy çizmelerim benim ev üniformam gibiydi. Kolorado için pek uygun değildi, çünkü orada hava asla tahmin edilemezdi. Kapıyı açışını ve bizi içeri taşıyışını hissettim. Beni tutup yatağın köşesine oturttu. Ona bunun muhtemelen berbat olduğunu ve yorganı kaldırması gerektiğini söylemek istedim ama bundan daha fazla beni tutmaya devam etmesini ve her şeyin daha iyi olmasını istiyordum.

“Seni gördüğüm için çok mutluyum.”

Sırtımın arkasını ovdu ve gözlerimi kapattım ve ona beni yatıştırması için izin verdim.

“Beni her zaman arayabilirdin Ayd. İlk uçağa atlardım.”

“Ne yaptığımı bilmiyorum Jet. Buraya kadar nasıl yalnız geldim onu bile bilmiyorum. Boynuna doğru nefes aldım ve titrediğini hissettim. “Sana bir şeyler söylemem gerek ve bitirdiğimde bir yere gitmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum senden.”

Biraz gerginleştğini hissettim ama elleri kıpırdamadı ve “Hiçbir yere gitmiyorum Ayd. Dünyanın bir ucundan buraya onca yol geldim. Sen beni korkutamazsın, bu, beni korkutamaz.” derken sesi sakindi.

“Birimizi korkutuyor.”

Geriye çekildim, böylece birbirimize bakar hale geldik ve elimin tersiyle yanağımı sildim. Uzandı ve saçımdan birkaç tutam alarak kulağımın arkasına yerleştirdi. Jet çok tatlı ve sempatikti, neredeyse yeniden yüksek sesle ağlamaya başlayacaktım. Derin bir nefes aldım ve ona çözüldüm.

Ona annemi anlattım. İçinde yaşadığımız karavanı anlattım. Çocuklardan bahsettim. Uyuşturucuları anlattım. Seksten bahsettim. Bay Kelly ve okulu anlattım ve sonunda Asa'dan bahsettim. Perdeyi çekip ona sakladığım bütün sırları tüm çıplaklığıyla döktüm. Hiç göz kırpmadı, sadece beni izledi. Koyu renk gözlerini hep benim üstümde tuttu ve ben daha çok konuştuğum dışarıdan gelen ışık huzmesi gözlerini parlatıp daha keskin bir hale getirdi.

Ona onu sahnede ilk gördüğümde nasıl mest olduğumdan bahsettim. Ona beni çok iyi bir kız olduğum için reddettiği ilk gece onu nasıl istediğimden ve bunun kafamı aylarca nasıl kurcaladığından bahsettim. Çünkü kimse için iyi değildi ve tüm istediğimin onu korumak olduğundan ve Asa'nın stüdyo soygununun arkasında olması fikrinin beni nasıl çıkmaza sürüklediğinden bahsettim. İşte bu yüzden ondan uzaklaşmıştım. Atlamadan, doğru ya da yanlış olsa da şimdi olduğumuz yere getiren bütün kararları anlatmaya çalıştım. Jet'e onu ne kadar özlediğimi, ne kadar sevdiğimi ve gitmesini asla istemediğimi söyleyecektim ama o kadar ileri gidemedim. Çünkü ağzını benimkinin üstüne koyarak bir anda beni durdurdu.

Kelime akışını kesmek için etkili bir yoldu ve bonus olarak düşünce silsilemi kaybetmemi ve kucağına daha rahat yerleşebilmemi sağladı. Ellerini çıplak kollarımdan yukarıya götürdü ve yüzükleri deri boyunca soğuk metalden ufak bir yol izledi.

"Ayden." Ses tonu ciddi ve koyu gözleri kararlıydı. "Hiçbirini yalnız yapmak zorunda değildin. Senin yanında olurdum."

Alnımın onunkine dayanmasına izin verdim. Bu her yanı dövme ve metallerle kaplı üstünden öfke ve hüsrana akan adam, cidden hayatımda gördüğüm en nazik ve en yumuşak kalpli insandı.

“Olacağını biliyordum ama en çok ihtiyacım olduğunda şu an buradasın ve benim için önemli olan da bu. Eğer hâlâ beni sonsuza kadar istiyorsan seninim, Jet. Kimse bu kadar yakına gelememişti ve şimdiye kadar bunu teklif etmeyi istediğim tek kişi sensin.”

Kaşının birini kaldırdı ve bana pis pis sırttı.

“Bana âşık mısın, Ayd?”

Gözlerimi kapattım ve beni öptüğü gibi onu öptüm. Hiçbir anlam ifade etmemiş olsa bile az önce birlikte bir anlam ifade eder olmuştuk.

“Bize âşığım Jet.”

Bu onu sesli bir şekilde güldürdü ve bana daha sıkı bir şekilde sarıldı.

“Bu daha iyi. Ne pahasına olursa olsun duygularının incinmesine ve kendi korkularımın birlikte olmamızın yoluna çıkmasına izin vermemeliydim. En başından beri senin bir kaçak olduğunu biliyordum ve o kadar budala olmamalıydim, kolayca vazgeçmemeliydim. Şimdi kendi başına nelerle uğraştığını biliyorum, bu beni daha süt çocuğu hissettiriyor. Bir de haklı bir uyarı, eğer kardeşin bu pislikten kurtulursa onu hastane yatağına geri yatırabileceğim konusunda iyi bir ihtimal var.”

İç geçirdim ve üstünden indim. Nihayetinde beni bırakmadan önce elinin beni sıkıca yakalayıp kendine çekmesiyle beni çok mutlu etmişti.

“Bunun için sıraya girmen gerekebilir. Asa, Asa işte. Her zaman böyle olacak ama her daim benim kardeşim de olacak ve en nihayetinde doğrusunu yaptı. Hadi ama ailene sırtını dönmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyorsun.”

Ben odada dolanırken dirseklerinin üstüne yaslandı ve yarı kapalı gözlerle beni izledi.

“Annemi nihayet boş verdim.”

Omzumun üstünden ona baktım ve nefes aldım. Eğer inanılmaz yorgun olmasam ve aklım hâlâ Asa ve kararsız durumunda olmasa, üstüne atlar ve gitmesine izin vermezdim. Aramızdakilerin her zaman böyle mi olacağını veya bu dövmeli vücudun, koyu renk gözlerin ve kulaklarındaki şeytani sivri uçlardaki cazibesinin azalıp azalmayaacağını merak ettim.

“Onu boş vermedin, onu kendi yolunu bulabilmesi için biraz serbest bıraktın. Yapabileceğin başka bir şey yoktu.”

“Senin gitmene izin vermeyeceğim Ayden ve seni hiçbir yere bırakmayacağım, o yüzden tüm bunları uzun süreliğine kabullenmeye hazırlansan iyi edersin.”

Sesindeki tereddüt kalbimin burulmasına neden oldu. Konuyu buraya getirmekten nefret ettim, onun güvensizliğine katkıda bulunmaktan nefret ettim. Gelecek için güvenli bir temel ve istikrar istemenin ne demek olduğunu biliyordum. Ben sadece bunun eline aldığı gitarla ve güzel sesiyle bana şarkı söyleyen dar pantolonlu ve yakışıklı bir adam olduğunu hiç bilmiyordum.

“Eski ben, yeni ben, bunun arasındaki her şey ve gelecek olan, hepsi senindir Jet.”

Yataktan kalktı ve parmak parmağa gelene kadar ağır ağır yürüdü ve onun gözüne bakabilmek için başını geriye atmam gerekti.

“Bu konuda konuşmak için kardeşinin daha iyi hale gelmesini bekleyebiliriz. Geri dönmeden önce birkaç günüm var ve sen de yürüyen ölü gibi görünüyorsun. Seninle ilgilenmek için buradayım, başka bir şey için değil.”

Sakince sallanan ellerinden birini tuttum. Parmağındaki büyük gümüş yüzüğü çıkartmam biraz zor oldu; ama başardığımda yüzüğü ikimizin arasına koydum ve ona baktım. Dikkatlice beni izlese de ne yaptığımı sormadı.

“Beni seviyor musun, Jet? Her şeye rağmen beni seviyor musun?”

“Ayden, buradayım. Tabii ki seni seviyorum. Öncesinde de sevmiştim, sonra da seveceğim, bu iki zaman arasındaki her yerde seni seveceğim.”

Kentucky’de pasaklı bir otel odasında olmasaydık dizlerimin üstüne çöküp anı daha dramatik hale getirmem ve ona, daha fazla kaçmamak konusunda ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için iyi bir şansım olurdu. Ama bir kızın standartları olmak zorundaydı. Sol elini tuttum ve avuç içinden öptüm.

“Jet Keller, seni seviyorum ve benim için içinde senin olmadığın bir gelecek yok. Sen olmayan bir adamla bir daha asla yatağa girmeyeceğim. İster tamirci, ister Rock yıldızı ol, umurumda değil. Ben sadece sonsuza kadar ‘sen ve ben’ olmak istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Yüzüğünü onun önünde tuttum ve cevap vermesini bekledim. Ağzı açık kaldı, gözleri de fal taşı gibi açıldı. Her

an bayılacakmış veya küçük dilimi yutacakmış gibi olmasam durum daha gülünç olabilirdi.

“Sen ciddi misin?” Sesi çatallaşınca şaşırmıştım. Jet’i birçok farklı halde görmüştüm ama suskun ve tıkanmış hali bunlardan biri değildi.

“Bugün olmak zorunda değil. Yarın olmak zorunda değil. Bu yıl veya beş yıl sonra olmak zorunda da değil. Ben burada olduğumu, bir yere gitmeyeceğimi ve seni sevdiğim gibi bir başkasını sevmeyeceğimi bilmeni istiyorum, Jet. Bir daha asla. Hepsi bu. Seveceğim insan yalnızca sensin.”

“Bunlardan birini sana vermesi ve şarkı söylemesi gereken ben değil miyim?”

Eğer bana cevap vermezse onu delicesine pataklayacaktım.

“Jet sen zaten beni seçtin. Şu anda dediklerini ben yapıyorum. Uyuzluğu bırakıp kahrolası soruya cevap verir misin?”

Yüzüğü benden aldı ve her zamanki yerine taktı.

“Evet, Ayden Cross, seninle seve seve evlenirim. Kimya mezunu süper akıllı biri veya çıplak ayaklı bir şehir kızı, benim için fark etmiyor. Sadece ikimizin birlikte olmasını istiyorum.”

Kollarına atladım ve beni kucığında döndürmesine izin verdim. Bu sefer beni öpüşü gelecek vadeden iyi şeylerle doluydu.

“Şimdi şu an seni yatağa farklı bir nedenle koymak istesem de pat diye düşecekmişsin gibi bir halin var ve sana son birkaç günün ne kadarında havalimanında olduğum-

dan bahsetmek bile istemiyorum. Hadi biraz kestirelim ve seni kardeşine geri götürelim. İyi haberleri onunla paylaşabilirsin.”

“Göğsüne karşı başımı salladım ve beni yatağa götürmesine izin verdim. Çirkin yorganı kaldırdım ve çarşafın temiz olmasından memnun kaldım. En azından görünüşte leke yoktu. Kovboy çizmelerimi çıkartıp oturdum ve ilk iş kafamı düz yastığa koyunca inledim. Her ne kadar onu gördüğüme mutlu olsam da, aramızdakiler düzeldiği ve daha fazla sır kalmadığı için memnunsam da gözlerimi daha fazla açık tutmanın hiçbir yolu yoktu. Kestirmem ve Asa’ya geri dönmem gerekiyordu. Jet yanıma tırmandı ve beni üstüne doğru çekti. Yanağımı kalbinin üstüne, Azrail dövmesinin olduğu yere koydum ve gözlerimi kapattım. Bir elini başımın üstünden omurgama doğru indirdi.

“Sahiden de evlenecek miyiz?”

Biraz güldüm. “Elbette. Neden olmasın?”

“Peki, ya daha geç değil de daha erken olmasını istersem?”

Tırnağımın ucuyla tişörtünün kumaşının üstünden meme ucundaki piercinge hafif hafif vurdum.

“Ne zaman istersen, Jet. Sana hiçbir yere gitmediğimi söylemiştim.”

“O uçağa tekrar binmeden önce parmağına kocaman bir taş koymam gerekiyormuş gibi hissediyorum.”

Nefes aldım ve ellerimi beline sardım.

“Önce biraz kestireyim, sonra ne yapmak istersen yapabilirsin.”

Homurdandı ve duyamadığım bir şey söyledi, çünkü

uykunun durgunluğuyla savaşıyordum. O buradayken nihayet her şeyin yoluna gireceğine dair bir şans olduğunu hissedebilmişim.

İki saat ölü gibi uyumuşum. Alarm bir saat sonra çalmış ama anlaşılan o kadar dalmışım ki Jet kapatmış ve bir saat daha uyumama izin vermiş. Uyandığım zaman Jet Denver'daki herkese neler olduğuyla ilgili bilgi vermek için mesaj atarken, ben de aceleyle etrafta dolanıp çabuk bir duş aldım. Benden sonra dinlenmişe benzemiyordu ama hiç şikâyet etmedi ve muhtemelen yine hastanede kalacağımı söylediğimde omuz silkti ve Asa çıkarılana kadar etrafta olabileceğini söyledi.

Yoğun bakım ünitesine girdiğimizde hemşirelerin bize bakışını fark ettim; daha doğrusu Jet'e bakışlarını. Stili dikkat çekiyordu. Dağınık saçları ve fiyakası özellikle kadınların dikkatini çekiyordu ama bununla sorunum yoktu. Çekiciydi, hayal etmeye az bir şey kalacak kadar dar pantolonlar giyyordu ve her kırpma da kalbinizi kırmaya yetecek gözleri vardı.

Özel biriydi ve benimdi, o nedenle bununla eğleniyordum. Odaya girdiğimizde kollarını omzuma koydu ve beni kendi tarafına doğru çekti.

Asa daha iyi görünmüyordu. Hala her yeri sargılıydı ve bilinci yerinde değildi, ama göğsü yukarı çıkıp iniyordu. Yani ölü değildi ve bu noktada bunu kazanç olarak düşünüyordum. Jet benim birkaç gündür ev olarak kullandığım sandalyeye oturdu, bense Asa'nın elini saran alçıyı okşamak için yatağın kenarına oturdum.

“Selam abi, sana birini getirdim. Uyanmalı ve merhaba demelisin.”

Biraz tıkanıp kalmıştım. Onu böyle görmek zordu, uyanmayabileceğini düşünmek berbattı ve eğer uyandı-ğında her daim olduğu aynı lanet insan olmayabilirdi.

Jet beni kucağına çekti ve uzun süre öylece oturduk. Tur hakkında konuştuk. Yolda olmaktan dolayı yorulmuştu ama Avrupa'yı görmek mükemmeldi. Plak şirketi kurmayı düşündüğünden ve Kolorado, LA, New York ile Austin arasında daha çok seyahat etmesi gerekeceğinden bahsetti ki bu onun için mükemmel bir kariyermiş gibi duruyordu. Sesi heyecanlı geliyordu ve bu da benim de onun için heyecanlı olduğum anlamına geliyordu. Ben de Woodward'da nasıl büyüdüğümüzü, Asa'nın nasıl şimdiye kadar yaşamış en iyi yalancı ve en kurnaz sahtekâr olduğunu anlattım. Asa'nın sevilmemesi neredeyse imkânsız biri olduğundan ama gerektiğinde de bir ağabey gibi davranmayı becerebildiğini anlattım. Ona Silas'ı ve eve girmeye çalışanın o olduğunu anlattım. Bu noktada tam bir linç partisi sahneleyeceğini düşündüğümünden sakinleşmesi için biraz kahve ve atıştırmalık bir şeyler almayı teklif ettim.

Hemşirelerin görev yerine yürüdüğümde iki genç kız kafa kafaya vermiş Jet'in hatırlanmaya değer poposundan konuşuyorlardı. İkisi de bana korkmuş bir bakış attılar, benim tüm yapabildiğimse omuz silkip katılmak oldu. "Biliyorum. İnanın bana, biliyorum."

Küçük kafedeki sıra düşündüğümünden çok daha uzundu ve hiçbir şey için cidden aç olmasam da Jet'in ne zaman yemek yediğini bilmiyordum. O nedenle bir sürü farklı şey alıp bunların onu idare etmesini umdum. Odaya döndüğümde kapı açıktı, o nedenle dikkat çekmeden sessizce

girebildim; ama duraksadım çünkü yatağın yanında ayak-taydı ve Asa'nın sırtüstü yatmış haliyle konuşuyordu. Kulak misafiri olmak istemedim ama ciddi görünüyordu ve bölmek istemedim.

“Kardeşinle evleneceğim.”

Sonsuza kadar Jet ile olacağım fikri halen beni titretiyordu.

“Bu demektir ki onu koruyacağım. Bu demektir ki onu güvende tutacağım ve bir daha onu hiçbir şeyin incitemeyeceğinden emin olacağım. Ona istediği ve ihtiyacı olan her şeyi vereceğim. Duraksadı ve her ne kadar Asa'nın bilinci yerinde olmasa da söyledikleriyle göz doldurmak için ne kadar çabaladığını neredeyse hissedebiliyordum. “Uyandığında sen de mükemmel bir kardeş, ailemizin sevilen destekleyici bir parçası olmayı denersen, her şey üstüne yemin ederim; inan bana bunu sana yapanların yaptıkları, benim işim bittiğinde çocuk oyuncağı gibi kalacak. Onu seviyorum ve kimsenin onu kullanmasına ve bir daha manipüle etmesine izin vermeyeceğim. Umarım neredeyse ölmek sana açıkça ihtiyacın olan uyarı alarmını verir. Çünkü seni seven ve bir sürü belaya katlanmaya gönüllü olan mükemmel bir kardeşin var. Sen cevap verdiğinde tekrar konuşabiliriz, ama şimdiden bunu halletmenin en iyisi olacağını düşündüm.”

Gülmek ya da ağlamak istediğimden emin değildim, o nedenle bunun yerine geldiğimi anlaması için boğazımı temizledim ve odanın girişine olan kalan yolu yürüdüm. Ona kahveyi ve atıştırmalıkları uzatıp elimi beline koyarak yanağından öptüm.

“Dışarıdakiler kız gibi mor pantolon giymiş olsan da hoş bir popon olduğunu düşünüyor.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Pantolonlarımı seviyorum.”

“Ben de. İçinde olanı daha çok seviyorum.”

İnledi ve ona verdiği sandviçlerden birisini açtı.

“O konuya girme, Ayd. Üstünden çok zaman geçti.”

Omzumun üstünden ona baktım ve Asa’nın parmaklarından birini okşadım. Vücudunun gazlı bezlerle sarılı olmayan veya bir yerinden boru çıkmayan görülebilir tek deri kısmıydı.

“Sana eşlik edecek güzel bir Fransız kız veya seksi İspanyol hatun yok muydu?” Soruya cevap istemiyordum ama sormam gerektiğini fark ettim. Bir şeyi değiştirmeyecekti ama bilmem gerektiğini hissettim.

“Hayır. Ya sen? Ben gittiğimde Bay Süveter senin telefonunda küplere biniyordu.”

Kafamı olumsuz anlamda salladım.

“Adam cidden hoş bir erkek ama o sen değil. Onunla ilgili bütün sorun buydu.”

Elini kalçama koyuşunu hissettim ve bununla birlikte ortaya çıkan ürpertiye bastırmak zorunda kaldım.

“Ne zaman gitmen gerekiyor?”

“Dört günüm var, sonra çocuklara katılmak için Amsterdam’a gitmem gerek. Eğer kalmamı istersen kalacağım.”

Ona baktım ve üzgün, orantısız bir gülümseme verdim. “Hayır. Önümüzdeki birkaç günde durumu ne gösterecek bilmiyorum. Eğer lazım olursa kızları ararım.”

“Her ne olursa olsun onların gelmesine izin vermelisin. İkisi de senin için çok endişeliler.”

Nefes aldım ve kendimi destek olsun diye sandalyenin koluna dayadım. Bir elini dizime koydu, ben de kendiminkiyle kapattım.

“Büyürken sadece Asa ve ben vardık. Annem her zaman kendi işine bakardı. Evet, Asa’nın her daim en iyi bakıcı olmadığını kabul ediyorum. Açıkça söylemek gerekirse çoğu zaman berbattı, beni şu anda düşünmek istemediğim birçok şekilde kullandı. Ama ne kadar işe yaramaz da olsa da biz aileyiz ve bu şekilde olması gerektiğini hissediyorum. Eğer durumu kötüye gitmeye başlarsa o ve ben olmalıyız anlıyor musun?”

“Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm Ayd ve geçmişte yaşamak zorunda kaldığın her ne varsa onlar için de üzgünüm.”

“Ben de.”

Sonraki iki günde bir kalıbın içine girdik. Jet’in sürekli hastanede olmasını istemiyordum, o yüzden ziyaret saati bittiğinde onu uyuması için otele gönderdim ve Asa ile kaldım. Sabah duş için döndüm ve kahvaltı ettik, sonra da günün çoğu kardeşim için nöbet tutmakla geçti. Durumunda bir değişiklik yoktu ki herkes bunun iyi bir şey olduğuna beni inandırmaya çalışıyordu. Ama inandığımdan emin değildim. Hala bilinçsizdi, hâlâ nefes almak için solunum cihazına ihtiyacı vardı ve beyin taramalarında görünen mucizevi bir iyileşme durumu yoktu.

Jet bir şampiyondur. Her şeyi normal karşıladı ve asla baştan savma bir otelde yalnız uyumak için onca yolu gelmekten ve litrelerce iğrenç hastane kahvesini içmekten dolayı şikâyet etmedi veya etkilenmedi. Eğer ona zaten

âşık olmasaydım, sırf bu yüzden âşık olurdum. Taş gibi sağlamdı ve gün boyu tek eğlencemiz yaşlısından gencine kadar herkesin onun dikkatini çekmeye çalışmasını izlemkti.

Kısa sürede yoğun bakım ünitesinin yıldızı olmuştu. Bir noktada aklına gelen bütün eski güney şarkıları söylemeye karar verdi. *Little Birdie*, *The Man of Constant Sorrow*, *Amazing Grace*, sanki özel küçük bir konser gibiydi ve o bitirene kadar yoğun bakım ünitesinde çalışan bütün bekâr kadınlar da benim gibi ona âşık olmuştu.

Ayrılmasından bir gün öncesiydi, ikimiz de yorgunduk ve Asa'nın hâlâ kımıldamıyor oluşuyla ilgili bir şeyler düşünmeye başlamıştık. Jet'in gitmek zorunda olduğu için kötü hissettiğini ve beni yalnız bırakıp gitme fikrinin onu gerdiğini söyleyebilirdim. Asa paçayı kurtardığında arayacağıma söz verdim ve eğer bir hafta daha burada kalırsam takviye çağırmam konusunda ısrar etti. Hem acı hem tatlıydı. Hayatını benim için ortaya koyması çok güzeldi ve bu uzun süren işte benimle' olduğunu açıkça belirtti, bense buradan iyi olduğumu bilerek dönmesini diledim. Asa'nın uyanmasını ve işlerin tekrar normale dönmesini istedim. Bunların hiçbirisi olacak gibi durmadığından, ona her şeyin bir şekilde yoluna gireceğinin ve tur bittiğinde burada olacağımın garantisini verdim.

Asa'yla kısık sesle konuşuyordum ve ona Denver'daki grup hakkında her şeyi anlatıyordum. Rule ve Shaw'ı, onların delice aşk hikâyesini anlattım. Cora'yla ilgili her şeyi, onun nasıl yabani, nasıl eğlenceli ve tahmin edilemez olduğunu anlattım. Nash ile Rowdy'yi anlattım ve bir in-

sanın isteyebileceği en iyi arkadaşlara sahip olduğunu açıkladım. Ama çoğunlukla Jet'ten bahsettim. Onun ne kadar yetenekli olduğunu, ne kadar kibar olduğunu, onu sahne-
de gördüğümün ilk dakikadan itibaren nasıl da sevdiğimi anlattım. Nihayetinde ona ulaşabilmek için geçtiğim taşlı yolla ilgili her şeyi ve Jet gibi birisinin benim için yolun sonu olduğunu nasıl da düşünmeyişimden bahsettim.

Konuştum da konuştum ve ortasında bir yerde nasıl da mutlu olduğumu ve hayatımın harika olduğundan bahse-
derken, her ne kadar tökezlemiş ve berbat bir halde olsa da parmaklarını hareket ettirmeye başlamıştı.

İlk başta bir şeyleri hayal ettiğimi düşündüm. Hüsnü kuruntum olduğunu da düşündüm ama sonra tekrardan baktım ve benimkine benzeyen gözler bana bakıyordu. Kontrolümü kaybettim ve kattaki bütün hemşireler ona hafifçe dokunmak ve dürtmek için aceleyle geldiler. İnsanlar onun etrafında dolanıp nabzına bakarken ve bütün kabloları ve tüplerle uğraşırken beni itip kaktılar. Sarkık ve odaksızlardı ama o viski rengi gözler benimkilere kilitli kaldılar. Biliyordum, iyi olacağını biliyordum. Jet ortaya çıktığında tutarsız bir düzensizlik içindeydim. Tüm açıklayabildiğim Asa'nın gözlerini açtığı ve parmaklarını oynattığı oldu. Çalışanlar ısrar edince nihayet gece için otele gittim ve büyük bir engel aşılmış oldu. İlk başta tekrar uyanır da kendine gelirse diye gitmek istemedim, ama Jet'in son gecesiydi ve iki ay ortada olmayacaktı. Seksi telefon mesajları ve telefon seksi eldeki mevcut şeylerdi.

Jet beni kiralık arabaya bindirdi ve hastanenin otoparkından çıktığında otelin ters yoluna gittiğimizi fark et-

medim bile. Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve Asa'nın en azından gözlerini açmasından dolayı memnundum. Brown Hotel'ın önüne gelene kadar dikkatim sıfırdı. Bizi şehirdeki en hoş, en zarif ve pahalı otele getirmişti. Benim şortum ve çizmelerim, onun kısa botları ve Lacuna Coil tişörtü bu eski ve pahalı yer için uygun değildi, ama önemsemiyordu.

“Burada ne yapıyoruz?”

“Şehirdeki son gecem. Gelecek iki aydaki seninle geçireceğim son gecem, o yüzden birinci sınıf bir otelde geçirmek istiyorum.”

Tartışmadım ve anlaşılan zaten rezervasyonu da vardı. Tüm zaman boyunca bizi küçümseyen kişiyle girişimizi de yaptık. Bu, Jet'i oldukça eğlendirmişe benziyordu, o nedenle ağzımı kapalı tuttum ve bizi şık odaya çıkarmasına izin verdim. Çarşılarının temiz olduğu kesin olan gerçek bir yatakta uyuma fikrinin, neredeyse Jet'in onun üstünde çıplak olması fikri kadar beni etkilediğini itiraf etmem gerek.

“Jet, bu...”

Ben kirli halının üstüne diz çökmek istemesem de onun için aynı sorun yoktu. Dönüp de onu dizlerinin üstünde önümde bulduğumda bir an nefesim kesildi. Onun kadar özel yüzüğü uzattığında bir elimi ağzıma koydum. Yüzük platinyumdu ve merkezinde ıslıl ıslıl parlayan açık sarı elmaslar vardı. Hiç böyle bir şey görmemiştim ve nereden bulduğu ile ilgili de hiçbir fikrim yoktu.

“Burayı terk etmeden önce parmağına büyük bir taş koymayı düşündüğümü söylemiştim.”

Yüzüğü titreyen ellerle aldım. “Çok güzel. Bunu nereden buldun ki?”

“Rowdy. Ona senin gözlerinle uyuşacak bir şey bulmasını istedim, o da birkaç resim gönderdi. Adamın güzel bir zevki ve senin de güzel gözlerin var.”

“Zevki iyiymiş. Bayıldım. Seni seviyorum.”

“Ben sadece buradan ayrıldığımda da yalnız olmadığını bilmeni istedim. Bu, bana çok daha iyi hissettiriyor.”

Yüzüğü taktım ve ona baktım. Mükemmeldi. Dövme-leriyle, piercingleriyle, dağınık saçıyla ve çok dar kotlarıyla, onu o yapan her şeyiyle Jet müthişti ve özeldi. Onunlay-ken her daim hangi şekilde olursa olsun *kendim* olabilirdim ve bu daha önce bir başkasının değil de bana onun verdiği hediye-ydi. Beni sonsuza kadar kendisine bağlayabilirdi. Yüzüğü vardı, sevgisi vardı ve ona teşekkür edecek, minnettarlığımı gösterecek tek bir yol vardı. Gerçek şu ki onunla *birlikte* olarak sonsuza kadar mutlu bir kız olabilirdim. Ben üstüne atlayıp yere kapaklandığımızda ve şık otel odasının lüks halısının üzerinde öpüşmeye başladığımızda ne yapacağını bilemedi. Şey, bir saniyeliğine bilemedi ama en nihayetinde Jet’ti. Çabuk uyum sağladı ve zaman kaybetmeden mekânı ateşe verdik.

18. BÖLÜM

Jet

Ayden'la evlenecektim. Ancak öncesinde tişört ve pantolonumu üstümden çıkarırken kontrolü kaybetmemeye çalışıyordum. İkimizin de muhtemelen hapsedilmiş bir sürü cinsel hüsranı olduğunu varsayabilirdik, ama bence yüzüğü parmağına takmak onu, beni çıplak bırakmak ve onunla sevişmem konusunda biraz daha ateşli bir hale getirmişti.

Şikâyet ettiğimden değildi. Ona olan yolculuğumun daha iyi bir sonuçlanmasını bekleyemezdim. Tüm istediğim onun yalnız olmadığını, onu önemseddiğimi ve onunla birlikte olmaya çalıştığımı bilmesiydi. Artık ona sonsuza kadar sahiptim ve onu bulduğu ilk fırsatta benden kaçırarak şüphe ve korku yoktu. Birlikte olma konusunda ciddi olan iki kişiydik ve ortada olan tek şey buydu.

Geceyi hoş bir mekânda onunla geçirmek, aceleye getirmiş olsak bile ve muhtemelen sonsuzluk konusunda konuşmak için çok erken, çok genç olsak da, bu konuda gayet ciddi olduğumu ve öneminin çok büyük olduğunu ona göstermek istemiştım. Ayrıca kardeşiyle ilgili olanlar tepetaklak olursa tutunacak bir şeyi olsun da istemiştım. Ancak o bunu yapmaya bayılıyormuşçasına konuyu bana çevirdi ve şu anda ben yerde, o da benim üstümdeydi. Olunacak en harika yerdi, ama onun için yapmak istediğim şey amacından sapmıştı. Durmasını söyleyip onu kaldırıp odanın çoğunu kaplayan battal boy yatağa götürmek için hazırlanıyordum. Ancak ben tutarlı bir düşünce oluşturmada n önce benim ona yapmak için öldüğüm şeyi yaptı ve arsız ağzını aletime, piercingime dokundurdu. Daha fazla korkusunun veya tereddüdünün olmadığını varsayıyordum.

Bu krallara layık eski yerde bir anda ağzımdan bir dizi küfür çıkıverdi, ama bir şekilde dudaklarıyla ve diliyle yaptığını daha iyi yapmasına neden oldu. Şimdiye kadar bu kadar sertleştüğimi, vücudumda bu kadar ahenkli bir şey olduğunu düşünmüyordum. Ona böyle sakso çekmeyi ve karşısındakini mahvetmeyi kim öğrettiyse onu tebrik edesim geldi. Benim kız anlaşılan ne yapacağını biliyordu ve ona bir an önce müdahale etmezsem, romantik ve unutulmaz olması gereken gecemiz daha başlamadan bitecekti. Ona bunu söyleme niyetim vardı. Yalnız akıllı küçük dili aletimin başına daire çizirken ve aynı zamanda parmakları meme uçlarımdan birine giden yolu bulunca zavallı beynim kısa devre yaptı. Tüm yapabildiğim orada uzanıp onu istediğini yapması için bırakmak oldu.

İsmi mırıldandım. Ona onu sevdiğimi ve hayatımın geri kalanında ne yapmamı isterse yapacağımı söylediğimden oldukça emindim; bu da onu güldürdü. Ağzının olduğu yer durumu idare etmesini daha zor hale getiriyordu, o nedenle denemekten vazgeçtim. Parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim ve işini yapmasına izin verdim. Dilini piercingim üzerinde her dolandırışında kafamın patlayacağını düşündüm. Elleri göğsümdeki ölüm meleğini takip ederken, tüm bu süre boyunca beni daha önce hiç olmadığı bir yere götürdü; patlamak üzereydim.

O gözler beni alt üst etti ve onlar bana şu anda olduğu gibi bakarken sadece onlara bakarak sarhoş olabileceğime yemin edebilirdim. Şişkin olan alt dudağını yaladı ve onu ısırmak istedim. Kaşlarından birini kaldırdı ve ılık ıslaklığıyla midemin üstüne oturana kadar süründü ve devamına hazırды.

“Bana eğlenmemi söylemiştin.”

Altın gözlerindeki sırnaşık parıltıyla ve yüzündeki sırıtmayla halinden memnun olduğunu söyleyebilirdim. Alttaki kalmamak için ellerimi kolsuz gömleğinin köşesine ve kaburgalarına kaydırdım. Gömleğini kaldırıp başının üstünden geçirip bir kenara attığımda göz bebekleri genişledi. Sütyeni hoş ve dantelliydi ama yolumda bir engeldi, o nedenle o da yanıımızdaki zeminde istikrarlı bir şekilde biriken kıyafet kalabalığına katıldı. Böyle bir kadını istediğim zaman çıplak bırakabilmek, kesinlikle onunla sonsuza kadar olmanın getirdiği avantajların başında yer alıyordu.

Bronz bacaklar, hoş kıvrımlı bir bel, pembe meme uçlarıyla kaplı büyük ve yuvarlak göğüsler, parlayan gözler ve

ipek gibi siyah saçlar; hepsi benimdi. O, benim rüyamın gerçek haliydi.

“Benim sıram.” Ayağa kalkıp onu yanımda götürdüm. Kovboy çizmeleri üstündeyken şortunu çıkartmak biraz alengirli oldu. Onu kocaman yatağın merkezine fırlatıp yanına tırmandığımda bir bakış attı. Elini saçıma doğru götürdüğünde eğilip çıkıntılı kalça kemiğinin her bir noktasından öptüm.

“Çizmelerim hâlâ üzerimde.”

“Evet.” O siyah kovboy çizmelerini seviyordum. Onları onun üstünde seviyordum. Onların onu yere bağlamasını ve birlikte olduğum yeni Ayden’a halen uyuyor olmasını seviyordum. Yola çıkarken bu çizmelerden başka bir şey giymezkenki halini aklıma kazıyordum. Bu hali ben geri dönene kadar bana yeterdi.

Onu belinden öptüm ve dilimi belindeki küçük seksi çukura gömdüm; bu da onun titremesini sağladı. Çizmelerinin topuğu popoma battı ve onu eğilip daha derinden öpmeden önce beni gülümsetti. Elleri saçlarımı daha sıkı ve ısrarcı kavradığında ismim, ağzından çıkmasını istediğim bir şekilde döküldü. Dilimle nemli çukurunun çevresini tamamen yaladıktan sonra gizlenmiş küçük klitorisine geçtim. Kamburlaştı ve bacaklarıyla beni sıktı. Şimdi en hassas tarafına karşı pis pis gülme sırası bendeydi. Birbirimize yaptığımız şeyleri seviyordum. Benim için doğru kişiydi ve onun bunu bilmesini istiyordum.

Yaladım, öptüm ve onu heyecanlandıracak her şeyi yaptım. Sonunda çok istekli aletimle tekrar tekrar yapmayı planladığım şeyi yapmak için birkaç saniyeliğine dilimi

ondan çektiğim zaman altımda eriyip gitmesi, ismimi söylemesi ve kıvrınması için çok bir şey kalmamış olacaktı. Geri çekildim ve yumuşak uyluğunu öptüm; gevşedi ve yüzükoyun yatmış bedeni benim tattığım zevki tatmıştı artık.

Ellerini boynuma doladı ve ışıldayan, tatmin olmuş gözlerle bana sırttı.

“Yihuu...” Neredeyse bir nefes alma sesiydi.

Bu beni güldürdü. Başparmağımı siyah kemerli kaşına götürdüm, sonra da ağzının her köşesini öptüm.

“Sen en iyisisin. Biliyorsun, değil mi?”

Biraz kıpırdadı, böylece bütün gerekli parçalar yerine oturmuştu ve her seferinde çizmelerinin derisi bana değdiğinde aletimin beklentiyle kıpırdandığına yemin edebilirdim.

“Bence ikimiz de berbat durumdayız, ama birlikteyken yürütüyoruz ve birbirimizi daha iyi yapıyoruz.”

Bir kolunu sırtımın arkasına koydu ve beni harekete geçirmek için topuklarından birisini popoma değdirdi. Ona prezervatif almam için bana izin vermesini söyleyecektim ama bu sefer sabırsız olan ve yavaşlamaya niyetli olmayan bendim. Sertleşmiş, ateşli ve çıplaktım, ikimiz de yüksek sesle inliyorduk. Hareket etmeye başladığımda gözlerinin hızla kapandığına yemin edebilirdim. Onu öpmek için eğildim ve bu kaderimizi mühürleyen bir öpücüktü. Benim için bir başkası olamazdı ve aynısının onun için de doğru olduğunu biliyordum. Aynı paranın iki yüzüydük ve dilimin merkezindeki topu ısırduğında, romantizmden eser kalmamıştı. Derine gidebildiğim kadar, içine girebildiğim kadar girmek istiyordum.

Kalçasını sert bir şekilde, parmaklarımı derisinde hissedebileceği şekilde yukarı kaldırdım. İkimiz de kontrolden çıkana kadar içine girdim ve kasılmasını etrafımda hissettim. Tırnaklarının omzuma batışını ve vücudunun benimkini ağgözlü kavrayışını hissettim; bu da beni deliye döndürdü. Başımı çevirdiğinde dişini boynundaki tendona batırdım ve sonra ısırtığı ufak bir öpücükle yumuşattım. Onun üstüne çöktüm, ağırlığımı ona verme konusunda olabildiğince dikkat ettim. Meme uçlarımdaki piercingler göğüslerine değince ikimizin de biraz soluklanması gerekti.

“Ayd, beni öldüreceksin ve her ne kadar bu ten tene teması sevsem de eğer dikkatli olmazsak ikimizin de hazır olmadığı bir şeyle uğraşmak zorunda kalacağız.”

Onun içine bir bebek koyma fikri, benim mükemmel babamı düşünürsek beni olması gerektiği kadar korkutmuyordu, ama zamanlama doğru değildi. Onu daha yeni elde ettiğimi itiraf edecek kadar dürüsttüm, o nedenle henüz onu paylaşmaya hazır değildim.

Parmaklarını omurgamda dans ettirdi ve kafasını birbirimize bakabileceğimiz şekilde çevirdi. Gözleri berrak ve şimdiye kadar gördüğümünden daha belirgindi.

“Arabadaki gelişigüzel şeyden sonra hap kullanmaya başladım.”

Kaşımı kaldırdım. “Ertesi gün beni terk ettin.” Eğer bundan sonra Adam’a dönmeyi planlıyorsa kafamın patlaması muhtemeldi.

Parmakları öteki yöne hareket etti.

“Seni terk etmedim. Sadece kafam karıştı ve derinlerde her daim senin olduğunu biliyordum. Beni yakıyorsun,

Jet. Her daim de öyleydin. Üzülmektense tedbirli olmak iyidir.”

Onu kollarıma aldım ve onun üstüme çektim.

“Biliyor musun, ben de her zaman böyle hissettim. Sanki bir ateşin içindeymişim gibi. Babama çok kızgındım, annem konusunda hayal kırıklığına uğraşmışım ve hayatımı neyi veya kimi yapmak istersem öyle harcıyordum. Muhtemelen eninde sonunda yanacağımı düşünüyorum. Seninle tanıştığımda bu biraz hafifledi. Her şeyden uzaklaşmak için sahneye ihtiyacım yoktu. Sen bana bakıyordun veya güneyli ağzınla bir şeyler söylüyordun ve sanki kimseye bir şey söylememem gerekmiyormuş gibi hissediyordum. Eğer birlikte yanacaksak ateşi kendi başımıza yakalım, sanırım bu kötü bir şey değil.”

Parmağının ucunu kalbimin üstündeki meleğini takip etmek için kullanıyordu.

“Buna ihtiyacın var. Ateş senin tutkun, yaratıcı dürtün. Bir şeyler hakkında kendini güçlü hissediyorsun ve sevdiğin kişileri çok önemsiyorsun. Ben içindeki ateşle baş edebilirim, Jet. Bu senin bir parçan.”

İşte bu yüzden onu seviyordum. Rule’un dediği gibiydi, onun için dağları yerinden oynatabilirdim; sonuna kadar sadece biz olacaktık.

“Her ne kadar seni bütün gün yatakta tutmak istesem de, eminim Asa’yı kontrol etmek isteyeceksindir.”

Başıyla onayladı ve üstümden kalktı. Benim tişörtümü üstüne geçirdi ve telefonunu bulmak için ortalığı karıştırmaya başladı. Ben de pantolonumu giydim ve oda servisi için menüyü aldım. Son yarım saatte ona fazla yüklen-

diğim için en azından onu besleyebileceğimi fark ettim. Muhtemelen yurtdışına uçak biletimin fiyatı kadar bir şeyi sipariş ettim ve telefonu kapattığımda arkamda bitmiş, kollarını omzuma dolamıştı.

“Hâlâ kendinde değil. Solunum cihazını çıkarmayacaklar, çünkü durumu belirsiz. Beyninin travmadan nasıl etkilendiğini de henüz söyleyemiyorlar. Cevap verdiğini, bunun da iyiye işaret olduğunu söylediler. Ben de öyle düşündüm.”

“Yemek sipariş ettim. Bir şeyler atıştırabilir ve eğer istersen oraya gidebiliriz.”

Yanağıma değen saç ipek gibiydi. Başını olumsuz anlamda salladı.

“Olmaz. Sabah ayrılmak zorundasın ve bu da önemli.”

“Çabucak geri dönerim. Onunla ilgili endişelenmeni istemiyorum.”

“Halen berbat bir insan olduğu için onu affetmeye çalışıyorum. Umarım bu bir çeşit ilahi müdahaledir, ama Asa’nın Asa olabilmesi için iyi bir olasılık var. Gittiğinde kalbimi de yanında götüreceksin Jet ve bu asla değişmeyecek.”

Onu öpebilmek için geriye yaslandım, biri kapıyı çalana kadar da iyi gidiyordu. Bacaklarını kapatmasını istedim ve yemeği getiren adamı içeri aldım. Oldukça yüklü bir bahşış verdim, çünkü gözünü çevirip onun olduğu tarafa bakmadı bile. Ama bundan ona bahsettiğimde Ayden gözünden yaş gelene kadar güldü. Bana gelen adamın gözlerini bana diktiğini söyledi ve gerçek şu ki pantolonumu ilikleme zahmetine girmemişim.

Gözlerimi devirdim ve yatakta ziyafete hazırlandık. Bana karavanda büyümekten, küçük kasabaların nasıl iyi olduğundan bahsetti ve tuhaf şekilde bana annemin nasıl da yaşlı adamın nüfuzu altında kaldığını hatırlattı. Savaş-
tığı ve kendi mükemmelliğine giden yolu bulduğu için ondan daha da etkilendim ve onunla gurur duydum. Her haliyle kesinlikle etkileyiciydi.

Günün kalanını yatakta geçirdik ve güneş battığında ikimiz de yorgun ve olabilecek en iyi şekilde müstehcendik. Benim tarafıma kıvrılıp uyuyakaldık ve onun hep yanımda olacağı düşüncesi, içimi daha önce olmayan bir huzurla kapladı.

Ertesi sabah uyandığımda elleri ve ağzı onu burada bırakmayı imkânsız hale getirmeye neden olacak şeyler yapıyordu. O yorulduğunda, ben uzaktayken onun üstünde şansını deneyecek herkesi mahvetmek için elimden geleni yaptığıma ikna olmuşum. Havalimanına gitmek için kiralık arabaya bindiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik ve geç kalıyorduk. New York'a uçmak ve sonrasında da Amsterdam'a uçmak için iki saat beklemek zorundaydım. Ondan iki ay boyunca uzak olma fikri doğrudan doğruya beni kızdırıyordu. Hala kardeşi hakkında endişeliydim, ama yerine getirmem gereken yükümlülükler vardı ve bunlar ilişkimizin bir parçası olacaktı.

Araba yolculuğu sessizdi ve kendimi Willie Nelson'ın *Whiskey River* şarkısını mırıldanırken buldum. Yan gözle bana baktı ve parmaklarını direksiyona vurdu.

"Nasıl olur da gezegendeki bütün Country şarkılarını biliyorken Tim McGraw'ı söyleyemezsin?"

Gözlerimi biraz devirdim ve yolcu koltuğunda yerleştim.

“Annem. Country severdi. Küçükken bana şarkı söylediydi, aslında oldukça güzel bir sesi vardı.”

“Baban da Rock müzik mi yapardı?”

İroni bir anda önüme çıkmıştı. “Evet, ama ayrıca sadist piçin de tekiydi, o yüzden tarih biz birlikteyken kendisini tekrar etmeyecek.”

Elini uzatıp dizimin üstüne koydu. “Biliyorum. Dahası itiraf etmekten nefret ediyorum ama ev senin odadan gelen yüksek sesli müzik olmadığına çok sessiz.”

Bu beni kıs kıs güldürdü ve ben farkına varmadan yolcu indirilen yere geldik. Elveda demek zorundaydık. Arabanın benim olduğum tarafına geldi ve kapısına yaslandı. Ellerimi şortunun arka ceplerine koydum ve onu kendime çektim; yüzü kızardı. O da ellerimi boynuma koydu ve onu burnunun ucundan öpüverdim.

“Her zaman seni düşünüyor olacağım.”

“Yapma. Eğlenmene bak ve bir Rock yıldızı gibi davran. Senin yanımda olman ihtiyacım olan her şeydi.”

“İhtiyacın olursa beni ara.”

“Sana her zaman ihtiyacım olacak. Sırf bundan dolayı seni hep arayacağım.”

“Anlaştık.” Dudaklarımı özleneceğini bilsin diye kuvvetlice onun dudağına bastırdım. Geri çekildiğimde gözlerinde yaş vardı ve bana yarım bir gülümsemeyle bakana dek uçak biletimi yırtmaya hazır bir haldeydim.

“Seni gerçekten seviyorum.”

“İyi. O zaman seninle evleneceğim.” Ona göz kırptım, o da koluma şaplak attı.

Tekrardan elveda dedik ve bu sefer o beni öptü. Berbat-
tı ama tahammül edilebilirdi, çünkü öncekinin aksine bu
sefer ben onu arkada bıraktım. Bu sefer geri döndüğümde
orada olacaktı. Benim yüzüğüm ondaydı, bana kalbini ve
güvenini vermişti. Onun geleceğiydim, o da benim son-
suzluğumdu. Kahretsin, o kadar şeyden sonra aşk şarkıları
söyleyen ilk metal grubuna katılabilirdim.

KAPANIŞ

Jet

(4 Temmuz, birkaç ay sonra...)

“Çimenli, sulama sistemli ve barbekülü bir bahçen olduğuna inanamıyorum. Tam bir yetişkin işi.” Bana dik dik bakıyor olsa da Rule’un eline soğuk bir bira tutuşturdum.

“Alyans takan ben değilim.”

Dalgın dalgın sol elimdeki büyük titanyum yüzüğe baktım. Ayden’in parmağındakinin aynısı bende de vardı. O, okulunu bitirene, ben de yeni işi oturtana kadar evlenmek için bekleyebileceğimizi söylemiştim, ama gidip iki ay ayrı kaldıktan sonra bu, ikimizin de sabredebileceği veya beklemek isteyeceği bir konu değildi. Ülkeye döner

dönmez uzun bir hafta sonu için onu Vegas'a sürükledim. Bütün arkadaşlarımızın etkinliği basmasıyla iki kişi arasındaki basit seremoni epik bir hafta sonu partisine dönüştü. Daha resmi bir şey istediğini biliyordum ama ne zaman herkes için bir davet vermekten veya bir çeşit seremoni hazırlamaktan bahsetsem gözlerini devirdi ve Shaw'a geri ödeme yapmak zorunda olduğunu ve Asa'nın hastane faturalarının ödeneceğinden bahsetti. Bu bahaneyle onu bir süre rahat bırakacaktım ama nihayetinde onun için bir seremoni planlayacaktım.

"Kötü bir şey demedim. Ev harika ve bahçe de mükemmel. Ben sadece seni hiç ızgara yapan bir ev kuşu olarak düşünmemiştim."

O solgun gözler buz kırıkları kadar sert bakıyordu. Saçları hâlâ doğal koyu kahverengi ve küf yeşilinin karışımı bir renkteydi. Yine de üstüne oturmuş daha yerleşik bir hal vardı. Ayden'in da bunu bana yapıp yapmadığını, bunun onunla olan kişiler için çok belli bir şey olup olmadığını merak ettim ve yerimi bulduğumu, beni yakan şenlik ateşinin çoğunun söndüğünü fark ettim.

Başını kızların oturduğu yere doğru, evin arkasında uzanan masaya çevirdi. Shaw, Ayden'in kardeşinin anlattığı hikâyeye kahkahayla gülüyordu, Ayden ise yaslanmış Rule ve benim konuşmamızı izliyordu. Bir kaşımı ona doğru kaldırdım ve o ise omuz silkti. Asa bir rahibeyi baştan çıkarabilirdi ama yeniden hayata döndüğümünden beri herkese iyi davranıyordu. Tedavisi uzun ve belli belirsiz sürmüştü. Bir değil, iki aksilik yaşamıştı ve Ayden da o hastaneden

çıkana kadar üniversitedeki dönemini tekrar etmeye karar vermişti. Çünkü Asa'yla ilgilenmekten ve Kentucky'de olmaktan dolayı okulu çok boşlamıştı. Mümkün olan ilk fırsatta Asa'yı toparlamış ve yanında Denver'a getirmişti; böylece sadece Cora'nın koca ağzıyla değil ayrıca Asa'nın harika cazibesiyle de başa çıkmak zorunda kalmıştım.

Asa ve ben arkadaş sayılmazdık. Onu tanıdığım kadarıyla ona güvenmiyordum, ama günden güne iyiye gittiğini de söyleyebilirdim. Eğer Ayden'la işleri biraz olsun berbat ederse ona neler yapabileceğimden gerçekten korkuyordu ve ölümün kıyısına gitmek ona biraz olsun bilgelik kazandırmış gibi duruyordu. Aralarındaki dinamiği bilmekten dolayı rahatsız olsam da Asa'nın onu cidden sevdiğini görebiliyordum. Ayden'ın ondan tam bir değişim beklediğini biliyordum ama adam fazla mükemmeldi, insanları okumak ve oyun oynamak konusunda fazla iyiydi ve bana göre bu sorun olacaktı. Kız kardeşiyle arasını düzeltmek istediğini biliyordum, bu nedenle de ona bir şans vermeye razıydım. Yeni şirketle ilgili bir veya iki haftada bir yolda olduğumdan, her ne kadar kolunda alçı ve ayağında bot olsa da kızları evde onunla bırakmak hoşuma gitmişti.

“Asa en az Ayden kadar güzel, değil mi?”

Rule'un sorusu beni dalgınlığımdan uyandırdı ve ona dönmeden Ayden'a göz kırptım.

“Baş belasının teki.”

Rule kahkaha ile güldü ve pişirdiği burgerleri ters çevirdi.

“Shaw ondan hoşlanıyor ki bu da Ayden'ı içine soktuğu onca şeyden sonra beni şaşırtıyor. Cora da onun komik olduğunu düşünüyor.”

“Çünkü onlar kadın ve herhangi birimizin sahip olduğu oyun, bu adamın serçe parmağında vardır. İnanılmaz.”

Rule gözlerini biraz kıstı ve çimenlikteki sandalyelerde yuvarlak bir şekilde oturan grubun geri kalan üyelerine baktı. Rowdy ve Nash bir yığın kaçak olduğu oldukça belli havai fişekle uğraşıyordu. Wyoming sınırından geldiklerine dair tahminde bulundum. Cora, Rule’un abisi Rome’un yanında oturuyordu ve ikisi de durumdan veya eşlik edenden dolayı çok mutlu görünmüyordu.

“Kardeşlerin baş belası olma konusuna dair her şeyi biliyorum.”

Afganistan’dan döndüğünden beri Rome’u sadece birkaç kere görebilmiştım. Rowdy’den, ki o ve Rule arasında kardeşçe bir sevgi pek yoktu, gelen bir dedikodu duymuştım. Sanırım Rome hâlâ çevresindekilere diğer kardeşleriyle ilgili bir konuda kızgındı ve oldukça belliydi ki bunun Shaw’la bir alakası vardı. Çünkü büyük Archer ona nazik olmuyordu ve burası Shaw’ın eviydi. Rome ve Rule’un arasının gergin olduğunu biliyordum, bu yüzden her ne oluyorsa bunun üzerine gidilecekti. Ama Rome döndüğünden beri oldukça yaralıydı ve bunu tahmin etmek zordu. Nash şimdilerde ev arkadaşı olduklarından beri, koca adamı daha önce hiç görmediği kadar içerken gördüğünden birkaç kere bahsetmişti. Onunla ilgili endişelendiklerini biliyordum, ama Rome büyük ve lider olandı. Bu nedenle bu konuda onun üzerine gitmek kolay olmayacaktı.

Rule’un kısık gözleri bana kaydı. “Ailenin geri kalanıyla işler nasıl gidiyor?”

Omuz silktim ve Ayden’in ayağa kalkarak bana doğru gelmesini izledim. Bana doğru gelirken kalbimin her se-

ferinde böyle alt üst olup olmayacağını merak ediyordum. Onun o öldürücü bacaklarıyla hareket edişini bütün gün izleyebilirdim ve Rule'un da bacaklara baktığını fark ettiğimde ona dirsek attım. İstemsizce bir kaşını kaldırdı.

“Sanırım aynı. Annem her ne kadar o piçi evde bıraktığı takdirde gelebileceğini söylesem de Vegas'taki düğüne onları davet etmediğim için beni affetmiş değil. Anlamıyor. Ayd onunla konuşmayı, onunla kaldığı sürece ailemizin parçası olmadığını söylemek için konuşmayı bile denedi. Tanrı korusun, çocuklarımız olduğunda o adam onların yakınına bile yaklaşmayacak. Bazen bir umut ışığı belirliyor, sonra tekrar kayboluyor. Üstünde duracağım ve odaklanacağım daha önemli şeylerim var, ben de öyle yapıyorum.”

Ayden benim yanıma ulaştığında kolumu boynuna koyarak yanıma çekti ve şakağına bir öpücük yerleştirdim. O da kolunu belime koydu ve yavaşça bana yaslandı. Rowdy, kaburgalarımı popoma yapıştıran parçayla işini neredeyse yeni bitirmişti ve Ayden'in hassas deri yeni mürekkepleyken kibar olması gerekiyordu.

“Siz ikiniz bir grup kız gibi ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?”

Rule gözlerini ona çevirdi, ben de gülümsedim. “Aile draması.”

Suratını ekşitti ve elimde tuttuğum birayı aldı.

“İyk. Bütün hafta şehirde olacak mısın? Yazın geçen sömestr kaçırdıklarımı yakalamak için ders almayı düşünüyordum da, ama eğer etrafta olacaksan yapmak istemiyorum.”

İkimizin programını ayarlaması zordu. Düşündüğüm-den daha fazla seyahat etmiştim, çünkü bir plak şirketi kurmak demek grup bulmak demekti ve grupları bulmak demek grupların çaldığı yerlere gitmek demekti. Onun okulunun olması demek de benimle gelememesi demekti. Bu ikimiz için de berbattı ama ayarlamayı öğreniyorduk.

İmzaladığım ilk grup, Ryan'ın Black Market Alpha'yla olan saçmalamasından sıkılan Jorge'un dâhil olduğu yeni bir gruptu. Grup harikaydı, benim fikrime göre En-mity'den de iyiydi ve Jorge'u hep olduğunu düşündüğü yıldız yapabilirdim. Her ne kadar zaman buldukça şarkı yazsam ve çocuklarla şehirde hâlâ çalsam da işten hoşlan-mıştım ve anlaşılan aradığımı bulmuştum. Şarkı söylemek için favori zamanım gece Ayden'in uyuması içindi. Hala onun sevdiği Country ıvır zıvırından yeni bir şey öğren-meyi reddediyordum, ama şansımıza eski şeyler hâlâ bey-nimdeydi ve o da bundan asla şikâyet etmiyordu.

Ona her türlü dersi almasını söyleyecektim, çünkü onun için önemliydi. Birlikte zaman geçirmek için sonsu-za dek birlikteydik, ama hiç şansım olmamıştı. Bahçenin diğer tarafında Cora tiz bir çığlık attı ve sonrasında olan şey Rome'un sıırıslıklam oluşuydu. Çünkü Cora onun kafasından aşağıya birasını dökmüştü. Rome ayakta olsa mümkün değil yapamazdı; çünkü Cora minicikti, Rome ise dev gibiydi. Nash, Cora ters ters bakan askere başka hamle yapmadan ona müdahale etti, Rowdy de ikisinin arasına girdi. Shaw ayağa kalkıp masanın o tarafına gider-ken Rule da kavganın olduğu yere doğru hareket etti.

Asa sadece masadan izleyebiliyordu, çünkü topallaması

onu neredeyse hareketsiz kılıyordu ve Ayden ile ben de hepsini sessizce izledik.

“Pisliğin tekisin!” Cora’nın sesi keskindi ve Nash onu bize doğru sürükledi. Bir parmağını Rome’a doğrultmuştu ve öfkesi çok tazeydi. Nash bizi geçip yürümeye devam ederken Rule’un kardeşine bağırışını duydum,

“Bu da neydi şimdi?”

Rome ayağa kalktığında Rule’un yanındaki Shaw gergin görünüyordu. Adam rahat iki metreydi ve bir tırı ter dökmeden çekebilirmiş bir hali vardı. Kardeşi onun suratına doğru bakarken sıırılsıklam ve rahatsız olmuşluğun üstüne, iyi ve kızmış da görünüyordu. Karıma (Evet, elim geçsen her şansta ona böyle diyordum.) göz gezdirdim ve soru sorarcasına baktım.

“Niye böyle oldu sence?”

Omzunu yükseltti ve elini tişörtümün köşesinin altından mideme yerleştirdi. Serçe parmağı belimin altına sokuldu ve hızlı nefes almama neden oldu ve bir Jameson shottan daha hızlı bir şekilde kafama etki etmişti. Bildiğim kadarıyla bundan daha iyi bir şey yoktu.

“Kim bilir? Cora’nın gevşek bir ağzı var ve kimse dinlemek istemese bile fikrini belirtmekten çekinmiyor. Rome da oturup onun kendisini ezip geçmesine izin verecek biri değil. Gergin bir adam.”

Parmağını biraz daha aşağıya indirdi ve gözlerimi ona çevirdim. Suratında afacan bir sırıtma vardı ve parlak gözleriyle bana göz kırptı.

Bahçede işler Rule kardeşine ulaşp kocaman göğsünden onu itince hareketlendi. Shaw duyamadığım bir şe-

kilde ıgık attı ve Rowdy, büyük Archer Rule’a karşılık verirken Shaw’ı yoldan çekti. Karşılıklı birkaç kızgın ve hararetli söz çıktı, bir sonraki olansa Rome’un bizi r zg r gibi geçip arka kapıyı çarparak çıkış için itlere yönelme-siydi. Harley’yi kükredi ve havadaki tansiyonu düşürdü, herkes sessizlik içinde birbirine bakıyordu. Soluk aldım ve ellerimi Ayden’in arka ceplerine koydum.

“Bu grup hiç sıkıcı değil, ne dersin?”

Parmaklarının ucunda çizmeleriyle –kırmızıydı ve yeni favorimlerdi- doğruldu ve çenemin alt tarafından beni öptü.

“Biz aileyiz ve ailen olduğunda sorunlar olur.  stesinden geleceklerdir. Shaw halleder. Hadi havai fişekleri iz-leyelim.”

“Hava daha kararmadı bile.”

Kıkırdadı ve kollarını boynuma doladı. Bu kız g n m n, her g n m n en iyi parçasıydı ve bunu asla çantada keklik sayamazdım.

“Benim bahsettiğim havai fişekler onlar değil.” Beni güldürüyordu. Beni mutlu ediyordu. O benim ailem ve geleceğimdi; ikimiz de mutlu olmak için ne düşündüğümüzü, ne istediğimizi ve neye ihtiyaımız olduğunu bir kenara bırakmıştık. Tüm ihtiyaımız olan birbirimizdik ve bu, şu an oldukça belliydi.

“F nyeyi zaten hazırladın Ayd. Ortaya çıkacak patlamaya hazırlıklı olsan iyi edersin.”

Alt dudağını yaladı ve bana onu soktuğum ateşten ve sıcaklıktan korkmadığını söyleyen bir bakış attı. Merkez-deydi ve korlaşmış ateşin s nmesine izin veriyordu. Yara

beresiz kurtulduğu her seferinde benim içimde bir şeyler yanıyordu. Cora başını masanın oradan çıkardığında kimseye veda etmeden ayrılmak üzereydik. Hala kızgın görünüyordu ama bakışlarında başka bir şey vardı.

“Gördünüz mü? Her zaman dediğim gibi, siz ikiniz mükemmelsiniz. Benim istediğim de bu.” Sesi çok üzgün ve istekli geliyordu, bu da beni endişelendirdi.

“Sana beklentilerinin çok yüksek olduğunu söylüyorum.”

Ayden başıyla onayladı.

“Aşk mükemmel değildir. Zor ıştır ve bazen âşık olmak sadece kaçıp gitmekten daha fazla gayret ister. Eğer mükemmeli aramaya devam edersen, gerçek olan şey seni pas geçebilir.”

El salladı ve gidip bütün her şeyi sessizlik içinde izleyen Asa’nın yanına oturdu. Asa’nın kafasının içinde dönen çarkları gördüğüme yemin edebilirdim.

“Gördüğümde anlayacağım.”

Buna verecek bir cevabım yoktu, çünkü iyi bir karakter okuyucusuydu ama iş kişisel hayata gelince aslan terbiyecisiydi. Vahşi hayvan ne kadar evcil veya yırtıcı olsa da her zaman hepsini kamçı ve sandalyeyle uzaklaştırırdı.

Ayden’a baktım ve onun da aşağı yukarı aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdim.

“Gitmeye hazır mısınız?”

“Evet.”

Durum bu. Aynı yolu yürüdük. Daha fazla kaçış, daha fazla korku, daha fazla sır olmadan. Sadece ben ve o, iki farklı renkte de olsak uyumlu ve birlikteydik. Ben onun

mükemmel geleceğiydim, o benim mükemmel aşkımdı
ve bütün iyi aşk şarkıları böyle sonlanmalıydı.

Son.

En azından şimdilik.

(Eğer metal müzik sevmiyorsanız kulak tıkacına ihtiyacınız olabilir.)

Slayer - Love to Hate

Danzig - Twist of Cain

Neurosis - Black

Metallica - Master of Puppets

Dystopia - Backstabber

Morbid Angel - Rapture

Mastodon - Black Tongue

Wolves in the Throne Room -

Astral Blood

Jucifer - Contempt

Lacuna Coil - Heaven's a Lie

Memphis May Fire -

The Sinner, Vices, Prove Me Right

Venom - Black Metal

Jet'in Ayden İçin Hazırladığı Şarkı Listesi

Crosby, Stills, Nash & Young - Love the One You're With

George Jones - Tennessee Whiskey

Waylon Jennings - Good Hearted Women

Merle Haggard -

Today I Started Loving You Again

Willie Nelson - Always on My Mind,

Whiskey River

Conway Twitty - Hello Darlin'

Johnny Cash - I Walk the Line

Hank Williams -

So Lonesome I Could Cry

Patsy Cline - Crazy

Tanya Tucker -

Would You Lay With Me

Ayden'in Şarkı Listesi

Zac Brown Band - Colder Weather

Kenny Chesney - You and Tequila

Eli Young Band -

Even if it Breaks Your Heart

Brad Paisley & Alison Krauss -

Whiskey Lullaby

Carrie Underwood - Blown Away

Lady Antebellum - American Honey

The Band Perry - If I Die Young

Kid Rock & Sheryl Crow -

I saw Your Picture Today

Blake Shelton - Drink on It

Hunter Hayes - Wanted

Jet

Sımsıkı deri pantolonu ve tehlikeli vücut hatlarıyla Jet Keller her kızın Rock'n Roll rüyasını süslüyordu. Ancak Ayden Cross kötü çocukların vahşi dünyasında yorulmuştu artık. Bu yüzden Jet'in büyüğü gözlerinde gördüğü tutku ateşine teslim olmak istemiyor ve Jet'in dokunuşlarında yanıp kül olmaktan korkuyordu.

Jet ise, seksi kovboy çizmeleri içindeki sütun gibi bacakları olan Ayden'a karşı koyamıyor ve bu güneyle güzele yaklaştıkça onu daha az tanıdığını düşünüyordu.

İkisini yakan bu ateş ya aşka dönüşecek ya da onları yakıp kül edecekti.

Jay Crownover'ın eşsiz Yeni Yetişkin Serisi'nin ikinci kitabı Jet'i ve bu kötü çocukları çok seveceksiniz.

